JAMES PATTERSON

Numărul 1 în topurile romanelor de suspans

MAREA RATARE

JAMES PATTERSON

MAREA RATARE

Traducere: Mihaela Mărculescu

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

I.S.B.N. 973-8117-65-8

Copyright © 1999 by James Patterson

PROLOG

I

Geoffrey Shafer, îmbrăcat elegant, cu un sacou albastru la un rând, cămaşă albă, cravată în dungi şi pantaloni gri, strâmţi, de la firma H. Huntsman & Sons, ieşi din casă la ora şapte şi jumătate dimineaţa şi urcă într-un Jaguar XJ12, negru.

Rulă încet pe alee în marşarier, apoi apăsă pe acceleraţie. Luciosul automobil sport ţâşni prompt la 60 de kilometri pe oră, după care ajunse la semaforul de pe Connecticut Avenue, în selectul cartier Kalorama din Washington, D.C.

Când Shafer ajunse în intersecţia aglomerată nu se opri. Dimpotrivă, apăsă acceleratorul la podea, prinzând o viteză mai mare.

Atinsese şaptezeci de kilometri pe oră când aproape că se izbi cu maşina de înaltul zid de piatră care mărginea şoseaua. Se apropie şi mai mult de zid. Vizualiza deja coliziunea, o trăia parcă.

În ultima secundă posibilă, bărbatul încercă să evite izbitura fatală. Roti mult volanul spre stânga. Automobilul traversă şoseaua cu roţile scrâşnind şi degajând un miros greu, de cauciuc ars.

Jaguarul se opri brusc în loc, pe sensul opus de circulaţie, cu parbrizul de un negru strălucitor îndreptat spre automobilele pornite devreme la drum.

Shafer apăsă din nou pe acceleraţie şi o porni spre maşinile ce se apropiau din direcţie inversă. Toate automobilele şi camioanele care-i veneau din faţă începură să claxoneze strident şi prelung.

Shafer nu zăbovi deloc să-şi tragă răsuflarea sau să-şi calculeze

mişcările. Rula cu viteză mare pe şosea, cu viteză din ce în ce mai mare. Trecu peste Rock Creek Bridge şi făcu stânga, apoi din nou stânga, în parcarea de la Rock Creek.

Un geamăt slab, de durere, îi scăpă printre buze. Fusese un gest involuntar, făcut repede şi fără să-şi dea seama. A fost o clipă de teamă, de slăbiciune.

Apăsă iar pe accelerator, iar motorul icni. Ajunsese la optzeci la oră, apoi la nouăzeci. Făcea slalom printre automobilele mai lente, printre automobilele sport, pe lângă un camion de aprovizionare acoperit cu prelată.

Doar puţini claxonară acum. Alţi şoferi din parcare erau îngroziţi, scoşi din minţi de spaimă.

Ieşi din parcarea de la Rock Creek cu şaizeci la oră, apoi o porni iar în plină viteză.

Strada P era şi mai aglomerată la ora aceea decât parcarea. Washingtonul tocmai se trezea şi se pregătea de serviciu, încă mai *vedea* zidul din Connecticut. Shafer n-ar fi trebuit să se oprească. Începu să caute un alt loc solid de care să se izbească cu toată puterea.

Acum mergea cu nouăzeci la oră şi se apropia de Piaţa Dupont. Zvâcni înainte ca o rachetă de sol. La un semafor roşu erau oprite două rânduri de automobile. Nu mai putea scăpa de acolo de data asta, gândi el. Nu mai avea pe unde să o ia: nici la stânga, nici la dreapta.

Nu-şi dorea să sfârşească în spatele câtorva automobile! Nu era un mod de a termina – de a-şi încheia viaţa – izbindu-se de un simplu Chevy Caprice, sau de un Honda Accord, ori de un banal camion de aprovizionare.

Făcu brusc la stânga şi viră spre benzile de trafic dinspre est care îi veneau acum în faţă. Vedea chipurile uimite şi înspăimântate din spatele parbrizelor prăfuite, murdare. Începură să se audă încă o dată claxoane, un fel de simfonie asurzitoare a fricii.

Trecu şi peste semaforul următor şi se strecură între un jeep şi un

malaxor.

Goni pe Strada M, apoi prin Pennsylvania Avenue către Piaţa Washington. Drept în faţă se vedea Şcoala Medicală de la Universitatea din Washington – era oare ăsta un sfârşit demn?

Maşina poliţiei apăru ca din pământ, cu sirena urlând ca un protest, cu luminile de alarmă strălucind, făcându-i astfel semn să oprească. Shafer încetini şi opri în curbă.

Poliţistul se năpusti direct spre maşina lui, ducând mâna la brâu. Era foarte speriat şi nesigur.

— Coborâţi din maşină, spuse poliţistul ferm. Coborâţi în clipa asta.

Shafer se simţi deodată calm şi relaxat. Nu mai simţea nicio încordare.

— Bine, bine. Ies. Fii liniştit.

— Ştiţi cu ce viteză aţi condus? îl întrebă poliţistul cu o voce agasată şi faţa roşie ca focul.

Observând că poliţistul ţinea mâna tot pe pistol, Shafer strânse din buze şi se gândi la un răspuns.

— Ăăăă… cred că numai cu vreo patruzeci şi cinci la oră, domnule poliţist, spuse el într-un târziu. Poate doar cu puţin peste limita de viteză.

Apoi scoase o carte de identitate şi i-o dădu.

— Dar, oricum, nu-mi puteţi face nimic. Lucrez la Ambasada Britanică. Am *imunitate diplomatică.*

II

În seara aceea, pe când se întorcea de la serviciu, Geoffrey Shafer simţi iar că îşi pierde controlul. Începu să-i fie frică. Întreaga sa viaţă pornise să se învârtească în jurul unui joc al fanteziei pe care începuse să-l joace – „Cei Patru Călăreţi". În jocul acela, el era cel ce purta numele „Moartea". Jocul ăsta era totul pentru el, singura

părticică din viaţa lui cu o semnificaţie reală.

Goni prin oraş plecând de la Ambasada Britanică spre cartierul Petworth din Northwest. Ştia că nu avea ce căuta acolo, el, un alb într-un Jaguar de lux. Dar nu putuse să se abţină, la fel cum nu fusese în stare nici de dimineaţă.

Opri maşina chiar înainte să ajungă în Petworth. Scoase laptopul şi scrise un mesaj către ceilalţi jucători – „Călăreţii“:

„PRIETENI,

MOARTEA SE AFLĂ ÎN LIBERTATE PRIN WASHINGTON.

JOCUL ÎNCEPE.“

Porni din nou Jaguarul şi mai rulă o vreme prin Petworth. Prostituatele, care, ca de obicei, erau provocatoare, se plimbau deja în sus şi în jos pe străzile Varnum şi Webster. Dintr-un BMW albastru cu motorul în funcţiune se auzea un cântec intitulat „Plăcut şi fără grabă“. Vocea melodioasă a lui Ronnie McCall răsuna în amurgul care începuse să coboare.

Fetele îi făcură semne cu mâna şi îşi etalară sânii lor mari, mici, tari sau flasci. Unele purtau bustiere colorate, asortate cu pantaloni ţipători şi cu pantofi lucioşi, argintii ori roşii, cu tălpi foarte groase şi tocuri înalte.

Shafer încetini şi opri maşina lângă o negresă micuţă, de vreo şaisprezece ani, cu un chip deosebit de frumos. Fata avea picioare extrem de lungi şi suple pentru un corp atât de miniatural. Era mult prea machiată după gustul lui. Cu toate astea, îi era greu să reziste, şi în definitiv la ce bun?

— Frumoasă maşină. Jaguar. Îmi place mult, îi făcu ea curte, apoi îi zâmbi şi îşi rotunji sexy guriţa rujată. Şi tu, domnu', eşti mişto.

Îi zâmbi şi el.

— Atunci, urcă. Hai să facem o plimbare de probă. Să vedem dacă e dragoste curată sau numai prefăcătorie.

Shafer aruncă o privire în jur. Nicio altă fată nu se mai afla acolo.

— O sută pentru tot tacâmul, iubitule? întrebă ea săltându-şi fundulețul în maşină.

Mirosea a gumă de mestecat de parcă s-ar fi îmbăiat în aşa ceva.

— Hai, urcă o dată. O sută de dolari e o nimica toată pentru mine.

Ştia că n-ar fi trebuit să o agaţe când era la volanul Jaguarului, dar el o luase oricum pentru un tur de plăcere. Acum nu mai putea da înapoi.

O duse pe fată într-un părculeţ împădurit dintr-o zonă a Washingtonului numită Shaw. Parcă maşina într-un desiş de brazi care o ascundeau de privirile indiscrete. Shafer se uită la prostituată, care acum îi părea şi mai mică şi mai tânără decât înainte.

— Câţi ani ai? o întrebă el.

— Câţi ai vrea tu să am? spuse ea şi zâmbi. Dragule, mai întâi vreau banii. Ştii regula.

— Da, eu o ştiu. Dar o ştii şi tu? o întrebă el.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un cuţit pliabil. I-l duse repede la gât.

— Nu-mi face rău, şopti ea. Nu te enerva.

— Dă-te jos. Încet. Şi să nu care cumva să ţipi. Tu să nu te enervezi.

Shafer coborî şi el din maşină, ţinându-se aproape de ea, cu cuţitul apăsat pe gâtlejul ei.

— E doar un joc, dragă, îi explică el. Pe mine mă cheamă Moartea. Eşti foarte norocoasă. Sunt cel mai bun jucător.

Şi, de parcă ar fi dorit să-i dovedească acest lucru, o înjunghie pentru prima oară.

PARTEA ÎNTÂI

ASASINAREA UNOR NECUNOSCUTE

1

Lucrurile mergeau binişor în ziua aceea. Conduceam un autobuz portocaliu aprins, pentru elevi, prin Southeast, într-o dimineaţă caniculară de sfârşit de iulie şi fluieram în timpul mersului o melodie. Urma să preiau şaisprezece băieţi de la casele lor şi de la două cămine. Trebuia să-i duc din uşă în uşă. Grea treabă.

Mă întorsesem de la Boston cu o săptămână în urmă, după cazul de omucidere al domnului Smith. Fuseseră implicaţi în crima aceea domnul Smith şi un asasin nebun, pe nume Gary Soneji. Aveam nevoie de odihnă şi îmi luasem o zi liberă ca să fac altceva, pentru o schimbare.

John Sampson, partenerul meu şi un băiat de doisprezece ani, pe nume Errol Mignault şedeau lângă mine în autobuz. John purta ochelari de soare Wayfarer, jeanşi negri şi un tricou negru pe care scria „ALIANŢA OAMENILOR CĂRORA LE PASĂ. TRIMITEŢI CHIAR ASTĂZI DONAŢIILE“. Are cam doi metri înălţime şi cântăreşte vreo sută cincisprezece kilograme. Suntem prieteni de când aveam amândoi vârsta de zece ani şi eu venisem pentru prima dată în districtul Columbia.

John, Errol şi cu mine discutam aprins despre boxerul Sugar Ray Robinson, aproape ţipând pentru a acoperi zgomotul infernal al motorului care dădea din când în când rateuri. Sampson pusese, părinteşte, un braţ vânjos pe după umerii lui Errol. Erau recomandabile asemenea gesturi de îmbărbătare atunci când aveam de-a face cu aceşti băieţi.

În cele din urmă, l-am preluat şi pe ultimul băieţel pe care-l aveam pe listă, un ţânc de opt ani care locuia în Benning Terrace, un

cartier dificil, cunoscut unora dintre noi drept „Oraşul Simplu“.

Pe când părăseam zona, am zărit pe un perete o mâzgălitură urâtă de graffiti care comunica vizitatorilor tot ce trebuia să afle ei despre împrejurimi: „IEŞIŢI ACUM DIN ZONA DE RĂZBOI ŞI AŢI FOST LĂSAŢI ÎN VIAŢĂ NUMAI CA SĂ PUTEŢI POVESTI CEEA CE AŢI VĂZUT“.

Îi duceam pe copii la închisoarea Lorton din Virginia ca să-şi viziteze taţii în după-amiaza aceea. Cu toţii aveau vârste fragede, între opt şi treisprezece ani. Asociaţia transportă în fiecare săptămână între 40 şi 50 de copii ca să îşi viziteze părinţii – tată, mamă – aflaţi în diverse închisori. Scopul propus este unul măreţ: micşorarea ratei criminalităţii din Washington cu o treime.

Eu mai fusesem la închisoarea aceea de foarte multe ori. Îl cunoşteam pe directorul de la Lorton destul de bine. Cu câţiva ani în urmă petrecusem o viaţă de om acolo, ca să-l interoghez pe Gary Soneji.

Gardianul Marion Campbell pregătise o sală mare, la etajul întâi, unde copiii îşi întâlneau taţii. Era un moment impresionant, mult mai impresionant decât îmi închipuisem eu. Asociaţia se ocupa şi de instruirea taţilor care doreau să participe la program. Erau patru etape: cum să-ţi exprimi dragostea, cum să-ţi accepţi greşelile şi responsabilităţile, cum să ajungi la o armonie între copil şi părinte, cum să descoperi noi căi.

Ironia face că băieţii încercau cu toţii să pară mai duri decât erau, de fapt. L-am auzit pe un băiat spunând: „Tu nu te-ai ocupat de mine până acum, pentru ce să ascult de tine?“ Dar taţii încercau să-şi arate o latură mai blândă.

Sampson şi cu mine nu mai făcuserăm o asemenea cursă la închisoarea aceea. Deşi acum era pentru prima oară, eram deja sigur că am să mă mai duc acolo. Exista atâta emoţie şi speranţă în încăpere, atâta dorinţă de bine! Şi chiar dacă nu se putea obţine chiar totul, se putea vedea că se făceau eforturi şi că va rezulta şi ceva bun.

M-a impresionat foarte mult legătura care mai exista încă între unii taţi şi băieţii lor. Şi m-am gândit atunci la propriul meu fiu, Damon, şi la cât de fericiţi eram noi doi. Problema majorităţii puşcăriaşilor de la Lorton era că erau conştienţi că ceea ce făcuseră era un lucru rău, doar că nu ştiau cum să facă să nu-l mai repete.

În ora aceea şi jumătate cât am stat acolo n-am făcut altceva decât să mă plimb de jur-împrejur şi să ascult ceea ce se vorbea. Uneori s-a apelat şi la mine, ca psiholog, şi atunci mi-am făcut treaba cât am putut de bine într-un timp atât de scurt. Într-un mic grup am auzit un tată spunând: „Te rog să-i transmiţi mamei că o iubesc foarte mult şi că mi-e tare dor de ea“. Apoi, amândoi, tată şi fiu, au izbucnit în hohote de plâns şi s-au strâns îndelung în braţe.

După o oră şi ceva s-a apropiat de mine Sampson. Zâmbea larg. Iar zâmbetul lui, atunci când îi apărea pe faţă, era demenţial.

— Măi, ce mult îmi place treaba asta. Facerea de bine e grozavă.

— Da, şi pe mine mă captivează. O să mai vin cu hardughia aia de autobuz portocaliu.

— Crezi că ajută la ceva? Că se întâlnesc în felul ăsta taţii cu fiii? mă întrebă el.

Am aruncat o privire prin cameră.

— Eu cred că azi, în clipa asta, este o reuşită pentru ei. Este un lucru destul de bun.

Sampson dădu din cap a încuviinţare.

— Da, obişnuita întâlnire de o zi. Şi pentru mine e valabilă. Mă simt de parcă aş fi în al nouălea cer, Alex.

Şi eu mă simţeam la fel, exact la fel. Mă emoţionează astfel de treburi.

După-amiază, pe când îi duceam acasă pe băieţi, am observat pe feţele lor că experienţa trăită împreună cu taţii lor fusese pozitivă. Băieţii nu mai erau la fel de recalcitranţi şi zgomotoşi pe drumul de întoarcere. Nu mai încercau să facă pe durii. Se purtau doar ca nişte copii.

Aproape toţi băieţii ne-au mulţumit, lui Sampson şi mie, pe când

coborau din autobuzul portocaliu. Nu era nevoie. Cu siguranţă că ne simţeam mai bine acum, decât dacă am fi alergat după nişte criminali maniaci.

Ultimul copil lăsat acasă a fost băieţelul de opt anişori de la Benning Terrace. Acesta ne-a îmbrăţişat, şi pe John şi pe mine, şi a început să plângă:

— Mi-e foarte dor de tata, a mai spus el şi a zbughit-o spre casă.

2

În noaptea aceea, Sampson şi cu mine eram de serviciu în Southeast. Noi suntem ofiţeri superiori criminalişti, iar eu sunt şi om de legătură între FBI şi poliţia districtului Columbia. La o jumătate de oră după miezul nopţii am primit un telefon şi ni s-a cerut să ne ducem în zona Shaw din Washington. Avusese loc o crimă oribilă.

La locul asasinatului se afla o singură maşină de poliţie, dar multă lume din apropiere venise ca să comenteze.

Totul avea aspectul unei petreceri ciudate în mijlocul iadului. În apropiere ardeau focuri în două tomberoane de gunoi din care ţâşneau scântei; lucrul părea complet lipsit de sens, dată fiind căldura înăbuşitoare a nopţii.

Victima era o tânără între paisprezece şi nouăsprezece ani, probabil, potrivit celor transmise prin radio.

Fata nu a fost greu de găsit. Leşul ei, gol şi mutilat, fusese aruncat într-un boschet dintr-un părculeţ, la mai puţin de trei metri de o potecă pavată.

Când noi doi ne-am apropiat de cadavru, un băiat ne-a strigat de dincolo de banda de protecţie a locului crimei:

— Hei, nu-i decât o prostituată!

M-am oprit şi m-am uitat lung la el. Mi-a amintit de copiii pe care

îi dusesem la închisoarea Lorton.

— O târfa de doi bani. Nu merită să ne pierdem timpul, nici eu şi nici voi, *de-fectivilor,* spuse el într-un ritm de rap deranjant.

M-am îndreptat spre tânărul „filozof".

— De unde ştii tu asta? Ai văzut-o pe aici?

Băiatul dădu înapoi. Apoi zâmbi, arătând o steluţă de aur pe un dinte din faţă.

— E dezbrăcată şi e întinsă pe spate. I-a tras-o cineva. Mie mi se pare clar că e o târfă.

Sampson îl privi pe adolescent, care nu arăta să aibă mai mult de paisprezece ani, poate chiar mai puţin.

— O cunoşti?

— A, nu. Băiatul se prefăcuse jignit. Eu nu cunosc târfe, omule.

În final, băiatul se retrase, uitându-se încă o dată sau de două ori la noi şi dând din cap. Sampson şi cu mine ne-am continuat drumul şi am ajuns lângă cei doi poliţişti în uniformă care stăteau lângă cadavru. Era limpede că aşteptau întăriri. Se pare că noi eram întăririle.

— Voi aţi chemat echipa de urgenţă? i-am întrebat pe poliţişti.

— Acum mai bine de treizeci şi cinci de minute şi suntem nerăbdători, spuse cel mai în vârstă dintre ei.

Probabil că avea aproape treizeci de ani, tocmai îşi lăsase mustaţă şi încerca să pară obişnuit cu astfel de scene.

— Mare lucru! Am dat din cap. Aţi găsit vreun act de identitate pe aici?

— Nu. Am căutat prin tufişuri. N-am găsit decât corpul, spuse cel tânăr. Şi arată oribil.

Transpirase din greu şi părea puţin bolnav.

Mi-am pus mănuşile de latex şi m-am aplecat deasupra cadavrului. Părea o adolescentă. Gâtlejul tinerei fusese tăiat de la o ureche la cealaltă. Faţa îi era zgâriată rău. Ca şi tălpile, ceea ce părea ciudat. Fusese înjunghiată de vreo douăsprezece ori în piept şi în abdomen.

I-am depărtat picioarele şi am văzut ceva care m-a cutremurat. Între picioarele ei se întrezărea un mâner de metal. Eram aproape sigur că era un mâner de cuţit şi că acesta fusese introdus adânc în vagin.

Sampson se aşeză pe vine şi se uită la mine.

— Tu ce crezi, Alex? Alta?

Am dat din cap şi am ridicat din umeri.

— Poate, dar se droga, John. Are urme pe braţe şi pe picioare. Probabil şi în spatele genunchilor şi sub braţe. Omul nostru nu caută de obicei drogate. Practică sex protejat. Totuşi, crima este groaznică. Se potriveşte cu stilul lui. Vezi mânerul metalic?

Sampson dădu din cap. Văzuse aproape tot.

— Şi hainele? întrebă el. Unde-or fi dispărut? Trebuie să-i găsim hainele.

— Probabil că cineva din zonă a dezbrăcat-o, spuse tânărul poliţist. Era multă lume în jurul cadavrului. Şi multe urme de pantofi în praf. Aşa se întâmplă de obicei pe aici. Se pare că nimănui nu-i pasă.

— Noi suntem aici, i-am replicat eu. Nouă ne pasă. Noi le ajutăm pe toate amărâtele neidentificate.

3

Geoffrey Shafer era atât de fericit încât de-abia putea ascunde familiei sale acest lucru. A fost nevoit să facă un efort să nu râdă în hohote atunci când a sărutat-o pe soţia sa, Lucy, pe obraz. A simţit o boare din parfumul ei, Chanel 5, apoi a gustat din uscăciunea rece a buzelor ei când a sărutat-o din nou.

Stăteau în picioare, rigizi ca nişte statui, în elegantul hol al imensei case în stil georgian din Kalorama. Şi copiii fuseseră chemaţi să-şi ia rămas-bun de la tatăl lor.

Soţia lui, fostă Lucy Rhys-Cousins, avea un păr blond-cenuşiu, iar ochii ei erau de un verde parcă şi mai sclipitor decât bijuteriile de la Bulgari şi Spark pe care le purta ea întotdeauna.

Suplă şi încă de o mare frumuseţe la cei treizeci şi şapte de ani, Lucy urmase cursurile colegiului Newnham din Cambridge, după care cei doi se căsătoriseră. Obişnuia să citească romane şi poezii, numai aşa, de amorul artei, petrecându-şi cea mai mare parte din timpul liber pe la dejunuri la fel de inutile sau făcând cumpărături împreună cu prietenele sale, care acum erau stabilite în străinătate, mai mergea şi la meciuri de polo ori în plimbări cu iahtul. Din când în când, Shafer o întovărăşea şi el pe iaht. Cândva, de mult, el fusese un mare navigator.

Lucy fusese considerată o partidă bună; el era de părere că încă mai era o partidă bună pentru unii bărbaţi. Ei bine, din partea lui puteau foarte bine să pună mâna pe trupul ei ciolănos şi să facă oricât sex lipsit de pasiune or fi în stare.

Shafer le ridicase pe cele două gemene ale sale, în vârstă de patru ani, Tricia şi Erica, ţinându-le câte una pe fiecare braţ. Două imagini în oglindă, copii fidele ale mamei lor. El ar fi fost în stare să le vândă pe gemene, fără nicio ezitare, doar pentru preţul unui amărât de timbru poştal. Le strângea acum în braţe pe fete şi râdea, ca un tată bun ce pretinsese a fi dintotdeauna.

Apoi dădu mâna cu Robert, băiatul lui de doisprezece ani. În casa lor se discuta serios în ultima vreme dacă Robert nu ar trebui să fie trimis în Anglia, la un internat, sau poate la Winchester, unde fusese şi bunicul său. Shafer îşi salută fiul milităros. Odinioară, colonelul Geoffrey Shafer fusese soldat. Iar acum, doar Robert părea să mai amintească familiei de timpurile glorioase din viaţa tatălui său.

— Dar eu plec la Londra doar pentru câteva zile ca să lucrez, nu în vacanţă. Şi n-am de gând să-mi petrec nopţile la Athenaeum, le spuse el. Le zâmbea jovial, aşa cum se aşteptau din partea lui.

— Dar distrează-te şi tu cât eşti acolo, tată. Să te mai şi odihneşti. Doar o meriţi, spuse Robert, discutând cu tatăl său pe un glas cu o

octavă mai jos, aşa cum discută bărbaţii, manieră pe care o abordase de curând.

— Pa, tata! Pa, tata! spuseră în cor gemenele cu nişte voci ascuţite care îl făcură pe Shafer să-i vină să le dea cu capul de toţi pereţii.

— Pa, Erica. Pa, Tricia.

— Nu uita nici de „Cuibul lui Orc", mai spuse grăbit Robert. *Dragonul* şi *Duelistul*.

„Cuibul lui Orc" era un magazin care vindea cărţi şi jocuri, amplasat pe Earlham, chiar în Piaţa Cambridge din Londra. *Dragonul* şi *Duelistul* erau două reviste britanice de mare succes, care conţineau jocuri cu dialoguri.

Din păcate pentru Robert, în realitate Shafer nu mergea chiar până la Londra. Avea un plan mult mai bun pentru următorul week-end. Intenţiona să intre din nou în jocul lui imaginar, chiar acolo, la Washington.

4

Rula cu mare viteză spre est şi nicidecum spre Aeroportul Dulles din Washington, simţindu-se de parcă i s-ar fi luat o imensă greutate apăsătoare de pe suflet. La dracu', cât de mult îşi putea urî perfecta lui familie englezească, ba chiar mai mult, întreaga sa viaţă limitată, de aici, din America.

Şi familia lui Shafer din Anglia fusese una „perfectă". Avea doi fraţi mai mari, amândoi studenţi excelenţi şi tineri model. Tatăl lui fusese ataşat militar, iar familia acestuia călătorise pe mai tot globul până când Shafer împlinise doisprezece ani şi când reveniseră în Anglia, unde s-au stabilit în Guildford, la o jumătate de oră de Londra. De atunci, Shafer a devenit din ce în ce mai neastâmpărat, ca elev, stare care l-a caracterizat, de altfel, încă de la opt ani. Centrul oraşului Guildford cuprindea mai multe clădiri istorice pe

care el s-a apucat să le deterioreze. A început cu Spitalul Abbot, unde zăcea pe moarte bunica lui. Acolo a desenat obscenităţi pe ziduri. Apoi a trecut la Castelul Guildford, la Guildhall, la Şcoala Centrală Regală şi la Catedrala Guildford. A scris câteva cuvinte triviale pe pereţi şi a înşirat penisuri mari, desenate în culori vii. Habar nu avea pentru ce se bucura atâta de vandalismele acestea pe care le făcea distrugând lucruri frumoase, dar le făcea cu frenezie. Şi îi plăcea ceea ce făcea – şi mai presus de toate îi plăcea să nu fie prins asupra faptului.

În cele din urmă, Shafer fusese trimis la şcoala din Rugly, unde a continuat să facă prostii. Apoi, a urmat Colegiul Sfântului Ioan, unde s-a concentrat asupra filozofiei, asupra limbii japoneze şi asupra hărţuirii a cât mai multor femei frumoase. Toţi prietenii lui au rămas stupefiaţi când a intrat în armată la douăzeci şi unu de ani. Talentul lui la limbi străine era deosebit şi a fost trimis în Asia, unde răutatea lui s-a ridicat la un alt nivel şi unde a început să joace „jocul jocurilor".

Shafer se opri în Washington Heights, să bea o cafea – de fapt, trei ceşti de cafea. Fără frişcă, cu câte patru cuburi de zahăr la ceaşcă. Băuse deja aproape în întregime prima cafea în drum spre tejghea.

Casierul indian îl privi bănuitor şi cu tupeu, iar el îi râse în nas.

— Credeai că o să fur un rahat de cafea de şaptezeci şi cinci de cenţi? Ce gunoi jalnic eşti! Scârnăvie gălbejită!

Aruncă banii pe tejghea şi plecă înainte să-l omoare cu mâinile goale pe nenorocitul acela, lucru pe care oricum l-ar fi putut face cu multă uşurinţă.

De acolo plecă spre nord-est, modestul cartier Eckington. Recunoscu străzile pe care le ştia încă de pe vremea când învăţa la Universitatea Gallaudet. În cea mai mare parte, casele de pe-acolo erau cu două etaje, placate cu vinil, cu cărămidă, sau cu acel albastru oribil de ou de Paşte care îi dădea mereu fiori.

Se opri în faţa unei case din cărămidă roşie, cu grădină, de pe

Uhland Terrace, lângă Strada 2. Casa aceasta avea anexat un garaj. Un fost chiriaş ornase faţada cărămizie cu două pisici albe din ciment.

— Bună, pisicuţelor, spuse Shafer.

Se simţea destins o dată ajuns aici. Parcă plutea, parcă era în al nouălea cer. Îi plăcea această stare, nu se mai sătura să o savureze. Venise vremea să înceapă jocul.

5

În garajul în care încăpeau două maşini era parcat un taxi ruginit şi zgâriat, vopsit în albastru şi roşu. Shafer îl folosise deja timp de aproape patru luni. Acest taxi îi oferea un anonimat care îl făcea aproape invizibil pe oriunde ar fi mers în Washington. Îl botezase „Maşina Coşmarului“.

Opri Jaguarul lângă taxi, după care se grăbi în sus pe scări. Odată intrat în apartament, dădu drumul la instalaţia de climatizare. Şi mai bău o cafea.

Apoi îşi luă pastilele ca un copil cuminte. Torazin şi Librium. Benadril, Xanax, Vicodin. Folosea medicamentele astea în diverse combinaţii de ani de zile. Era oarecum periculos, dar învăţase bine lecţia. „Te simţi mai bine, Geoffrey?“ – „Da, mult mai bine, mulţumesc de întrebare.“

Încercă să citească ziarul *Washington Post* din ziua aceea, apoi un exemplar mai vechi din *Private Eye* şi, în sfârşit, un catalog de la „DeMask“, o firmă din Amsterdam, cea mai mare din lume pentru produse din cauciuc şi piele. Făcu două sute de flotări, apoi alte câteva sute de genuflexiuni, aşteptând cu mare nerăbdare să cadă o dată întunericul peste Washington.

La ora zece fără un sfert, Shafer începu să se pregătească pentru noaptea cea mare pe care urma să o petreacă în oraş. Intră în baia

mică şi simplă care mirosea a săpun ieftin. Se opri în faţa oglinzii.

Îi plăcea ceea ce vedea. Chiar foarte mult. Un păr des, blond, bogat şi ondulat, pe care nu avea să-l piardă niciodată. Un zâmbet electrizant, carismatic. Nişte ochi albaştri uimitori, foarte fotogenici. O formă fizică excelentă pentru un bărbat de patruzeci şi patru de ani.

Începu treaba, mai întâi cu lentilele de contact care îi schimbau culoarea ochilor, ajutându-l să pară negri. Făcuse asta de multe ori, devenise o rutină. Ţinea de tehnica lui în ale deghizării. Îşi coloră faţa în negru, gâtul, mâinile, încheieturile; îşi căptuşi gâtul, ca să pară mai gros; îşi puse pe cap o bonetă marinărească de lână neagră, adunându-şi sub ea până şi ultima şuviţă de păr.

Se privi cu mare atenţie în oglindă şi văzu un negrotei destul de convingător, în special dacă lumina nu era prea puternică. Nu era rău, nu era rău chiar deloc. Era o deghizare reuşită pentru o ieşire nocturnă în oraş, mai ales dacă acel oraş era Washington.

Aşadar, să înceapă jocurile. „Cei Patru Călăreţi".

La zece şi douăzeci şi cinci coborî înapoi în garaj. Dădu ocol Jaguarului cu mare atenţie şi se îndreptă spre taxiul albastru cu roşu. Începuse deja să se lase pătruns de minunata fantezie.

Shafer băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase de acolo trei zaruri neobişnuite ca aspect. Aveau douăzeci de faţete, un gen de zaruri folosit la jocurile imaginare. Zarurile aveau mai degrabă numere pe ele decât puncte.

Ţinu zarurile în mâna stângă, amestecându-le îndelung.

„Cei Patru Călăreţi" avea reguli clare: totul depindea de cum cădeau zarurile. Ideea era ca ele să arate o fantezie izbitoare, ceva nebunesc. Jucau cei patru jucători din lumea întreagă. Nu mai existase un asemenea joc – nimic asemănător măcar.

Shafer pregătise deja o aventură pentru el, dar existau variante pentru fiecare eventualitate. În mare parte, jocul depindea de zaruri.

Aceasta era ideea de bază – că se putea întâmpla orice.

Se sui în taxi şi îl porni. Dumnezeule, cu câtă nerăbdare aşteptase

clipa asta!

6

Avea pregătit un plan formidabil. I-ar fi luat numai pe acei câţiva clienţi – „pasageri" – care i-ar fi atras atenţia, care i-ar fi aprins imaginaţia la maximum. Nu se grăbea. Avea toată noaptea la dispoziţie; tot week-end-ul. Oricum, ar fi făcut acelaşi lucru.

Itinerariul era deja stabilit. Mai întâi merse în cartierul de lux Adams-Morgan. Examină atent trotuarele aglomerate, care păreau să se mişte într-un ritm sincopat. Ai fi zis că mai toate restaurantele din Adams-Morgan îşi spun cafenele. Rula încet şi se uita la firmele strălucitoare, trecând pe lângă Café Picasso, Café Lautrec, La Fourchette Café, Bukom Café, Café Dalbol, Montego Café, Sheba Café.

Pe la ora unsprezece şi jumătate, pe Columbia Road, Shafer reduse viteza. Inima începu să-i bată mai tare. Ceva foarte potrivit se ivise în faţă.

O pereche arătoasă tocmai ieşea din cunoscutul Chief Ike's Mambo Room. Un bărbat şi o femeie, hispanici, probabil în vârstă de aproape treizeci de ani. Erau incredibil de senzuali.

Shafer aruncă zarurile pe scaunul de lângă el: şase, cinci, patru – total cincisprezece. Un număr mare.

Pericol! Era de înţeles. O pereche era periculoasă şi riscantă.

Shafer aşteptă ca cei doi să traverseze strada, depărtându-se de lumina firmei. *Se îndreptau direct spre el.* Era perfect. Atinse mânerul revolverului pe care îl ţinea mereu sub scaun. Era pregătit pentru orice situaţie.

Când cei doi dădură să se urce în taxi, Shafer se răzgândi. Avea tot dreptul!

Shafer observă că niciunul dintre ei nu era chiar atât de atrăgător

cum i se păruse. Obrajii şi fruntea bărbatului erau uşor zbârcite; gelul din părul lui negru era gros şi unsuros. Femeia era puţin prea grasă pentru gustul lui, mai rotofeie decât îi păruse de la distanţă, în lumina de pe stradă care o avantaja.

— Sunt în afara serviciului, spuse el şi luă viteză.

Amândoi îi făcură semnul obscen cu degetul mijlociu ridicat.

Shafer izbucni într-un hohot sonor de râs.

— Aveţi noroc în seara asta! Proştilor! E cea mai norocoasă seară din viaţa voastră, iar voi habar n-aveţi.

Incomparabila emoţie a fanteziei îl cuprinsese pe de-a-ntregul. Avusese putere deplină asupra perechii. De el depinseseră viaţa şi moartea lor.

— Moarte, fii mândră, şopti el.

Se opri pentru încă o cafea pe Rhode Island Avenue. Incomparabil. Cumpără trei ceşti de cafea neagră şi puse câte şase cuburi de zahăr în fiecare.

După o oră se afla în Southeast. Nu mai oprise pentru niciun alt pasager. Străzile erau aglomerate la maximum de pietoni. Nu erau destule taxiuri, nici măcar din cele conduse de ţigani în partea aceasta a Washingtonului.

Regretă că renunţase la cuplul hispanic. Începuse să facă în minte scenarii cu ei, să şi-i rememoreze, aşa cum arătau în lumina de pe stradă. În căutarea timpului pierdut, nu? Se gândi la monumentala frază de deschidere a lui Proust: *„Multă vreme obişnuiam să mă duc devreme la culcare“*. Ca şi Shafer – până când a descoperit jocul jocurilor.

Apoi o zări pe ea – o adevărată zeiţă brună care îl aştepta acolo, chiar în faţa lui, ca şi cum cineva i-ar fi oferit-o drept cel mai minunat cadou. Mergea singură, la un bloc distanţă de Strada E, grăbită, într-o direcţie precisă. Instantaneu, se simţi plutind din nou.

Îi plăcea felul în care se mişca ea, unduirea picioarelor ei lungi, ţinuta ei perfectă.

Când ajunse lângă ea, femeia se uită în jur cercetând strada.

Căuta un taxi? Oare era posibil aşa ceva? Îl voia pe el?

Era îmbrăcată într-un taior de un bej deschis, cu o bluză purpurie şi purta tocuri înalte. Arăta prea rasată şi prea matură ca să meargă la vreun club. Părea stăpână pe ea.

Shafer aruncă repede zarurile şi îşi ţinu răsuflarea. Adună numerele. Inima îi tresăltă de bucurie. Asta însemnau Călăreţii.

Ea îi făcea deja semn cu mâna.

— Taxi! strigă ea. Eşti liber?

El trase taxiul în curbă, iar ea făcu trei paşi iuţi şi delicaţi către el. Pantofii aceia strălucitori, cu tocuri înalte erau minunaţi. Femeia era mult mai frumoasă văzută de aproape. Era de nota zece.

Portiera maşinii se deschise şi silueta ei dispăru pentru o clipă din câmpul lui vizual.

Apoi Shafer observă că avea flori în mână şi se întrebă de ce. Vreo ocazie specială în seara aceea? Da, un lucru era clar. Florile erau pentru propria ei înmormântare.

— Ah, mulţumesc că ai oprit. Femeia vorbea cu respiraţia întretăiată pe când se instala comod în taxi.

Shafer îşi închipuia că acum se relaxa şi se simţea în siguranţă. Glasul ei era calm, plăcut, real.

— La dispoziţia dumneavoastră, se întoarse Shafer şi îi zâmbi. Apropo, eu sunt Moartea, iar tu eşti fantezia mea din week-end-ul ăsta.

7

În dimineţile de luni servesc de obicei supa la Asociaţia de caritate St. Anthony's din Southeast, unde muncesc de şase ani ca voluntar. Lucrez în schimbul de dimineaţă, de la şapte la nouă, de trei ori pe săptămână.

În dimineaţa aceea, nu mă simţeam în apele mele şi nu-mi

găseam locul. Mă mai gândeam la cazul domnului Smith, care mă făcuse să colind toată Coasta de Est, ba mă purtase până şi în Europa. Poate că aveam nevoie de o vacanţă adevărată, de un concediu departe de Washington.

Priveam obişnuita coadă formată din bărbaţi, femei şi copii care nu aveau bani de mâncare. Coada era pe cinci rânduri şi se întindea pe Strada 12 până la al doilea colţ. Mi se părea un mare păcat şi foarte nedrept ca atât de mulţi oameni să mai flămânzească încă în Washington sau să nu se hrănească decât o dată pe zi.

Începusem să ajut acolo, la bucătărie, cu ani în urmă, datorită soţiei mele, Maria. Ea era asistentă socială la St. Anthony's atunci când ne-am întâlnit. Maria era prinţesa neîncoronată a acelei asociaţii; toţi o iubeau, iar ea mă iubea pe mine. A sfârşit asasinată prin împuşcare, într-un incident apărut nu departe de bucătărie. Eram căsătoriţi de patru ani şi aveam doi copii mici. Cazul ei nu a fost niciodată rezolvat şi lucrul ăsta nu a încetat o clipă să mă chinuie. Poate că asta mă împinge să rezolv cu îndârjire orice caz, indiferent cât de încurcat ar fi.

La această asociaţie de caritate, eu am grijă ca toţi cei care iau masa aici să nu devină niciodată prea nervoşi sau să işte vreo altercaţie. Am un metru nouăzeci înălţime la o greutate de peste nouăzeci de kilograme şi îmi place să menţin ordinea dacă este nevoie, numai atunci când este nevoie şi de fiecare dată când este nevoie. De obicei pot calma spiritele doar cu câteva cuvinte liniştite şi cu gesturi paşnice, fără să fac apel la violenţă sau să recurg măcar la ameninţarea de a face uz de forţă. În cea mai mare parte, oamenii care vin aici o fac numai ca să mănânce, nu ca să se bată sau să provoace scandal.

În sarcina mea cade să servesc şi untul de arahide şi gemul, în caz că mai doreşte cineva porţii suplimentare. Jimmy Moore, americanul de origine irlandeză care se ocupă de bucătărie cu mult devotament şi cu disciplina necesară, a avut întotdeauna încredere în binefacerile untului de arahide şi ale gemului. Unii dintre cei ce

vin permanent aici chiar îmi spun „Omul cu untul de arahide“. Şi fac asta de ani de zile.

— Nu prea arăţi bine astăzi, îmi spuse o femeie mică şi dolofană care vine aici de vreun an sau doi. Ştiu că o cheamă Laura, că s-a născut în Detroit şi că are doi fii mari. Lucrase ca menajeră pe Strada M din Georgetown, dar familia la care fusese angajată considerase că femeia a îmbătrânit şi o concediase doar cu câteva cuvinte de mulţumire şi cu un salariu pe două săptămâni.

— Ar trebui să ai mai multă grijă de tine. Meriţi mai mult. Ai avea nevoie de cineva ca *mine,* mai spuse Laura şi râse şăgalnic. Ce părere ai?

— Laura, eşti foarte drăguţă, am spus eu, servind-o cu porţia suplimentară pe care o lua de obicei. Oricum, tu o cunoşti pe Christine. Ştii că sunt angajat deja.

Laura chicoti şi îşi duse braţele cruciş peste umeri. Avea un râs sănătos şi simpatic în ciuda situaţiei sale.

— Ştii doar că o fată visează mereu. Oricum, mă bucur că te cunosc.

— Şi eu mă bucur, Laura. Mă bucur că te cunosc. Poftă bună.

— Da, am poftă. Doar vezi ce poftă am.

În timp ce vorbeam cu oamenii şi împărţeam untul de arahide, mi-am permis să mă gândesc la Christine. Poate că Laura avea dreptate; poate că nu arătam prea bine în ziua aceea. De fapt, nu arătam prea bine de câteva zile bune.

Mi-am amintit de o seară petrecută cu două săptămâni în urmă. Tocmai terminasem un caz de omucidere multiplă în Boston. Stăteam cu Christine pe veranda din faţa casei ei din Mitchellville. Încercam să trăiesc o altfel de viaţă, dar e greu să te schimbi.

Aveam o zicală care îmi plăcea: *Inima este stăpâna creierului.*

Simţeam mirosul florilor în aerul de seară, mirosul de trandafiri şi muşcate de care grădina era plină. Mai simţeam şi mirosul de Gardenia Passion, parfumul preferat pe care îl folosise Christine în seara aceea.

Ne cunoşteam de un an şi jumătate. Ne-am întâlnit în timpul unei anchete asupra unei crime care se soldase cu moartea soţului ei. Până la urmă am început să ne întâlnim. Mă gândeam că acele clipe de pe verandă erau foarte importante. Cel puţin aşa gândeam eu.

Întotdeauna am apreciat că Christine arată bine, iar pe mine mă făcea să mă simt minunat. Este înaltă, are aproape un metru şaptezeci, şi e drăguţă. Are un zâmbet care poate linişti jumătate din ţară. În seara aceea, era îmbrăcată cu nişte jeanşi prespălaţi, strânşi pe ea şi cu un tricou până în talie. Era cu picioarele goale, iar unghiile erau date cu roşu. Ochii ei negri străluceau.

Am luat-o în braţe şi, deodată, totul a devenit minunat. Am uitat complet de oribilul caz pe care tocmai îl încheiasem; am uitat mai ales de ucigaşul periculos cunoscut sub numele de dl. Smith.

I-am luat faţa dulce în mâini. Îmi place să cred că acum nimic nu mă mai sperie şi, în mare parte, chiar aşa şi este, dar cred că, cu cât ţi se întâmplă mai multe lucruri bune în viaţă, cu atât mai uşor te sperii. Christine îmi era aşa de scumpă – aşa că eu eram speriat.

Inima este stăpâna creierului.

Nu aşa acţionează majoritatea bărbaţilor, dar eu învăţam.

— Te iubesc cum n-am mai iubit pe nimeni în viaţa mea, Christine. Mă faci să văd şi să simt lucrurile altfel. Îmi place zâmbetul tău, felul în care te porţi cu oamenii – mai ales cu copiii –, tandreţea ta. Îmi place să te ţin aşa. Te iubesc mai mult decât aş putea spune dacă stau aici şi ţi-aş vorbi toată noaptea. Te iubesc mult. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Christine?

Nu mi-a răspuns imediat. Am simţit cum s-a retras din braţele mele, doar puţin, iar inima mea a tresăltat. Am privit-o în ochi şi am văzut durere şi nesiguranţă. Mi s-a rupt sufletul.

— Ah, Alex, Alex, a suspinat ea şi părea că va izbucni în plâns. Nu pot să-ţi dau acum un răspuns. De-abia te-ai întors de la Boston. Te-ai ocupat de un alt caz îngrozitor de crimă. Eu nu pot rezista la toate astea. Nebunul acela a fost în casa ta. Ţi-a pus familia în pericol. Sper că eşti de acord cu mine.

Eram de acord. Fusese o experienţă cumplită, iar eu era să mor.

— Sunt de acord cu tot ce ai spus. Dar eu te iubesc. Nu pot să te mint. O să plec din poliţie dacă doreşti.

— Nu. Mă privi cu nespusă blândeţe. Dădu hotărât din cap. Ai face o greşeală. Pentru amândoi.

Am rămas pe verandă şi ne-am ţinut în braţe, iar eu mi-am dat seama că eram în impas. Nu ştiam cum să rezolv situaţia. Nu aveam nicio idee. Poate că, dacă plecam din poliţie şi lucram din nou ca psiholog, puteam duce o viaţă mai normală pentru Christine şi pentru copii. Dar aş fi putut face asta? Aş fi putut să plec din poliţie?

— Mai vorbim despre căsătorie, şopti ea. Mai vorbim altă dată.

8

Christine şi cu mine ne-am întâlnit şi după seara aceea şi totul părea bine, plăcut şi romantic. Aşa fusese mereu între noi. Totuşi, mă întrebam dacă problema noastră putea fi rezolvată. Oare s-ar mulţumi ea cu un detectiv criminalist? Aş fi putut oare să renunţ la meseria asta? Nu ştiam.

M-a trezit din gândurile mele legate de Christine sirena ascuţită şi asurzitoare venind de pe Strada 12. Am clipit când am văzut Nissanul negru al lui Sampson că trage în faţa clădirii asociaţiei.

Sampson opri sirena de pe maşină, în schimb începu să claxoneze. Mi-am dat seama că venise anume după mine, poate să mă ducă undeva unde n-aş vrea să merg. Claxonul continua să urle.

— E prietenul tău, John Sampson, îmi strigă Jimmy Moore. L-ai auzit, Alex?

— Ştiu cine e, i-am răspuns lui Jimmy. Speram să plece.

— Se pare că n-are de gând.

În cele din urmă am ieşit afară, traversând coada şi primind

câteva reproşuri glumeţe. Oameni pe care îi cunoşteam de multă vreme mă acuzau că lucrez doar jumătate de zi sau mă întrebau dacă puteau ei să lucreze în locul meu în caz că nu mi-ar mai plăcea ceea ce făceam.

— Ce este? l-am întrebat pe Sampson chiar înainte să ajung la maşină.

Geamul maşinii coborî. Am băgat capul înăuntru.

— Ai uitat? Este ziua mea liberă, i-am amintit.

— Este vorba de Nina Childs, spuse Sampson cu o voce moale, joasă, pe care o folosea doar atunci când era nervos sau foarte serios. Încerca să-şi stăpânească muşchii feţei ca să pară dur, nu emoţionat, dar nu prea reuşea. Nina a murit, Alex.

M-am cutremurat fără să vreau. Am deschis portiera şi m-am urcat în maşină. Nici nu m-am mai întors ca să-i spun lui Jimmy Moore că plec. Sampson a pornit maşina icnind. S-a auzit iar sirena, dar acum parcă simţeam că vaietul acela de înmormântare era bine venit. Eram uluit.

— Ce ştii până acum? l-am întrebat în timp ce ne grăbeam pe străzile înceţoşate din Southeast, apoi traversam cenuşiul râu Anacostia.

— A fost abandonată într-o casă de la intersecţia dintre Strada 18 şi Garnesville. Jerome Thurman este cu ea acolo. El zice că probabil zace acolo din week-end-ul trecut. Un cerşetor a dat peste ea din întâmplare. E dezbrăcată şi nu are niciun act la ea, Alex, spuse Sampson.

M-am uitat la el.

— Şi atunci de unde au ştiut că este Nina?

— A recunoscut-o un poliţist. O ştia de la spital. Toţi o ştiau pe Nina.

Am închis ochii, dar mi-a apărut în faţă chipul Ninei Childs şi i-am deschis iar. Era asistenta de la Spitalul St. Anthony's care lucra în tura de noapte, unde am intrat o dată ca o furtună cu un băieţel muribund în braţe. Sampson şi cu mine am lucrat cu Nina de multe

ori. Sampson se şi întâlnise cu ea timp de un an, dar rupseseră legătura între timp. Ea se căsătorise cu un bărbat din cartier care lucra la primărie. Aveau doi copii, doi bebeluşi, iar Nina arăta foarte fericită ultima oară când am văzut-o.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor, când am văzut-o zăcând moartă acolo, în beciul acela din partea rău famată de lângă râul Anacostia. Fusese abandonată, ca o femeie fără căpătâi.

9

Corpul Ninei Childs fusese găsit într-o cocioabă părăsită din cel mai neplăcut, mai dărăpănat şi mai sărac cartier din împrejurimi. La locul crimei se afla o singură maşină a poliţiei şi o singură dubiţă de salvare, ruginită şi zgâriată; crimele din Southeast nu atrăgeau atenţia. Undeva lătra un câine; era singurul zgomot de pe strada aceea dezolantă.

A trebuit să trecem pe lângă un grup care se droga la colţul Străzii 18. În majoritate erau bărbaţi tineri, dar mai erau şi câţiva copii şi două femei care ne sfidau. Grupurile de drogaţi sunt uşor de găsit în partea aceasta din Southeast. Ocupaţia tineretului din zonă este tâlhăria.

— Aţi venit să ridicaţi cadavrul de azi, şefule? întrebă unul din tineri. Băiatul purta nişte pantaloni negri cu bretele negre, fără cămaşă, ciorapi sau pantofi. Avea fizicul unui puşcăriaş şi tatuaje peste tot.

— Aţi venit să luaţi gunoiul? adăugă şi un bătrân dindărătul unei bărbi cărunte, neîngrijite. Luaţi cu voi şi câinele ăsta care a lătrat toată noaptea dacă tot sunteţi aici. Faceţi o treabă utilă, mai spuse el.

Nu le-am dat atenţie şi am continuat să mergem pe jos pe Strada 18, apoi am intrat în casa cu trei etaje din faţa noastră. Un câine boxer, alb cu negru, stătea la o fereastră de la etajul trei ca un chiriaş

aflat de o viaţă acolo şi lătra întruna. Altfel, clădirea părea abandonată.

Uşa de la intrare fusese spartă de sute de ori, aşa că se deschise uşor în faţa noastră. În clădire mirosea a fum, a gunoi şi a apă băltită. În tavan era o gaură mare de la o ţeavă spartă. Ce urât că Nina sfârşise într-un asemenea loc trist şi oribil.

De peste un an investigam neoficial crimele nerezolvate din Southeast, victimele fiind, în mare parte, neidentificate. Până atunci avuseseră loc peste o sută, dar nimeni dintre cei de la birouri nu voia să recunoască acest număr mare de asasinate, nici chiar mai puţine. Câteva dintre femeile omorâte erau drogate sau prostituate. Nu era şi cazul Ninei.

Am coborât cu grijă pe o scară în spirală, cu o balustradă de lemn uzată, care se clătina şi pe care noi nu am atins-o. Vedeam flash-urile din faţă, iar eu mi-am deschis Maglitul.

Nina fusese abandonată adânc în subsolul clădirii părăsite. Cel puţin cineva a avut grijă să încercuiască zona ca să protejeze locul crimei.

Am văzut corpul Ninei – şi a trebuit să privesc în altă parte.

Nu fiindcă era moartă, ci din cauza felului în care fusese omorâtă. Am încercat să mă gândesc la altceva până când mi-am revenit.

Jerome Thurman se afla acolo cu echipa de la salvare. Şi un singur poliţist, probabil acela care o identificase pe Nina. Nimeni de la procuratură. Nu era ceva neobişnuit să nu vină niciun medic legist în cazul crimelor din Southeast.

Pe podea, lângă corp, erau flori ofilite. Mi-au atras atenţia florile pentru că încă nu mă puteam uita la Nina. Nu se potrivea cu celelalte necunoscute omorâte, dar ucigaşul nu avea un stil strict. Asta era problema. Asta însemna că imaginaţia lui era în plină dezvoltare – şi că nu terminase încă.

Am observat că pe podea, peste tot, erau răspândite bucăţi de celofan şi folii de plastic. Pe şobolani îi atrag lucrurile strălucitoare şi le duc în cuiburile lor. Pânze groase de păianjen atârnau de la un

capăt la celălalt al pivniţei.

A trebuit să mă uit iar la Nina. Trebuia să o privesc de aproape.

— Eu sunt detectivul Alex Cross. Vă rog să mă lăsaţi să mă uit la cadavru, am izbutit să le spun într-un târziu celor doi de la salvare, un bărbat şi o femeie de vreo douăzeci şi ceva de ani. Doar câteva minute şi pe urmă vă las.

— Ceilalţi detectivi au examinat deja corpul, spuse lucrătorul de la salvare. Era foarte slab şi avea un păr blond, lung şi murdar. Nici nu se uitase la mine. Să terminăm o dată ce avem de făcut aici. Şi aveţi grijă să nu călcaţi în balta asta. Întreaga zonă e murdară – miroase groaznic.

— Dă-te la o parte! urlă Sampson. Ridică-te o dată de aici până nu-ţi trag una în fund.

Tehnicianul înjură, dar se grăbi să se ridice în picioare şi se retrase de lângă corpul Ninei. M-am apropiat şi am încercat să mă concentrez, să-mi fac meseria, am încercat să-mi amintesc detalii legate de crima precedentă a necunoscutei din Southeast. Doream să fac o legătură. Mă tot întrebam dacă un scelerat ar fi putut să omoare atât de multe persoane de unul singur. Dacă răspunsul ar fi afirmativ, atunci era cel mai cumplit ucigaş întâlnit vreodată.

Am inspirat adânc, apoi am îngenuncheat lângă trupul Ninei. Şobolanii fuseseră pe acolo, se vedea, dar ucigaşul distrusese şi mai mult.

Aveam impresia că Nina fusese bătută cu pumnii şi cu picioarele până murise. Probabil că fusese lovită de o sută de ori. N-am mai auzit ca cineva să facă aşa ceva. Oare ce s-o fi întâmplat? Nina nu avea decât treizeci şi unu de ani, avea doi copii, era bună, pricepută, muncitoare.

Se auzi brusc un pocnet, ca o împuşcătură, zgomotul reverberând în întreaga clădire până în pivniţă. Cei doi de la salvare săriră cât colo ca arşi.

Noi, ceilalţi, am râs nervos. Ştiam ce se auzise.

— Sunt curse de şobolani, le-am spus eu. Ar trebui să vă obişnuiţi

cu zgomotul ăsta.

10

Am mai rămas la locul crimei încă vreo două ore, mult mai mult decât aş fi dorit şi am detestat fiecare clipă. Nu puteam să stabilesc un model clar pentru aceste crime, iar asasinarea Ninei Childs nu mi-a adus date noi. De ce oare a lovit-o el de atât de multe ori şi atât de cumplit? Ce căutau florile acolo? Oare era opera aceluiaşi criminal?

De obicei, în ancheta la locul crimei folosesc o abordare detaşată. Totul este sugerat de cadavru.

Sampson şi cu mine am parcurs întregul spaţiu, din pivniţă, pe la fiecare nivel până pe acoperiş. Apoi ne-am dus şi prin vecini. Nimeni nu văzuse nimic neobişnuit, ceea ce nici nu ne-a surprins.

Acum venea partea cu adevărat cea mai neplăcută. Sampson şi cu mine am părăsit oribila clădire şi ne-am dus acasă la Nina, la apartamentul ei, situat în cartierul Brookland din Washington, la est de Universitatea Catolică. Ştiam că am să mă simt iar rău, dar n-am avut încotro.

Era o zi toridă, iar soarele lovea Washingtonul fără milă. Amândoi tăcusem tot drumul, fiecare cu gândurile sale. Acum urma să facem ceea ce trebuia, ceea ce era cel mai urât în meseria noastră – să anunţăm familia în legătură cu moartea cuiva drag. De data asta chiar nu ştiam cum am să mă descurc.

Clădirea era un bloc bine întreţinut de pe Strada Monroe. Trandafiri galbeni micuţi înfloreau în jardinierele verzi de la ferestre. Părea că nu se putea întâmpla nimic rău cuiva care locuia acolo. Locul era luminos şi plin de speranţă, aşa cum fusese şi Nina.

Deveneam din ce în ce mai nervos după ce văzusem locul crimei, brutal şi obscen, şi pentru că, probabil, crima aceea nu va face

obiectul unei anchete corespunzătoare la biroul nostru, cel puţin nu oficial. Mama Nana va face iar comentarii despre conspiraţia legată de domnii cei albi şi despre „dezinteresul lor criminal" faţă de oamenii din Southeast. Îmi spusese adesea că se simţea superioară din punct de vedere moral faţă de albi şi că ea nu i-ar fi tratat niciodată aşa cum erau trataţi negrii în Washington.

— Marie, sora Ninei, se ocupă de copii, spuse Sampson în timp ce mergeam pe stradă. Este o fată drăguţă. A avut cândva probleme cu drogurile. Nina a ajutat-o să le rezolve. Toată familia este strâns unită. Ca şi a ta. Va fi îngrozitor, Alex.

M-am întors spre el. Nu mă miram că el suporta mult mai greu moartea Ninei, chiar mai greu decât mine. El nu prea îşi etala sentimentele.

— Le-aş putea spune eu, John. Tu rămâi aici în maşină. Mă duc eu să vorbesc cu ei.

Sampson dădu din cap şi oftă profund.

— Nu merge aşa, dragule.

Trase Nissanul în curbă şi amândoi coborârăm din maşină. Nu m-a oprit să-l însoţesc în apartamentul Ninei, aşa că mi-am dat seama că mă dorea lângă el. Şi avea dreptate. Urma să fie cumplit.

Apartamentul familiei Childs era pe două niveluri – etajul unu şi doi. Uşa de la intrare era puţin decorată cu aluminiu. Soţul Ninei a apărut repede în uşă. Era îmbrăcat în uniforma proletară a primăriei, unde lucra: bocanci plini de noroi, pantaloni albaştri şi o cămaşă pe care scria PDC. Avea un copilaş în braţe, o fetiţă frumoasă care mă privea, îmi zâmbea şi gângurea.

— Putem să intrăm o clipă? îl întrebă Sampson.

— E vorba de Nina, spuse soţul Ninei şi ne privi îngrozit, din uşă.

— Îmi pare rău, William, am murmurat eu. Da. E moartă. A fost găsită în dimineaţa asta.

William Childs începu să hohotească zgomotos. Era un muncitor bine făcut, dar asta nu avea nicio importanţă. El îşi ţinea micuţa

uimită la piept şi făcea eforturi să se stăpânească, să nu plângă, dar nu putea.

— Vai, Dumnezeule, nu! Vai, Nina, draga mea. Cum s-o omoare cineva? Cum a putut să facă aşa ceva? Vai, Nina, Nina, Nina.

O tânără frumoasă se apropie prin spatele lui. Probabil că era sora Ninei, Marie. Luă fetiţa din braţele tatălui şi micuţa începu să plângă de parcă ar fi ştiut ce se întâmplase. Văzusem atâtea familii, atâţia oameni buni care îşi pierduseră pe cei dragi pe străzile acestea nemiloase. Ştiam că asta nu se va termina niciodată, dar îmi doream să fie mai bine. Şi nu era deloc.

Sora Ninei ne făcu semn să intrăm şi am observat în hol o măsuţă pe care se mai aflau încă două agende, de parcă Nina ar mai fi fost acolo. Apartamentul părea confortabil şi curat, cu mobilă din lemn alb de bambus şi cu perne albe. Zgomotul unui aparat de aer condiţionat era constant. La capătul mesei era o statuetă din porţelan de Llardo.

Încă mă mai gândeam la detaliile de la locul crimei, încercând să o leg de celelalte crime comise asupra unor necunoscute. Am aflat că Nina fusese la o cină de caritate pentru sănătate, sâmbătă seara. William lucrase peste program. Familia a sunat la poliţie sâmbătă seara târziu. Veniseră doi detectivi, dar niciunul nu o găsise până acum.

Apoi eu am ţinut fetiţa în braţe, în timp ce Marie a scos capacul de la o sticlă cu lapte. Era un moment atât de trist şi dureros, ştiind că fetiţa aceea nu îşi va cunoaşte mama, că nu va şti niciodată cât de deosebită fusese mama ei. Mi-a amintit de propriii mei copii, şi de mama lor, şi de Christine, căreia îi era teamă că am să mor în timpul vreunei anchete.

Fetiţa cea mare veni la mine în timp ce eu o ţineam în braţe pe sora ei. Avea cel mult trei ani.

— Ştii, m-am pieptănat altfel, spuse ea mândră şi se întoarse ca să o pot vedea.

— Da? E frumos. Cine ţi-a făcut codiţele astea?

— Mama, spuse fetiţa.

Abia după o oră am plecat de la familia Childs. Ne-am despărţit în tăcere, deznădăjduiţi aşa cum şi venisem. După vreo două intersecţii, Sampson opri maşina în faţa unei bodegi amărâte din cartier, tapetată cu postere cu bere şi apă minerală.

Sampson oftă adânc, îşi duse mâinile la faţă, apoi începu să plângă. Nu-l mai văzusem niciodată pe John într-o asemenea postură, nici în toţi anii în care am fost prieteni, nici măcar atunci când eram copii. Am întins mâna şi i-am pus-o pe umăr, iar el nu s-a tras înapoi. Apoi mi-a spus ceva ce nu-mi mai spusese vreodată.

— Am iubit-o, Alex, dar am lăsat-o să-şi vadă de viaţa ei. Nu i-am spus niciodată ce simţeam pentru ea. Trebuie să-l găsim pe nenorocitul ăla.

11

Intuiam că mă aflam în faţa a încă unei enigme criminale de nedezlegat. Spre disperarea mea, mă simţeam incapabil să stopez oroarea. Trebuia să mă străduiesc să fac ceva pentru necunoscutele ucise. Nu puteam sta cu mâinile-n sân.

Deşi eram detectiv în Circumscripţia şapte, investitura mea ca om de legătură cu FBI-ul îmi oferea un statut oarecum privilegiat şi, în plus, libertatea de a lucra uneori fără prea mare supraveghere sau amestec din partea şefilor. Mintea mea lucra liber şi stabilise deja oarecare legături între asasinarea Ninei şi a cel puţin câteva dintre omorurile neelucidate. În primul rând, nicio victimă nu fusese identificată la locul fiecărei crime. În al doilea rând, cel mai adesea cadavrele fuseseră aruncate în clădiri unde aveau toate şansele să nu fie găsite prea repede. În al treilea rând, nu existase nici măcar un singur martor care să fi văzut vreun suspect. Ceea ce ştiam cu siguranţă era că, atunci când era descoperită câte o victimă, era

multă circulaţie pe stradă sau multă lume prin preajmă. Asta însemna că ucigaşul ştia să se amestece în mulţime şi că era posibil să fie o persoană de culoare.

În seara aceea, pe la ora şase, mă îndreptam în sfârşit spre casă. Ziua aceea ar fi trebuit să fie ziua mea liberă. Aveam multe de făcut şi pe-acasă şi încercam să echilibrez cât puteam mai bine ceea ce trebuia făcut la serviciu cu ceea ce trebuia făcut acasă. Aşa că mi-am luat o mutră veselă şi am intrat în casă.

Damon, Jannie şi cu Nana cântau în bucătărie „Aşază-te, că răstorni barca". Melodia îmi era foarte plăcută pentru urechi şi pentru întreaga mea fiinţă. Copiii păreau a fi foarte fericiţi. Asta însemna inocenţa copilăriei.

Am auzit-o pe Nana spunând:

— Ce-ar fi să cântăm „Pot să spun lumii"?

Apoi, toţi trei începură să cânte unul dintre cele mai frumoase „negro spirituals" din câte ştiu eu. Glasul lui Damon mi se părea deosebit de puternic. Observam asta acum pentru prima dată.

— Parcă am intrat într-o poveste de Louise May Alcott, am spus eu, râzând pentru prima oară în acea zi grea.

— Iau asta ca pe un foarte mare compliment, spuse Nana.

Avea acum vreo şaptezeci-optzeci de ani, dar nu arăta vârsta.

— Cine este Louise May Alcott? întrebă Jannie şi îşi supse faţa ei de micuţă sceptică, chiar dacă nu este niciodată cinică. Astfel că seamănă şi cu tatăl, şi cu bunica ei.

— Urmăreşte asta diseară, fetiţă. Ai cincizeci de cenţi dacă ştii răspunsul, i-am răspuns.

— Bine, zâmbi Jannie. Poţi să-mi dai banii de pe-acum dacă vrei.

— Şi mie? întrebă Damon.

— Desigur. Poţi să te uiţi la Jane Austen, i-am spus eu. Dar ce-i cu armonizarea asta perfectă? Apropo, îmi place foarte mult. Doar că nu ştiu cu ce ocazie.

— Cântam şi pregăteam cina, spuse Nana, ridicând nasul şi clipind din ochi. Şi tu cânţi jazz şi blues la pian, nu? Noi cântăm

uneori în armonie ca nişte îngeraşi. Nu avem nevoie de vreo ocazie specială. Face bine la suflet şi este o hrană spirituală, cred. Oricum, rău nu poate face.

— Ei, nu vă opriţi din cântat din cauza mea, am spus eu, dar ei se opriseră deja. Păcat. Se întâmpla ceva; măcar de asta mi-am dat seama. Trebuia să descopăr un secret muzical în propria mea casă.

— Mai boxăm după cină? am întrebat eu suspicios. Mă simţeam oarecum vulnerabil, pentru că n-aş îi vrut să renunţe la lecţiile de box care deveniseră un adevărat ritual.

— Bineînţeles, răspunse Damon şi se încruntă către mine ca şi cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva am înnebunit de pun asemenea întrebări.

— Bineînţeles, tati. De ce nu am mai boxa? spuse şi Jannie şi risipi întrebarea mea prostească cu o mişcare a mâinii. Ce mai face domnişoara Johnson? întrebă ea apoi. Aţi vorbit azi?

— Eu tot vreau să ştiu ce e cu cântecul ăla, i-am răspuns lui Jannie printr-o întrebare.

— Tu ştii multe. Şi eu la fel. Suntem chit, spuse ea. Ce zici de asta?

Ceva mai târziu m-am decis să o sun acasă pe Christine. Mai apoi am avut impresia că totul revenise la normal, cum era înainte de cazul domnului Smith. Am stat puţin de vorbă şi am invitat-o să ieşim în oraş vineri.

— Da, mi-ar plăcea, Alex. Cu ce să mă îmbrac? întrebă ea.

Eu am avut o ezitare.

— Ăăăă, îmi place cum te îmbraci tu în general – dar în cazul ăsta îmbracă-te cu ceva deosebit.

Iar ea nu a întrebat de ce.

12

Odată terminată una din cinele cu pui fript, cartofi la cuptor şi pâine de casă făcute de Nana, am coborât cu copiii pentru săptămânala lecţie de box. După lupta de marţi cu copiii, m-am uitat la ceas şi am văzut că era doar cu puţin trecut de ora nouă.

Câteva secunde mai târziu am auzit soneria de la uşă. Am pus deoparte minunata carte *Culoarea apei* şi m-am urnit din fotoliul din camera de zi.

— Răspund eu. Probabil că mă caută pe mine! am strigat.

— Poate că e Christine. Nu se ştie niciodată, mă tachină Jannie, apoi o zbughi în bucătărie. Amândoi copiii o adorau pe Christine, deşi ea era directoarea şcolii lor.

Ştiam foarte bine cine era afară. Aşteptam patru detectivi criminalişti din Districtul unu – pe Jerome Thurman, Rakeem Powell, Shawn Moore şi Sampson.

Afară, pe verandă, stăteau trei detectivi. Împreună cu pisica Rosie, i-am invitat în casă. Sampson sosi după cinci minute şi cu toţii ne-am dus în curtea din spate. Era ilegal ceea ce făceam noi acolo, dar aveam mulţi prieteni sus-puşi la poliţie.

Ne-am aşezat pe şezlonguri, iar eu am adus bere şi saleuri, pe care Jerome, cel de o sută douăzeci de kilograme, le-a privit dispreţuitor:

— Bere şi saleuri. Ia mai termină cu chestii de-astea, Alex. Ai înnebunit? Ce dracu', doar nu eşti combinat cu nevastă-mea? Probabil că numai Claudette ţi-a dat astfel de idei.

— Le-am cumpărat în mod special pentru tine, grasule. Încerc să-ţi mai ajut inima, i-am răspuns, iar ceilalţi hohotiră cu poftă. Toţi ne luăm de Jerome.

Toţi cinci ne adunam în secret de vreo două săptămâni. Începuserăm să ne ocupăm de acele victime neidentificate, cum le spuneam noi. Biroul nostru nu desfăşura nimic oficial în acest sens;

nu încercase să facă vreo legătură între crime, să ajungă la vreun criminal în serie. Eu intenţionasem să încep o anchetă, dar am fost oprit de şeful nostru, Pittman. Mi-a spus că eu nu descoperisem niciun şablon comun acelor crime şi, în plus, el nu avea mai mulţi detectivi pe care să-i trimită în Southeast.

— Cred că aţi auzit cu toţii de Nina Childs, spuse Sampson celorlalţi. Toţi o cunoscuseră pe Nina, iar Jerome fusese cu noi la locul crimei.

— Cei buni mor de tineri. Rakeem Powell se încruntă urât şi dădu din cap.

Rakeem este un tip isteţ şi tare şi munceşte bine la birou. Cel puţin aşa se întâmplă în Southeast. Ochii lui deveniră reci şi duri.

Le-am spus tot ce ştiam eu, mai ales că asupra Ninei nu se găsise nicio legitimaţie. Le-am mai spus tot ce observasem la locul faptei. Totodată, am profitat de ocazie ca să le mai vorbesc de mulţimea crimelor nerezolvate în Southeast. Le-am prezentat toate statisticile pe care le făcusem, în marea lor majoritate, în timpul meu liber.

— Cu statistici de genul ăsta, în Georgetown sau Capitol, oamenii ar fi revoltaţi. S-ar ocupa de balistică. Ar apărea în fiecare zi în *Washington Post.* S-ar implica până şi preşedintele. N-ar avea importanţă banii. Ar fi o tragedie naţională! se ambală Jerome Thurman, dând din mâini de parcă ar fi semnalizat cu steguleţe.

— Da, ne aflăm aici ca să facem ceva, am replicat calm. Pe noi nu ne interesează banii. Nici timpul. Să vă spun ce părere am eu despre criminal, am continuat. Cred că ştiu câte ceva despre el.

— Şi cum ai ajuns să-i faci portretul? mă întrebă Shawn Moore. Cum poţi să suporţi să te gândeşti la nenorociţii ăştia aşa cum faci tu?

Am ridicat din umeri.

— La asta mă pricep cel mai bine. Am analizat toate crimele în care victimele nu au fost identificate, am spus. Mi-a luat săptămâni întregi să fac asta de unul singur. M-am gândit tot timpul numai la nenorocitul ăsta.

— Şi, mai mult, studiază şi rahatul de şobolani, spuse Sampson. L-am văzut cum ia mostre. Este secretul lui.

Am zâmbit şi le-am spus tot ce ştiam până la ora aceea:

— Cred că este implicat un bărbat în cel puţin o parte din asasinate. Poate în vreo douăsprezece. Nu cred că este un criminal foarte deştept, ca Gary Soneji sau domnul Smith, dar este destul de inteligent ca să nu se lase prins. Este bine organizat şi destul de prevăzător. Nu cred că vom descoperi că ar avea antecedente. Probabil că are un post frumuşel. Poate chiar şi o familie. Prietenii mei de la FBI din Quantico sunt de acord cu asta. Este prins deja într-o spirală imaginativă ascendentă. Cred că acum este la apogeul imaginaţiei. Poate că este pe cale să devină ceva sau cineva nou. Poate că îşi formează o nouă personalitate. Nu a terminat cu crimele, nici vorbă. Eu vă spun ceea ce presupun. Îşi urăşte ego-ul vechi, deşi cei din preajma lui probabil că nici nu-şi dau seama de asta. Este gata să-şi abandoneze familia, serviciul, prietenii, dacă are. Cândva, probabil că a avut sentimente puternice şi credinţă în ceva – în lege şi ordine, în religie, în guvern –, dar acum nu le mai are. El omoară în diverse moduri; nu are un model anume. Ştie cum să omoare oamenii. Foloseşte diverse arme. Poate că a călătorit peste Ocean. Sau poate că a petrecut un timp prin Asia. Cred că este foarte posibil să fie negru. A ucis de câteva ori în Southeast – nimeni nu l-a remarcat.

— La dracu', spuse Jerome Thurman. Dar ceva frumos nu ştii, Alex?

— O ipoteză este foarte importantă, dar îndrăzneaţă. Totuşi, mie mi se pare logică. Cred că vrea să se sinucidă. Se potriveşte cu portretul la care lucrez. Trăieşte periculos, foarte periculos. S-ar putea să se omoare.

— Iată nevăstuica! spuse Sampson.

Şi astfel i-am dat şi un nume asasinului: „Nevăstuica".

13

Geoffrey Shafer aştepta nerăbdător să joace „Cei Patru Călăreţi“ în fiecare joi seara, de la ora nouă la unu noaptea.

Jocul fanteziei era totul pentru el. Mai erau trei maeştri jucători în lume: călăreţul pe calul alb – „Cuceritorul“, călăreţul pe calul roşcat – „Războiul“, călăreţul pe calul negru – „Foametea“ şi el, călăreţul pe calul gălbui, „Moartea“.

Lucy şi copiii ştiau că nu au voie să-l deranjeze nicidecum, atunci când se încuia în biblioteca de la etajul doi. Pe perete se afla colecţia sa de pumnale de ceremonie, aproape toate cumpărate din Hong Kong sau Bangkok. Mai era şi vâsla din anul în care echipa lui de la colegiu câştigase concursul. Shafer câştiga aproape toate jocurile pe care le juca.

De ani de zile folosise Internetul – mult înainte ca lumea să devină dependentă de el – ca să comunice cu ceilalţi jucători. „Cuceritorul“ se afla în oraşul Dorking, din Surrey, lângă Londra; „Foametea“ circula între Bangkok, Sydney, Melbourne şi Manila; iar „Războiul“ juca undeva pe lângă Jamaica, unde acesta deţinea un imens domeniu pe mare. Jucau „Călăreţii“ de şapte ani.

Jocul nu devenise repetitiv, ci evolutiv. Se dezvoltase cu fiecare an care trecea, devenind mereu ceva nou şi din ce în ce mai provocator. Ideea era să se creeze cea mai plăcută şi mai trăsnită fantezie sau aventură. De cele mai multe ori, violenţa făcea parte din joc, dar crima nu era absolut necesară. Shafer pretinsese primul că fanteziile lui nu erau doar simple fantezii, ci că, în timpul jocului, trăia în lumea reală. Şi ceilalţi făceau acest lucru din când în când. Dar Shafer nu ştia precis dacă ei chiar îşi trăiau fanteziile în realitate. Obiectivul era să realizezi cea mai uluitoare fantezie de o seară ca să fii deasupra celorlalţi jucători.

La ora nouă, pe fusul lui orar, Shafer era călare pe laptopul său. La fel şi ceilalţi. Rar se întâmpla ca vreunul să lipsească de la

întâlnire, în caz contrar însă, acesta lăsa mesaje lungi şi uneori desene sau chiar fotografii ale presupuselor iubite sau victime. Se mai foloseau şi filme, iar ceilalţi jucători trebuia să hotărască atunci dacă scenele erau reale sau trucate.

Shafer nici nu şi-ar fi imaginat vreodată că ar putea lipsi de la întâlnire. „Moartea“ era, de departe, cel mai interesant personaj, cel mai puternic şi mai original. Lăsase baltă şi întâlniri, şi ambasadă, numai ca să fie liber joia seara. Jucase chiar şi atunci când avusese pneumonie, ba altă dată, chiar şi atunci când suportase o dureroasă dublă operaţie de hernie în ziua precedentă.

„Cei Patru Călăreţi“, ca joc, era unic din multe puncte de vedere, dar cel mai important era faptul că nu exista niciun arbitru care să judece şi să controleze activitatea jocului. Toţi jucătorii aveau o autonomie totală ca să-şi înregistreze propriile poveşti atâta vreme cât jucau după zaruri şi rămâneau în parametrii personajelor.

De fapt, aceşti Călăreţi erau patru arbitri. Nu mai exista un alt joc al fanteziei asemănător. Era cu atât mai sinistru şi mai şocant cu cât imaginaţia şi măiestria participanţilor sporeau.

„Cuceritorul“, „Foametea“ şi „Războiul“ erau cu toţii prezenţi.

Shafer începu să scrie pe computer:

MOARTEA A TRIUMFAT DIN NOU LA WASHINGTON. SĂ VĂ DAU DETALII ŞI PE URMĂ O SĂ ASCULT ŞI EU POVEŞTILE NEMAIPOMENITE ŞI PUTEREA IMAGINAŢIEI ALE CUCERITORULUI, ALE FOAMETEI ŞI ALE RĂZBOIULUI. JOCUL ACESTA ESTE VIAŢA MEA, CA ŞI A VOASTRĂ, DIN CÂTE ŞTIU EU.

ÎN WEEK-END-UL ACESTA AM CONDUS DIN NOU FANTASTICUL MEU TAXI, „MAŞINA COŞMARULUI“… ASCULTAŢI-MĂ. AM AVUT DE ALES DIN MAI MULTE VICTIME INTERESANTE, DAR LE-AM RESPINS PENTRU CĂ ERAU NEDEMNE. APOI MI-AM GĂSIT REGINA, CARE MI-A AMINTIT DE ZILELE NOASTRE PETRECUTE LA BANGKOK ŞI MANILA. CINE AR MAI PUTEA UITA PLĂCEREA ÎNSÂNGERATĂ DIN ARENA DE BOX? EU M-AM PREFĂCUT CĂ JOC UN MECI DE KICKBOXING. DOMNILOR, AM BĂTUT-O CU PROPRIILE MELE MÂINI ŞI PICIOARE. ŞI VĂ TRIMIT ŞI

14

Se întâmpla ceva şi nu cred că îmi plăcea. Am ajuns la Secţia 7 de Poliţie a doua zi dimineaţă, puţin înainte de ora şapte şi jumătate. Fusesem chemat la ordine de şeful secţiei şi asta însemna ceva foarte grav. Lucrasem până la două noaptea ca să încerc să dau de o pistă în cazul Ninei Childs.

Aveam sentimentul că ziua începuse rău. Eram mai încordat şi mai nervos ca de obicei. Nu-mi plăcea deloc apariţia mea acolo la comandă, atunci, dis-de-dimineaţă.

Am dat din cap, m-am încruntat, apoi am rotit capul să-mi deştepenesc gâtul. În cele din urmă am strâns tare din dinţi înainte să deschid uşa din mahon. George Pittman, şeful detectivilor, mă aştepta în biroul lui, care consta, de fapt, dintr-o suită de trei încăperi şi o sală de şedinţe.

Şefu', aşa cum îl numesc mulţii săi „admiratori", era îmbrăcat cu un costum gri de serviciu, cu o cămaşă albă, foarte apretată, şi cu o cravată argintie. Părul lui cărunt era pieptănat pe spate. Arăta ca un bancher şi, într-un fel, chiar era. Aşa cum o spunea el mereu, el lucra cu un buget fix şi avea o permanentă grijă de costurile mâinii de lucru, de cele ale lucrului peste program şi de cele implicate de fiecare caz. Era evident un director eficient, şi de aceea comisarul-şef trecea peste faptul că Şefu' era şi prost, şi bigot, şi rasist, şi carierist.

Sus, pe perete, erau prinse în ace trei grafice mari, impozante. Primul prezenta două luni consecutive cu violuri, crime şi atacuri, la Washington. A doua diagramă prezenta, în acelaşi fel, furturile de la persoane fizice şi din magazine. A treia hartă se ocupa de

furturile de automobile. Hărţile şi ziarul *Washington Post* susţineau că, în districtul Columbia, criminalitatea era în scădere, dar nu şi acolo unde trăiam eu.

— Ştii de ce te afli aici şi de ce am vrut să vorbesc personal cu tine? întrebă Pittman sec. Nicio altă introducere, nicio altă vorbă de la Şefu', nicio drăgălăşenie. Bineînţeles că ştii, domnule Cross. Doar nu degeaba eşti psiholog. Ar trebui să cunoşti mintea omenească. Eu tot uit asta.

„Fii calm, ai grijă", mi-am spus. Şi l-am tratat pe Şefu' Pittman cu ce se aştepta el mai puţin: i-am zâmbit suav. Apoi i-am spus încet:

— Nu, chiar nu ştiu deloc. Am primit un telefon de la secretara dumneavoastră. Aşa că, iacătă-mă.

Pittman îmi zâmbi şi el dulce, de parcă aş fi făcut o glumă bună. Apoi, ridică brusc vocea, iar faţa şi gâtul lui se înroşiră puternic, scoţându-i dintr-o dată în evidenţă părul abundent din nas.

O mână era încleştată, timp în care cealaltă avea degetele răsfirate. Degetele lui erau rigide, asemenea pixurilor ale căror capete ieşeau din cutia de piele de pe biroul său.

— Să nu crezi că mă poţi prosti tu pe mine, Cross. Ştiu foarte bine că faci, pe cont propriu, investigaţii asupra asasinatelor petrecute în Southeast, pe care nu ai fost însărcinat să le investighezi – crimele cărora le-au căzut victime acele biete femei neidentificate. Şi faci asta din proprie iniţiativă, fără să-ţi fi dat eu vreun ordin în sensul ăsta. Unele cazuri au fost închise de peste un an de zile. Şi *eu nu suport treaba asta* – nu voi tolera nesubordonarea şi atitudinea ta lipsită de respect. Ştiu eu unde vrei să ajungi. Doreşti să pui biroul nostru într-o lumină proastă, şi mai ales pe mine, ca să te pui bine cu primarul şi să devii un fel de erou popular al Southeast-ului.

Nu-mi plăcea deloc tonul lui Pittman şi ceea ce spunea el, dar învăţasem o şmecherie de-a lungul timpului, care probabil că este foarte importantă în politica oricărei organizaţii. Este foarte simplu, dar este cheia fiecărui domeniu, a fiecărui fief. Cu adevărat cunoaşterea înseamnă putere, înseamnă totul; iar dacă nu o ai,

atunci măcar lasă impresia că ai avea-o.

Aşa că eu nu i-am spus nimic lui Pittman. Nici nu l-am contrazis, nici nu am recunoscut ceva. N-am făcut nimic. Eu şi cu Mahatma Gandhi.

L-am lăsat să creadă că era posibil ca eu să investighez nişte cazuri vechi din Southeast – dar nu i-am spus-o direct. Şi l-am lăsat să creadă că am legături strânse cu primarul Monroe şi nu mai ştiu eu cu cine altcineva de la primărie. L-am lăsat să creadă că poate îi ţinteam postul sau că aş fi avut – Doamne fereşte – aspiraţii chiar mai mari.

— Eu mă ocup numai de cazurile de omucidere care mi-au fost repartizate spre rezolvare. Întrebaţi-l şi pe căpitan. Mă străduiesc să elucidez cât mai multe cazuri.

Pittman dădu scurt din cap – *o singură* dată. Faţa lui era tot roşie ca focul.

— Bine, atunci vreau ca tu să închei acest caz cât se poate de bine şi de repede. A fost jefuit un turist asupra căruia s-a tras, mortal, aseară, pe Strada M, spuse el. Un medic german respectat din München. Apare astăzi pe prima pagină în *Washington Post.* Ca să nu mai vorbesc de *International Herald Tribune* şi, bineînţeles, de toate ziarele din Germania. Vreau să te ocupi intens de acest caz de asasinat şi vreau să îl rezolvi foarte operativ.

— Medicul ăsta este alb? l-am întrebat cu o expresie neutră.

— Ţi-am spus doar, este neamţ.

— Mai am deja câteva cazuri deschise din Southeast, am replicat. A fost omorâtă o asistentă medicală în acest week-end.

Nici nu a vrut să audă. Dădu din cap – *o singură* dată.

— Iar acum ai un alt caz important în Georgetown. Rezolvă-l, Cross. Nu mai lucrezi la altceva. Acesta este ordinul… de la Şefu'.

15

Imediat ce Cross ieşi din biroul lui Pittman, o femeie-detectiv, criminalistă veche, pe nume Patsy Hampton, se strecură pe o uşă laterală care ducea spre sala de şedinţe. Detectivul Hampton primise instrucţiuni de la Pittman să asculte discuţia, să evalueze situaţia dintr-o perspectivă de poliţist de stradă şi să-l sfătuiască.

Lui Patsy Hampton nu-i convenea să facă ceea ce avea de făcut, dar acestea erau ordinele de la Pittman. Nici ei nu-i plăcea de Pittman. Omul era atât de plin de el încât, dacă i-ai fi băgat un cărbune pe fund, ai fi obţinut un diamant în numai două săptămâni. Bărbatul era şi rău, şi meschin, şi răzbunător.

— Vezi despre ce e vorba? Cross ştie cum să mă ia. La început obişnuia să se enerveze. Acum poate să nu ţină seama de ceea ce spun eu.

— Am auzit tot, spuse Hampton. Da, este şiret. Femeia urma să fie de acord cu Pittman, orice ar fi spus el.

Patsy Hampton era o femeie frumoasă, cu un păr blond, cânepiu, tuns scurt şi cu cei mai pătrunzători ochi albaştri din partea asta a Stockholmului. Avea treizeci şi unu de ani şi avansase rapid în departament. La douăzeci şi şase de ani, fusese detectivul criminalist cel mai tânăr din Washington. Acum urmărea ţeluri mai înalte.

— Şi totuşi, n-aţi stat pe gânduri. I-aţi comunicat tot ce aţi avut să-i comunicaţi. Ştiu că aşa aţi făcut.

Îi spunea lui Pittman numai ceea ce dorea el să audă.

— Eşti sigură că se întâlneşte cu ceilalţi detectivi? a întrebat-o Pittman.

— S-au întâlnit de trei ori, din câte ştiu eu; mereu în casa lui Cross de pe Strada 5. Bănuiesc că au mai fost şi alte dăţi. Am auzit de asta de la un prieten al detectivului Thurman.

— Dar nu se întâlnesc şi când este vreunul de serviciu?

— Nu, din câte ştiu eu. Sunt foarte precauţi. Se întâlnesc doar în timpul lor liber.

Pittman înjură şi dădu din cap.

— Asta-i rău. Este mai greu de dovedit că fac ceva dăunător.

— Din cele ce am auzit, ei cred că biroul reţine bani cu care s-ar putea rezolva unele cazuri de omor din Southeast şi parte din Northeast. În cele mai multe cazuri, victimele sunt femei necunoscute, negre sau hispanice.

Pittman îşi încleştă maxilarul şi privi aiurea.

— Cifrele pe care le are Cross sunt neadevărate, spuse el nervos. Sunt inventii. La el totul are coloratură politică. Cât am putea aloca pentru crimele datorate drogurilor sau prostituţiei din Southeast? Sunt criminali care omoară alţi criminali. Ştii cum se întâmplă într-un cartier de negri.

Hampton dădu din nou din cap, fiind de acord de îndată ce sesiză ocazia. Îi era teamă că o zbârcise, că vorbise greşit spunând adevărul.

— Ei cred că cel puţin o parte din victime sunt nevinovate. Asistenta medicală de la urgenţă care a fost omorâtă în acest week-end era prietenă cu Cross şi cu detectivul John Sampson. Cross crede că în Southeast bântuie un criminal care omoară femei.

— Un criminal în serie într-un ghetou? Ce să spun! Nu ni s-a mai întâmplat aşa ceva. Oricum sunt rari în oraş. Şi de ce tocmai acum? Şi de ce tocmai aici? Pentru că Alex Cross doreşte să găsească unul, de aia!

— Cross şi ceilalţi vor cârti, acuzându-ne că nu dorim niciodată cu adevărat să prindem veverita.

Deodată, ochii lui Pittman o făcură să-şi simtă creierii luând foc.

— Şi eşti de acord cu asta, detectiv Hampton?

— Nu, domnule. Nici nu sunt de acord, nici nu am vreo altă opinie. Ştiu sigur numai că biroul nu deţine fonduri destule pentru nicio parte a oraşului, doar cu excepţia Dealului Capitoliului. Asta e politica şi este revoltător.

Pittman zâmbi auzind răspunsul. Şefu' ştia că ea vrea să-i facă pe plac, dar o plăcea şi aşa. Îi plăcea să stea în încăpere în compania lui Patsy Hampton. Era o păpuşică aşa de dulce!

— Tu ce ştii despre Cross, Patsy?

Femeia simţi că Şefu' fusese suficient de periat. Acum dorea ca discuţia lor să fie mai puţin oficială. Era sigură că o plăcea, că îi căzuse cu tronc, dar că era mult prea încrezut ca să-şi dea frâu liber dorinţelor. Slavă Domnului!

— Ştiu că Alex Cross a fost în armată timp de opt ani. Este omul de legătură al biroului cu FBI-ul şi lucrează în cadrul Programului de capturare a infractorilor violenţi. Din câte ştiu eu, are o bună reputaţie ca psiholog criminalist. Este licenţiat în psihiatrie la Johns Hopkins. A practicat în particular timp de trei ani înainte de a veni la noi. Este văduv, are doi copii şi în timpul liber cântă blues-uri la pian acasă la el. Este de ajuns? Ce mai doriţi să ştiţi? Mi-am făcut lecţiile. Mă ştiţi doar, nu? spuse Hampton şi surâse în cele din urmă.

Acum şi Pittman zâmbea. Avea nişte dinţi mici, cu spaţii între ei, care o duceau cu gândul la refugiaţii din estul Europei sau poate la gangsterii ruşi.

Şi totuşi, femeia-detectiv Patsy Hampton îi zâmbea. Ştia că lui îi plăcea când ea glumea cu el – atâta vreme cât îl respecta.

— Mai ai şi alte date? întrebă el.

Patsy ar fi vrut să-i spună ceva de dulce, dar nu făcu decât să scuture din cap.

— Are oarece farmec. Are legături solide în cercurile politice. Înţeleg de ce vă preocupă atât de mult.

— Găseşti că Alex Cross este un bărbat fermecător?

— V-am mai spus, este un tip şiret. Realmente. Se spune că seamănă cu Muhammad Ali când era tânăr. Cred că uneori îi place să joace rolul acestuia: să danseze ca un fluturaş şi să înţepe ca o albină.

Şi femeia râse – la fel şi el.

— O să-i venim noi de hac, spuse Pittman. O să-l trimitem

învârtindu-se înapoi la biroul lui particular. Stai să vezi numa'. Tu mă vei ajuta la treaba asta. Vei avea grijă de toate. Da, detectiv Hampton? Tu vezi imaginea în ansamblu. Asta îmi place la tine.

Şi femeia zâmbi din nou.

— Şi mie tot asta îmi place la mine.

16

Ambasada Britanică este o clădire simplă, în stil federal, situată pe bulevardul Massachusetts la numărul 3100. În imediata apropiere se află locuinţa vicepreşedintelui şi observatorul astronomic. Reşedinţa ambasadorului este o casă impunătoare, de inspiraţie georgiană, cu coloane înalte, zvelte şi albe; arhiva constituie adevărata instituţie.

Geoffrey Shafer şedea la micul său birou de mahon de la ambasadă şi privea afară pe geam de-a lungul lui Massachusetts Avenue. Personalul ambasadei număra 415 oameni – şi curând, avea să se reducă la 414, gândea el. Personalul includea experţi în apărare, în politică externă, în comerţ, afaceri publice, plus funcţionarii şi secretarele.

Deşi Statele Unite şi Marea Britanie au un acord să nu se spioneze reciproc, Geoffrey Shafer era totuşi spion. Făcea parte dintre cei unsprezece bărbaţi şi femei din Serviciul de Securitate, cunoscut înainte sub indicativul MI6, oameni care lucrau toţi la ambasada din Washington. Aceste unsprezece persoane tutelau la rândul lor diverşi agenţi de la consulatele generale din Atlanta, Boston, Chicago, Houston, Los Angeles, New York şi San Francisco.

În ziua aceea, Shafer se simţea foarte neliniştit şi se tot ridica de la biroul său, măsurând de la un capăt la altul covorul care acoperea parchetul scârţâitor. Dădea telefoane inutile, încerca să rezolve ceva probleme de serviciu şi se gândea cât de mult îi displăcea ceea ce

făcea, ca şi detaliile fiecărei zile.

Trebuia să redacteze acum un comunicat absolut tâmpit în legătură cu implicarea absurdă a guvernului în problema drepturilor omului. Ministrul de Externe proclamase bombastic cum că Marea Britanie va susţine condamnarea internaţională a regimurilor care violează drepturile omului, că va ajuta organismele internaţionale implicate în această cauză, că va denunţa încălcarea acestor drepturi, *bla, bla, bla,* până la îngreţoşare.

Se uită la câteva jocuri pe calculator care îl satisfăceau când se simţea apăsat – Riven, MechCommander, Unreal, TOCA, Marele manager al fotbalului. Dar niciunul nu îl atrăgea în clipa aceea; nimic nu îi mai era pe plac.

Începea să se simtă din ce în ce mai rău şi senzaţia îi era cunoscută. *„Mă prăbuşesc şi există doar o singură modalitate să trec peste asta: să joc Cei Patru Călăreţi.* "

Şi, colac peste pupăză, afară ploua, iar cerul era cenuşiu. Oraşul Washington şi împrejurimile îi păreau triste şi deprimante. Era îngrozitor de neplăcut. Dumnezeule, în ce pasă proastă era chiar şi pentru el.

Continuă să privească afară, pe Massachusetts Avenue, la copacii din jurul parcului dedicat artistului ăluia pacifist şi tâmpit, Kahlil Gibran. Încercă să viseze cu ochii deschişi, în mare parte gândindu-se la nenorocitele alea de femei frumoase care lucrau la ambasadă.

Sunase la psihiatra lui, Boo Cassady, la cabinetul ei de acasă, dar ea tocmai intenţiona să înceapă o şedinţă de terapie şi nu mai putea vorbi prea mult. Au căzut de acord să se întâlnească după serviciu pentru o partidă grăbită de sex, la ea acasă, după care ar fi urmat, inevitabil, calvarul de a se întoarce acasă şi de a fi nevoit să o vadă tot pe Lucy şi progeniturile.

Nu mai avea curajul să joace iar „Cei Patru Călăreţi" în seara aceea. Era prea curând după asistenta medicală. Dar, fir-ar să fie, voia totuşi să joace. Ar fi dorit să joace chiar atunci, acolo, la ambasadă, într-un fel plin de fantezie.

Avea însă de făcut ceva plăcut în ziua aceea, la ora trei după-amiază, ceva păstrat anume pentru cazurile de extremă necesitate. Se folosise deja de zaruri, jucase puţin „Călăreţii" pentru a putea lua o decizie personală.

Sunase la Sarah Middleton chiar înainte de prânz şi îi spusese că aveau ceva de discutat, aşa că o invitase să vină pe la ora trei în biroul lui.

Sarah fusese destul de tensionată la telefon şi îl asigurase că putea trece pe la el chiar şi mai devreme, oricând ar dori el.

— Dar tu nu ai deloc treabă azi la serviciu? o întrebă Shafer maliţios, iar ea îi răspunse precipitat că întâlnirea rămânea pentru ora trei.

Secretara lui, bestiala Betty originară din Belgravia, îl sună fix la ora trei. În cele din urmă obţinuse de la ea să fie punctuală.

Shafer o lăsă să sune de câteva ori, apoi ridică brusc receptorul, de parcă ar fi fost deranjat dintr-o treabă foarte importantă.

— Ce e, domnişoară Thomas? Sunt foarte ocupat cu comunicatul ăsta pentru ministru.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, domnule Shafer, dar a venit domnişoara Middleton. Din câte mi-a spus, aveţi întâlnire cu ea la ora cincisprezece.

— Hmmm. Da? A, da, ai dreptate. Te rog, spune-i lui Sarah să aştepte. Mai am nevoie de câteva minute. Te sun eu când pot să o primesc.

Shafer zâmbi mulţumit şi luă un exemplar din *The Red Coat*, ziarul pentru personalul ambasadei. Ştia că lui Betty nu-i plăcea defel când el îi spunea domnişoarei Middleton pe numele mic: Sarah.

Se gândi la Sarah în următoarele câteva clipe. Ar fi vrut să se dea la ea încă de la primul ei interviu, dar fusese prudent. Doamne, cât o ura pe târfa asta. Ce distracţie pe el.

Shafer urmări ploaia căzând pe trotuarul lui Massachusetts Avenue încă zece minute. În cele din urmă smuci din nou

receptorul. Nu mai putea aştepta.

— Sarah poate intra.

Apucă zarurile cu degetele. De fapt, o să se distreze. *Teroare la birou.*

17

Drăgălaşa Sarah Middleton intră în biroul lui şi îi aruncă o privire cordială, aproape un surâs. El se simţi ca un şarpe boa constrictor uitându-se la un şoarece.

Fata avea părul ondulat natural, roşcat, o faţă destul de drăguţă şi o siluetă perfectă. În ziua aceea, ea purta un taior foarte scurt, o bluză „en coeur" din mătase roşie şi ciorapi negri. Lui Shafer i se părea evident că fata îşi căuta un soţ la Washington.

Pulsul lui Shafer se acceleră. Îl excita această tânără, întotdeauna îl excitase. Se gândea cum ar fi să facă dragoste cu ea şi nu îi displăcu ideea. Fata nu mai era la fel de timidă şi nesigură ca în ultima vreme, ceea ce însemna, probabil, că era de-a dreptul speriată şi încerca să mascheze acest lucru. El se strădui să aibă aceleaşi gânduri ca şi Sarah. Era şi mai distractiv, găsea chiar o provocare în a fi la fel de speriat ca ea.

— Cu siguranţă că era nevoie de ploaia asta, spuse Sarah şi se crispă încă înainte de a termina propoziţia.

— Sarah, ia loc, te rog, spuse el. Încerca să aibă o atitudine neutră, oficială. În ceea ce mă priveşte, eu urăsc ploaia. Este unul din motivele pentru care nu am rămas niciodată prea mult timp la Londra.

Oftă teatral pe sub masca rigidă pe care şi-o făcuse din propriile degete. Se întreba dacă Sarah remarcase ce degete lungi avea şi dacă s-a gândit vreodată cât de dotat ar putea fi într-o altă zonă. Ar fi putut chiar paria că o făcuse. Aşa gândeau oamenii, deşi femeile ca

Sarah n-ar fi recunoscut niciodată aşa ceva.

Tânăra îşi drese glasul, apoi îşi puse mâinile pe genunchi. Încheieturile degetelor ei erau albe. Doamne, ce mult îi plăcea evidenta ei stare de stânjeneală! Femeia părea gata-gata să explodeze. Oare cum ar fi arătat fără fustiţă şi bluziţă pe ea?

Shafer începu să-şi întindă degetele de la mâna dreaptă, exagerându-şi rolul dominator.

— Sarah, cred că am veşti proaste – cu adevărat nefericite dar n-am ce face.

Ea se aplecă pe scaun. Era cu adevărat bine făcută. Acum el se excitase de-a binelea.

— Ce s-a întâmplat, domnule Shafer? Ce vreţi să spuneţi? Credeţi că aveţi veşti proaste? Aveţi sau nu?

— Va trebui să renunţăm la tine. *Eu* trebuie să renunţ la tine. Reduceri de buget, din păcate, spuse el. Ştiu că o să consideri că este necinstit şi neaşteptat. Mai ales că ai venit până aici tocmai din Australia şi că locuieşti la Washington de mai puţin de şase luni. Şi, deodată, totul se duce de râpă.

El îşi dădea seama că tânăra de-abia se abţinea să nu plângă. Îi tremurau buzele. Era evident că nu se aşteptase la aşa ceva. Nu avusese nici cea mai vagă idee. Era o persoană inteligentă, care se controla, dar vestea fusese prea mult pentru ea.

Excelent. Reuşise să o doboare. Ar fi vrut să fi avut o cameră video ca să-i poată înregistra privirea şi să pună filmul de nenumărate ori.

El sesizase momentul precis în care ea se pierduse şi se bucura peste măsură. Vedea cum i se umezesc ochii, vedea nişte lacrimi mari rostogolindu-i-se pe obraji, stricându-i machiajul de funcţionară.

Shafer îşi simţea puterea, iar senzaţia era exact aşa cum se aşteptase. Era un joc mărunt, desigur, dar unul minunat. Îi plăcea să inducă o astfel de durere şi un asemenea şoc.

— Sărăcuţa de Sarah. Sărăcuţa, şopti el.

Apoi Shafer trecu la cel mai cumplit şi crud gest. Era şi cel mai revoltător şi cel mai periculos. Se ridică de la biroul lui şi se apropie de ea ca să o liniştească. Rămase în picioare, în spatele ei, sprijinindu-se de umerii ei. Ştia că numai asta nu mai dorea ea acum, să o atingă, să simtă că e excitat.

Fata înţepeni şi se trase de lângă el de parcă ar fi luat foc.

— Nenorocitule, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Eşti un destrăbălat ordinar!

Sarah ieşi din birou, cu lacrimile şiroind şi tremurând toată, fugind aşa cum aleargă femeile când poartă tocuri înalte. Lui Shafer îi plăcea. Era acea plăcere sadică datorată nu numai faptului că rănise pe cineva, ci şi că o distrusese pe femeia aceea nevinovată. Încercă să memoreze pentru totdeauna cumplita imagine. Şi-o va aminti, ori de câte ori o să vrea.

Da, era un destrăbălat. Şi ordinar, desigur.

18

Pisicuţa Rosie era căţărată pe pervaz şi se uita la mine cum mă îmbrăcam pentru întâlnirea cu Christine. O invidiam pentru simplitatea vieţii ei: *îmi place să mănânc şoareci, cât de mult îmi place!*

În cele din urmă am coborât la parter. În seara aceea eram liber de la serviciu şi eram mai emoţionat, mai zăpăcit şi mai nervos ca niciodată. Nana şi cu copiii înţeleseseră că se întâmpla ceva deosebit cu mine, dar nu ştiau ce anume şi asta îi înnebunea.

— Tati, îmi spui ce ai, te rog? îşi duse Jannie mâinile ca pentru rugăciune şi mă imploră.

— Ţi-am spus doar că nu, şi cu asta basta. Nici chiar dacă te rogi de mine în genunchi, i-am răspuns zâmbind. Am o întâlnire diseară. O simplă întâlnire. Doar asta o să afli, domnişoară.

— Cu Christine? mai întrebă Jannie. Măcar asta poţi să-mi spui!

— Eu hotărăsc ce pot să-ţi spun şi ce nu, i-am replicat în timp ce-mi înnodam cravata în faţa oglinzii de lângă scară. Şi află că nu vei afla, detectivul lui tata.

— Dar te-ai îmbrăcat cu costumul tău favorit cu dungi albastre, cu pantofii tăi preferaţi, cu cravata ta preferată. Eşti aşa de elegant!

— Arăt bine? M-am întors şi mi-am întrebat cel mai apropiat sfătuitor. Pentru întâlnire!

— Eşti frumos, tati. Fata mea strălucea toată şi ştiam că pot avea deplină încredere în ea. Ochii ei erau ca două oglinjoare strălucitoare care spuneau întotdeauna adevărul. Ştii şi tu asta. Ştii că eşti foarte frumos.

— Asta-i fetiţa mea! am spus eu şi am râs iar. Foarte frumos. Nana o învăţase, cu siguranţă.

Damon îşi maimuţări sora:

— *Arăţi frumos, tati.* Ce băgăcioasă eşti! Ce tot vrei de la el, Jannie?

— Arăt bine? şi m-am întors spre Damon.

El dădu ochii peste cap.

— Arăţi bine. Ce se întâmplă cu tine? Cu mine poţi să vorbeşti. Ca între bărbaţi. Ce mare lucru?

— Răspunde-le o dată bieţilor copii! interveni şi Nana.

Am privit în direcţia ei şi i-am zâmbit larg.

— Ia nu-mi mai spune „să le răspund copiilor" numai ca să ai tu ce bârfi azi. Ei, da, ies în oraş, i-am anunţat eu. O să mă întorc mâine dimineaţă, înainte de ivirea zorilor. Ha-ha-ha. Am recurs la imitaţia mea favorită de monstru şi toţi trei au dat ochii peste cap.

Mai era un minut şi ceva până la ora opt, iar eu am păşit pe verandă văzând Lincolnul tras în faţa casei. Era punctual, iar eu nu voiam să întârzii.

— O limuzină? sări Jannie şi mai că se împiedică pe verandă. Ieşi cu o limuzină?

— Alex Cross! spuse Nana. Te somez să-mi spui şi mie ce se întâmplă!

Eu parcă pluteam pe scări. M-am suit în maşina care aştepta, am închis portiera şi i-am spus şoferului să plece. Le-am făcut semn de rămas-bun cu mâna prin lunetă şi în acelaşi timp am scos limba în timp ce maşina se depărta lent de casă.

19

Ultima mea imagine a fost a celor trei – Jannie, Damon şi Nana – strâmbându-se şi scoţând limba la mine. Ne distrăm de minune împreună, gândeam eu, în timp ce maşina se îndrepta spre Prince Georges, unde m-am confruntat cândva, pe vremea cumplită a lui Jack şi Jill, cu un criminal în vârstă de doisprezece ani şi unde locuia Christine Johnson.

Eram foarte pregătit în seara aceea. *Inima conduce creierul.* Aveam nevoie să cred că aşa era.

— O maşină particulară? O limuzină? exclamă Christine când am luat-o de acasă, din Mitchellville.

Christine era atât de frumoasă cum o vedeam eu dintotdeauna şi asta spunea multe. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, lungă, fără mâneci şi cu sandale negre de satin, şi ţinea pe braţ un sacou înflorat de brocart. Cu tocuri înalte, avea peste un metru optzeci. Doamne, cât de mult o iubeam, cât de mult îmi plăcea totul la ea.

Amândoi ne-am îndreptat spre maşină şi ne-am suit în ea.

— Alex, nu mi-ai spus unde mergem acum. Mi-ai spus doar că va fi un loc elegant.

— Da, dar i-am spus şoferului, am rostit eu. Am bătut în geamul care ne despărţea de şofer şi limuzina porni la drum în atmosfera plăcută a serii de vară. Alex cel misterios.

În timp ce rulam pe autostrada John Hanson înapoi spre Washington, îi ţineam strâns mâinile lui Christine între ale mele. Ea m-a privit, iar eu am sărutat-o, în întunericul intim. Îmi plăceau

buzele ei, dulceaţa gurii ei, catifelarea pielii ei. Simţeam un parfum nou, pe care nu îl cunoşteam şi îmi plăcea şi acest lucru. Am sărutat-o pe gât, apoi pe obraji, pe ochi, pe păr. M-aş fi mulţumit să fac doar asta întreaga seară.

— Este extraordinar de romantic, spuse ea în cele din urmă. Este deosebit. Tu pari puţin schimbat… dulcele meu.

Ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat pe tot drumul spre Washington. Am discutat ceva, dar nu ştiu despre ce anume, îi simţeam sânii cum i se ridicau şi coborau pe pieptul meu. Nici nu ştiu când am ajuns la intersecţia dintre bulevardele Massachusetts şi Wisconsin. Ne apropiam de surpriză.

Ţinându-se de cuvânt, Christine nu-mi mai puse întrebări până când maşina se opri în faţa Catedralei Naţionale, iar şoferul coborî din maşină şi ne deschise portiera.

— Catedrala Naţională? întrebă ea. Intrăm aici?

Eu am dat din cap şi am ridicat ochii către minunata operă de artă gotică pe care o admirasem încă de când eram copil. Catedrala se întinde pe cincizeci de acri, cu pajişti de jur-împrejur şi cu pădure. Este amplasată în cel mai înalt punct din oraş, chiar mai înalt decât cel unde se află Monumentul lui Washington. Dacă îmi amintesc bine, este a doua ca mărime din Statele Unite şi, probabil, cea mai frumoasă.

Eu am luat-o înainte, iar Christine a intrat şi ea după mine în biserică. Mă ţinea uşor de mână. Am intrat prin colţul de nord-vest al navei, care se întinde pe aproape o sută cincizeci de metri până la imensul altar.

Totul era deosebit şi foarte frumos, foarte aproape de spirit. Era bine. Ne-am îndreptat spre o strană de sub uimitoarea Fereastră Spaţială, la mijlocul navei. Peste tot nu erau decât vitralii preţioase, peste două sute.

Lumina dinăuntru era minunată; eu mă simţeam binecuvântat. Pe pereţi, culorile se schimbau ca într-un caleidoscop: roşu, galben cald, albastru rece.

— E frumos, nu? am şoptit eu. Ce sublimă şi eternă este minunăţia asta gotică despre care scria Henry Adams.

— Vai, Alex, cred că este cel mai frumos loc din Washington. Fereastra Spaţială, Capela Copiilor – întotdeauna mi-au plăcut. Ţi-am spus doar, nu? mă întrebă ea.

— Probabil că ai amintit cândva de asta, am răspuns eu. Sau poate că, pur şi simplu, aşa mi-am închipuit eu.

Am continuat să înaintăm până am intrat în Capela Copiilor, mică, frumoasă şi minunat de intimă. Am rămas în picioare sub un vitraliu reprezentând povestea lui Samuel şi David de pe când erau copii.

M-am întors şi m-am uitat către Christine. Inima îmi bătea atât de tare încât eram sigur că ea o putea auzi. Ochii ei străluceau ca două bijuterii în lumina pâlpâitoare a luminărilor. Rochia ei neagră sclipea, părând să curgă pe trupul ei.

Am pus un genunchi pe pardoseală şi am privit-o drept în ochi.

— Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut la Şcoala Adevărului Etern, am şoptit eu în aşa fel încât numai ea să mă poată auzi. Doar că, atunci când te-am văzut pentru prima oară, nu aveam de unde să ştiu cât de deosebită eşti. Cât de înţeleaptă, cât de bună. Nu am ştiut că pot avea asemenea trăiri – totale şi profunde – ori de câte ori sunt împreună cu tine. Aş fi în stare de orice pentru tine. Sau pentru a mai fi încă o clipă în preajma ta.

M-am oprit puţin şi am tras adânc aer în piept. Ea a continuat să se uite în ochii mei, nu a întors privirea.

— Te iubesc mult şi te voi iubi mereu. Christine, vrei să fii soţia mea?

Ea mă privea ţintă şi în ochii ei am văzut nu numai multă căldură şi dragoste, dar şi modestie, care este o dominantă a caracterului lui Christine. De parcă nu-şi putea imagina dragostea mea pentru ea.

— Da, vreau. Ah, Alex, n-ar fi trebuit să aştept până acum. Dar este aşa de frumos, aşa de special, încât mai curând mă bucur că am aşteptat. Da, vreau să fiu soţia ta.

Am scos un vechi inel de logodnă şi i l-am strecurat uşor pe deget. Inelul fusese al mamei mele şi îl aveam de la moartea ei, de pe când aveam nouă ani. Povestea exactă a inelului nu-mi era prea clară, eu ştiind doar că el exista de cel puţin patru generaţii în familia Cross şi că era singura mea moştenire.

Ne-am sărutat în minunata Capelă a Copiilor din Catedrala Naţională şi momentul acela a fost cel mai frumos din viaţa mea, de neuitat.

Da, vreau să fiu soţia ta.

20

Trecuseră zece zile fără nicio altă crimă, rod al fanteziei, dar acum Geoffrey Shafer era cuprins din nou de irezistibila dorinţă şi se lăsă dus de val.

Parcă plutea în înălţimi, ca un zmeu – se simţea surescitat, ameţit, dedublat sau oricum ar fi poftit medicii să denumească starea lui. Luase deja Ativan, Librium, Valium şi Depakote, dar medicamentele nu făcuseră decât să-i sporească agitaţia.

În seara aceea, pe la ora şase, el scoase Jaguarul negru din parcarea de la nord a ambasadei şi trecu pe lângă statuia imensă a lui Winston Churchill, cu mâna dreaptă ridicată, arătând V-ul Victoriei, iar în mâna stângă ținând emblematicul său trabuc.

Chitara lui Eric Clapton răsuna puternic din CD-player-ul maşinii. Shafer dădu volumul şi mai tare, bătând cu palmele pe volan, simţind ritmul, *beat,* instinctul primar.

Shafer o luă pe Massachusetts Avenue, apoi opri la un bar. Intră grăbit şi îşi luă trei cafele aşa cum îi plăceau lui. Cafea neagră, ca inima lui, cu şase cuburi de zahăr. *Mmn, hmmm.* Ca de obicei, aproape că terminase prima cafea până să ajungă în faţa casierului.

Imediat ce reveni în maşină, începu să soarbă din a doua ceaşcă

de cafea, într-un ritm ceva mai lent. Înghiţi nişte Benadril şi Nascan. Nu puteau să-i facă rău; nu puteau decât să-l ajute. Puse mâna pe zarurile sale cu douăzeci de faţete. Trebuia să joace în seara aceea.

Dacă îi cădea un doisprezece sau mai mult, s-ar duce direct acasă la Boo Cassady pentru „una scurtă", după care s-ar întoarce acasă, la familia sa îngrozitoare. Un număr între şapte şi unsprezece ar fi reprezentat un dezastru total – direct acasă la Lucy şi la copii. Un trei, un patru, un cinci sau un şase ar însemna că putea merge liniştit în ascunzătoarea lui pentru o seară neprevăzută, de teribilă aventură.

— Haide trei, patru, cinci. Haideţi, copilaşi, haideţi, veniţi! Am nevoie în seara asta. Trebuie! Am nevoie!

Scutură zarurile cam vreo jumătate de minut. Lăsă suspansul să se prelungească, savurându-l. În cele din urmă aruncă zarurile pe scaunul de piele gri. La privi atent cum se rostogoleau.

Dumnezeule, avea un patru! Ce noroc! Creierul parcă îi ardea. Se putea juca în seara aceea. Zarurile hotărâseră; soarta decisese.

Formă emoţionat un număr pe telefonul său celular.

— Lucy, spuse el, zâmbind iar. Mă bucur că te-am prins acasă, iubito… Da, ai ghicit, din prima încercare. Suntem prinşi până peste cap aici. Poţi să înţelegi aşa ceva? Eu nu. Au impresia că sunt stăpânii mei şi cred că pe jumătate au dreptate. Iar a intervenit treaba aia cu traficul de droguri. Vin când o să pot. Dar nu mă aştepta. Salutări copiilor. Vă sărut pe toţi. Şi mie, iubito. Şi eu te iubesc. Eşti cea mai bună şi mai înţelegătoare nevastă.

Foarte bine jucat, gândi Shafer şi răsuflă uşurat. Excelentă performanţă dacă ţinea cont de toate medicamentele pe care le luase. Întrerupse legătura cu soţia lui, cu ai cărei bani, proveniţi de la familia ei, din păcate, cumpărase casa din oraş, se distrase în vacanţe, îşi cumpărase Jaguarul şi, bineînţeles, şi Range Roverul ei, acum în mare vogă.

Formă alt număr de telefon pe mobil.

— Cu doctor Cassady. Îi auzi vocea aproape imediat. Ştia că era

el. De obicei el o suna din maşină când se îndrepta spre ea. Le plăcea să se excite la telefon. Sexul prin telefon era preludiul.

— Iar mi-au făcut-o, se căină Shafer la telefon, dar acum zâmbea din nou, plăcându-i talentul lui melodramatic.

După o scurtă pauză se auzi:

— Vrei să spui că ne-au făcut-o, nu? Nu poţi pleca nicicum? Nu e decât un nenorocit de post, şi încă unul pe care îl urăşti, Geoff.

— Ştii doar că aş pleca dacă aş putea. Urăsc postul ăsta, îl *urăsc* în fiecare clipă. Iar acasă este şi mai rău, Boo. Doamne, doar tu ştii asta.

Shafer îşi închipui încruntătura şi buzele subţiate ale lui Boo.

— Pari surescitat, Geoffrey. Chiar aşa şi eşti? Ţi-ai luat astăzi medicaţia?

— Hai, nu fi nesuferită! Bineînţeles că mi-am luat medicaţia. Sunt nervos. Sunt surescitat. Umblu pe tavan, de fapt. Te sun acum, între două şedinţe nenorocite. La dracu', ce dor îmi e de tine, Boo. Aş vrea să fiu în tine, adânc. Aş vrea să te posed în toate felurile. La asta mă gândesc acum. Dumnezeule, sunt cumplit de excitat, aici, în clădirea guvernamentală. Trebuie s-o liniştesc cu un băţ. Aşa facem noi, englezii, în astfel de cazuri.

Femeia râse, iar el aproape că se răzgândi să se mai ia de ea.

— Du-te la treabă. Eu sunt acasă dacă termini devreme, spuse ea. O să mă aranjez şi eu puţin.

— Te iubesc, Boo. Eşti drăguţă cu mine.

— Da, şi eu ar trebui să mă bat cu nuiaua.

Shafer închise şi rulă întins spre ascunzătoarea din Eckington. Parcă Jaguarul lângă taxiul roşu cu albastru din garaj şi se repezi sus, în casă, ca să se schimbe pentru joc. Doamne, ce mult îi mai plăcea viaţa lui secretă, frumoase erau nopţile lui, petrecute departe de tot şi de toţi, pe care el îi ura profund.

Acum se cam hazarda, dar nu-i păsa.

21

Shafer era pregătit să petreacă noaptea în oraş. Jocul începuse. Putea să se întâmple orice în seara aceea. Sesiză totuşi că era îngândurat şi înclinat spre introspecţie. Putea trece de la o stare de surescitare la una depresivă cât ai clipi din ochi.

Se vedea pe sine, ca într-un vis. Fusese agent englez, dar acum, când încetase războiul rece, nu prea i se mai foloseau talentele. Doar prin influenţa tatălui lui Lucy îşi mai păstrase această slujbă. Duncan Cousins fusese general de armată şi acum era preşedintele unui mare conglomerat specializat în vânzarea de detergenţi, săpunuri şi parfumuri. Îi plăcea să-i spună ginerelui său „Colonelul", opunându-se „aspiraţiei acestuia spre mediocritate". Îi mai plăcea generalului să vorbească şi despre strălucitele succese ale celor doi fraţi ai lui Shafer, care câştigaseră, ambii, milioane de dolari în afaceri.

Shafer coborî cu picioarele pe pământ. În ultimul timp obişnuia să cam cadă pe gânduri, mai evident sau mai vag, precum un aparat de radio cu o conexiune nesigură. Trase adânc aer în piept ca să se liniştească, apoi scoase taxiul din garaj. După câteva clipe intră pe Rhode Island Avenue. Începuse din nou să plouă; era o ceaţă uşoară care transforma luminile de întâlnire într-o imagine voalată, impresionistă.

Trase pe dreapta şi se opri să ia un pasager negru, înalt şi subţire. Arăta ca un traficant de droguri de care Shafer nu avea nevoie. Poate doar ca să-l împuşte pe nenorocit, apoi să abandoneze cadavrul. Părea o idee bună pentru seara aceea. Un amărât de traficant de droguri căruia nimeni nu i-ar simţi lipsa.

— La aeroport, rosti omul cu un aer important, urcându-se în taxi.

Nenorocitul mai era şi nesimţit pe deasupra şi se scutura de stropii de ploaie pe banchetă. Apoi bărbatul închise portiera şi

începu imediat să vorbească la telefonul celular.

Shafer nu avea să ajungă la aeroport la fel cum nici acest prim client al lui din seara aceea. Trase cu urechea la convorbirea telefonică. Vocea bărbatului era afectată şi surprinzător de cultivată.

— Cred că o să prind cursa de ora nouă, Leonard. Este compania Delta, nu? Am luat un taxi, slavă Domnului. Mai toate taxiurile nu vor să oprească aici, în zona unde locuieşte săraca mama, în Northeast. Şi a apărut taxiul ăsta ţigănesc, albastru cu roşu şi, mulţumesc lui Dumnezeu, ăsta a oprit.

Sfinte Doamne, fusese identificat. Shafer înjură că nu avusese noroc. Dar ăsta era jocul: şanse mari, ghinioane nenorocite. Va trebui să facă tot drumul până la Aeroportul Naţional. Dacă omul ar dispărea, s-ar face legătura cu un taxi albastru cu roşu, „un taxi ţigănesc nenorocit".

Shafer apăsă pe accelerator şi prinse viteză spre aeroport. Drumul era foarte aglomerat chiar la ora aceea de seară.

Shafer înjură printre dinţi. Ploaia cădea greu, punctată de fulgere şi tunete.

Încercă să-şi controleze furia, din ce în ce mai accentuată, ca şi proasta dispoziţie. Îi luă douăzeci de minute ca să ajungă la terminal şi să lase pasagerul acolo. Îi venise deja o altă idee şi avea o altă dispoziţie. Era din nou într-o stare de euforie.

Poate că n-ar fi rău, la urma urmei, să-i facă o vizită psihiatrei Cassady. Mai avea nevoie de pastile, mai ales de Litiu. Parcă era o plimbare de carnaval în seara aceea – încolo şi încoace. Dorea să ducă lucrurile la extrem. Parcă era înnebunit. Îşi pierduse complet controlul.

Se putea întâmpla orice atunci când era într-o astfel de stare. Asta era problema. Trase cu taxiul la coadă pentru a lua un alt pasager înapoi, în districtul Columbia.

Cu cât înainta, tunetele erau din ce în ce mai puternice. Fulgerele se vedeau deasupra aeroportului. Parcă îşi şi imagina deja eventualele viitoare victime la adăpostul unei perdele de ploaie. Cu

siguranţă că zborurile fuseseră întârziate şi anulate. Savura acest suspans, această melodramă ieftină. Victima zilei putea fi oricine, începând cu un director de corporaţie şi terminând cu vreo secretară grăbită, sau chiar o întreagă familie care se întorcea dintr-o vacanţă la Disney World.

Se uită de mai multe ori la coada formată din victime potenţiale cu cât el înainta mai mult. Aproape că ajunsese la rând. Mai erau două taxiuri în faţa lui. Vedea şirul cu coada ochiului. În cele din urmă trebui să arunce o privire rapidă.

Era un bărbat înalt.

Se mai uită o dată, nu se putea abţine.

Era un bărbat alb, un om de afaceri care coborî de pe trotuar şi urcă în taxi. Omul înjură printre dinţi, supărat pe ploaie.

Shafer îl privi atent. Era american, de vreo treizeci şi ceva de ani, plin de el. Vreun analist de investiţii sau poate un bancher – ceva de genul ăsta.

— Putem pleca oricând ai chef, spuse bărbatul.

— Scuzaţi-mă puţin, răspunse Shafer şi zâmbi servil în oglinda retrovizoare.

Aruncă zarurile pe scaunul din faţă: şase! Inima îi bătea ca un ciocan.

Şase însemna *trecere imediată la acţiune.* Dar el se mai afla încă în incinta aeroportului. Era o coadă groasă de maşini, şi poliţai, şi peste tot străluceau lumini. Era prea periculos chiar şi pentru el.

Însă zarurile hotărâseră. Nu avea de ales. Jocul era în toi.

O mare de lumini roşii de poziţie îi străluceau în faţă. Peste tot erau numai maşini. Cum să facă? Trebuia să-l omoare pe nenorocit chiar acolo, la aeroport.

Se strecură până la cel mai apropiat loc de parcare. Nu era bine. Rulă rapid pe o bandă îngustă. Un alt fulger deasupra; fulgerul era nimic pe lângă nebunia şi haosul clipei.

— Unde dracu' te duci? îi strigă omul de afaceri. Plesni cu mâna peste scaunul din faţă. Tâmpitule, nu ăsta e drumul!

Shafer îl săgetă cu privirea prin oglinda retrovizoare. Îl ura pentru că-l făcuse tâmpit. Şi, pe deasupra, nefericitul îi mai amintea şi de fraţii săi.

— Eu nu merg nicăieri, îi strigă şi el. Dar tu o să te duci direct dracului, imediat!

Omul de afaceri bâigui:

— Ce ai spus? Ce ai îndrăznit să spui?

Shafer apăsă pe trăgaciul revolverului său Smith & Wesson, de 9 milimetri, sperând să nu-l fi auzit nimeni, printre tunete şi claxoane.

Era lac de transpiraţie şi se temea să nu înceapă să curgă machiajul de pe faţa lui vopsită cu negru. Se aştepta să fie oprit din clipă în clipă. Se aştepta ca poliţiştii să înconjoare taxiul. Toată bancheta din spate era plină de sânge, şi la fel şi geamul. Omul de afaceri era înghesuit în colţ de parcă ar fi dormit. Shafer nu-şi dădea seama pe unde ar fi putut să iasă glonţul în maşină.

Reuşi să scape din aeroport înainte de a înnebuni de tot. Circulă apoi atent până la Benning Heights, în Southeast. Nu putea risca să fie oprit pentru exces de viteză. Dar era înnebunit, nu mai era sigur că face ceea ce trebuie.

Se opri pe o străduţă lăturalnică, examină cadavrul şi îl dezbrăcă. Se hotărâse să îl arunce într-un loc descoperit. Se străduia să nu fie previzibil.

Apoi plecă în viteză de la locul cu pricina şi se îndreptă spre casă.

Nu lăsase niciun act asupra victimei. Numai cadavrul.

O mică surpriză: un *bărbat* neidentificat.

22

Am ajuns acasă de la Christine la ora două şi jumătate dimineaţa, cu un sentiment de fericire, cu cel mai puternic sentiment de fericire pe care îl încercasem de ani de zile. Mă tot gândeam să o trezesc pe

Nana şi pe copii ca să le dau vestea. Doream să le văd surpriza pe feţe. Aş fi vrut să o fi adus şi pe Christine cu mine, ca să putem sărbători împreună evenimentul.

Telefonul sună la numai câteva clipe după ce intrasem în casă. *A, nu,* am gândit, *nu şi în seara asta. Telefoanele de la ora 2:30 dimineaţa nu aduc nimic bun.*

Am ridicat receptorul în camera de zi şi am auzit glasul lui Sampson:

— Dulceaţă, şopti el.

— Mai lasă-mă în pace, am răspuns eu. Sună-mă mâine dimineaţă. În noaptea asta nu sunt de găsit.

— Într-adevăr, nu eşti de găsit în noaptea asta. Du-te în Alabama Avenue, la trei străzi spre est de Parcul Dupont. A fost găsit acolo, în rigolă, un bărbat gol şi mort. Tipul este alb şi nu are niciun fel de act asupra lui.

În primul rând, dis-de-dimineaţă, trebuie să le spun Nanei şi copiilor despre Christine şi cu mine. Locul despre care era vorba se afla la o distanţă de zece minute de mers cu maşina peste râul Anacostia. Sampson mă aştepta la un colţ de stradă. Ca de altfel şi necunoscutul asasinat.

Şi o mulţime agitată şi răuvoitoare. Un cadavru de bărbat alb abandonat în cartierul acela stârnise multă curiozitate, de parcă vedeau un cerb lopătar plimbându-se agale pe Alabama Avenue.

— Prietenoasa fantomă Casper a fost scoasă din uz.

Un cerşetor ne aruncă o monedă de 25 de cenţi, în timp ce Sampson şi cu mine păşeam pe sub banda din plastic galben care înconjura zona unde fusese găsit cadavrul.

Se zăreau o mulţime de clădiri din cărămidă, prăduite, care parcă strigau numele celor pierduţi, uitaţi, ale oamenilor de nimic.

După ploaie, pe la colţurile străzilor din zona asta erau mereu bălţi fiindcă nimeni nu se grăbea să cureţe canalele de scurgere. Am îngenuncheat lângă cadavrul dezbrăcat, contorsionat, care fusese aruncat şi care zăcea, parţial, într-o baltă. Nu existau urme de

anvelopă pe zona udă. Mă întrebam dacă ucigaşul se gândise la acest aspect.

Încercam să fac, mental, observaţii. Nu era nevoie să le pun pe hârtie; oricum mi-aş fi amintit totul cu lux de amănunte. Bărbatul avea unghiile de la mâini şi de la picioare îngrijite. Nu avea urme de lovituri pe mâini sau pe picioare. Nu era desfigurat, cu excepţia rănii produse de glonţul care îi distrusese partea stângă a craniului.

Corpul era foarte bine bronzat, cu excepţia locului unde se vedea urma costumului de baie. Pe arătătorul de la mâna stângă avea o urmă subţire, uşoară, unde probabil că purtase o verighetă care acum lipsea.

Şi nu avea niciun act de identitate – ca şi femeile omorâte şi abandonate.

Moartea fusese cauzată, evident, de o singură împuşcătură, mortală, în cap. Alabama Avenue reprezenta o primă scenă a crimei – unde fusese găsit cadavrul dar eu bănuiam şi o altă scenă a crimei, unde omul fusese, de fapt, omorât.

— Ce zici? se lăsă pe vine Sampson aproape de mine. I-am auzit genunchii scârţâind. Puiul ăsta de căţea de asasin este obsedat de ceva.

— Este de-a dreptul ciudat că a ajuns până aici, în Benning Heights. Nu ştiu dacă are vreo legătură cu femeile acelea. Dar, dacă are vreo legătură, atunci ucigaşul s-a grăbit să ne lase un indiciu. Pe aici cadavrele sunt de obicei aruncate în parcul Fort Dupont. Devine din ce în ce mai ciudat. Ai dreptate, cred că este foarte supărat pe oameni.

În minte mi se adunau repede notiţe luate de la locul faptei, plus obişnuitele întrebări pe care şi le pune un detectiv criminalist. De ce a lăsat cadavrul într-o rigolă? De ce nu într-o clădire abandonată? De ce în Benning Heights? Oare asasinul era negru? Eu înclinam să cred acest lucru, dar foarte rar asasinii în serie sunt negri.

Sergentul de la brigada de inspectare a locului crimei se apropie repede de noi.

— Ce doriţi să facem, domnule detectiv?

Am întors privirea spre cadavrul alb.

— Să-l filmaţi, să-l fotografiaţi, să-i faceţi o schiţă, i-am răspuns.

— Să luăm şi mostre de gunoi de pe trotuar şi din rigolă?

— Luaţi tot ce trebuie. Chiar şi apă clocită.

Sergentul se încruntă.

— Tot? Toată mizeria asta? De ce?

Alabama Avenue se află pe dealuri şi de acolo se putea vedea, în depărtare, clădirea Capitoliului, puternic luminată. Părea o clădire celestă, ireală, semănând poate cu raiul. Şi m-a făcut să mă gândesc la cei bogaţi din Washington şi la cei săraci.

— Ia tot. Ştiu că e greu, am răspuns.

23

Detectivul Patsy Hampton ajunsese pe la ora 2:15 la oribila scenă a asasinatului. O sunase acasă secretara şefului în legătură cu o crimă neobişnuită pe Benning Heights şi care putea avea o conexiune cu femeile asasinate şi neidentificate. Crima asta era diferită, oarecum, dar avea şi prea multe asemănări ca ea să o ignore.

Îl urmărise pe Alex Cross lucrând la locul crimei. Era impresionată de faptul că el sosise acolo la o oră atât de imposibilă. Era curioasă să vadă ce făcea el, de mult era curioasă. Hampton îl cunoştea pe Cross din auzite şi îi urmărise câteva cazuri. Lucrase chiar câteva săptămâni la tragica răpire a lui Maggie Rose Dunne şi a lui Michael Goldberg.

Până în clipa aceea, avusese păreri contradictorii despre el. Bărbatul avea personalitate şi era mai mult decât arătos. Era înalt şi bine făcut. Ea sesizase că Alex Cross se bucura de un respect deosebit pentru că era psiholog în criminalistică. Îşi făcuse bine

lecţiile în legătură cu Alex Cross.

Hampton înţelegea că primise ordinul de a-l demasca pe Cross, de a-l învinge şi de a-l nimici. Ştia că era o încercare dificilă, dar mai ştia că trebuia să facă acest lucru; şi ea nu dădea greş cu nimic, niciodată.

Examinase deja locul faptei. Rămăsese acolo doar fiindcă Alex Cross şi John Sampson apăruseră mai târziu.

Femeia continuă să îl studieze pe Cross, urmărindu-l cum parcurge locul de mai multe ori. Era mare de stat, ca şi partenerul său, care avea cel puţin doi metri. Cross avea peste un metru nouăzeci şi cântărea, poate, nouăzeci de kilograme. Arăta mai tânăr decât cei patruzeci şi unu de ani ai săi. Părea respectat de toţi poliţiştii aflaţi acolo. Cross strânsese câteva mâini, îi bătuse prieteneşte pe umeri pe câţiva şi, din când în când, mai zâmbise cuiva.

Hampton socotea că aşa era el. Cu toţii se purtau asemănător acum, mai ales la Washington. Dar Cross avea, evident, carismă.

La dracu', şi ea avea felul ei de a fi. Dorea să pară inofensivă şi „feminină", iar apoi să acţioneze contrar aşteptărilor bărbaţilor, adică în forţă. De obicei îi lua prin surprindere. Pe măsură ce avansase în departament pe scara ierarhică, bărbaţii aflaseră că ea putea fi şi dură. Surprize, surprize. Lucra mult peste program, comparativ cu ceilalţi, era cu mult mai dură decât bărbaţii şi nu era prietenă cu alţi poliţişti.

Dar făcuse o mare greşeală. Intrase în maşina unui suspect fără mandat şi fusese văzută de un alt detectiv, un bărbat invidios. Astfel o prinsese în plasă Pittman şi acum nu-i mai dădea drumul.

La vreo trei fără un sfert ajunse înapoi acasă. Trebuia să facă o baie. Avea deja părerile ei despre bărbatul mort de pe stradă. Fără îndoială că îl va învinge pe Cross.

PARTEA A DOUA

MOARTEA CĂLĂREŞTE PE UN CAL BĂLAN

24

George Bayer era, dintre Cei Patru Călăreţi, „Foametea“. El juca de şapte ani acest joc al fanteziei şi îi plăcea. Cel puţin îi plăcuse până de curând, când Geoffrey Shafer începuse să o cam ia razna.

„Foametea“ era, din punct de vedere fizic, o persoană neimpozantă, cam de un metru şaptezeci înălţime şi vreo optzeci şi cinci de kilograme. Era burtos, cu chelie, purta ochelari cu rame metalice, dar în acelaşi timp era conştient de faptul că figura lui nu era prea impresionantă şi se obişnuise să nu aibă de-a face cu aceia care l-ar fi dispreţuit. Cum era, de exemplu, Geoffrey Shafer.

Citise un dosar de patruzeci de pagini despre Shafer în timpul călătoriei cu avionul din Asia până la Washington. Iar dosarul îi spusese totul despre Shafer, ca şi despre personajul pe care îl întruchipa el – „Moartea“. La Aeroportul Dulles, George închirie un Ford albastru închis sub un nume fals. Rămase în continuare îngândurat pe tot drumul de treizeci de minute până în oraş.

Dar era şi neliniştit: era speriat pentru toţi călăreţii şi în special pentru el, fiindcă el era acela care urma să dea ochii cu Shafer. Îl îngrijora mai ales faptul că Shafer ar fi putut să se enerveze foarte rău şi să se dezlănţuie împotriva lor.

George Bayer lucrase la MI6 şi îl cunoscuse pe Shafer din punct de vedere profesional. El venise acum la Washington în primul rând ca să îl verifice pe Shafer. Ceilalţi jucători bănuiau că Geoffrey sărise peste cal, că nu mai respecta regulile jocului şi că devenise un mare pericol pentru ei. Dat fiind că Bayer locuise cândva la Washington şi cunoştea oraşul, a fost nevoit să facă el drumul până acolo.

Bayer nu dorea să fie văzut la Ambasada Britanică de pe

Massachusetts Avenue, dar contactase câţiva prieteni în care avea deplină încredere că nu vor vorbi. Veştile despre Shafer erau proaste, exact aşa cum bănuise el. Deşi căsătorit, acesta se întâlnea şi cu alte femei şi nu fusese deloc discret. Exista o femeie-psiholog, pe deasupra şi terapeut în domeniul sexual, unde Shafer fusese văzut mergând de câteva ori pe săptămână, adeseori chiar în timpul orelor de serviciu. Se zvonea că obişnuia să bea din gros şi că era posibil să se şi drogheze. Bayer bănuia că omul lui se droga. El şi cu Shafer fuseseră prieteni şi consumaseră ceva droguri împreună pe când lucrau în Filipine şi Thailanda. Desigur că pe vremea aceea erau mai tineri şi mult mai nebunatici decât acum – cel puţin în ceea ce îl privea pe Bayer, acest lucru era adevărat.

Poliţia depusese recent o plângere la ambasadă în legătură cu un incident cauzat de excesul de viteză la volan. Probabil că Shafer era drogat atunci. Serviciile aduse de el ambasadei erau mult reduse şi ar fi fost deja de multă vreme dat afară sau trimis înapoi, în Anglia, dacă în favoarea lui nu ar fi intervenit socrul său, generalul Duncan Cousins. Cum îşi mai distrusese Shafer viaţa!

Dar nu ăsta este tot necazul, Geoffrey, nu? se gândea George Bayer în timp ce mergea spre zona din nord-estul Washingtonului, denumită Eckington Place. *Mai e ceva, nu, băiatule? Şi este mult mai grav decât cred cei de la ambasadă. Poate că ăsta ar fi cel mai groaznic scandal din toată istoria serviciului de securitate, iar tu eşti chiar în miezul lui. Da, bineînţeles, ca şi mine de altfel.*

Bayer încuie portierele maşinii când fu nevoit să oprească la culoarea roşie a unui semafor. Zona i se părea extrem de suspectă, ca de altfel întreg Washingtonul la ora actuală. Ce ţară nebună şi nesigură devenise America! Ce refugiu perfect pentru unul ca Shafer!

„Foametea“ observă atent aspectul străzilor în timp ce continua să ruleze prin acel cartier de nevoiaşi. Nu se putea compara cu Londra. Şir după şir de case din cărămidă, cu grădină, multe dintre ele într-o stare jalnică. Nu există o decădere urbană mai mare decât

apatia urbană.

Văzu cuibuşorul lui Shafer chiar în faţa lui şi trase lângă bordură. Cunoştea amplasamentul ascunzătorii lui din poveştile detaliate transmise de Shafer colegilor săi de joc. Ştia precis adresa. Acum mai avea nevoie să afle încă un lucru: crimele pe care pretinsese că le-a comis erau ele imaginare sau Shafer le înfăptuise cu adevărat? Era el cumva în realitate un asasin cu sânge rece care opera aici, în Washington?

Bayer se apropie de uşa garajului. Îi trebui numai o clipă să desfacă încuietoarea şi să pătrundă înăuntru.

Auzise atâtea despre „Maşina Coşmarului", taxiul albastru cu roşu pe care Shafer îl folosea atunci când comitea crimele. Acum se uita la el. Taxiul era real. Acum aflase adevărul.

George Bayer clătină din cap. Shafer îi omorâse cu adevărat pe toţi acei oameni. Acum nu mai era vorba de un simplu joc.

25

Bayer urcă în apartamentul secret al lui Shafer. Îşi simţea mâinile şi picioarele ca de plumb şi îl durea puţin pieptul, iar pe ochi parcă avea o ceaţă. Trase jaluzelele prăfuite şi începu să se uite în jur.

Shafer se lăudase de mai multe ori pe timpul jocului cu garajul şi cu taxiul său. Se lăudase şi cu existenţa hogeagului său şi se jurase faţă de ceilalţi jucători că toate erau reale şi nu doar rodul imaginaţiei lui. Geoffrey îi invitase deschis să îi viziteze ascunzătoarea pentru a vedea cu ochii lor şi a se convinge. Iată de ce se afla Bayer acum la Washington.

Da, Geoffrey, ascunzătoarea ta există cu adevărat, fu el de acord. Eşti un asasin cu inimă de piatră. Nu ai minţit cu nimic, nu-i aşa?

La ora zece în aceeaşi seară, Bayer scoase taxiul lui Shafer din garaj. Cheile erau la îndemână, ca o provocare. Era oare chiar o

veritabilă provocare? Îşi imagină că urma să trăiască o experienţă de o seară, ca şi Shafer. După spusele lui Geoffrey, jumătate din bucurie era preludiul – să vezi ce posibilităţi ai, să întrevezi jocul în întregul lui înainte de a trece la acţiune.

De la zece şi până la unsprezece şi jumătate, Bayer exploră străzile Washingtonului, dar nu luă niciun client. Păstrase semnalizarea pe „taxi ocupat". *Ce joc,* se tot gândea Bayer în timp ce mergea cu maşina. *Aşa face Geoffrey? Aşa se simte el atunci când se strecoară prin oraş?*

Bayer fu trezit brusc din reverie. În faţa lui, în mijlocul drumului, un vagabond bătrân, cu o pălărie turtită pe cap, care împingea o ladă pe roţi plină de cutii goale de conserve şi alte deşeuri reciclabile. Părea că nu-i pasă dacă e lovit sau nu, însă Bayer puse o frână bruscă. Şi se gândi la Shafer. Linia dintre viaţă şi moarte nu se mai distinge pentru Geoffrey, nu-i aşa?

Bayer o porni mai departe, atent. Trecu pe lângă o biserică. Slujba se încheiase şi mulţimea pleca.

Bayer opri maşina pentru a lua o negresă frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albastră şi cu pantofi cu tocuri de înălţime adecvată. Trebuia să afle ce simţea Shafer, „Moartea". Nu putea rezista tentaţiei.

— Mulţumesc foarte mult, spuse femeia şi se strecură pe bancheta din spate a taxiului.

Părea o femeie bine, respectabilă. Se uită la ea pe furiş prin oglinda retrovizoare. Nu prea avea sâni. Avea totuşi o faţă frumoasă. Şi picioare negre, strânse în ciorapi diafani. Bayer încercă să-şi închipuie ce ar fi făcut Shafer în situaţia aceea, dar nu reuşi.

Shafer se lăudase că el obişnuia să omoare oameni în cartierele cele mai sărace ale Washingtonului, dat fiind că, oricum, nimănui nu-i păsa de ei. Iar Bayer bănuia că omul spusese adevărul. Ştia câte ceva despre Shafer încă de când se aflau în Thailanda şi în Filipine. Îi cunoştea până şi cele mai ascunse, mai întunecate secrete.

Bayer o duse pe negresa frumoasă şi politicoasă până acasă la ea

şi rămase amuzat de faptul că aceasta îi dădu un bacşiş de şaizeci de cenţi pentru o călătorie de patru dolari.

Cincisprezece la sută din sumă. Luă banii şi îi mulţumi respectuos.

— Un taximetrist englez, spuse ea. Ce neobişnuit. Bună seara.

Bayer continuă să meargă cu maşina până la două şi jumătate dimineaţa. Savura peisajul, juca jocul acela ameţitor. Apoi a trebuit să oprească din nou. Două tinere se uitau după un taxi la colţul străzii. Zona era numită Shawn şi, după diverse semne, se afla foarte aproape Howard University.

Fetele erau subţirele, arătau minunat pe tocurile acelea înalte şi erau îmbrăcate cu haine care străluceau în întuneric. Una din ele purta o fustă minusculă, pe sub care îi putu întrezări chiloţeii negri sau bleumarin pe când oprea maşina ca să le ia. *Probabil că sunt prostituate – prada favorită a lui Shafer,* gândi Bayer.

A doua era chiar şi mai drăguţă şi mai sexy decât prima. Era încălţată cu o pereche de sandale albe, decoltate, cu tocuri foarte groase, şi purta nişte pantaloni mulaţi albi şi o bustieră micuţă dintr-un material albastru de camuflaj.

— Unde mergem? le întrebă Bayer pe când ele se repezeau vesele spre taxi.

Răspunse fata în fustiţă microscopică:

— În Princeton Place. Adică Petworth, dragule. Pe urmă tu pleci, spuse ea. Dădu capul pe spate şi scoase un râset provocator.

Bayer chicoti în sinea lui. Începuse să se angreneze în joc.

Fetele urcară în taxi, iar Bayer nu putu să reziste şi să nu se uite la ele prin oglinda retrovizoare. Vulpiţa în microfustă îl surprinse privindu-le. Iar el se simţi ca un şcolar. De parcă ar fi fost beat, nu îşi mai putea lua ochii de la ea.

Fata îi arătă degajată degetul mijlociu îndreptat vertical în sus. Dar el continua să le privească. Nu se mai sătura privindu-le. *Aşadar, aşa se simte Shafer. Acesta este jocul jocurilor.*

Bayer nu reuşea să-şi dezlipească ochii de la fete. Inima îi bătea

nebuneşte. Microfusta avea şi o bustieră foarte strânsă. Unghiile ei lungi erau vopsite în culori de mango şi kiwi. Purta la brâu un pager. Şi probabil că avea şi o armă în geantă.

Cealaltă fată zâmbi timid în direcţia lui. Părea mai inocentă. Era ea oare? Un pandantiv pe care scria FETIŢA se zbătea între sânii ei tineri.

Dacă mergeau în Petworth însemna că ieşeau la agăţat. Erau tinere şi dulci; aveau, poate, şaisprezece, şaptesprezece ani. Bayer se şi văzu făcând sex cu ele, iar imaginea începu să-i copleşească închipuirea. Ştia bine că ar fi trebuit să fie mai prudent. Putea să-şi piardă autocontrolul. El doar juca jocul lui Shafer, nu? Şi îi plăcea al naibii.

— Am o propunere pentru voi, spuse el microfustei.

— Bine, dragule, acceptă ea. O sută pentru fiecare. Plus călătoria la Petworth. Asta e propunerea mea pentru tine.

26

Lui Shafer îi plăcea să ştie pe unde călătoreau ceilalţi jucători şi, mai ales, dacă ar fi venit la Washington. Avusese multă bătaie de cap ca să intre în computerele lor pentru a afla unde se află ei în orice moment. „Foametea“ cumpărase recent bilete de avion şi acum se afla la Washington. Oare de ce?

Nu era prea greu să-l urmărească pe George Bayer o dată intrat în oraş. Shafer încă se mai pricepea la aşa ceva; avea experienţă în detectare şi supraveghere încă din anii petrecuţi în serviciul secret.

Era dezamăgit de faptul că „Foametea“ hotărâse să dea buzna în fanteziile lui. O asemenea intervenţie putea avea loc din când în când în acest joc, dar aşa ceva nu se întâmpla decât arareori. Şi, oricum, ambii jucători trebuia să cadă de acord dinainte asupra acestui lucru. „Foametea“ încălca evident toate regulile. Ce ştia el

sau ce credea el, la urma urmei, că ştie?

Apoi Bayer l-a surprins pur şi simplu. Nu numai că îi vizitase hogeagul, dar îi mai luase şi taxiul. Oare ce dracu' voia el de fapt? Shafer era complet derutat.

Puţin după ora două dimineaţa, Shafer urmărea cum taxiul lui ţigănesc duce două fete în Shaw. Îl imita el oare? Îi întindea cumva vreo capcană? Sau se întâmpla altceva?

Bayer le duse pe fete în strada S, nu departe de locul de unde le luase. Acesta le urmă pe fete pe scara întunecată a unei case vechi, cafenii, apoi dispărură cu toţii înăuntru.

Bayer avea un hanorac albastru pe braţul drept, iar Shafer bănuia că pe dedesubt se afla un pistol. Dumnezeule! Le luase pe amândouă. Putea fi văzut de oricine de pe stradă. Taxiul putea şi el să fie remarcat.

Shafer opri maşina pe stradă. Aştepta şi urmărea. Nu-i plăcea deloc să se afle în această parte a cartierului, mai ales fără a fi deghizat şi încă instalat la volanul unui Jaguar. Mai erau în zonă câteva case vechi, tot cafenii şi vreo două şandramale acoperite cu graffiti. Nimeni nu se afla pe stradă.

Văzu o luminiţă palidă aprinzându-se sus şi îşi închipui că acolo se dusese Bayer cu fetele. Probabil că acela era apartamentul lor.

Shafer supraveghe casa de la ora două până înspre ora patru. Nu-şi dezlipise ochii de la ea. Şi, în timp ce aştepta, făcuse zeci de scenarii cu privire la motivul pentru care venise „Foametea" până aici. Se întreba dacă nu cumva şi ceilalţi erau la Washington. Sau poate că „Foametea" acţiona de unul singur? Juca el oare „Cei Patru Călăreţi" acum?

Shafer aştepta de mult ca Bayer să iasă din casă. Dar el întârzia să apară şi Shafer devenise din ce în ce mai nerăbdător, şi îngrijorat, şi supărat. Nu mai avea stare. Respira greu. Îşi imagina lucruri paranoice, scârboase în legătură cu ceea ce putea face Bayer acolo. Le omorâse pe cele două fete? Le-a luat actele? Era o capcană? Aşa credea el. Ce altceva putea fi?

Iar George Bayer nu mai ieşea odată.

Shafer nu mai putu rezista. Coborî din maşină. Rămase acolo, în stradă, uitându-se la ferestrele apartamentului. Se întreba dacă nu cumva este şi el urmărit. Simţea că este o capcană şi se întreba cum ar putea scăpa.

Dumnezeule, unde este Bayer? La ce joc s-a pretat „Foametea"? Mai exista oare şi vreo altă ieşire, de serviciu, din casă? Iar dacă exista, de ce naiba lăsase el taxiul acolo? Ca probă? Probă! La dracu'!

Dar chiar în clipa aceea, îl zări pe Bayer ieşind din clădire în cele din urmă. Bărbatul traversă repede strada S, se urcă în taxi şi plecă.

Shafer hotărî să urce. Parcurse în mare grabă drumul până la intrare şi văzu că uşa nu era încuiată. Urcă rapid scara în spirală. Avea o lanternă în mână şi o aprinse. Revolverul îl ţinea în cealaltă mână.

Shafer urcă până la etajul 4. Îşi dădu seama imediat care era apartamentul. Un poster de reclamă la albumul „Ce e la 411?" al lui Mary J. Blige se afla pe uşa zgâriată şi crăpată din dreapta. Acolo locuiau fetele, fără îndoială.

Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise uşor. O împinse cu grijă şi băgă mai întâi arma înăuntru, pregătită.

Una din fete tocmai ieşea din baie cu un prosop negru înfăşurat pe cap şi fără nimic altceva în rest. Era drăguţă foc cu sânii ei micuţi. Doamne, probabil că „Foametea" a şi plătit pentru asta. Ce prost! Ce fraier!

— Tu cine dracu' mai eşti? Ce faci aici? ţipă fata înfuriată.

— Eu sunt „Moartea", rânji el, apoi adăugă: Mă aflu aici pentru tine şi pentru frumoasa ta prietenă.

27

Ajunsesem acasă, venind de la locul unde fusese descoperit

cadavrul bărbatului neidentificat puţin după ora trei şi jumătate dimineaţa. M-am culcat, nu înainte de a-mi pune deşteptătorul să mă scoale la 6:30. Am izbutit să mă trezesc înainte să plece copiii la şcoală.

— Cineva s-a întors aseară acasă foarte, foarte, foarte târziu.

Jannie începuse să mă tachineze încă înainte ca eu să ajung măcar să cobor până în bucătărie. Am continuat să cobor şi am găsit-o pe ea şi pe Damon luând micul dejun împreună cu Nana.

— Cu siguranţă că cineva arată de parcă s-ar fi culcat târziu aseară, spuse Nana de la locul ei obişnuit.

— Iar cineva vrea să mănânce bătaie, am replicat eu ca să-i potolesc. Aşa, am ceva important să vă spun înainte să plecaţi la şcoală.

— Noi suntem cuminţi. Suntem întotdeauna atenţi la ore, chiar dacă ne plictiseşte profesoara. Şi dăm o lovitură de stânga dacă iese cu bătaie în curte, zise Janme făcând cu ochiul ştrengăreşte.

Am dat ochii peste cap.

— Voiam să vă spun, am reluat eu, să vă purtaţi deosebit de frumos cu domnişoara Johnson începând de astăzi. Aseară, Christine mi-a spus că se căsătoreşte cu mine. Şi eu cred că asta înseamnă că ea se căsătoreşte cu noi toţi.

În clipa următoare, toţi cei aflaţi în bucătărie se îmbrățișau şi ţipau de bucurie. Copiii m-au umplut de ciocolată cu lapte şi de grăsime de slănină din cap până-n picioare. Iar Nana părea mai fericită decât o văzusem eu vreodată. Cât despre mine, eram la fel de fericit. Poate chiar mai fericit decât ei.

Până la urmă am ajuns şi eu la serviciu în dimineaţa aceea. Mai descoperisem câteva lucruri despre bărbatul neidentificat asasinat, iar marţi de dimineaţă, la prima oră, am aflat că bărbatul al cărui cadavru fusese aruncat pe Alabama Avenue era un analist în cercetare în vârstă de 34 de ani, pe nume Franklin Odenkirk. Omul lucrase la Biblioteca Congresului American, în departamentul de cercetare.

Nu am făcut publică vestea pentru presă, dar am informat biroul şefului Pittman de îndată ce am aflat-o. Oricum, Pittman tot ar fi aflat.

Din clipa în care am descoperit numele victimei, informaţiile s-au adunat repede şi, ca de obicei, totul era trist. Odenkirk era căsătorit şi avea trei copii mici. Se întorsese cu un zbor târziu de la New York, unde fusese la o consfătuire la Institutul Rockefeller. Avionul aterizase la timp, iar el debarcase la Aeroportul Naţional pe la zece. Ce se întâmplase cu el după aceea era un mister.

În restul săptămânii m-am ocupat de acest caz de crimă. Am fost la Biblioteca Congresului şi la cea mai recentă clădire, „James Madison“, de pe Independence Avenue. Am stat de vorbă cu vreo doisprezece colegi de-ai lui Frank Odenkirk.

Oamenii au fost politicoşi şi cooperanţi, şi mi-au repetat întruna că Odenkirk, deşi uneori îngâmfat, era în general plăcut de colegi. Nu se cunoştea că ar fi luat droguri sau că ar fi obişnuit să bea prea mult, şi nici că ar fi jucat jocuri de noroc. Îi era fidel soţiei. Cât lucrase acolo, Odenkirk nu fusese implicat în nicio ceartă mai serioasă.

Lucrase la departamentul de educaţie şi bunăstare publică şi petrecuse zile întregi în faimoasa bibliotecă. Evident, nu exista niciun mobil pentru asasinarea lui, lucru de care mă şi temeam. Crima era asemănătoare cu cele asupra femeilor neidentificate de până atunci, dar bineînţeles că şeful nostru nici nu voia să audă de aşa ceva. Pentru el nu exista niciun asasin în serie. De ce? Pentru că el nu dorea să trimită zeci de detectivi în Southeast şi să înceapă o anchetă mare având ca punct de plecare intuiţiile mele. L-am auzit chiar pe Pittman spunând în glumă că Southeast nu face parte din oraşul lui.

Înainte de a pleca din clădirea „Madison“ a trebuit să mă opresc şi să mai vizitez o dată sala principală de lectură. Era de curând redată în folosinţă, iar eu nu mai fusesem pe acolo încă de dinainte de a fi renovată.

M-am aşezat la o masă de lectură şi am privit la uluitorul dom de deasupra mea. De jur-împrejurul încăperii erau vitralii cu reprezentări ale emblemelor a patruzeci şi opt de state, împreună cu statuile din bronz ale unor personalităţi celebre ca Michelangelo, Platon, Shakespeare, Edward Gibbon şi Homer. Mi-l închipuiam pe sărmanul Frank Odenkirk lucrând acolo şi asta mă incita. Pentru ce oare fusese el omorât? Tot Nevăstuica să fi fost de vină?

Moartea lui a constituit un şoc pentru toţi cei care lucraseră cu el, iar vreo două colege au făcut chiar crize de nervi în timp ce discutau cu mine despre crimă.

Nu prea mă încânta faptul că eram nevoit să vorbesc cu doamna Odenkirk, dar până la urmă m-am dus cu maşina la Forest Heights într-o după-amiază târzie de vineri. Chris Odenkirk era acasă, împreună cu mama şi cu socrii ei, care veniseră cu avionul de la Briarcliff Manor, din Westchester, New York. Toţi mi-au spus aceeaşi versiune ca şi cei de la Biblioteca Congresului. Nimeni din familie nu cunoştea pe cineva care ar fi vrut să-i facă vreun rău lui Frank. Era un tată bun, un soţ iubitor, un fiu şi un ginere echilibrat.

Acasă la familia Odenkirk am aflat că decedatul fusese îmbrăcat cu un costum verde lucios când plecase de acasă, că îşi încheiase treburile pentru care se deplasase la New York şi că întârziase aproape două ore până să poată ajunge la Aeroportul La Guardia. De obicei lua un taxi de la aeroportul din Washington, pentru că de multe ori avionul avea întârziere.

Chiar înainte să merg acasă la el, în Forest Heights, trimisesem doi detectivi la aeroport. Cei doi au arătat peste tot o fotografie a lui Odenkirk, au stat de vorbă cu personalul aeronautic, cu vânzători, cu hamali, cu dispeceri de taxiuri şi cu şoferi de taxi.

Pe la ora şase am ajuns în biroul medicului legist ca să văd rezultatele autopsiei. Toate fotografiile şi schiţele de la locul crimei erau acolo. Autopsia durase cam două ore şi jumătate. Până şi toracele lui Frank Odenkirk fusese desfăcut şi examinat, iar creierul îi fusese scos.

Am vorbit cu medicul legist până la şase şi jumătate, când a terminat treaba. Era doctor Angelina Torres pe care o cunoşteam de ani de zile. Amândoi ne-am început serviciul cam în acelaşi timp. Angelina era scundă de numai vreun metru cincizeci şi probabil că avea o greutate de aproximativ patruzeci de kilograme. Acum era asudată toată.

— Ai avut o zi grea, Alex? m-a întrebat ea. Pari obosit, terminat.

— Şi tu ai avut o zi grea, Angelina. Şi cu toate astea tu arăţi bine. Eşti mignonă şi drăguţă.

Femeia dădu din cap, zâmbi, apoi întinse braţele ei scurte şi duse mâinile la ceafa. Lăsă să-i scape un geamăt care exprima cam ceea ce simţeam şi eu.

— Am vreo surpriză? am întrebat-o, după ce am lăsat-o să se întindă liniştită şi să-şi mai tragă sufletul.

Nu mă aşteptam la nimic ieşit din comun, dar ea avea totuşi ceva noutăţi pentru mine.

— O singură surpriză, răspunse Angelina. A fost abuzat sexual după ce a fost omorât. Cineva a făcut sex cu el, Alex. Se pare că drăguţul nostru criminal este şi bisexual şi necrofil.

28

În drum spre casă, în seara aceea, am simţit nevoia să fac o pauză în această anchetă. M-am gândit la Christine şi m-am simţit mult mai bine, parcă nu mă mai durea nici capul. Mi-am închis până şi pagerul. Nu voiam să fiu deranjat de nimeni timp de zece sau cincisprezece minute.

Chiar dacă nu mai discutase despre asta în ultima vreme, Christine tot mai credea că munca mea e prea periculoasă. Problema e că ea avea perfectă dreptate. Uneori şi eu eram îngrijorat că i-aş putea lăsa pe Damon şi pe Jannie singuri pe lume, iar acum şi pe

Christine. Pe când rulam cu maşina pe cunoscutele străzi din Southeast, pe lângă Strada 5, mă tot gândeam dacă să plec sau nu din poliţie. Uneori mă întrebam cum ar fi să am cabinetul meu particular şi să lucrez ca psiholog, dar nu făcusem nimic în acest sens. Poate că asta însemna că, în subconştient, nu prea doream acest lucru.

Nana şedea pe verandă când am ajuns acasă pe la şapte şi jumătate. Părea morocănoasă, avea acea expresie a feţei pe care i-o cunoşteam atât de bine. Ea încă mă face să mă simt de parcă eu aş avea nouă sau zece ani, iar ea ar cunoaşte toate răspunsurile.

— Unde sunt copiii? am întrebat eu tare după ce am deschis portiera şi am coborât din maşină.

În curte, sus într-un copac, încă se mai afla un zmeu rupt, iar eu eram supărat pe mine că nu mă învrednicisem să-l dau jos de vreo două săptămâni.

— I-am trimis în bucătărie şi acum spală vasele, răspunse Nana.

— Îmi pare rău că am ratat cina şi astăzi, m-am scuzat eu.

— Asta să le-o spui copiilor, replică Nana, încruntându-se urât. Este la fel de subtilă ca un uragan. Ar fi bine să le spui asta chiar acum. Prietenul tău, Sampson, a sunat puţin mai devreme. Ca şi compatriotul tău, Jerome Thurman. S-au mai comis nişte crime, Alex. Am folosit cuvântul la plural dacă nu ai observat cumva. Te aşteaptă Sampson la aşa-zisul loc al faptei. Două cadavre în Shaw, tocmai lângă Universitatea Howard. Încă două fete de culoare moarte. Nu se mai termină odată? Nu se mai termină în Southeast.

Nu, niciodată.

29

Locul unde fuseseră comise crimele era o dărăpănătură de clădire situată într-o zonă nesigură din Shaw, pe Strada S. În cartierul acela,

în mare parte locuit de clasa de mijloc, locuiau mulţi tineri care frecventau colegiul şi chiar unii meseriaşi. În ultimul timp, prostituţia devenise o problemă pentru cartier. După spusele lui Sampson, cele două fete omorâte erau prostituate care lucrau din când în când în zonă, dar care, cel mai adesea, se prostituau în Petworth.

La faţa locului erau parcate o maşină a poliţiei şi o dubiţă a procuraturii. La intrare fusese postat un poliţist care părea foarte ocupat să-i gonească pe nepoftiţi. Era tânăr, cu o faţă de bebeluş, cu un ten neted şi albicios. Nu-l cunoşteam, aşa că i-am arătat insigna.

— Detectivul Cross, mormăi el.

Mi-am dat seama că auzise de mine.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, după care am suit cele patru rânduri de trepte înguste. Tu ce-ai auzit, poliţist?

— Două fete omorâte sus. Amândouă prostituate, se pare. Una dintre ele locuia în clădire. Crimele au fost reclamate de un anonim. Poate un vecin, poate peştele. Au şaisprezece, şaptesprezece ani, dacă nu chiar mai puţin. Păcat. Nu meritau asta.

Am încuviinţat din cap, am inspirat adânc, apoi am urcat repede scările în spirală, scârţâitoare, până la etajul 4. Când e vorba de prostituate, anchetele sunt foarte grele şi m-am întrebat dacă şi Nevăstuica cunoştea acest amănunt. De obicei, o prostituată din Petworth avea vreo douăsprezece sau chiar mai multe relaţii pe noapte, ceea ce echivalează cu multe probe criminalistice chiar pe corpul ei.

Uşa de la apartamentul 4A era larg deschisă, lăsând să se vadă interiorul. Era o garsonieră, cu o cameră spaţioasă, o chicinetă şi o baie. Un covor alb şi pufos era întins între două canapele. Pe lampă se unduiau stropi verzi.

Sampson se chircise lângă una dintre canapele. Aducea cu un baschetbalist din NBA care îşi caută pe jos o lentilă de contact.

Am intrat şi eu în cămăruţa mică şi murdară care mirosea a tămâie, a piersică şi a mâncare gătită cu untură. Un pachet de cartofi

prăjiţi, roşu şi galben, de la McDonald's se afla pe canapea, deschis.

Haine murdare acopereau scaunul: un şort pentru ciclism, un şort obişnuit şi nişte haine de oraş de la Karl Kani. Cel puţin douăsprezece sticluţe cu ojă şi cu acetonă, vreo două pile de unghii şi tampoane de vată pentru demachiaj erau împrăştiate pe podea. În încăpere persista un iz puternic şi înecăcios de parfum de fructe.

Am înconjurat patul ca să mă uit la victime. Două fete foarte tinere, amândouă dezbrăcate de la brâu în jos. Acolo fusese Nevăstuica – presimţeam asta.

Fetele zăceau una peste cealaltă de parcă erau amante. Arătau ca şi cum ar fi făcut amor pe podea.

Una din fete era îmbrăcată cu o bustieră albastră, cealaltă avea lenjerie neagră. Amândouă erau încălţate cu „şenile", sandalele acelea de baie cu tălpi incredibil de groase care se poartă acum. Majoritatea neidentificatelor fuseseră lăsate goale, dar, spre deosebire de multe altele, acestea două erau uşor de identificat.

— Niciun act de identitate, spuse Sampson fără să se abată de la treaba lui.

— Totuşi, una din fete a închiriat apartamentul, am spus eu.

Sampson dădu din cap.

— Poate că a plătit cash. Presta un gen de muncă în care plata se face cu bani gheaţă.

Sampson, cu mănuşi de latex în mâini, era aplecat deasupra fetelor.

— Ucigaşul a avut mănuşi, spuse Sampson, tot fără să se uite la mine. Nu se văd amprente pe nicăieri. Aşa spune profesoara. Mai întâi îţi faci o imagine de ansamblu. Amândouă au fost împuşcate, Alex. Un singur glonţ în ceafă.

Am continuat să mă uit prin cameră şi să culeg date, neţinând cont de detaliile crimei propriu-zise. Am observat o adevărată expoziţie de produse pentru îngrijirea părului: Soft Sheen, Care Free Curl, gel de păr, mai multe peruci. Peste o perucă era pusă o şapcă verde de armată, adesea numită printre militari „şapcă de agăţat",

pentru că se pare că era eficientă în agăţarea femeilor, mai ales în Sud. Mai era şi un pager.

Fetele erau tinere şi frumoase. Aveau picioare micuţe şi subţirele, tălpi mici şi osoase, inele de argint la degetele de la picioare, asemănătoare, de parcă ar fi fost cumpărate de la acelaşi magazin. Hainele de care fuseseră dezbrăcate zăceau moviliţe pe podeaua însângerată.

Într-un colţ al minusculei încăperi mai erau şi nişte vestigii ale unei scurte copilării: un joc de lotto, un ursuleţ albastru destrămat, părând de aceeaşi vârstă cu fetele, o păpuşă Barbie, un panou Ouija.

— Uită-te bine, Alex. E din ce în ce mai ciudat. Nevăstuica noastră a înnebunit.

Am oftat şi m-am aplecat ca să văd ce descoperise Sampson. Fata mai mică şi probabil mai tânără zăcea deasupra. Fata de dedesubt era întinsă pe spate. Ochii ei căprui, îngheţaţi, fixau plafoniera de parcă ar fi văzut acolo ceva oribil.

Fata de deasupra fusese pusă cu faţa – de fapt, cu gura – peste sexul celeilalte.

— Asasinul s-a jucat urât cu ele după ce le-a omorât, spuse Sampson. Mişc-o puţin pe cea de deasupra. Ridică-i fruntea, Alex. Vezi?

Am văzut. O nouă marcă a ucigaşului faţă de prostituatele neidentificate, cel puţin din câte ştiam eu. Îmi trecu prin minte expresia „lipite una de cealaltă“. Mă întrebam dacă acesta era cumva „mesajul“ asasinului. Fata de deasupra era unită cu cea de dedesubt – prin limbă.

Sampson oftă şi spuse:

— Cred că limba ei este prinsă înăuntrul celeilalte. Sunt foarte sigur de asta, Alex. Nevăstuica le-a capsat.

Le-am privit pe cele două fete şi am clătinat din cap:

— Nu cred. O încopciere, până şi una chirurgicală, s-ar rupe la suprafaţa limbii… Şi totuşi, adezivul Krazy Glue ar putea avea efectul ăsta.

30

Asasinul lucra din ce în ce mai rapid, aşa că şi eu trebuia să fac la fel. Cele două fete omorâte nu au rămas neidentificate multă vreme. Le-am aflat numele înainte de ştirile de la ora zece din aceeaşi seară. Eu n-am dat curs ordinelor clare ale Şefului şi am continuat să mă ocup de anchetă.

A doua zi dimineaţa, devreme, Sampson şi cu mine ne-am întâlnit la Stamford, liceul unde învăţaseră Tori Glover şi Marion Cardinal. Cele două fete asasinate aveau şaptesprezece şi respectiv paisprezece ani.

Amintirea locului crimei îmi lăsase o senzaţie de scârbă, de greaţă, care nu-mi mai dădea pace. Mă tot gândeam: *Christine are dreptate. Pleacă de aici, ocupă-te cu altceva. A venit timpul.*

Directoarea liceului Stamford era o femeie micuţă, fragilă, roşcată, pe nume Robin Schwartz. Funcţionarul care se ocupa de personalul de la liceu, Nathan Kemp, adunase câţiva elevi care le cunoşteau pe victime şi ne pusese la dispoziţie, lui Sampson, lui Jerome Thurman şi mie, vreo două săli de clasă pentru a face ancheta acolo. Jerome urma să lucreze într-una din clase, iar Sampson şi cu mine în cealaltă.

Şcoala mai funcţiona încă pe timpul verii şi Stamford era aglomerat ca un magazin universal într-o zi de sâmbătă. Am trecut pe la restaurant în drum spre cele două clase, iar acesta era plin ochi chiar la ora zece şi jumătate. Nu erau locuri goale pe nicăieri. Încăperea mirosea a cartofi prăjiţi – acelaşi miros de grăsime râncedă ca şi în apartamentul fetelor.

Câţiva elevi mai mici făceau zgomot, dar în general elevii se purtau civilizat. Din boxe se scurgea muzica lui Wu Tang şi a lui Jodeci. Şcoala părea bine condusă. În pauze, câţiva băieţi şi câteva fete se îmbrăţişau drăgăstos, îmbujoraţi la faţă.

— Nu erau fete rele, ne spuse Nathan Kemp pe drum. Cred că o

să aflaţi acest lucru şi de la elevi. Tori a avut rezultate proaste în semestrul trecut, dar asta numai din cauza familiei ei dezorganizate. Marion era o elevă merituoasă la Stamford. Vă asigur, domnilor, nu erau deloc fete rele.

Sampson, Thurman şi cu mine am petrecut tot restul după-amiezii cu copiii. Am aflat că Tori şi Marion erau foarte plăcute de colegi. Erau loiale prietenilor, pline de haz, glumeţe. Marion fusese descrisă ca fiind „strălucită", adică grozavă. Tori era „zăpăcită" uneori, adică oarecum nebunatică. Majoritatea elevilor nu ştiau că fetele se prostituau în Petworth, dar s-a menţionat faptul că Tori Glover avea mereu bani.

O anumită discuţie mi-a stat pe creier o vreme. Evita Cardinal era o profesoară mai veche la Stamford şi pe deasupra şi verişoară cu Marion. Purta nişte pantaloni mulaţi de sport şi o bustieră roşie. Îşi ridicase ochelarii de soare cu tentă gălbuie şi cu rame negre pe vârful capului.

Începu să plângă în hohote de cum se aşeză la birou în faţa mea.

— Îmi pare rău pentru Marion, am spus eu, şi chiar îmi părea. Noi dorim să-l prindem neapărat pe cel ce a comis o asemenea faptă. Sampson şi cu mine locuim lângă Southeast. Iar copiii mei merg la Şcoala Adevărului.

Fata se uită la mine. Ochii ei erau înroşiţi şi trişti.

— N-o să prindeţi pe nimeni, spuse ea în cele din urmă.

Era atitudinea generală a cartierului şi nu era departe de adevăr. Sampson şi cu mine n-ar fi trebuit să ne aflăm acolo. Eu i-am spus secretarei mele că mă duc să mă ocup de cazul Frank Odenkirk. Alţi câţiva detectivi ne acopereau, ţinându-ne locul.

— De cât timp lucrau Tori şi Marion în Petworth? Mai ştii şi alte fete care lucrează acolo?

Evita clătină din cap.

— Tori era singura care se prostitua în Petworth. Marion nu. Verişoara mea a fost o fiinţă bună. Amândouă erau bune. Marion se tot ţinea după mine, spuse Evita şi lacrimile începură din nou să-i

curgă.

— Dar Marion era acolo împreună cu Tori. I-am spus care credeam eu că ar fi adevărul. Am vorbit cu oameni care au văzut-o în seara aceea în Princeton Place.

Verişoara lui Marion mă străfulgeră cu privirea.

— Nu cred că ştiţi ce vorbiţi, domnule detectiv. Nu aveţi dreptate. Nu ştiţi adevărul.

— Te ascult, Evita. De asta mă aflu aici.

— Marion nu se afla acolo ca să se vândă sau pentru ceva asemănător. Ei îi era teamă pentru Tori. Ea s-a dus să o apere pe Tori. Ea n-a făcut niciodată ceva necurat pentru bani şi eu ştiu asta sigur.

Femeia începu să plângă iar.

— Verişoara mea era o fiinţă bună, era cea mai bună prietenă a mea. Ea nu dorea nimic altceva decât să o apere pe Tori şi pentru asta a fost omorâtă. Iar poliţia nu va face nimic. Nu veţi mai reveni aici mâine. Nu se întâmplă niciodată. Nu vă pasă de noi. Noi suntem nimeni, spuse Evita şi cu asta spusese totul.

31

Noi suntem nimeni. Era o declaraţie îngrozitoare şi absolut adevărată, şi aici se afla la temelia anchetelor femeilor asasinate şi neidentificate, la temelia căutării Nevăstuicii. Şi rezuma perfect filosofia cinică a lui George Pittman în legătură cu oraşul interior. Era şi motivul pentru care eu mă simţeam rupt de oboseală pe la ora şase şi jumătate în aceeaşi seară. Părerea mea era că acele crime deveneau din ce în ce mai monstruoase.

Pe de altă parte, nici pe copiii mei nu-i mai văzusem bine în ultimele zile, aşa că am hotărât că aş face mai bine să mă duc acasă. M-am gândit la Christine şi m-am liniştit imediat. De când eram

copil, trăiam aievea un vis. Că stau singur pe o planetă stearpă şi friguroasă. Mă înspăimânta, dar, mai mult ca orice, mă simţeam însingurat şi neliniştit. După o vreme, vine o femeie la mine. Ne ţinem de mână, ne îmbrăţişăm şi totul este minunat. Acea femeie era Christine şi nu am nici cea mai vagă idee cum de a ieşit din visurile mele şi a intrat în realitate.

Nana, Damon şi cu Jannie tocmai plecau de acasă când am intrat cu maşina pe alee. *Ce-o fi asta?* m-am întrebat.

Nu ştiam unde se puteau duce, dar toţi erau spilcuiţi nevoie-mare şi arătau foarte frumos. Nana şi cu Jannie purtau rochiile lor cele mai frumoase, iar Damon costumul lui albastru, cu cămaşă albă şi cu cravată. Era incredibil, pentru că Damon nu poartă aproape niciodată ceea ce numeşte el costumul „de maimuţoi" sau „de înmormântare".

— Unde mergeţi? i-am întrebat coborând din bătrânul Porsche. Ce se întâmplă? Doar n-o să plecaţi fără să ştiu şi eu unde.

— Nimic important, spuse Damon, ciudat de evaziv, cu privirea aţintită peste curtea din faţă.

— Damon este membru în Corul Băieţilor din Washington la şcoală! se băgă mândră şi Jannie în discuţie. N-a vrut să afli până nu era sigur de reuşită. Ei bine, a reuşit. Damon este *corist* acum.

Fratele ei o trase de braţ. Nu tare, dar de-ajuns ca să-i arate că nu e mulţumit de divulgarea secretului său.

— Hei! spuse Jannie şi îşi pregăti pumnii ca un boxer semiprofesionist ce devenea ea sub ochii mei atenţi.

— Hei! Hei! am intervenit şi eu şi m-am mişcat ca un arbitru important, ca tipul acela, Mills Lane, care se ocupă de marile meciuri. Nu se boxează în afara ringului. Doar ştiţi regulile. Vorbiţi-mi şi mie despre corul ăsta!

— Damon a fost la o audiţie pentru cor şi a reuşit, spuse Nana şi privirea îi străluci către Damon. S-a descurcat singur.

— Dar tu cânţi? l-am întrebat eu şi l-am privit fericit. Măi să fie!

— Poate să cânte la Boyz Two Men, Daddy, Boyz Two Boyz,

poate. Cântă fru-u-umuşel. Are o voce cristalină!

— Chiar aşa, surioară? am întrebat-o pe fata mea.

— Da, continuă Jannie să se laude şi îl bătu pe umăr pe Damon. Vedeam bine că fata era foarte mândră de el. Era fanul lui cel mai fidel, chiar dacă el nu înţelegea asta deocamdată. Dar, va înţelege şi el cândva.

Damon nu putu să-şi înfrângă un zâmbet larg, apoi ridică din umeri.

— Ce mare lucru, cânt bine.

— *Mii* de băieţi au dat proba, spuse Jannie. Este mare lucru, cel mai mare din scurta ta viaţă, frăţioare.

— Sute, o corectă Damon. Doar câteva sute de băieţi au dat proba. Cred că eu am avut noroc.

— *Sute de mii!* se făli Jannie şi o zbughi înainte ca el să o poată prinde pe zvârluga mea de fată. Iar tu te-ai născut ca să fii norocos.

— Pot să vin şi eu? am întrebat. Mă port frumos. Sunt cuminte. N-o să deranjez prea mult.

— Dacă ai timp. Nana mimă un ghiont. Cu siguranţă că ea nu avea nevoie de lecţii de box de la mine. Tu ai un program încărcat. Dacă ai cumva timp, fie, vino cu noi.

— Sigur, tati, încuviinţă Damon în cele din urmă.

Aşa că m-am dus şi eu cu ei.

32

Am parcurs cu bucurie cele şase intersecţii până la Şcoala Adevărului, cu Nana şi copiii. Eu nu eram îmbrăcat corespunzător. Iar ei erau la patru ace, dar nu avea nici cea mai mică importanţă. La un moment dat m-am împiedicat puţin. Am apucat-o pe Nana de braţ, iar ea mi-a zâmbit când i-am prins mâna în pumnul meu.

— Ce bine e. Ca pe vremuri! am exclamat.

— Uneori eşti un şmecher fără ruşine, spuse Nana şi râse tare. De când erai de vârsta lui Damon. Şi când vrei, să ştii că eşti.

— Tu m-ai făcut ceea ce sunt, femeie, i-am mărturisit.

— Şi sunt mândră de tine. Şi de Damon.

Am ajuns la şcoală şi ne-am dus direct în micul amfiteatru din spate. Mă întrebam dacă nu era cumva şi Christine pe acolo, dar ea nu era de văzut. Apoi, m-am întrebat dacă ea era deja la curent cu faptul că Damon intrase în cor, dacă nu-i spuseseră cumva ei mai întâi. Mă bucuram la gândul că s-ar putea ca Damon să-i fi spus şi ei. Doream ca ei să fie apropiaţi. Ştiam că Damon şi Jannie aveau nevoie şi de o mamă, nu doar de un tată şi de o străbunică.

— Încă nu cântăm foarte bine, îmi spuse Damon înainte de a se alătura celorlalţi băieţi. Pe faţa i se citea o teamă sinceră şi o nelinişte că ar putea să se facă de râs. Este doar a doua repetiţie. Domnul Dayne spune că suntem groaznici ca untura de peşte. Este pretenţios, tati. Ne face să stăm în picioare nemişcaţi timp de o oră.

— Domnul Dayne este mai dur ca tine, tati, şi ca doamna Johnson, spuse Jannie şi se strâmbă. Foarte *pretenţios.*

Auzisem şi eu că Nathaniel Dayne era un maestru pretenţios – era poreclit „Marele Dayne“ – şi că toate corurile pregătite de el se numărau printre cele mai bune din ţară şi mai auzisem că băieţii aveau mari avantaje din pregătirea deosebită şi din disciplina impusă. Acum îi organiza deja pe băieţi pe scenă. Era un bărbat îndesat, de înălţimea sub medie. Bănuiam că are aproximativ o sută cincisprezece kilograme la o înălţime de vreun metru şaptezeci. Purta un costum negru, cu cămaşă neagră, încheiată până la gât şi fără cravată. Începu repetiţia cu câteva cuplete vesele din „Trei şoricei orbi“, care nu sunau deloc rău.

— Mă bucur mult pentru Damon. Pare aşa de mândru acolo sus, le-am şoptit Nanei şi lui Jannie. E un drăcuşor frumos.

— Domnul Dayne o să înceapă să pregătească şi un cor de fete la toamnă, îmi şopti Jannie tare la ureche. Stai să vezi. Adică, să auzi. O să reuşesc şi eu.

— Încearcă neapărat, fetiţo, spuse Nana şi o îmbrăţişă. Ce bine ştie ea să-i încurajeze pe ceilalţi.

Deodată Dayne strigă tare:

— O! Aud ceva fals. N-am nevoie de falsete, domnilor. Vreau o dicţie perfectă şi un sunet curat. Vreau numai note pure – argint şi mătase. Nu zgomote.

Cu coada ochiului am văzut-o deodată pe Christine în hol. Se uita la Dayne şi la băieţi, pe urmă şi spre mine. Faţa ei rămase numai o clipă serioasă, ca a unei directoare. Apoi îmi zâmbi şi îmi făcu drăgălaş cu ochiul.

M-am îndreptat către ea. Inimă, nu mai bate aşa de tare.

— Ce băiat grozav am, i-am spus eu mândru, în glumă, când am ajuns lângă ea.

Era îmbrăcată într-un taior cu pantaloni de un gri plăcut şi cu o bluză roz. Doamne, cât de mult mă bucuram că o văd, că eram împreună cu ea, stând aşa şi nefăcând nimic.

Christine zâmbi. De fapt, chiar râse puţin spre mine.

— El face totul aşa de bine. Christine nu mintea, indiferent de situaţie. Speram să fii şi tu aici, Alex, îmi şopti ea. Îmi era aşa de dor de tine. Cunoşti sentimentul?

— Da, suntem cunoştinţe vechi.

Ne-am ţinut de mână în timp ce corul cânta „Iisus, bucuria aşteptată de om“, de Bach. Totul era aşa de minunat şi era o senzaţie cu care era greu să te obişnuieşti.

— Uneori… Încă mai visez cum este împuşcat George şi cum moare, spuse ea în timp ce stăteam acolo.

Soţul lui Christine fusese asasinat acasă la ea, iar ea îl văzuse murind. Era unul dintre principalele motive pentru care ezita să fie cu mine: teama că aş putea muri la datorie şi teama că eu aş putea aduce teroarea şi violenţa în casă.

— Şi eu îmi amintesc absolut totul în legătură cu după-amiaza în care am aflat că Maria a fost împuşcată. Mai trece cu timpul, dar nu se uită niciodată.

Christine ştia asta. Ea aflase deja răspunsurile la diversele întrebări, dar îi plăcea să clarifice lucrurile. Amândoi eram la fel.

— Şi totuşi continuu să lucrez aici, în Southeast. Vin în cartier, în fiecare zi. Aş putea eventual să aleg o şcoală drăguţă în Maryland sau în Virginia, spuse ea.

Eu am încuviinţat din cap.

— Da, Christine, tu ai vrut să lucrezi aici.

— Ca şi tine.

— Ca şi mine.

Mă strânse de mână.

— Cred că noi doi suntem făcuţi unul pentru celălalt, spuse ea. Pentru ce să ne mai opunem?

33

A doua zi dis-de-dimineaţă mă aflam din nou în biroul Secţiei 7 de Poliţie şi mă ocupam de crima comisă asupra bărbatului iniţial neidentificat. Eram primul sosit.

Aparent, nimeni nu-l observase pe Frank Odenkirk când acesta plecase de la aeroport. Îmbrăcămintea lui nu fusese încă descoperită. Medicul legist a prezentat un raport definitiv în care a menţionat clar că omul fusese abuzat sexual după ce fusese omorât. Aşa cum bănuiam, nu erau urme de spermă. Ucigaşul folosise un prezervativ. Ca şi în cazul femeilor neidentificate.

Comisarul de la poliţie se ocupa de cazul Odenkirk şi făcea presiuni mari asupra biroului nostru. Toată lumea de aici era supărată şi cam scoasă din minţi. Şefu' Pittman îi muncea din greu pe detectivii săi, dar el părea interesat doar de asasinarea lui Odenkirk, mai ales că fusese arestat şi un suspect în cazul turistului neamţ omorât.

Pe la ora 11 în aceeaşi dimineaţă, Rakeem Powell a venit la masa

mea de lucru. S-a aplecat şi mi-a şoptit:

— S-ar putea să fi găsit ceva care să te intereseze, Alex. Jos, în închisoare, dacă ai o clipă liberă. S-ar putea să fie o primă pistă în cazul celor două fete omorâte în Shaw.

Închisoarea se afla la parter, cu câteva trepte de beton mai jos, în spatele unui gardian înţepat care păzea camera de interogatorii, o alta pentru cei reţinuţi şi o a treia de înregistrare. Peste tot, pe pereţi şi pe tavan, prizonierii scrijeliseră numele străzilor pe care locuiau sau se folosiseră de tuşul pentru amprentare ca să-şi scrie propriile nume. Era o prostie din partea lor, ţinând cont de faptul că procedând aşa ne dădeau date pentru completarea dosarelor noastre.

Jos, la închisoare, era deliberat întuneric. Fiecare celulă are vreo nouă metri pătraţi, un pat de metal şi o combinaţie de chiuvetă cu toaletă. În faţa câtorva celule erau aşezaţi pantofii. Astfel se întâmplă cu cei ce nu vor să-şi scoată şireturile de la pantofi. Din motive de siguranţă, nu se permit şireturi în închisoare.

Alfred „Sneak" Streek, un mic găinar traficant de droguri, şedea ca un prinţ într-una din celule. Găinarul ridică privirea spre mine când am intrat. Pe faţa lui se lăţise un zâmbet superior.

Sneak purta nişte ochelari de soare de tip sudor, avea plete jegoase şi o pălărie croşetată verde cu galben. Pe tricoul lui alb era desenată faţa lui Haile Selassie şi scria „*Vânător de capete. Rastafarian*

— Eşti de la biroul din districtul Columbia? Nu prea cred. Nu stăm de vorbă dacă nu cădem la o înţelegere, îmi spuse el. Aşa că uşcheală!

Rakeem nu-i dădu nicio atenţie cât timp îmi vorbi mie.

— Sneak pretinde că deţine informaţii importante în legătură cu cazul Glover şi Cardinal. Şi ar dori să-i facem nişte favoruri în schimbul a ceea ce ştie el. E acuzat că ar fi pătruns prin efracţie într-un apartament din Shaw. A fost surprins pe când ieşea pe fereastră dintr-un dormitor cu un televizor Sony în braţe, îţi poţi închipui aşa ceva? N-a prea fost îndemânatic.

— N-am furat din niciun apartament. Eu nici nu mă uit la televizor, omule. Şi nici nu văd pe-aici vreun avocat din oficiu ca să facem târgul.

— Scoate-ţi ochelarii, i-am spus.

El nu voia să se uite la mine, aşa că mi-am permis să i-i scot eu. După cum prea bine se ştie că se spune pe stradă, „ochii îi erau tulburi“. Mi-am dat seama imediat de faptul că Sneak nu numai că făcea trafic de droguri, ci le şi folosea.

Stăteam vizavi de Sneak în celulă şi mă uitam în pământ cu un aer nepăsător. Probabil că băiatul avea vreo douăzeci şi ceva de ani, era nervos, cinic şi părea pierdut în spaţiu şi timp.

— Dacă nu ai tâlhărit pe nimeni, atunci pentru ce ai vrea să te întâlneşti cu un avocat din oficiu? Nu prea înţeleg, Alfred. Dar uite ce fac totuşi pentru tine, şi este prima şi ultima ofertă pe care ţi-o fac, aşa că ascultă atent. Dacă plec de aici, nu mă mai întorc.

Sneak ascultase numai pe jumătate la ceea ce îi spusesem.

— Dacă ne dai informaţii care să ne ajute direct la soluţionarea cazului celor două fete asasinate, atunci noi te vom ajuta în legătură cu acuzaţia de furt. Mă duc personal la anchetatori. În caz că nu ne dai informaţiile necesare, atunci o să te las aici, cu detectivul Powell şi cu detectivul Thurman. Şi n-o să mai obţii a doua oară o ofertă atât de generoasă. Îţi promit solemn acest lucru şi, aşa cum ştiu prea bine detectivii despre care ţi-am vorbit, eu mă cam ţin de cuvânt.

Sneak tot nu voia să vorbească. Prin ochii lui trecu o strălucire de o clipă. Încercă să se uite la mine de sus, dar eu sunt mai bine pregătit pentru aşa ceva decât un biet hoţ de televizoare.

În cele din urmă i-am privit pe Rakeem Powell şi pe Jerome Thurman.

— Bine, e în ordine. Domnilor, trebuie să aflăm ce ştie el despre fetele omorâte în Shaw. Nu obţine nimic de la noi după ce terminaţi cu el. S-ar putea să fie şi el implicat în aceste crime. S-ar putea să fie chiar el criminalul, iar noi trebuie să soluţionăm cât mai repede treaba asta. Aşa că va fi anchetat din acest punct de vedere dacă nu

aflăm altceva.

Am dat să plec când Sneak a început să vorbească:

— Back Door, măi omule. Îşi face veacul prin Downing Park. Tipu' ăsta, Back Door, s-ar putea să fi văzut cine le-a terminat pe fete. Aşa a povestit el în parc. Zice că ar fi văzut cine le-a lichidat. Deci, cum mă ajutaţi voi?

Ieşind din celulă, am mai adăugat:

— Ţi-am spus care e târgul, Alfred. Dacă rezolvăm cazul şi informaţia ta ne ajută cu ceva, atunci te ajut.

34

Poate că dădusem de o pistă. Două maşini de patrulare şi două maşini obişnuite parcară lângă porţile de intrare ale micului teren de sport din parcul Downing, în Shaw. Rakeem Powell, Sampson şi cu mine veniserăm să-i facem o vizită lui Joe Booker, zis „Back Door", care reprezenta unul din marile pericole pentru cartierul acela.

Îl ştiam pe Back Door din vedere şi l-am zărit imediat. Era scund, nu avea mai mult de un metru şaptezeci, era plin de el şi manevra atât de bine mingea de baschet, încât uneori juca chiar în pantofi de stradă doar ca să facă pe grozavul. Astăzi era încălţat cu o pereche prăfuită de bocanci portocalii, de şantier. Mai avea pe el şi o geacă neagră, decolorată şi nişte burlane de pantaloni negri de nailon care i se strângeau ca o armonică pe glezne.

Era în curs de desfăşurare un meci de baschet, un joc rapid, de înalt nivel tehnic, între studenţi şi profesionişti, care se întreceau în a-şi demonstra abilitatea atletică. Terenul de joc nu putea fi mai primitiv – macadam negru, linii de demarcare albe, aproape şterse, panouri metalice şi coşuri cu plasă din lanţuri.

Jucători de la încă vreo două sau trei echipe stăteau pe margine şi

îşi aşteptau rândul ca să joace cu câştigătorii. Peste tot nu vedeai decât şorturi sau pantaloni de nailon şi pantofi de sport „Nike“. Terenul, înconjurat de patru pereţi din plasă de sârmă groasă, era cunoscut sub numele de „cuşca“. Toţi întoarseră privirile către noi când am ajuns acolo, inclusiv Booker.

— Noi jucăm următorii! strigă Sampson.

Jucătorii schimbară câteva priviri ironice, iar vreo doi râniră spre Sampson. Ştiau cine suntem noi. Iar în tot timpul ăsta, păcănitul mingii izbite de macadam nu se oprise o clipă.

Back Door era în teren. Nu era un lucru neobişnuit ca echipa lui să fie mai mereu învingătoare, câte o după-amiază întreagă. Băiatul colindase prin tot felul de şcoli de corecţie şi închisori încă de la vârsta de paisprezece ani, dar măcar un lucru ştia bine – să joace baschet. În momentele acelea, el tocmai făcea băşcălie de un alt jucător de pe teren, care purta pantaloni gri de costum şi pantofi cu bombeuri mari, dar cu bustul gol.

— Joci ca o cizmă! spunea Back Door. Scoate-ţi ţoalele astea festive de pe tine. Te bat la orice joc ai juca cu mine, base-ball, tenis, popice, orice – nu ştii nimic. Ia nu-ţi mai suge degetul.

Rakeem Powell suflă în fluierul argintiu de arbitru pe care îl avea mereu la el. În timpul liber, Rakeem este arbitru de fotbal. Fluieratul nu este un mod prea civilizat de avertizare, dar este eficient în locurile foarte zgomotoase. Jocul se opri.

Toţi trei ne-am îndreptat spre Booker, care stătea lângă cercul din faţa panoului. Sampson şi cu mine aveam cu mult peste înălţimea lui, dar şi majoritatea jucătorilor. Nu avea nicio importanţă; tot el era cel mai bun jucător de acolo. Probabil că ne-ar fi întrecut, pe Sampson şi pe mine, chiar dacă am fi jucat amândoi împotriva lui.

— Aaaa, lăsaţi-l în pace. N-a făcut nimic, se tângui cu un glas gros unul din jucătorii mai înalţi. Omul avea tatuaje de genul celor din închisoare, pe tot spatele şi pe braţe. Hei, a fost tot timpul aici şi a jucat baschet.

— A fost aici *toată ziua,* a mai adăugat altcineva. Este aici de zile

întregi. N-a mai pierdut *un meci* de câteva zile!

Câţiva tineri făcură haz la auzul glumelor de stadion. Sampson se întoarse spre cel mai înalt bărbat de acolo.

— Taci dracului din gură. Şi mai opreşte odată şi mingea aia. Au fost omorâte două surioare tinere. De asta suntem noi aici. Nu ne jucăm.

Driblerul tăcu din gură şi prinse mingea în braţe. Terenul deveni ciudat de tăcut. Auzeam cum se sare o coardă pe trotuar, într-un ritm drăcesc. Trei fetiţe care se jucau imediat în afara „cuştii" cântau:

„Micuţa doamnă cu trandafirei a murit azi-noapte pe la ora trei ".

Era un cântecel pentru a ţine ritmul la săritul coardei, dar coincidenţa era cumplit de adevărată pentru cartier.

L-am luat pe Booker pe după umeri şi am plecat împreună de lângă prietenii lui.

Sampson continuă să vorbească:

— Booker, toată treaba poate fi atât de rapidă şi de uşoară, încât tu şi prietenii tăi o să puteţi râde pe seama ei chiar înainte de a ajunge noi înapoi la maşină.

— Da, ha-ha, făcu Joseph Booker, încercând să rămână calm sub privirile noastre arzătoare.

— Să ştii că treaba este mai serioasă ca un infarct, piticule. Tu ai văzut ceva ce ne poate ajuta pe noi să rezolvăm crima comisă asupra lui Tori Glover şi Marion Cardinal. Vezi ce simplu e? Dacă vorbeşti, noi plecăm de aici în clipa următoare.

Booker îl privea pe Sampson de parcă i-ar fi intrat soarele în ochi.

— Am văzut un rahat, asta am văzut! Cum a spus şi Luki, sunt aici de zile întregi. Eu nu prea lipsesc de pe terenurile astea.

Am ridicat mâna cu palma răsucită în afară, foarte aproape de faţa lui scofâlcită.

— Booker, eu sunt într-o cursă contracronometru. Aşa că, te rog, nu mă întrerupe. Îţi promit că în două minute am întins-o de-aici. Uite cu ce te poţi alege tu în acest interval. Unu la mână, noi plecăm

şi voi vă continuaţi jocul. Doi la mână, detectivii Powell şi Sampson îţi vor rămâne îndatoraţi. Trei la mână, ai o sută de dolari, în clipa asta, pentru deranj şi pentru timpul preţios pe care ţi l-am răpit.

— Timpul zboară, am mai adăugat eu. *Tic-tac, tic-tac, tic- tac.* Câştigi un ban pe degeaba.

În cele din urmă, el încuviinţă din cap şi întinse mâna:

— Le-am văzut pe cele două fete cum au fost luate cu maşina. Pe la două-trei dimineaţa, pe Strada E. Nu l-am văzut pe şofer, n-am văzut nicio figură, nimic. Era prea întuneric, ştii? Da' omu' conducea un taxi. Parcă ar fi fost unu' ţigănesc, roşu şi albastru. Ceva de genul ăsta. Fetele s-au urcat în spate şi au plecat.

— Asta-i tot? l-am întrebat eu. N-am chef să mai vin pe aici. Şi să te mai întrerup de la vreun meci.

Booker se gândi la ce spusesem şi mai rosti:

— Însă şoferu' era alb. I-am văzut braţu' scos pe geam. P'aci, prin Shaw, nu prea vin albi cu taxiurile noaptea. Cel puţin eu nu am văzut.

Am dat din cap, am aşteptat puţin, apoi am zâmbit către ceilalţi băieţi.

— Domnilor, vă puteţi continua jocul.

Mingea reîncepu să bubuie asiduu pe asfalt.

Bum, bum, bum.

Poc.

Nu mai încăpea nicio îndoială: Booker era într-adevăr un bun jucător de baschet.

35

Noile informaţii ne-au dat o direcţie de continuare a cercetărilor. Făcusem o cantitate imensă de muncă în zadar pe străzi, dar până la urmă tot a meritat. Ştiam acum ce culoare avea taxiul ţigănesc care

le luase pe fete aproape de ora aproximativă a comiterii crimelor. Faptul că şoferul era un alb era cea mai bună pistă pe care o deţineam până la ora aceea.

Sampson şi cu mine am preferat să mergem mai degrabă acasă la mine decât înapoi la serviciu. Era mai uşor să analizezi noile informaţii pe Strada 5. Şi îmi mai trebuiră numai cinci minute ca să mai adun ceva date în urma unui telefon la Asociaţia taximetriştilor. În parcul de taxiuri care funcţionau în Washington nu exista niciunul vopsit în roşu şi albastru. Şi asta însemna, probabil, că taxiul funcţiona ilegal după cum spusese Booker. Am mai aflat că o firmă, numită Vanity Cabs, folosise odinioară maşini colorate în nuanţe de roşu şi albastru, dar această firmă nu mai funcţiona încă din '95. Însă cel de la asociaţie mi-a spus că vreo şase asemenea taxiuri vechi s-ar putea să mai lucreze şi în prezent. La început, parcul de maşini fusese de numai cincisprezece automobile, ceea ce nu ar fi constituit un număr prea mare, chiar dacă toate ar mai circula încă, ipoteză foarte puţin probabilă.

Sampson sunase la toate firmele de taxiuri care funcţionau de obicei în Southeast, în special pe lângă Shaw. Iar după datele lor, în noaptea aceea lucraseră numai trei şoferi albi.

Noi ne stabiliserăm cartierul general în bucătărie. Sampson vorbea la telefon, iar eu lucram la calculator. Nana ne făcuse cafele proaspete şi ne mai servise cu fructe şi cu plăcintă.

Rakeem Powell sună pe la 4:15 după-amiază. Am ridicat eu receptorul.

— Alex, câinele de pază al lui Pittman tot adulmecă fioros pe aici. Fred Cook ar vrea să ştie cu ce vă ocupaţi voi în după-amiaza asta. Jerome i-a spus că lucraţi la cazul asasinării lui Odenkirk.

Am dat din cap a încuviinţare şi am spus:

— În caz că asasinatele din Southeast au vreo legătură între ele, ăsta-i adevărul.

— Şi încă ceva, mai spuse Rakeem înainte de a închide. Am verificat la Motor Vehicles şi am aflat ceva care s-ar putea să vă

ajute. Un taxi roşu a fost amendat pentru că nu a oprit la culoarea roşie a semaforului pe la ora unu noaptea, pe lângă Eckington, aproape de universitate. Pe Strada 2. Poate că pe-acolo locuieşte omu' nostru.

Mi-am pocnit palmele de satisfacţie şi l-am felicitat pe Rakeem. În sfârşit, multele ore în care investigasem cazurile femeilor neidentificate începeau să dea roade.

Poate că ne aflam foarte aproape de prinderea Nevăstuicii.

36

El fusese mult mai precaut după aceea. Vizita la Washington a lui George Bayer – „Foametea" – însemnase pentru el un avertisment, o lovitură drept în moalele capului şi Shafer o luase foarte în serios. Şi ceilalţi doi jucători ar fi putut fi la fel de periculoşi. Ei fuseseră aceia care îl învăţaseră cum să ucidă şi nu invers. „Foametea", „Cuceritorul" şi „Războiul" nu trebuiau subestimaţi, mai ales dacă el dorea să câştige jocul.

A doua zi după vizita „Foametei", ceilalţi doi îi aduseră lui Shafer la cunoştinţă faptul că Bayer fusese la Washington, că fusese supravegheat. Shafer bănuia că acesta era cel de-al *doilea* avertisment pentru el. Activitatea lui îi cam speriase, iar acum se răzbunau pe el, ceea ce făcea parte integrantă din joc.

În seara aceea, după serviciu, pe când se îndrepta spre hogeagul său din Eckington, Shafer observă patrulând pe stradă circa o jumătate de duzină de indivizi care păreau să fie poliţişti.

Îi bănui imediat pe ceilalţi Călăreţi. Îl dăduseră ei în vileag până la urmă? Sau poate că jucau cu el un joc al minţii? Dar ce căutau poliţiştii aici?

Lăsă Jaguarul parcat la câteva străzi distanţă, apoi se îndreptă pe jos către ascunzătoarea şi garajul lui. Trebuia să afle ce se petrecea

acolo. Purta un costum foarte elegant, o cămaşă de serviciu şi cravată. Ştia că arăta suficient de respectabil. Avea în mână o geantă diplomat din piele şi arăta evident ca un distins om de afaceri care se întorcea târziu de la serviciu.

Doi poliţişti afro-americani treceau din uşă în uşă şi puneau întrebări în Uhland Terrace. Nu era bine – poliţiştii se aflau la mai puţin de cinci străzi de hogeagul lui.

De ce se aflau ei aici? Creierul lui lucra rapid, iar adrenalina îi pulsa prin tot sistemul nervos ca un şuvoi. Poate că nu avea nicio legătură cu el, dar trebuia să fie prudent. Fireşte că îi bănuia pe ceilalţi jucători şi mai ales pe George Bayer. Dar de ce? Aşa hotărâseră ei să încheie jocul: prin doborârea lui?

Când cei doi poliţişti din faţa lui dispărură în josul unei străduţe laterale care dădea în Uhland Terrace, Shafer se hotărî să se oprească la una din casele unde aceştia puseseră întrebări. Risca puţin, dar trebuia să ştie ce se întâmplase. Doi bătrânei şedeau pe verandă. Dintr-un aparat de radio se auzea comentariul unui meci de base-ball.

— V-au întrebat de vreun necaz întâmplat în cartier? îi întrebă Shafer pe bărbaţi pe un ton cât se putea de calm. M-au oprit şi pe mine în capătul străzii.

Unul dintre bătrâni se holbă la el şi nimic mai mult, cam morocănos, dar celălalt dădu din cap a încuviinţare şi spuse:

— Da, domnule. Caută un taxi roşu şi albastru, ţigănesc, în legătură cu nişte crime, zic ei. Deşi nu-mi amintesc să fi văzut taxiuri roşii în ultimul timp. Era pe vremuri o firmă, Vanity. Îţi aminteşti, Earle? Ei aveau taxiuri roşii.

— Acum câţiva ani, spuse celălalt dând din cap. S-au stricat.

— Cred că erau de la poliţia orăşenească. Nu mi-au arătat nicio legitimaţie, mai spuse Shafer ridicând din umeri. Avea grijă să vorbească cu accent american, pe care reuşea să îl imite foarte bine.

— Erau detectivii Cross şi Sampson, se oferi cel mai vorbăreţ dintre bătrâni să le divulge numele. Detectivul Cross mi-a arătat

legitimaţia. Era una adevărată.

— Da, sunt sigur că era adevărată, mai zise Shafer şi îi salută pe cei doi bătrânei. Până la urmă e bine să mai vezi şi poliţişti prin cartier.

— Ai dreptate.

— Noapte bună.

— Da, asemenea.

Shafer făcu un ocol şi reveni la maşina lui, după care rulă în sens invers până la ambasadă. Se duse direct în biroul lui, unde se simţea în siguranţă şi apărat. Se calmă, apoi deschise computerul şi căută atent informaţii amănunţite despre detectivii Cross şi Sampson. Găsi chiar mult mai mult decât sperase el, mai ales în legătură cu detectivul Alex Cross.

Atunci se gândi cum aceste noi evenimente puteau schimba jocul. Şi trimise un mesaj celorlalţi Călăreţi. Îi informă despre Cross şi Sampson, adăugind că acei detectivi se hotărâseră să „intre în joc". Aşa că, evident, avea planuri şi în legătură cu ei.

37

Zachary Scott Taylor este un reporter meticulos „analitic şi foarte acid de la *Washington Post.* Îl respect foarte mult. Poate că suport greu, zilnic, cinismul şi scepticismul lui permanent, dar altfel am putea fi chiar prieteni buni. Prietenia noastră este deosebită, iar eu am mai multă încredere în el decât în mulţi alţi ziarişti.

M-am întâlnit cu el la restaurantul-bar Irish Times, pe Strada F, lângă staţia de metrou Union. Localul se află într-o clădire anacronică de cărămidă, înconjurată de clădiri modeme pentru birouri. Zachary l-a numit „un WC murdar de bar, un loc perfect ca să ne întâlnim".

În tradiţia onorabilă a ziarului, eu am fost din când în când una

dintre „sursele lui demne de toată încrederea“, iar acum intenţionam să-i spun ceva foarte important. Speram să fie şi el de acord şi să-şi convingă editorii de la *Washington Post* în legătură cu reportajul acela.

— Ce mai fac domnişorul Damon şi domnişoara Jannie? mă întrebă Zachary în timp ce se aşeza în faţa mea, într-un colţ întunecos, sub vechea fotografie a unui bărbat placid cu joben.

Zachary este înalt, suplu şi zvelt, semănând puţin cu bărbatul din vechea fotografie. Mereu vorbeşte prea repede, aşa încât cuvintele lui se înghesuie unul în altul fără să mai lase vreo pauză între ele: „CemaifacdomnişorulDamonşicudomnişoaraJannie?“ Avea doar o vagă tentă de grai din Virginia care îi mai îndulcea accentul.

Până la urmă veni şi chelneriţa la masa noastră. Zachary comandă cafea neagră, eu la fel.

— Două cafele? întrebă ea, asigurându-se că ne-a auzit bine.

— Două cafele bune de-ale voastre, spuse Zachary.

— Ştiţi, aici nu-i ca la Starbucks, zise ea.

Am surâs la intervenţia fetei, apoi la primele cuvinte pe care mi le-a adresat Zachary. Probabil că am pomenit vreodată numele copiilor mei, iar el avea o memorie enciclopedică pentru tot felul de informaţii fără nicio legătură între ele.

— Şi tu, Zachary, ar trebui să-ţi faci rost de nişte copii, i-am spus zâmbindu-i larg.

El privi în sus, la vechiul ventilator de tavan care trepida şi care arăta de parcă ar fi stat să se desprindă din plafon dintr-un moment în altul. Părea o metaforă simpatică a vieţii modeme din America, o infrastructură care îmbătrânea şi care ameninţa să iasă de sub control.

— Încă n-am nevastă, Alex. Tot mai caut femeia ideală pentru mine, spuse Zachary.

— Ei, bine, atunci găseşte-ţi o nevastă mai întâi şi pe urmă fă cu ea vreo doi copii. S-ar putea ca asta să te mai aşeze puţin.

Chelneriţa puse pe masă, în faţa noastră, ceştile cu cafea fierbinte.

— Asta-i tot? întrebă ea. Clătină din cap şi plecă.

— Poate că eu nu vreau să mă aşez. Poate că eu consider că felul ăsta al meu de a fi mă face un atât de bun reporter şi că, fără el, tot ce aş face ar fi un gunoi şi aş apărea ca un nimeni în ochii lui Don Graham şi ai companiei.

Am sorbit din cafeaua trezită.

— Doar că dacă ai avea vreo doi copii, n-ai mai fi niciodată un nimeni.

Zachary închise un ochi şi strânse din buze spre stânga. Era foarte animat când gândea.

— Aş putea fi dacă acei copii nu m-ar iubi sau măcar dacă nu m-ar plăcea foarte mult.

— Şi tu crezi că nu poţi fi iubit? Zachary, dar tu poţi fi iubit. Zău. Eşti grozav. Copiii tăi te vor adora pe tine, iar tu îi vei adora la rândul tău. Aţi forma o familie plină de adoraţie reciprocă.

El râse în cele din urmă şi bătu zgomotos din palme. De obicei râdem mult atunci când ne întâlnim noi doi.

— Bine, vrei să te căsătoreşti tu cu mine şi să-mi faci copii? Îmi rânji peste ceaşca aburindă. În definitiv, suntem într-un loc din acelea. Burlacii de la Statistică şi de la Tipografia Guvernului vin aici în speranţa să găsească funcţionari de la aeroport sau din alte părţi.

— Este oferta cea mai bună pe care am primit-o astăzi. Dar cine a fixat întâlnirea, în definitiv? De ce ne aflăm noi aici, în spelunca asta şi bem o cafea aşa de proastă?

Taylor sorbi dintr-a lui.

— Cafeaua este destul de tare, nu? Ar trebui să fii recunoscător pentru asta. Ce s-a întâmplat, Alex?

— Te mai interesează încă un Pulitzer? l-am întrebat.

El mimă îngândurarea, dar ochii îi sclipeau.

— Ei, s-ar putea. Ştii ceva, ar trebui să îmbunătăţesc aspectul şemineului meu. Una dintre femeile cu care mă întâlneam mi-a spus-o. N-am mai văzut-o de atunci. Lucra la Gingrich, ca un fapt

divers.

În următoarele mai bine de patruzeci şi cinci de minute i-am spus lui Zachary despre ce era vorba. I-am povestit despre cele o sută paisprezece crime nerezolvate, parte din Southeast, parte din Northeast, districtul Columbia. I-am prezentat în detaliu informaţii despre anchetele controversate ale cazurilor lui Frank Odenkirk şi al turistului german din Georgetown, ca şi ale adolescentelor de culoare Tori Glover şi Marion Cardinal. L-am informat asupra şefului detectivilor, a prejudecăţilor şi ideilor lui sau, cel puţin, i-am comunicat părerea mea cu privire la ideile acestuia. I-am mărturisit chiar că Pittman îmi displace profund, iar Zachary ştia că nu aşa mă port eu cu cei prea mulţi indivizi care nu omoară ca să aibă din ce trăi.

El dădu din cap înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, în timp ce eu îi vorbeam şi nu încetă nici atunci când terminasem de vorbit.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă de ceea ce-mi spui tu, dar ai probe? întrebă el.

— Eşti aşa pedant în legătură cu detaliile, am replicat. Ce chiţibuşari sunt, de fapt, reporterii.

Am dus mâna sub scaun şi am ridicat două dosare groase. Ochii îi străluciră.

— Cred că astea te vor ajuta să faci reportajul. Sunt copii după şaizeci şi şapte dintre anchetele asupra crimelor nerezolvate. Mai este şi o copie după ancheta Glover şi Cardinal. Notează, de exemplu, numărul de detectivi folosiţi la fiecare anchetă. Verifică numărul de ore dedicate cazurilor. Vei observa o mare discrepanţă. Doar pe astea am reuşit să le scot – dar mai există şi multe alte rapoarte.

— De ce atâta neglijenţă răuvoitoare? mă mai întrebă el.

Am dat din cap la o asemenea întrebare înţeleaptă.

— Am să-ţi dau cel mai cinic motiv, am răspuns. Unora dintre poliţişti le place să vorbească despre Southeast ca despre „cuptoare de auto-curăţare“. Ţi se mai pare că o astfel de situaţie sună doar ca

începutul unei neglijenţe răuvoitoare? Unor victime din Southeast li se mai spune şi „FOI“ – iniţialele cuvintelor „Fără Oameni Implicaţi“. Această ultimă expresie este una dintre cele folosite de Şefu' Pittman.

Zachary răsfoi grăbit prin dosare. Apoi îmi strânse mâna.

— Plec acasă, în hogeagul meu pustiu, suportabil doar prin unicul meu Pulitzer. Am acum de citit dosarele astea ale victimelor numite „FOI“, apoi sper să scriu o prezentare de ştiri care să îngrozească lumea. Pe curând. Ca de obicei, m-am simţit minunat cu tine, Alex Cross. Salutările mele lui Damon şi lui Jannie, ca şi Mamei Nana. Mi-ar plăcea să-i cunosc personal într-o bună zi. Să pot asocia numele figurilor.

— Vino la viitorul spectacol al Corului Băieţilor din Washington, i-am spus. Toate figurile vor fi prezente acolo. Damon face parte din cor.

38

Am lucrat în seara aceea până la opt şi jumătate, apoi am plecat cu maşina la Kinkead's, în Foggy Bottom, să mă întâlnesc cu Christine. Kinkead's este unul dintre restaurantele noastre preferate şi în acelaşi timp şi un loc excelent pentru a asculta muzică de jazz şi a ne îmbrăţişa în voie.

M-am aşezat la bar, delectându-mă cu muzica lui Hilton Felton şi a lui Ephrain Woolfolk până când a sosit şi Christine, venind de la o activitate care avusese loc la şcoală. Christine venise totuşi la timp. Ea este punctuală de obicei. Foarte ponderată. Perfectă aproape în toate, cel puţin aşa o văd eu. „Da, vreau să fiu soţia ta.“

— Ţi-e foame? Nu vrei să ne aşezăm la o masă? am întrebat-o după ce ne-am strâns îndelung în braţe, de parcă atunci ne-am fi regăsit după ce am stat despărţiţi, de ani şi ani de zile, la o distanţă

de mii de kilometri.

— Hai să stăm puţin aici, la bar, doar câteva minute. Te superi? mă întrebă ea. Respiraţia îi mirosea uşor a gumă de mestecat mentolată. Faţa ei era aşa de dulce şi de catifelată, încât eu am simţit nevoia să i-o cuprind în palme.

— Nimic nu poate fi mai plăcut pe lumea asta, am spus eu.

Christine comandă un lichior Harvey's Bristol, iar eu o halbă de bere, şi am stat de vorbă, învăluiţi de muzică. Fusese o zi grea, iar eu aveam nevoie de aşa ceva.

— Toată ziua am aşteptat clipa asta. Nu mai aveam răbdare. Iar par prea romantic şi de modă veche? am întrebat şi am zâmbit.

— Nu şi pentru mine. Nu eşti niciodată prea de modă veche, niciodată prea romantic. Nu se poate aşa ceva, Alex, surâse Christine.

Îmi plăcea să o văd astfel. Ochii ei par să sclipească şi să danseze. Câteodată mă pierdeam în ochii ei ca într-o apă adâncă, ceva după care mulţi tânjesc, dar puţini par să-l atingă, după cum se zice.

Ea întoarse privirea, iar eu i-am mângâiat uşor obrazul. Apoi am prins-o de bărbie. Se auzea „Stardust". Este unul din cântecele mele preferate, chiar şi în situaţii mai obişnuite. Mă întrebam dacă nu cumva Hilton şi Ephrain cântau cântecul acela doar pentru noi doi, iar când m-am uitat la el, Hilton îmi făcu discret cu ochiul.

Ne-am apropiat unul de celălalt şi am dansat acolo, pe loc. Îi simţeam inima bătând, i-o simţeam chiar lângă pieptul meu. Probabil că am stat aşa cam vreo zece sau cincisprezece minute. Nimeni de la bar nu părea să observe ceva; nimeni nu ne-a deranjat, nimeni nu s-a oferit să ne reumple paharele şi nici să ne conducă la masa noastră. Bănuiesc că au înţeles.

— Chiar îmi place aici, şopti Christine. Dar ştii ceva? Mi-ar fi plăcut mai degrabă să fiu cu tine acasă. Undeva unde să fie mai intim. Aş putea să-ţi pregătesc nişte ouă sau orice altceva ai vrea. Vrei? Te superi?

— Nu, nu mă supăr deloc. Este o idee minunată. Hai să mergem.

Am plătit la bar şi m-am scuzat că renunţ la rezervare. Pe urmă am plecat acasă la Christine.

— Vom începe cu desertul, spuse ea şi zâmbi şăgalnic. Şi asta îmi place la ea.

39

De multă vreme aşteptasem să mai fiu îndrăgostit, iar acum chiar că merita aşteptarea. Am luat-o în braţe pe Christine de îndată ce am intrat în casă. Mâinile mele începură să-i mângâie talia, şoldurile; s-au jucat cu sânii ei, cu umerii, apoi i-au atins oasele delicate ale feţei. Ne plăcea să facem asta încet, nu trebuia să ne grăbim. Am sărutat-o pe buze, apoi am mângâiat-o pe spate, pe umeri şi am tras-o şi mai aproape de mine.

— Ce bine ştii tu să mângâi, îmi şopti ea în obraz. Nu m-aş sătura de asta toată seara. Să stăm aşa. Vrei puţin vin? Ce doreşti? Ţi-aş da tot ce am.

— Te iubesc, i-am spus eu, continuând să o mângâi drăgăstos pe spate, până în talie. Vom face aşa întotdeauna. Sunt sigur.

— Te iubesc mult, spuse ea, apoi i-am simţit răsuflarea întretăiată. Aşa că te rog să ai grijă, Alex. La serviciu.

— Bine. Am grijă. Dar nu în seara asta, am replicat.

Christine surise.

— Nu în seara asta. În seara asta ai voie să trăieşti periculos. Amândoi avem voie. Eşti aşa de frumos şi aşa de blând pentru un poliţist.

— Sau chiar pentru un hoţ internaţional de bijuterii.

Am luat-o pe sus şi am dus-o prin hol în dormitor.

— Mmmm. Eşti şi puternic, spuse ea. Apăsă pe un comutator, în drum spre dormitor. Lumina era de-ajuns de puternică pentru a vedea pe unde mergem.

— Ce-ar fi să facem o călătorie undeva? am spus eu. Am nevoie de o evadare.

— Grozav. Da, înainte de începerea şcolii. Oriunde vrei. Du-mă departe de toate astea.

Camera ei mirosea a flori proaspete. Pe noptieră se aflau trandafiri roşii şi roz. Christine este pasionată de flori şi de grădinărit.

— Ai pus asta la cale de mult, nu? am zis. Da, da. E o capcană. Tu, fată şireată!

— M-am gândit la asta toată ziua, mărturisi ea şi suspină mulţumită. Toată ziua m-am gândit să fiu singură cu tine – în biroul meu, prin holuri, în curtea şcolii şi pe urmă în maşină, în drum spre restaurant. Am avut vise erotice toată ziua gândindu-mă la tine.

— Sper să fiu la înălţimea aşteptărilor.

— Ai să fii. N-am nicio îndoială.

I-am scos bluza neagră de mătase dintr-o singură mişcare. Mi-am atins buzele de un sân, sărutând-o prin decolteul sutienului. Purta o fustă din piele moale pe care nu i-am scos-o, ci doar am tras-o uşor în sus. Am îngenuncheat şi i-am sărutat gleznele, apoi buzele mele au alunecat încet în sus pe picioarele ei lungi. Ea mă mângâia pe ceafa, pe umeri.

— Eşti periculos în seara asta, spuse ea. E bine.

— Facem tratament prin sex.

— Mmmm, te rog. Tratează-mă toată, doctore.

M-a muşcat tare de umăr, apoi şi mai tare de gât. Amândoi respiram greu. Ea se lipi şi mai mult de mine, pe urmă desfăcu picioarele. Iar eu am penetrat-o. Era incredibil de fierbinte. Cearşafurile începură să cânte, iar tăblia de la capul patului să se lovească frenetic de perete.

Îşi trase părul într-o parte, sub ureche. Ce mult îmi place cum îi stă ei părul.

— Ce bun eşti, Alex. Ah, Alex, nu te opri, nu te opri, nu te opri, şopti ea.

Am făcut exact ceea ce mi-a spus şi mi-a plăcut în fiecare clipă, fiecare mişcare pe care am făcut-o împreună, ba chiar m-am întrebat o clipă dacă nu cumva noi tocmai concepusem un copil.

40

Târziu în noapte am mâncat înfometaţi nişte ouă cu ceapă, cu mozzarella şi cedar, iar eu am deschis o sticlă de Pinot Noir. Apoi, am făcut un foc în şemineu, în luna august, cu climatizorul dat la maximum.

Ne-am relaxat în faţa focului, am râs şi am stat de vorbă şi am planificat o scurtă călătorie departe de Washington. Ne-am hotărât pentru insulele Bermude, iar Christine m-a întrebat dacă n-am putea să o luăm şi pe Nana cu copiii. Mă simţeam de parcă viaţa mea se schimba rapid, îndreptându-se spre un loc nou şi bun. Măcar dacă aş fi avut noroc să o prind într-un fel sau altul pe Nevăstuică. Ar fi fost un sfârşit excelent pentru cariera mea în poliţia orăşenească.

M-am întors acasă, pe Strada 5, târziu în noapte, intrând în casă chiar puţin înainte de ora trei. N-aş fi vrut ca Damon şi Jannie să se trezească dis-de-dimineaţă şi să nu mă găsească acasă. M-am trezit pe la ora opt dimineaţa şi am coborât spre minunatele mirosuri de cafea proaspătă şi de faimoasele brioşe făcute de Nana.

Cei doi năzdrăvani erau gata să plece la Şcoala Adevărului, unde urmau dimineaţa cursuri avansate. Arătau ca doi îngeraşi diafani. În ce mă priveşte, nu aveam prea des şansa să mă delectez astfel, aşa că m-am bucurat din plin de ocazie.

— Cum a fost la întâlnire aseară, tati? mă întrebă Jannie, făcând ochii mari către mine.

— Dar cine ţi-a spus că am avut o întâlnire importantă? I-am făcut loc pe genunchiul meu. Ea muşcă din delicioasa brioşă pe care

Nana mi-o aşezase pe farfurie.

— Mi-a şoptit o păsărică, ciripi ea.

— A-ha. Şi păsărică aia face brioşe bune, am spus eu. Fata cu care m-am întâlnit eu a fost OK. Dar întâlnirea ta? Şi tu ai avut o întâlnire, nu? Doar n-ai stat acasă singurică?

— Întâlnirea ta a fost OK? Ai venit acasă o dată cu lăptarul. Jannie râse tare.

Şi Damon chicotea.

Jannie poate să ne-o facă dacă vrea; aşa a fost de când era bebeluş.

— Jannie Cross, spuse Nana, dar o lăsă în pace.

Nu avea rost să încerce acum să o facă pe Jannie să se poarte ca un copil de şapte ani. Era mult prea inteligentă, mult prea deschisă, mult prea plină de viaţă şi veselie. Şi, mai mult, noi avem filozofia noastră, a familiei: Cel sau cea care râde trăieşte mult.

— În primul rând, voi doi de ce nu vă mutaţi împreună? întrebă Jannie. Toţi fac aşa în filme sau la televizor.

M-am trezit că zâmbesc şi că mă încrunt în acelaşi timp.

— Nu mă lua pe mine cu treburile alea stupide pe care le fac ei în filme sau la televizor, fetiţo. Ei ajung mereu să greşească. Christine şi cu mine ne vom căsători curând şi atunci vom locui cu toţii împreună.

— Ai cerut-o de nevastă? exclamară cu toţii.

— Da.

— Şi a spus da?

— De ce păreţi aşa de surprinşi? Bineînţeles că a spus da. Cui nu i-ar plăcea să facă parte din familia asta?

— Uraaa! strigă Jannie tare. Mi-am dat seama că se bucură din tot sufleţelul ei mic.

— Şi eu sunt de acord, interveni şi Damon. Ar cam fi timpul să ducem şi noi o viaţă mai normală.

Toţi m-au felicitat timp de câteva minute, până când Jannie a declarat în cele din urmă:

— Acum trebuie să plec la şcoală, ta-ti. N-aş vrea s-o dezamăgesc pe doamna Johnson tocmai acum şi să întârzii, nu-i aşa? Uite ziarul tău.

Jannie îmi întinse *Washington Post,* iar inima îmi tresăltă puţin în piept. Era o zi bună cu adevărat. Am văzut reportajul lui Zachary Taylor în partea din dreapta, de jos, pe prima pagină. Nu deţinea titlul zilei, cum ar fi meritat, dar el obţinuse totuşi acordul să pună reportajul chiar pe prima pagină.

SCANDAL IMINENT LEGAT DE NEREZOLVAREA CRIMELOR DIN SOUTHEAST, DISTRICTUL COLUMBIA. POSIBILE PREJUDECĂŢI RASIALE ÎN ACTIVITATEA POLIŢIEI

— Scandal iminent, într-adevăr, spuse Nana şi împinse bărbia înainte. Genocidul provoacă întotdeauna scandal, nu-i aşa?

41

Am intrat în secţia de poliţie pe la ora opt, iar lacheul Şefului Pittman îmi ieşi imediat în întâmpinare. Bătrânul Fred Cook fusese cândva un detectiv prost, iar acum era un administrator la fel de prost şi necinstit, dar şi viclean şi lingău de mare calibru atât în secţie sau oriunde, în Washington.

— Şefu' detectivilor doreşte să te duci în birou la el imediat. Este important, îmi spuse Fred. Ai face bine să te grăbeşti.

Am dat din cap şi am încercat să-mi păstrez buna dispoziţie.

— Sigur că e important, el este Şefu' detectivilor. Ai vreo idee de ce mă cheamă, Fred? Ştii cumva despre ce este vorba, la ce să mă aştept?

— Este groasă, zise Cook, fără să-mi spună nimic şi, în consecinţă, mulţumit. E tot ce pot să-ţi spun, Alex.

Cook plecă, lăsându-mă nelămurit. Simţeam cum îmi creşte

tensiunea. Buna mea dispoziţie mă părăsise deja.

Am început să înaintez pe podeaua scârţâitoare din holul care ducea spre biroul Şefului. Nu ştiam la ce să mă aştept, dar cu siguranţă că n-am fost pregătit pentru ceea ce am găsit acolo.

M-am gândit imediat la ceea ce spusese Damon în dimineaţa aceea: *Ar cam fi timpul să ducem şi noi o viaţă mai normală.*

Sampson şedea în biroul Şefului. Rakeem Powell şi Jerome Thurman erau şi ei acolo.

— Intră, doctor Cross. Şefu' Pittman făcu o plecăciune, întinzând o mână. Te rog, intră. Te aşteptam cu toţii.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, trăgându-mi un scaun lângă Sampson şi şoptindu-i întrebarea direct în ureche.

— Nu ştiu încă, dar nu-mi prea miroase a bine, răspunse el. Şefu' nu ne-a adresat un cuvânt. Arată ca un canar care a înghiţit pisica.

Pittman veni în faţa biroului său şi îşi sprijini de el fundul lui lat. Părea foarte plin de importanţă în dimineaţa aceea. Părul lui cenuşiu, ca de şoarece, era pieptănat lins pe spate şi semăna cu o caschetă pe capul în formă de glonţ.

— Pot să-ţi spun eu tot ce te interesează, detective Cross, spuse el. De fapt, n-am vrut să le spun celorlalţi detectivi până nu soseai şi tu. Începând din această dimineaţă, detectivii Sampson, Thurman şi Powell sunt suspendaţi din activitate. Au lucrat la cazuri care nu intrau în atribuţiile acestui departament. Încă mai adunăm probe în legătură cu aceste activităţi şi de eventuala implicare a încă altor detectivi.

Am dat să spun ceva, dar Sampson mă prinse de braţ – tare de tot.

— Linişteşte-te, Alex.

Pittman se uită la toţi trei.

— Detectivi Sampson, Thurman şi Powell, puteţi pleca. Reprezentantul asociaţiei voastre a fost informat de situaţie. Dacă aveţi întrebări sau nelămuriri cu privire la decizia mea, informaţi-vă reprezentantul.

Gura lui Sampson era încleştată. Şi totuşi nu îi adresă niciun cuvânt Şefului. Se ridică şi ieşi din birou. Thurman şi cu Powell se târâră în urma lui. Niciunul nu vorbi cu Pittman. Toţi trei erau detectivi destoinici şi muncitori, iar eu nu puteam să mai suport un asemenea afront.

Mă întrebam pentru ce Şefu' m-ar fi iertat pe mine. Şi mă mai întrebam şi de ce nu se afla acolo şi Shawn Moore. Răspunsul cinic era că Pittman dorea să ne dezbine, să credem că Shawn vorbise împotriva noastră.

Pittman ajunse din nou în dreptul biroului şi luă un exemplar împăturit al ziarului *Washington Post.*

— Ai citit cumva articolul ăsta de astăzi? Din dreapta jos?

Împinse ziarul spre mine. A trebuit să prind ziarul ca să nu cadă pe podea.

— „Scandal legat de nerezolvarea crimelor din Southeast", am răspuns. Da, l-am citit. L-am citit acasă.

— Sunt convins. Domnul Taylor, de la ziar, citează surse neidentificate din secţia de poliţie. Ai vreo legătură cu articolul ăsta? mă întrebă Pittman şi mă privi crunt.

— De ce-aş discuta eu cu cei de la *Washington Post?* am răspuns cu o întrebare. Eu v-am vorbit despre problema din Southeast. Cred că acolo operează un criminal în serie. De ce să nu vedem asta? Suspendarea acestor detectivi nu va rezolva problema. Mai ales dacă acest psihopat se înfurie, lucru pe care îl şi suspectez de altfel.

— Eu nu cred în povestea asta cu criminalul în serie. Nu văd nimic care să se potrivească cu modelul. Şi nimeni nu vede aşa ceva, în afară de tine. Pittman dădu din cap şi se încruntă. Era roşu, furios şi se străduia să se controleze.

Întinse iar mâna spre mine. Degetele lui erau ca nişte cârnaţi nefripţi. Coborî glasul până la şoaptă:

— Ce mult mi-ar plăcea să te aranjez puţin, şi o voi face. Dar pentru moment nu ar fi bine să te îndepărtez de la cazul Odenkirk. Nu ar arăta bine şi cred că ştirea ar ajunge direct la *Washington Post.*

De-abia aştept să-ţi citesc rapoartele plicticoase despre cazurile aşa-zise neidentificate. Ştii ceva, ar cam fi cazul să dăm uitării aceste crime nerezolvate. Îmi vei raporta mie direct. O să fiu cu ochii pe tine, Cross. Ai vreo întrebare?

Am ieşit rapid din biroul Şefului Pittman. Înainte să cedez ispitei de a-l pocni din toată inima.

42

Sampson, Thurman şi Rakeem Powell părăsiseră deja clădirea când am ieşit din biroul Şefului. Mă simţeam de parcă mergeam în transă. Îmi venea să mă întorc în biroul lui Pittman şi să şterg, gospodăreşte, podeaua cu el.

M-am dus la biroul meu şi m-am gândit ce să fac în continuare, am încercat să mă liniştesc, ca să nu fac ceva prostesc şi neraţional. M-am gândit la responsabilităţile mele faţă de oamenii din Southeast şi asta m-a ajutat. Totuşi, aproape că îmi venea să mă duc din nou la Pittman.

Am sunat-o pe Christine şi m-am mai răcorit puţin. Pe urmă, dintr-un impuls de moment, am întrebat-o dacă ar putea pleca de la şcoală pentru week-end-ul nostru prelungit, poate chiar începând de joi seara. Christine mi-a răspuns că da. M-am dus şi am completat un formular de concediu pe care l-am lăsat pe biroul lui Fred Cook. Numai la asta nu se aşteptau Cook şi cu Pittman. Dar am hotărât că cel mai bun lucru de făcut în momentul acela era să plec de acolo, să mă mai liniştesc şi pe urmă să fac un plan de bătaie.

Pe când ieşeam din clădire m-a oprit un alt detectiv.

— Sunt la barul Hart's, spuse el. Sampson m-a rugat să-ţi transmit că au rezervat un loc şi pentru tine.

Hart's este un local aglomerat şi foarte căutat de pe Strada 2. Nu

era un bar al poliţiştilor, şi de asta unii dintre noi îl agream. Era 11 dimineaţa, iar barul era deja plin, gălăgios, chiar prietenos.

— Uite-l! Jerome Thurman mă salută cu o halbă de bere pe jumătate golită pe când intram. Mai erau acolo încă vreo şase detectivi şi alţi prieteni. Vorba mersese repede, în legătură cu suspendările.

Se râdea mult şi se striga.

— E petrecerea burlacilor! spuse Sampson şi zâmbi. Te-am prins, dragule. Cu ajutorul Nanei. Ar merita să vezi ce faţă ai!

În următoarea oră şi jumătate, prietenii au tot venit la Hart's. Pe la prânz, barul era plin-ochi, apoi au început să apară şi clienţii obişnuiţi pentru păhărelul de prânz. Proprietarul barului, Mike Hart, era în culmea fericirii. Eu nu mă prea gândisem la o petrecere de burlaci, dar acum, că mă aflam în mijlocul uneia, eram bucuros că se întâmplase aşa. Mulţi bărbaţi îşi mai pot păstra emoţiile pentru ei înşişi, dar nu şi la o petrecere de burlaci, sau cel puţin la una bună, organizată de prietenii cei mai apropiaţi.

Şi petrecerea era bună. Suspendările care fuseseră înmânate în dimineaţa aceea fuseseră uitate în bună măsură, măcar pentru câteva ore. Am fost felicitat şi strâns în braţe de foarte multe ori şi o dată sau de două ori chiar sărutat. Toţi îmi spuneau „dragule", după cum făcuse Sampson. Se folosea şi cuvântul „iubire", chiar foarte mult. Am fost aclamat şi s-a toastat în cinstea mea în discursuri sentimentale care păreau ilare atunci. Aproape toţi băuserăm prea mult.

Pe la patru după-amiază, Sampson şi cu mine ne sprijineam unul de celălalt, făcându-ne loc spre lumina orbitoare de pe Strada 2. Şi însuşi Mike Hart a chemat un taxi pentru noi.

Vreme de o clipă, de scurtă limpezire, mi-am amintit de taxiul ţigănesc roşu cu albastru pe care îl căutam – apoi gândul dispăru în lumina aproape albă a soarelui.

— Dragule, îmi şopti Sampson la ureche în timp ce urcam în taxi. Te iubesc mai mult decât îmi iubesc viaţa. Pe cuvânt. Îi iubesc pe

copiii tăi, o iubesc pe Nana, o iubesc pe viitoarea ta nevastă, pe dulcea Christine. Du-ne acasă, spuse el şoferului. Alex se căsătoreşte.

— Iar el este cavalerul meu de onoare, i-am spus şi eu şoferului, care zâmbi.

— Da, e adevărat, mormăi Sampson. Cel mai de onoare.

43

Joi seara, Shafer juca din nou „Cei Patru Călăreţi". Se încuiase în bibliotecă, dar până la el răzbăteau din toată casa, în prima parte a nopţii, sunetele produse de familia sa. Se simţea foarte izolat; era nervos, agitat şi furios fără vreun motiv evident.

În timp ce aştepta să intre în legătură cu ceilalţi jucători, se surprinse gândind retrospectiv la sălbatica lui cursă cu maşina prin Washington. Retrăia mereu şi mereu un anumit sentiment: momentul imaginat al apropiatei ciocniri cu o structură indestructibilă. Vedea impactul ca pe o lumină orbitoare, iar obiectele fizice şi el însuşi făcându-se ţăndări, ca sticla, apoi reintegrându-se din nou universului. Chiar durerea pe care ar fi simţit-o ar fi fost parte componentă a procesului de reasamblare a materiei în alte forme şi structuri fascinante.

Sunt un potenţial sinucigaş, concluzionă el în cele din urmă. *Este doar o chestiune de timp. Eu sunt cu adevărat „Moartea".*

Fix la ora nouă, Shafer începu să bată un mesaj la calculator. Ceilalţi Călăreţi erau prezenţi la întâlnire, fiecare în faţa calculatorului său, aşteptând răspunsul lui la vizita şi avertismentul dat de George Bayer. Shafer nu voia să-i dezamăgească. Ceea ce făcuseră ei îi sporise entuziasmul de a continua jocul. El scrise:

CIUDAT, MOARTEA NU A FOST SURPRINSĂ CÂND FOAMETEA A APĂRUT LA WASHINGTON. DESIGUR, AVEA TOT DREPTUL SĂ VINĂ. LA FEL CUM ŞI MOARTEA AR PUTEA MERGE LA LONDRA,

SAU SINGAPORE, SAU MANILA, SAU KINGSTON ŞI POATE MOARTEA CHIAR VA FACE, CURÂND, O VIZITĂ UNUIA DINTRE VOI.

ÎN ASTA CONSTĂ FRUMUSEŢEA JOCULUI NOSTRU – SE POATE ÎNTÂMPLA ORICE. ÎN FOND, PROBLEMA ESTE ÎNCREDEREA, NU-I AŞA? POT AVEA ÎNCREDERE CĂ ÎMI VEŢI PERMITE SĂ CONTINUU JOCUL FANTEZIEI AŞA CUM DORESC EU? LA URMA URMEI, ASTA ESTE CEEA CE FACE JOCUL UNIC ŞI ATRĂGĂTOR: LIBERTATEA DE CARE NE BUCURĂM.

ĂSTA ESTE JOCUL ACUM, NU-I AŞA? NE-AM IMPLICAT ÎN CEVA NOU. NOI AM CRESCUT MIZA JOCULUI, PRIN URMARE HAI SĂ TRECEM LA CEVA CU ADEVĂRAT PALPITANT, COLEGI CĂLĂREŢI. AM CÂTEVA IDEI DE TESTAT ASUPRA VOASTRĂ. TOTUL ESTE ÎN SPIRITUL JOCULUI. NU VOR FI ASUMATE RISCURI INUTILE.

HAI SĂ NE JUCĂM JOCUL CA ŞI CUM PROPRIILE NOASTRE VIEŢI AR DEPINDE DE ASTA.

POATE CĂ, ÎN CAZUL MEU, SE PETRECE DEJA AŞA CEVA? DUPĂ CUM V-AM SPUS, AVEM ÎNCĂ DOI JUCĂTORI NOI. EI SUNT DETECTIVI DIN WASHINGTON ŞI ÎI CHEAMĂ ALEX CROSS ŞI JOHN SAMPSON. ADVERSARI DE TEMUT. ACUM EU ÎI SUPRAVEGHEZ, DAR NU POT SĂ NU MĂ ÎNTREB DACĂ ÎN CURÂND NU MĂ VOR URMĂRI ŞI EI PE MINE.

AM SĂ VĂ PREZINT UN SCENARIU IPOTETIC PE CARE L-AM IMAGINAT PENTRU A LE URA BUN VENIT ÎN JOCUL NOSTRU. VĂ TRIMIT ACUM POZELE – DETECTIVII CROSS ŞI SAMPSON.

44

Ne-a luat o zi întreagă să ne pregătim de călătorie, dar toţi păreau să aprecieze noutatea şi bucuria neasemuită de a fi cu toţii împreună în vacanţă pentru prima oară. Astfel, Damon, Jannie, Nana şi cu mine am părăsit districtul Columbia într-o după-amiază şi am sosit bine dispuşi pe Aeroportul Bermuda International într-o seară târzie a aceleiaşi zile de joi, 25 august.

Eu dorisem categoric să scap din Washington pentru câteva zile. Cazul de crimă al domnului Smith fusese urmat prea repede de investigarea asasinării necunoscutelor. Simţeam nevoia unui respiro. Aveam un prieten care era coproprietar al unui hotel din Bermude, iar zborul cu avionul până acolo nu dura cine ştie cât. Era exact ceea ce ne trebuia.

Îmi va rămâne întipărită în minte pentru totdeauna o scenă de pe aeroport – cum cânta Christine, „Ja-da, ja-da“ cu Jannie alături. N-am putut să nu mă gândesc că arată ca o mamă cu fiica ei şi asta m-a înduioşat profund. Erau atât de afectuoase şi de jucăuşe, atât de fireşti şi de sincere. A fost ca un flash mintal pentru mine, ca să înregistrez şi să stochez unul din acele momente pe care ştiam că nu le voi uita niciodată, momentul în care le urmăream pe amândouă dansând şi cântând de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Am fost binecuvântaţi cu o vreme extraordinar de bună în scurta noastră vacanţă. Cerul era albastru şi senin, vremea însorită în fiecare zi, de dimineaţa până seara, când cerul căpăta o combinaţie magică de nuanţe roşii, portocalii şi purpurii. Zilele ne aparţineau tuturor, dar în special copiilor. Înotam şi făceam scufundări la Elbow Beach şi la Horseshoe Bay, apoi ne întreceam cu motoretele pe drumurile pitoreşti Middle şi Harbour.

Nopţile ne aparţineau lui Christine şi mie şi am profitat din plin de ele. Am fost în cele mai bune localuri: Terrace Bar din Palm Reef, Gazebo Lounge din Princess, Clay House Inn şi Once Upon a Table

din Hamilton, Horizons din Paget. Îmi plăcea nespus de mult să fiu cu ea şi gândul hoinărea prin mintea mea în permanenţă. Simţeam că tot ce împărtăşeam noi devenise mai puternic pentru că eu lăsasem totul în urmă, oferindu-i ei timp şi spaţiu. Şi mă simţeam iar împlinit. Îmi reaminteam întruna momentul în care o văzusem pentru prima oară în curtea Şcolii Adevărului. *„Ea este aleasa, Alex*". Şi gândul încă îmi mai hălăduia prin cap.

Stăteam la Terrace Bar, privind către oraşul şi portul Hamilton. Apa era punctată cu insuliţe, veliere şi feriboturi mergând înainte şi înapoi între Warwick şi Paget. Ne ţineam de mână şi eu nu-mi mai puteam desprinde privirea din ochii ei şi nici nu aveam de gând.

— La ce visezi? mă întrebă ea într-un târziu.

— M-am gândit mult să mă întorc la practica privată, i-am răspuns. Cred că ar putea fi cel mai bun lucru de făcut.

Mă privi drept în ochi.

— Nu vreau să faci asta pentru mine, Alex. Te rog, nu proceda aşa ca eu să fiu cauza ieşirii tale din poliţie. Ştiu că îţi place ceea ce faci. De cele mai multe ori.

— Munca mea a devenit distrugătoare în ultima vreme. Pittman nu este un simplu şef dificil; cred că este un tip rău. Ceea ce li s-a întâmplat lui Sampson şi celorlalţi este un mare rahat. Ei lucrau doar în timpul lor liber la cazurile nerezolvate. Sunt tentat să-i dau povestea lui Zach Taylor de la *Post*. Lumea s-ar revolta dacă ar cunoaşte adevărul. De-aia nici nu o voi da totuşi la ziar.

Ea mă ascultă şi încercă să-mi fie de ajutor, dar nu insistă exagerat şi eu am apreciat acest lucru.

— Îmi pare o murdărie îngrozitoare, complicată şi scârboasă, Alex. Şi mie mi-ar plăcea să-l cotonogesc pe Pittman. În loc să protejeze lumea, el se ghidează după criterii politice. Sunt sigură că la momentul oportun vei şti să faci ceea ce trebuie.

În dimineaţa următoare am găsit-o plimbându-se prin grădină, cu părul plin de flori tropicale. Era radioasă, chiar mai mult ca de obicei, iar eu m-am îndrăgostit de ea din nou, total şi definitiv.

— Există o veche zicătoare pe care o ştiu de când eram doar o fetiţă, îmi spuse Christine când am ajuns lângă ea. „Dacă nu ai decât doi bănuţi, dă unul pentru o bucată de pâine, iar cu celălalt cumpără-ţi un crin“.

I-am sărutat părul presărat cu flori. I-am sărutat buzele dulci, obrajii, scobitura catifelată a gâtului.

M-am întors cu copiii la Horseshoe Bay Beach devreme în după-amiaza aceea. Ei nu se mai săturau de marea albastră şi adâncă, înotând, scufundându-se şi construind castele de nisip. Şi, bineînţeles, se apropia timpul să revină la şcoală, astfel încât totul în vacanţa noastră se desfăşura cu maximă intensitate şi era ultradeosebit.

Christine plecase cu motoreta până la Hamilton, să cumpere suveniruri pentru câţiva dintre profesorii de la Şcoala Adevărului. I-am făcut toţi semne cu mâna până a ieşit din raza noastră vizuală, pe Road Middle. Şi după aceea, ţuşti înapoi în apa mării!

Pe la ora cinci, Damon, Jannie şi cu mine am revenit la Hotel Belmont, care se înălţa ca o santinelă pe luxuriantele dealuri verzi, mărginite de porţelanul albastru al cerului. De jur-împrejur, în orice direcţie te uitai, erau numai căsuţe în culori pastelate, cu acoperişuri albe. Nana şedea pe terasă, de vorbă, cu două dintre noile ei cunoştinţe. M-am gândit la redescoperirea paradisului şi, în adâncul sufletului, am simţit revenind la viaţă ceva sfânt.

Pe când admiram albastrul cerului lipsit de nori, îmi părea rău că nu e şi Christine cu mine să ne bucurăm împreună de frumuseţea naturii. De fapt, îi simţeam acut lipsa, deşi lipsea de atât de puţin timp. I-am strâns în braţe pe Jannie şi pe Damon şi zâmbeam cu toţii în faţa evidenţei: ne plăcea să ne aflăm aici împreună şi eram al dracului de norocoşi să ne avem unii pe alţii.

— Ţi-e dor de ea, şopti Jannie.

Nu era o întrebare, ci o constatare.

— Asta e bine, tati. Aşa este şi normal să se întâmple, nu?

Când Christine încă nu se întorsese nici către ora şase după-

amiază, am început să dau o luptă între dorinţa de a pleca după ea la Hamilton şi gândul raţional de a o aştepta răbdător la hotel. Poate că avusese vreun accident. *Blestematele astea de motorete!* gândeam acum, cu toate că le considerasem perfect sigure doar cu o zi înainte.

Am zărit la un moment dat o femeie înaltă şi suplă trecând prin porţile din faţă ale hotelului Belmont şi înaintând pe un fundal de zămoşiţă şi oleandru. Am oftat cu uşurare dar, uitându-mă mai bine în josul scărilor de la intrare, mi-am dat seama că nu era Christine.

Nici la şase şi jumătate nu se întorsese încă şi nici nu telefonase la hotel. Şi nici la ora şapte.

În cele din urmă am sunat la poliţie.

45

Inspectorul Patrick Busby de la Poliţia din Hamilton sosi la Hotel Belmont pe la şapte şi jumătate. Era un tip scund şi chel, care, de la distanţă, părea să aibă aproximativ cincizeci-şaizeci de ani. Totuşi, atunci când ajunse lângă intrare, am constatat că nu i-aş da mai mult de patruzeci de ani, părând cam de aceeaşi vârstă cu mine.

El mi-a ascultat relatarea, apoi mi-a replicat că turiştii pierd adesea noţiunea timpului şi uită de ei înşişi când se află în Insulele Bermude. Uneori mai aveau loc şi accidente de motoretă pe Road Middle. El mă asigură de faptul că e foarte posibil ca prietena mea să apară dintr-un moment în altul uşor „îmbujorată de drum“ sau cu o „gleznă puţin scrântită“.

Niciuna din variante nu se potrivea. Christine era întotdeauna punctuală şi, în ultimă instanţă, ar fi dat cel puţin un semn de viaţă.

Eu ştiam că, dacă ar fi avut vreun mic accident, Christine ne-ar fi anunţat telefonic. Prin urmare, inspectorul şi cu mine ne-am deplasat cu maşina de la hotel la Hamilton, apoi am parcurs străzile capitalei, în special Front şi Reid. Eram tăcut, cu o mutră crispată în

timp ce mă uitam concentrat pe geamul maşinii, sperând să o zăresc pe Christine cumpărând ceva pe la vreun colţ de stradă, fără să-şi fi dat seama cât se făcuse ceasul. Însă nu am văzut-o nicăieri, nici eu, nici inspectorul, iar ea tot nu a telefonat la hotel.

Când nici la ora nouă Christine nu se întorsese, inspectorul Busby acceptă în silă că s-ar putea, totuşi, să fi dispărut. Îmi puse o mulţime de întrebări care mi-au demonstrat faptul că era un bun poliţist. A dorit să afle, în primul rând, dacă nu am avut cumva vreo ceartă sau vreo neînţelegere, de orice fel.

În cele din urmă i-am mărturisit:

— Lucrez în Washington, D.C., ca detectiv, la omucideri.

Îi ascunsesem asta la început, ca să nu creadă că vreau să intervin pe teritoriul lui. Apoi am continuat:

— Am lucrat în trecut la nişte cazuri deosebite, în care erau implicaţi criminali în serie. Am cunoscut câţiva oameni foarte răi. Asta ar putea constitui o legătură. Sper să nu fie cazul, dar imposibil n-ar fi.

— Înţeleg, spuse Busby.

Era un bărbat atât de laconic şi exact, cu o mustăcioară subţire ca urma unui creion bine ascuţit deasupra buzei superioare. Semăna mai mult cu un aferat profesor de şcoală decât cu un poliţist; părea mult mai aproape de imaginea unui psiholog decât mine.

— Mă mai aşteaptă şi alte surprize de care ar fi bine să am cunoştinţă, detectiv Cross? întrebă el.

— Nu, asta-i tot. Dar vă daţi seama de ce sunt îngrijorat şi de ce v-am sunat. Chiar în prezent investighez o serie de crime scârboase la Washington.

— Da, acum înţeleg motivul neliniştii dumneavoastră. Voi face imediat un raport de persoană dispărută.

Am oftat adânc, după care am urcat scările şi le-am spus copiilor şi Nanei. Am încercat cât am putut să nu-i alarmez, însă Damon şi Jannie au izbucnit în plâns. Apoi şi Nana.

Până la miezul nopţii nu am mai aflat nimic în plus în legătură cu

Christine sau cu locul unde s-ar putea afla. Inspectorul Busby a părăsit hotelul la ora douăsprezece şi un sfert. A fost destul de amabil şi de înţelegător încât să-mi lase numărul lui de telefon de acasă şi să mă roage să-l sun, indiferent de oră, de îndată ce am vreo veste despre Christine. Apoi mi-a spus că se va ruga pentru mine şi familia mea.

La trei dimineaţa eram încă treaz şi patrulam prin camera mea de la etajul al treilea al hotelului, rugându-mă şi eu. Tocmai terminasem o convorbire telefonică cu Quantico. FBI-ul reverifica toate cazurile de omucidere pe care le investigasem pentru a descoperi dacă vreunul dintre cei cercetaţi de mine nu avea cumva vreo legătură cu Bermude. Biroul era acum concentrat asupra seriei de crime nerezolvate din Southeast. Le trimisesem prin fax profilul psihologic al Nevăstuicii, elaborat de mine.

Nu aveam niciun motiv logic să suspectez că asasinul s-ar putea afla aici, în Bermude, cu toate astea mă temeam totuşi că ar fi posibil. Era exact genul de presimţire pe care o avusese şi Şefu' atunci când respinsese ideea crimelor în serie din Southeast.

Am înţeles că probabil Biroul nu va reveni cu telefonul până mai târziu în cursul dimineţii. Eram tentat să sun nişte prieteni de la Interpol, dar m-am abţinut… Şi totuşi, după aceea, am telefonat şi la Interpol.

Camera de hotel era dotată cu mobilă din lemn de mahon şi împletituri de răchită. Pe jos erau carpete de un roz prăfuit. Părea goală şi lugubră. Eu stăteam în picioare, ca o stafie, în faţa ferestrelor înalte, pătate de apă, amintindu-mi cum o ţineam în braţe pe Christine. Mă simţeam îngrozitor de singur şi de neajutorat fără ea. Parcă nu-mi venea încă să cred că se întâmplase aşa ceva.

Mi-am strâns tare braţele în jurul corpului şi am conştientizat o durere cumplită în toată zona inimii. Durerea intensă era ca o coloană solidă care mi se ridica din piept până în creier. Îi puteam vedea aievea figura, zâmbetul ei frumos. Mi-am amintit cum am dansat cu ea într-o noapte la Rainbow Room din New York şi cum

cinam împreună, la Kinkead's, în Washington, ca şi acea deosebită noapte unică, acasă la ea, când am râs şi ne-am gândit că poate tocmai concepuserăm un copil. Era Christine acolo, undeva pe insulă? Nu se putea să nu fie. M-am rugat din nou să fie teafără. Nu se putea să nu fie teafără. Mi-am interzis orice alt gând pentru mai mult de câteva secunde.

Telefonul din cameră sună, ca o scurtă explozie, puţin după ora patru dimineaţa.

Am simţit un junghi în inimă. Pielea mi s-a făcut ca de găină, o simţeam ca şi cum s-ar fi strâns şi nu ar mai fi fost pe măsura corpului meu. M-am năpustit şi am înşfăcat receptorul înainte de a suna a doua oară. Mâna îmi tremura.

Vocea stranie şi înăbuşită mă înspăimântă:

— Ai un e-mail.

Nu puteam gândi lucid. Nu puteam gândi deloc.

Îmi luasem laptop-ul cu mine în vacanţă.

Cine să ştie că am computerul aici? Cine putea şti un asemenea detaliu neînsemnat despre mine? Cine m-a urmărit? Ne-a urmărit?

Am deschis violent uşa de la dulapul de haine, am apucat computerul, l-am pornit şi l-am conectat în reţea. Am căutat ultimul mesaj de pe e-mail.

Era foarte concis – scurt şi cuprinzător:

DEOCAMDATĂ ESTE TEAFĂRĂ. ESTE LA NOI.

Mesajul lapidar, rece, tăios era mai rău decât orice mi-aş fi putut imagina. Fiecare cuvânt al acestuia mi se întipărise în creier, repetându-mi iar şi iar:

Deocamdată este teafără.

Este la noi.

PARTEA A TREIA

ELEGIE

46

Sampson sosi la Hotel Belmont la o zi după dispariţia lui Christine. M-am grăbit să cobor în holul de la intrare pentru a-i ieşi în întâmpinare. Îşi petrecu braţele lui mari în jurul meu, strângându-mă într-o îmbrăţişare fermă, dar în acelaşi timp delicată, ca şi când ar fi ţinut în braţe un copil.

— Ce faci? Rezişti? mă întrebă el.

— Nici vorbă, i-am răspuns. Mi-am pierdut o jumătate de zi verificând adresa de e-mail prin care am primit mesajul de aseară. A venit de la curtain@mind-spring.com. Adresa era falsificată. Nimic nu se leagă.

— Fii liniştit, o s-o găsim noi pe Christine. O aducem noi înapoi. El îmi spunea ceea ce ştia că aş fi vrut să aud, dar eram sigur că, în acelaşi timp, o şi credea sincer în adâncul sufletului său. Sampson este omul cel mai optimist pe care l-am întâlnit vreodată. Şi se adevereşte mereu ceea ce spune el.

— Mulţumesc că ai venit. Înseamnă mult pentru noi toţi. Eu nu mai pot gândi corect în nicio privinţă. Sunt realmente la pământ, John. Nici nu pot să-mi închipui cine ar fi putut face aşa ceva. Poate chiar Nevăstuica – ştiu şi eu?

— Dacă ai putea să gândeşti ca lumea, spuse John, mi-aş face mai multe griji pentru tine decât de obicei. De asta mă şi aflu aici.

— Puteam să jur că o să vii.

— Bine-nţeles că puteai. Doar sunt Sampson. Cunoşti mai bine decât mine tot rahatul adânc filosofic aplicabil în asemenea situaţii.

În holul hotelului mai erau încă vreo şase clienţi şi toţi se uitau la noi ca la urs. Personalul hotelului aflase de dispariţia lui Christine şi

sunt sigur că şi oaspeţii de la Belmont erau la curent, ca mai toţi cei ce locuiau pe micuţa şi intima insulă.

— Povestea este pe prima pagină a ziarului local, spuse Sampson. Pe aeroport îl citea deja toată lumea.

Am replicat:

— Bermude este o insulă mică, în general liniştită şi lipsită de incidente. Dispariţia unui turist sau orice altă infracţiune violentă este un lucru neobişnuit aici. Nici nu ştiu cum de a aflat ziarul de incident aşa de repede. Poate că a vorbit chiar cineva de la poliţie.

— Poliţia de aici n-o să ne ajute deloc. Ba s-ar putea să ne pună chiar şi bețe în roate, mormăi Sampson în timp ce înaintam spre recepţia hotelului.

Sampson se înregistră, apoi amândoi ne-am târât picioarele în sus pe scări ca să îi anunţăm pe Nana şi pe copii că a venit unchiul John.

47

A doua zi de dimineaţă, amândoi am vorbit ore întregi cu poliţia din Hamilton. Erau poliţişti profesionişti, dar o răpire era ceva rar pentru ei. Ne-au lăsat să lucrăm în secţia lor de pe strada principală. Dar eu tot nu mă puteam concentra aşa cum ar fi trebuit.

Insulele Bermude au cam cincizeci de kilometri pătraţi. Colonia britanică este redusă, dar am aflat curând că existau pe insulă peste o mie două sute de drumuri. M-am despărţit de Sampson şi am parcurs, fiecare, cât mai mult teren cu putinţă. În următoarele două zile, am plecat de la şase dimineaţa şi ne-am întors la zece sau douăsprezece noaptea, fără pauză. Nu voiam să mă opresc, nici măcar nu doream să dorm.

Şi totuşi nu am avut rezultate mai bune ca poliţiştii de acolo. Nimeni nu văzuse nimic. Ajunsesem pe o linie moartă. Christine dispăruse fără urmă.

Ne dureau oasele cumplit. După ce ne-am terminat treaba la secţia de poliţie, pe la ora trei noaptea Sampson şi cu mine ne-am dus să înotăm la Elbow Beach, puţin mai jos pe drumul care pleca de la hotel.

Noi învăţasem să înotăm la piscina municipală din districtul Columbia. Nana insistase: să învăţăm să înotăm. Pe atunci avea cincizeci şi patru de ani şi era încăpăţânată. Se hotărâse şi ea să înveţe să înoate şi lua lecţii cu noi prin Crucea Roşie. Mare parte din cei ce locuiau în Southeast nu ştiau să înoate pe vremea aceea, iar ea considera că acest lucru simboliza limita experienţei locuitorilor.

Aşa că, într-o vară, Sampson şi cu mine am încercat să învăţăm să înotăm în piscina orăşenească. Ne duceam la lecţii de trei ori pe săptămână, dimineaţa, şi de obicei mai exersam o oră în plus după aceea. Până şi Nana a reuşit să înoate cincizeci de lungimi de bazin la rând. Avea multă energie, ca şi acum. Iar eu rareori înot fără să-mi amintesc de zilele acelea minunate de vară din tinereţea mea, când am devenit un înotător destul de bun.

Iar acum, Sampson şi cu mine pluteam pe suprafaţa liniştită, cam la vreo cincizeci de metri în larg. Cerul avea o nuanţă foarte închisă de albastru, de seară, presărat cu nenumărate steluţe strălucitoare. Se vedea plaja curbată, care se întindea pe mai mulţi kilometri în dreapta şi în stânga. În briza mării, palmierii se unduiau.

Pluteam pe apă, complet distrus, copleşit. O vedeam întruna pe Christine, indiferent dacă ţineam ochii deschişi sau închişi. Nu-mi venea să cred că nu mai e lângă mine. Şi am plâns gândindu-mă la cele întâmplate, la faptul că viaţa era uneori nedreaptă.

— Vrei să discutăm despre anchetă? Vrei să ştii ce cred eu până acum? Nimicurile pe care le-am aflat astăzi? Sau vrei să te odihneşti? mă întrebă Sampson în timp ce înotam încet pe spate. Vorbim? Sau tăcem din gură?

— Vorbim, cred. Nu mă mai pot gândi la nimic altceva decât la Christine. Nu mai pot gândi logic. Spune ce ai să-mi spui. Te gândeşti la ceva anume?

— Nu e mare lucru, dar poate că e important.

Nu am zis nimic. L-am lăsat doar să vorbească.

— Mă nedumeresc primele articole din ziar. Sampson se opri, apoi continuă: Busby mi-a spus că el nu a vorbit cu nimeni în prima seară. Absolut cu nimeni, spune el. Şi nici tu. Şi totuşi articolul a apărut în ediţia de dimineaţă.

— Este o insulă mică, John. Ţi-am spus şi te-ai convins şi tu.

Dar Sampson se crampona de idee şi începuse să creadă că aici era ceva.

— Auzi, Alex, doar tu, Patrick Busby şi răpitorul aţi ştiut despre Christine. El a sunat la redacţie. Răpitorul însuşi. Am stat de vorbă cu fata de la ziar care a primit apelul. Ieri n-a vrut să spună nimic, dar până la urmă a făcut-o astăzi, într-un târziu. Ea a crezut că este un simplu cetăţean cu simţ civic. Eu cred că se joacă cineva cu tine, Alex. Cineva râde de tine.

Este la noi.

Era un joc? Ce fel de joc diabolic? Şi cine erau odioşii jucători? Era oare printre ei şi Nevăstuica? Era oare posibil să se mai afle în Bermude?

48

Întors la hotel, nu am putut dormi. Tot nu mă puteam concentra şi asta îmi dădea o senzaţie de frustrare. Parcă îmi pierdusem minţile.

Un joc? Nu, nu era joc. Era teroare. Era un coşmar trăit cu ochii deschişi, aşa cum nu mai trăisem vreodată. Cine ar fi putut să-i facă asta lui Christine? Cine? Cine era Nevăstuica?

De câte ori închideam ochii şi încercam să adorm, vedeam faţa lui Christine, o vedeam cum ne făcea semn de rămas-bun cu mâna, atunci, pe Middle Road, o vedeam cum se plimba prin grădinile

hotelului cu flori în păr.

Şi am auzit glasul lui Christine toată noaptea – şi s-a făcut iar dimineaţă. Vina mea faţă de ea se dublase, se triplase.

Sampson şi cu mine am continuat să greblăm Middle Road, Harbour Road, South Road. Cei cu care am discutat, de la poliţie sau de la armată, credeau că biata Christine nu a dispărut pur şi simplu pe insulă. Sampson şi cu mine auzisem acelaşi refren de o săptămână. Nu o văzuse niciun vânzător, niciun şofer de taxi sau de autobuz, la Hamilton sau St. George, aşa că era posibil ca ea nici să nu fi ajuns în aceste oraşe în după-amiaza aceea.

Nimeni, nici măcar un singur martor ocular nu îşi amintea să o fi văzut pe motoretă pe Middle sau Harbour Road, aşa că era posibil ca ea nici să nu fi ajuns până acolo.

Dar lucrul cel mai tulburător dintre toate, pentru mine, era faptul că nu mai apăruse nicio altă comunicare la adresa mea, despre ea, după acel singur mesaj prin poşta electronică, din noaptea în care dispăruse. Un agent FBI investigase adresa de expediere a e-mailului şi descoperise că aceasta era inexistentă. Cel sau cea care mă contactase era un hacker abil, care reuşise să-şi ascundă identitatea. Iar cuvintele pe care le-am citit în seara aceea mă urmăreau:

Deocamdată este teafără.

Este la noi.

Cine erau aceşti „noi"? Şi de ce nu mă mai contactaseră? Ce voiau de fapt de la mine? Ştiau ei că mă aduc la disperare? Ce aveau de gând să facă? Nevăstuica reprezenta mai mulţi asasini? Şi deodată totul căpătă un sens.

Sampson se întoarse duminică la Washington şi îi luă şi pe Nana şi pe copii cu el. Ei nu ar fi dorit să plece fără mine, dar era timpul ca ei să plece. Eu nu puteam să plec încă din Bermude. Ar fi însemnat să o abandonez pe Christine.

Duminică seara, Patrick Busby a apărut la Hotel Belmont pe la ora nouă. Mă rugă să vin cu el, cu maşina, până dincolo de

Southampton, cam la o distanţă de şase kilometri, care, spunea el, ne-ar fi luat vreo douăzeci de minute. Cei ce locuiesc în Bermude măsoară distanţele în linii drepte, dar toate drumurile au viraje şi cotituri, aşa încât era întotdeauna necesar mai mult timp decât ai fi crezut.

— Ce s-a întâmplat, Patrick? Ce e acolo, la Southampton? am întrebat în timp ce rulam pe Middle Road. Îmi simţeam inima în gât. Mă speria cu tăcerea lui.

— Nu am găsit-o pe doamna Johnson. Dar s-ar putea ca un bărbat să fi fost martor la răpire. Aş vrea să asculţi versiunea lui. Tu hotărăşti. Tu eşti detectivul din marele oraş, nu eu. Poţi să-l întrebi orice doreşti. Nu se consemnează, bineînţeles.

Bărbatul se uimea Perri Graham şi locuia într-o cameră la Clubul de Golf Port Royal. L-am găsit în micuţul lui apartament din clădirea personalului. Era înalt şi cumplit de slab, cu o bărbuţă lungă. Se vedea bine că nu e prea mulţumit să ne vadă, pe mine sau pe inspectorul Busby, la uşa lui.

Busby îmi spusese deja că Graham era originar din Londra şi că acum lucra ca supraveghetor şi mecanic la clubul privat de golf. Mai locuise şi la New York şi Miami şi avea cazier pentru furt la New York.

— I-am spus deja tot ce am văzut, spuse reticent Perri Graham de cum deschise uşa apartamentului şi ne văzu. Plecaţi. Lăsaţi-mă în pace. N-am niciun motiv să mint sau să…

I-am tăiat-o scurt.

— Mă numesc Alex Cross. Sunt detectiv criminalist la Washington. Femeia pe care ai văzut-o era logodnica mea, domnule Graham. Putem intra ca să vorbim? Nu durează decât câteva minute.

El dădu din cap, frustrat.

— Vă spun ce ştiu. *Din nou,* spuse el în final, dându-se înapoi. Da, intraţi. Dar numai pentru că mi-aţi spus *domnule Graham.*

— Asta e tot ce doresc. Nu am venit să te deranjez pentru altceva.

Busby şi cu mine am intrat în cameră. Podeaua de gresie şi toată mobila erau presărate cu obiecte de îmbrăcăminte şifonate, în mare parte haine de corp.

— La Hamilton locuieşte o femeie pe care o cunosc eu, spuse Graham cu supărare în glas. Am fost în vizită la ea marţea trecută. Am băut foarte mult vin. Şi am stat toată seara – ştiţi şi dumneavoastră cum e. Până la urmă m-am trezit cumva. Trebuia să fiu la club pe la prânz, dar ştiam că o să întârzii şi că o să mi se taie din salariu. Nu am maşină, aşa că am făcut autostopul din Hamilton până spre South Shore Road. Am pornit pe jos pe lângă Paget, cred. Îmi amintesc că era o după-amiază foarte toridă. Am mers până la mare, ca să mă răcoresc puţin.

M-am întors peste un deluşor şi am fost martor la un accident de pe şosea. Era cam la vreo trei sute de metri de dealul ăla mare de acolo. Îl ştiţi?

Am dat din cap şi mi-am ţinut respiraţia, ascultându-l. Îmi aminteam de căldura înăbuşitoare din după-amiaza aceea, îmi aminteam totul. Parcă o vedeam aievea pe Christine pe motoreta albastră, salutându-ne şi zâmbindu-ne. Amintirea zâmbetului ei, care îmi produsese mereu bucurie, îmi aducea acum un nod în gât.

— Am văzut o dubiţă albă lovind o femeie care mergea pe o motoretă albastră. Nu sunt sigur, dar părea că dubiţa a lovit-o intenţionat. Femeia nu părea grav rănită. Pe urmă, bărbatul a ajutat-o să intre în dubiţă. Şi a pus acolo şi motoreta. Apoi a plecat. Am crezut că o duce la spital. Nu m-am gândit la altceva.

— Eşti sigur că ea nu era grav rănită? l-am întrebat.

— Nu sunt sigur. Dar s-a ridicat singură de jos. Şi putea foarte bine să stea în picioare.

Când am început să vorbesc aveam un nod în gât:

— Şi n-ai spus nimănui despre accident, nici când ai văzut ce s-a întâmplat de fapt?

Bărbatul clătină din cap.

— N-am văzut ce s-a întâmplat. Nu mă prea omor cu cititul

ziarelor locale. Nu scriu decât vorbe de clacă. Dar femeia mea, ea tot vorbea despre ceea ce s-a întâmplat. N-am vrut să mă duc la poliţie, dar ea m-a convins, m-a făcut să vorbesc cu inspectorul ăsta.

— Ştii cumva ce fel de dubiţă era? l-am întrebat.

— Era o dubiţă albă. Cred că una închiriată. Era curată şi nouă.

— Şi numărul de înmatriculare?

Graham dădu din cap.

— Habar n-am.

— Cum arăta bărbatul din dubiţă? l-am întrebat. Ne poate ajuta orice amănunt de care îţi aminteşti, domnule Graham. Ne-ai ajutat deja enorm.

El ridică din umeri, dar vedeam că se gândea la ceea ce se întâmplase.

— Omul n-avea nimic neobişnuit. Nu era chiar aşa de înalt ca dumneata, dar era înalt. Un om obişnuit. Un negru ca orice negru.

49

Într-un mic apartament dintr-o suburbie a Washingtonului, Mount Rainier, detectivul Patsy Hampton stătea întinsă pe pat, răsfoind neliniştită paginile ziarului *Washington Post.* Nu putea dormi, dar asta nu era ceva neobişnuit. Mereu avusese probleme cu somnul, încă de când era doar o fetiţă în Harrisburg, Pennsylvania. Mama ei spunea că fata avea probabil conştiinţa încărcată în legătură cu ceva.

Urmări un episod în reluare din „Spitalul de Urgenţă“, apoi îşi aduse un iaurt cu afine şi se conectă pe America Online. Primise un e-mail de la tatăl său, care acum se mutase în Delray Beach, Florida, şi altul de la o veche colegă de cameră de la colegiu, de la Universitatea Richmond, de care oricum nu fusese prea ataşată.

Fosta ei colegă de cameră tocmai aflase de la o prietenă comună

că Patsy era un detectiv de elită în Washington şi că ducea o viaţă interesantă. Fata îi scria că are patru copii şi că locuieşte într-o suburbie din Charlotte, North Carolina, dar adăugase că e plictisită de tot ce îi oferă viaţa. Patsy Hampton ar fi dat orice să aibă măcar un copil.

Se duse înapoi în bucătărie şi luă o sticlă rece de apă minerală Evian. Ştia bine că viaţa ei devenise ridicolă. Petrecea prea mult timp la serviciu, dar şi prea mult timp de una singură acasă, mai ales în week-end-uri. Şi nu pentru că nu s-ar fi putut întâlni cu bărbaţi; în ultima vreme era înnebunită după bărbaţi.

Încă mai visa să găsească pe cineva compatibil, să aibă copii. Dar era din ce în ce mai obosită de ciclul deprimant şi înnebunitor de a căuta pe cineva interesant. De obicei ajungea să se întâlnească cu indivizi care erau iremediabil plicticoşi sau cu papiţoi de vreo treizeci şi ceva de ani, care încă se purtau ca nişte adolescenţi, dar fără a mai avea farmecul tinereţii. *Fără nicio speranţă, fără nicio speranţă, fără nicio speranţă,* se gândea ea în timp ce îi trimitea tatălui ei din Florida o minciună dulceagă drept răspuns.

Sună telefonul şi ea privi spre ceasul de la mână – era ora 12 şi 20 de minute.

Înşfacă receptorul.

— Hampton la telefon.

— Aici e Chuck, Patsy. Scuză-mă că te sun aşa de târziu. Te-am deranjat cumva? Erai trează?

— Da, sigur, nicio problemă, Chucky Cheese. Sunt perfect trează, ca şi ceilalţi vampiri, inclusiv tu, bănuiesc.

Era cam târziu, dar se bucura să mai aibă veşti de la Chuck Hufstedler, care fusese un expert în computere la FBI-ul din Washington. Cei doi se ajutau reciproc de multe ori, iar ea îi vorbise recent despre crimele nerezolvate din districtul Columbia, în special despre femeile neidentificate. Chuck îi spusese că el ţinea legătura şi cu Alex Cross, dar că acesta avea acum mari probleme personale. Logodnica lui fusese răpită, iar Patsy Hampton se întreba dacă nu

cumva incidentul avea vreo legătură cu crimele din Southeast.

— Sunt trează de tot, Chuck. Ce s-a întâmplat? Ce idee ţi-a mai venit?

Chuck începu cu o pledoarie care spunea multe despre lipsa lui de încredere în el însuşi:

— Poate să nu fie nimic, dar poate că este totuşi ceva interesant în legătură cu crimele din Southeast şi mai ales legat cu cele două fete din Shaw. Deşi totul pluteşte într-o beznă totală.

Expertul în computere îi reţinuse atenţia.

— Acolo se află şi criminalul ăsta, Chuck, într-o beznă totală. Spune-mi ce ai aflat. Sunt trează şi te ascult. Vorbeşte, Chucky Cheese.

Chuck începu să bată câmpii. Aşa era el mereu, din păcate, fiindcă, de fapt, era un băiat simpatic.

— Ai auzit de JPR, Patsy? o întrebă el.

— Ştiu că înseamnă jocuri pe roluri şi, da, ştiu că există un joc cunoscut sub numele de Dragoni şi Donjoane sau Donjoane şi Dragoni – nu ştiu ordinea exactă.

— Este vorba de Donjoane şi Dragoni sau Donjoane şi Dragoni Avansaţi. Să-ţi spun ceva personal, fetiţo: şi eu joc din când în când câte un JPR, se numeşte Sfârşitul Mileniului. Joc vreo două ore pe zi de obicei. Mai mult în week-end-uri.

— Am aflat ceva nou. Zi, Chuck. *Dumnezeule,* gândi ea, *confesiuni cibernetice în miez de noapte.*

— Este un joc foarte popular, chiar şi adulţii îl joacă. Personajele din Sfârşitul Mileniului lucrează pentru Securitatea Vulturului Negru. Este o organizaţie privată a unor justiţiari care angajează oameni pentru investigaţii în toată lumea. Personajele sunt toate oameni buni care caută să facă bine.

— A-ha, Chuck. Te tot învârţi în jurul cozii. Te rog, pune odată punctul pe i. E aproape douăsprezece şi jumătate noaptea, amice.

— Bine, îmi pare grozav de rău şi sunt profund jenat. Aşa… există un *chatroom on-line* pe care l-am vizitat. Se numeşte Chatroom

de jocuri şi se află pe AOL. După cum ţi-am spus, are loc o convorbire fascinantă despre un nou gen de joc. Mai mult, este de fapt un anti-joc. Toate jocurile pe roluri pe care le ştiu eu au personaje pozitive care încearcă să învingă haosul şi răul. Jocul de care îţi vorbesc eu acum are câteva personaje negative care încearcă să surclaseze binele. Patsy, mai ales unul dintre personaje atacă şi ucide femei în Southeast, districtul Columbia. Sunt multe detalii sordide despre crime. Nu apar adevăraţii jucători, dar se ştie despre jocul ăsta. Probabil că jocul propriu-zis este protejat. Am crezut că tu ştii toate astea. Jocul se numeşte „Cei Patru Călăreţi".

Evident, Patsy Hampton era acum trează de-a binelea.

— Mă ocup eu de treaba asta. Mulţam, Chuck. Să rămână deocamdată între noi doi ceea ce am discutat acum, da? Chuck?

— Da. Bine.

Patsy avu nevoie de numai câteva minute să intre în AOL, apoi în Gamester's Chatroom. Nu participa, ci doar citea ceea ce spuneau ceilalţi. Era interesant. Se întreba dacă nu cumva dăduse de capăt cazului femeilor neidentificate asasinate.

Ceilalţi din Chatroom se numeau Viper, Landlocked, J-Boy şi Lancelot. Discutau şi tot discutau despre cele mai tari jocuri ale fanteziei şi despre reviste interzise, lucru care mai că o adormi. Cei Patru Călăreţi au fost menţionaţi de vreo două ori, dar numai în treacăt, ca o referire oarecare. Lancelot era acela care vorbise despre joc. Chuck avea dreptate: probabil că nu aceştia erau adevăraţii jucători, dar ei aflaseră într-un fel sau altul despre acest joc.

Cei ahtiaţi după asemenea fantezii deveniseră destul de enervanţi pe la ora unu şi un sfert. În cele din urmă, frustrată, Patsy tastă un mesaj pentru descreieraţi. Iar ea îşi spuse Sappho.

AM INTRAT TÂRZIU, DAR „CĂLĂREŢII" MI SE PARE UN JOC SIMPATIC ŞI REVOLUŢIONAR. LANCELOT. E CAM ÎNDRĂZNEŢ, NU?

Lancelot răspunse:

NU E CHIAR AŞA, *SAPPO.* SE JOACĂ MULT JOCUL ĂSTA ÎN

ULTIMA VREME. SUNT ANTI-EROI, PSIHOPAŢI. MAI ALES ÎN CERCURILE DE JOCURI DE VAMPIRI.

Hampton scrise:

PARCĂ AM CITIT CEVA DESPRE CRIMELE ASTEA ÎN ZIARE? APROPO, SE SCRIE SAPPHO, CA POETA.

Lancelot răspunse:

DA, DAR MULTE JPR SE FOLOSESC DE EVENIMENTE REALE. NU TE SUPĂRA, *SAPPO,* ZĂU.

Hampton zâmbi. Individul era un mucos obraznic, dar ea era în legătură cu el, cel puţin pentru moment. Şi avea nevoie de el. Cât ştia el oare despre Cei Patru Călăreţi? Putea fi el unul din jucători? Încercă să afle mai multe despre Lancelot, dar accesul era restricţionat.

EŞTI SIMPATIC. TU EŞTI JUCĂTOR, LAUGHALOT (râdemult) SAU DOAR UN CRITIC DE ARTĂ?

MIE NU-MI PLACE CONCEPŢIA DE BAZĂ A CĂLĂREŢILOR. ŞI ORICUM ESTE UN JOC PRIVAT. *STRICT* PRIVAT. ÎNCRIPTAT.

CUNOŞTI VREUN JUCĂTOR? AŞ VREA SĂ JOC ŞI EU!

Nu mai veni niciun răspuns la întrebare. Patsy se gândi că poate îndrăznise prea mult şi prea repede. La dracu'! Ar fi trebuit să se gândească mai bine. La dracu', la dracu'! Hai, intră, Lancelot. Pământul către Lancelot.

CHIAR AŞ DORI SĂ JOC ŞI EU „CEI PATRU CĂLĂREŢI". VORBESC SERIOS. NU E NICIO GLUMĂ. LANCELOT?

Patsy Hampton aşteptă, dar în zadar, Lancelot ieşise din Chatroom. Lancelot plecase. Şi astfel se duse şi legătura ei cu cineva care juca un aşa-zis joc al fanteziei în legătură cu unele crime oribile din Washington – crime comise cu adevărat.

50

M-am întors la Washington în prima săptămână din septembrie şi nu mă simţisem niciodată atât de străin în propria mea piele. Fusesem în Bermude cu familia mea şi cu Christine, iar acum mă întorceam fără ea. Cel ce o răpise pe Christine mă contactase o singură dată. Îmi era dor de ea în fiecare clipă a fiecărei zile şi mă durea când mă gândeam pe unde s-ar putea afla acum.

Era o zi neobişnuit de friguroasă şi cu vânt puternic când m-am întors în oraş. Parcă vara se transformase subit în miezul toamnei, de parcă eu aş fi lipsit din oraş mult mai mult timp. Plutisem într-o ceaţă ireală în Bermude şi parcă era tot aşa şi acum, când m-am întors în districtul Columbia. Nu mă mai simţisem niciodată aşa de rău. Atât de pierdut, de zdruncinat, de învins.

Mă întrebam dacă nu cumva Christine şi cu mine nu intrasem în lucrătura dibace a unui nebun, în ceea ce psihologii criminalişti numesc o fantezie ucigătoare. Dacă era aşa, cine era acest nebun şi unde se afla el acum? Era Nevăstuica? L-am cunoscut cumva în trecut? Ticălosul fără scrupule şi fără inimă îmi transmisese: „Este la noi". Şi cu asta basta! Niciun alt cuvânt. Iar acum doar o tăcere care mă asurzea.

Am luat un taxi de la aeroport şi mi-am amintit de ceea ce i se întâmplase lui Frank Odenkirk, care, inocent, luase un taxi într-o seară de august şi terminase asasinat pe Alabama Avenue, lângă parcul Dupont. Nu mă mai gândisem la cazul Odenkirk în ultimele trei săptămâni. Şi rareori mă mai gândisem în timp ce eram în Bermude, la cazurile femeilor neidentificate asasinate, de care acum mi-am amintit cu un sentiment de vinovăţie. Şi alţii suferiseră pierderi dureroase din cauza asasinului.

Mă întrebam dacă se mai aflase ceva şi cine anume din birou se ocupa de caz, cel puţin de cazul Odenkirk. Pe de altă parte, nu mă simţeam în stare să mai lucrez la vreun caz de crimă nerezolvat în

momentul acela. Simţeam că locul meu este tot în Bermude, şi îmi venea să mă întorc acolo chiar în clipa în care am aterizat.

Pe urmă am văzut casa noastră chiar în faţă, pe Strada 5. Se întâmpla ceva bizar – era o mulţime de oameni adunată acolo.

51

O mulţime de oameni stăteau pe verandă şi alţii se adunaseră ciorchine în faţa casei, unde ajunsesem cu taxiul. Pe stradă erau parcate maşini pe un rând şi pe două rânduri.

Am recunoscut-o pe mătuşa Tia. Pe verandă, împreună cu copiii, se aflau cumnata mea, Cilla, împreună cu Nana. Şi Sampson era acolo, cu o prietenă de-a lui, Millie, care era avocată la Ministerul de Justiţie.

Câţiva dintre cei aflaţi acolo mi-au făcut semne cu mâna când am ajuns în faţa casei, aşa că am înţeles că totul era în ordine. Nu era vorba de un alt necaz. Dar ce se întâmplase totuşi?

Am văzut-o pe nepoata mea Naomi cu soţul ei Seth Taylor, care veniseră de departe, din Durham, North Carolina. Jerome Thurman, Rakeem Powell şi Shawn Moore stăteau pe peluza din faţa casei.

— Hei, Alex, ne bucurăm să te vedem, bubui glasul baritonal al lui Jerome pe când treceam spre verandă.

Am pus jos în cele din urmă geanta de voiaj şi am început să dau mâna cu oamenii, să ne îmbrăţişăm şi să ne sărutăm.

— Toţi suntem aici ca să te întâmpinăm, spuse Naomi. Veni la mine şi mă strânse tare în braţe. Te iubim mult. Dar putem pleca dacă nu doreşti să rămânem acum.

— Nu, nu. Mă bucur că aţi venit, Scootchie, am spus şi mi-am sărutat nepoata pe ambii obraji.

Cu ceva vreme în urmă, ea fusese răpită în Durham, North Carolina. Atunci eu am fost acolo la ea, ca şi Sampson.

— Ce bine că tu şi Seth sunteţi aici. Mă bucur să vă văd pe toţi. Nici nu ştiţi ce bine mă simt cu voi.

Mi-am îmbrăţişat rudele şi prietenii, pe bunica, pe frumoşii mei copii, şi am înţeles din nou cât de norocos eram că existau atâţia oameni în viaţa mea. Acasă la noi veniseră şi două profesoare de la Şcoala Adevărului. Erau prietene cu Christine şi au început să plângă atunci când s-au apropiat de mine. M-au întrebat dacă s-a mai aflat ceva şi dacă puteau să mă ajute cu ceva.

Le-am spus că aveam un martor la răpire şi multe speranţe. Profesoarele se înveseliră la auzul acelor veşti care, de fapt, nu erau chiar aşa de bune precum le anunţasem eu. Nu mai aflasem nimic în plus de la martorul ocular la răpire. Nimeni altcineva nu văzuse dubiţa albă care o răpise pe Christine.

Pe la ora nouă, Jannie mă prinse într-un colţ din grădină. Tocmai petrecusem o jumătate de oră cu Damon în pivniţă, discutând ca între bărbaţi şi făcându-ne puţin că boxăm.

Damon îmi spusese că nu mai putea să-şi amintească faţa lui Christine şi cum arăta ea exact. I-am răspuns că acest lucru se mai întâmplă şi că nu trebuie să se neliniştească. Pe urmă ne-am îmbrăţişat îndelung.

Jannie aşteptase răbdătoare ca să vorbească şi ea cu mine.

— E rândul meu? mă întrebă ea.

— Bineînţeles, scumpa mea.

Jannie mă luă de mână şi mă trase în casă. Mă conduse sus – nu în camera ei, ci în camera mea.

— Dacă o să te simţi singur aici, la noapte, poţi să vii în cameră la mine. Vorbesc serios, spuse ea, închizând uşor uşa după noi.

Fata asta este atât de înţeleaptă şi vede lucrurile atât de bine! Şi ea şi Damon sunt nişte copii buni. Nana spune că ei au „caractere sănătoase“ şi că se dezvoltă frumos. Până aici totul e în ordine.

— Mulţumesc, iubito. O să vin la tine în cameră în caz că mă simt rău dincolo. Eşti drăguţă şi grijulie.

— Da, tati. Şi tu m-ai ajutat aşa, şi mă bucur pentru asta. Dar am

de pus o întrebare serioasă, tati. E greu, dar trebuie să te întreb ceva.

— Spune, am invitat-o eu, simţindu-mă jenat de privirea ei gravă. Nu mă puteam concentra şi nu ştiam dacă o să pot răspunde ca lumea la una din serioasele întrebări ale lui Jannie. Te ascult, iubito, am adăugat. Dă-i drumul.

Ea îmi lăsă mâna, dar se răzgândi şi o apucă din nou în mâinile ei micuţe.

— Tati, Christine a murit? mă întrebă ea. Poţi să-mi spui dacă e aşa. Te rog, spune-mi adevărul. Vreau să-l ştiu.

Aveam senzaţia că mă prăbuşesc stând acolo, pe marginea patului, cu Jannie. Sunt sigur că habar nu avea cât mă durea întrebarea ei sau cât de greu îmi era să-i răspund.

Mă clătinam pe marginea negrului abis şi aproape că nu mai ştiam de mine, dar mi-am venit în fire şi am inspirat adânc. Pe urmă am încercat să răspund la întrebarea cinstită a fetiţei mele, cât de bine puteam.

— Încă nu ştiu, am spus. Ăsta-i adevărul. Sperăm să o găsim, iubito. Până acum am găsit un martor.

— Dar s-ar putea să fie moartă, tati?

— Hai să-ţi spun ce ştiu eu despre moarte, am replicat. Ceea ce ştiu eu cu adevărat. De fapt, singurul lucru pe care îl ştiu.

— Pleci şi rămâi pentru totdeauna cu Iisus, zise Jannie. Din felul în care vorbea, nu eram prea sigur că ea chiar credea ceea ce spune. Suna ca unul din „gospelurile“ Nanei sau poate că auzise acest lucru la biserică.

— Da, şi asta-i cea mai mare liniştire, fetiţă. Dar eu mă gândeam la altceva. Poate e acelaşi lucru, privit dintr-o altă perspectivă.

Ochişorii ei arzători mă străfulgerau, nu mă slăbeau nicio clipă.

— Poţi să-mi spui, tati. Te rog. Vreau să aud adevărul. Mă interesează foarte mult.

— Nu e ceva rău, dar pe mine mă ajută ori de câte ori moare cineva. Ia gândeşte-te. Noi venim aşa de uşor pe lume – de undeva, din univers, de la Dumnezeu. De ce ar fi mai greu când plecăm din

viaţă? Noi venim dintr-un loc bun. Când plecăm – ne ducem într-un loc bun. Înţelegi, Jannie?

Jannie dădu din cap şi continuă să mă privească intens.

— Înţeleg, şopti ea. Ca în balanţă.

Făcu o mică pauză, gândindu-se, apoi spuse:

— Tati, dar Christine nu a murit. Ştiu eu asta. Încă nu a plecat în locul acela bun. Aşa că să nu-ţi pierzi speranţa.

52

Caracterul şi trăsăturile „Morţii" erau aşa de asemănătoare cu ale sale, gândea Shafer în timp ce gonea cu maşina spre sud, pe autostrada I-95. „Moartea" nu era extraordinar de inteligentă, dar el era mereu meticulos şi până la urmă câştiga mereu.

Pe când Jaguarul negru trecea în goană pe lângă ieşirile din diverse orăşele, Shafer se întreba dacă ar fi dorit să fie prins atunci, dacă avea nevoie să fie demascat, dacă avea nevoie să-şi arate tuturor adevărata faţă. Boo Cassady credea că el se ascundea de ea, dar, lucru şi mai important, el se ascundea în acelaşi timp şi de el însuşi. Poate că ea avea dreptate. Poate că el dorea în subconştient ca Lucy şi copiii lor să-l cunoască în cele din urmă cu adevărat. Şi poliţia. Dar mai ales personalul băţos şi preţios de la ambasadă.

Eu sunt „Moartea" – asta sunt. Sunt un criminal în serie – a*sta sunt. Nu mai sunt Geoffrey Shafer; poate n-am fost niciodată. Iar dacă cumva am fost cândva, asta s-a întâmplat cu mult, cu foarte mult timp în urmă.*

Shafer avusese dintotdeauna un fel de-a fi răutăcios, răzbunător, distrugător. Îşi amintea asta încă din primii lui ani de viaţă, când călătorea cu familia lui prin toată Europa, pe urmă prin Asia şi în final înapoi în Anglia. Tatăl lui lucrase în armată şi fusese mereu „un tip dur" în familie. El îl lovea pe Shafer şi pe fraţii acestuia, dar nu chiar atât de des pe cât o lovea pe mama lor, care a murit din

cauza unei căzături pe când Geoffrey Shafer avea numai doisprezece ani.

Shafer era voinic, copil fiind, şi era un „hombre dur“, un adevărat taur. Ceilalţi băieţi se fereau de el, până şi fraţii lui, Charles şi George, care considerau că Geoff era „în stare de orice“. Şi chiar era în stare de orice.

Dar nimic din primii lui ani de viaţă nu l-a pregătit să devină bărbatul care se dezvoltase până la urmă, după ce a intrat în MI6. Acolo a aflat el că este în stare să omoare o altă fiinţă omenească – şi acolo a descoperit că îi şi plăcea acest lucru. Îşi descoperise chemarea, singura lui pasiune. Era supremul „tip dur“; era „Moartea“.

Shafer continuă să ruleze spre sud pe autostrada interstatală. Pentru că era târziu, circulaţia rutieră era redusă, formată în majoritate din camioane care se îndreptau în mare viteză spre Florida, presupuse el.

Compuse mental un mesaj către ceilalţi parteneri de joc:

ÎN SEARA ASTA, MOARTEA MERGE LA FREDERICKSBURG, MARYLAND.

O FEMEIE FRUMOASĂ DE 37 DE ANI LOCUIEŞTE ACOLO ÎMPREUNĂ CU FIICA SA IDENTICĂ CU EA CA FIGURĂ, ÎN VÂRSTĂ DE 15 ANI.

FEMEIA ESTE DIVORŢATĂ

UN AVOCAT DE PROVINCIE,

UN PROCUROR

FIICA EI ESTE O STUDENTĂ MERITUOASĂ ŞI JUCĂTOARE DE FOTBAL.

CELE DOUĂ FEMEI VOR DORMI.

MOARTEA A SOSIT ÎN MARYLAND PENTRU CĂ WASHINGTONUL ESTE PREA PERICULOS ACUM. (DA, AM ŢINUT CONT DE AVERTISMENTUL VOSTRU.)

TOATĂ POLIŢIA DIN DISTRICTUL COLUMBIA ESTE ÎN CĂUTAREA UNUI CRIMINAL DE FEMEI FĂRĂ IDENTITATE.

PATSY HAMPTON, UN DETECTIV ISTEŢ, SE OCUPĂ DE CAZ, IAR DETECTIVUL CROSS S-A ÎNTORS DIN BERMUDE.

VA FI INTERESANT DE VĂZUT

DACĂ I S-A SCHIMBAT CUMVA CARACTERUL

NU CREDEŢI?

VĂD CASA CAHILL ÎN FAŢA MEA.

ÎMI IMAGINEZ CELE DOUĂ FRUMOASE FEMEI CAHILL.

ELE LOCUIESC ÎNTR-O CASĂ GEN FERMĂ. CU PATRU DORMITOARE.

STRADA SUBURBANĂ ESTE ÎN GENERAL GOALĂ PE LA ORA 1:00 NOAPTEA.

NIMENI NU VA PUTEA SĂ FACĂ LEGĂTURA

ÎNTRE ACESTE DOUĂ CRIME

ŞI FEMEILE NEIDENTIFICATE.

CE MULT MI-AR PLĂCEA SĂ FIŢI ŞI VOI AICI, CU MINE.

CE MULT MI-AR PLĂCEA

SĂ PUTEŢI SIMŢI ŞI VOI CEEA CE SIMT EU.

53

Shafer îşi parcă Jaguarul pe strada întunecoasă şi se simţi ciudat de singur şi de înspăimântat. De fapt se speria singur. De lucrurile la care se gândea şi pe care le făcea. Nimeni în lume nu avea o minte atât de întortocheată ca a lui – nimeni nu gândea în felul lui. Nimeni nu avusese vreodată astfel de fantezii şi idei trăsnite pe care să le mai şi pună în practică.

Ceilalţi jucători aveau şi ei vieţile complicate şi pline de fantezii bolnăvicioase, dar acestea păleau în comparaţie cu viaţa lui extraordinară. „Foametea“ pretindea drepturile de autor ale unei serii de crime psihosexuale în Thailanda şi Filipine. „Războiul“ adora să se considere drept capul neîncoronat al grupului – el pretindea că „influenţează“ aventurile celorlalţi. „Cuceritorul“ era imobilizat într-un scaun cu rotile şi inventa poveşti despre cum ar

putea folosi infirmitatea lui ca să-şi atragă prada suficient de aproape ca să o poată ucide.

Shafer se îndoia că vreunul dintre ei avea într-adevăr curajul să-şi joace rolul în lumea reală.

Dar poate că îl vor surprinde şi ei pe el. Poate că fiecare din ceilalţi trăia şi el o fantezie criminală. Ar fi fost grozav să se întâmple aşa ceva.

Femeile familiei Cahill credeau că se aflau în deplină siguranţă în casa de fermă, la mai puţin de douăzeci şi cinci de metri distanţă în faţa lui. Shafer vedea un gard verde din lemn care împrejmuia o terasă de piatră şi o piscină în spatele casei. Casa avea uşi glisante către piscină. Erau multe posibilităţi de luat în calcul.

Ar fi putut să intre în casă şi să le ucidă pe amândouă în stil de execuţie. Pe urmă s-ar fi înapoiat direct la Washington.

Poliţia şi FBI-ul din zonă ar fi fost de-a dreptul descumpănite. Povestea ar fi putut umple reţele întregi de televiziune. Două femei împuşcate şi omorâte în timp ce dormeau, mamă şi fiică, admirate de întreg oraşul. Nu exista mobil pentru oribila crimă, nu existau suspecţi.

În clipa aceea era excitat şi îi era greu să meargă. I se părea comică excitarea aceea absurdă. Gura lui schiţă un zâmbet.

La două-trei case mai jos, pe stradă, urla a mare jale un câine – un căţeluş beteag după sunet. Apoi, un câine mai mare începu să urle şi el. Simţeau moartea, nu? Ştiau că el este acolo.

Shafer îngenunche lângă un arţar, la marginea curţii. Stătea ascuns în umbră, în timp ce luna arunca o lumină albă, plăcută, peste curte.

Shafer scoase zarurile din buzunar, apoi le aruncă pe peluză. „Aşa. Jucăm după toate regulile. Să vedem ce ne rezervă noaptea.“ Numără cifrele de pe zarurile speciale. Erau neclare în întuneric.

Lui Shafer nu-i veni să creadă ceea ce vedea. Îi venea să urle ca şi câinii înnebuniţi şi sălbăticiţi din vecinătate.

Suma era 5.

„Moartea“ trebuia să plece de acolo! Chiar în clipa aceea! Nu puteau avea loc crime în seara aceea!

Nu! Nu va face asta! La naiba cu zarurile. Nu voia să plece. Nu putea. Pierduse orice control al instinctelor, nu? Ei, fie şi aşa. Alea jacta est, îşi aminti el de la orele de latină de pe când era copil – Iulius Cezar înainte de trecerea Rubiconului: „Zarurile sunt aruncate“.

Era o seară monumentală. Încălca regulile pentru prima oară. Schimba jocul pentru totdeauna.

Avea nevoie să omoare pe cineva, iar dorinţa aceea era totul pentru el.

Se grăbi spre casă înainte să se răzgândească. Era emoţionat. Adrenalina îi pulsa în întreg organismul. Mai întâi se folosi de tăietorul pentru sticlă, apoi sparse pur şi simplu un gemuleţ cu mănuşa pe mână.

O dată intrat în casă, se îndreptă rapid spre holul întunecat. Asudase tot – nu îi stătea în fire. Intră în dormitorul lui Deirdre. Femeia dormea în ciuda zgomotului făcut de fereastra spartă. Braţele ei goale erau aruncate deasupra capului, într-o poziţie de capitulare.

— Minunat, şopti el.

Femeia era îmbrăcată cu o pereche de bikini şi un sutien, acelaşi model.

Picioarele ei lungi erau desfăcute delicat, în aşteptare. În visurile ei, probabil că ştia că vine el. Shafer credea că visurile îţi spun adevărul şi că e bine să ţii cont de ele.

Încă era excitat şi atât de fericit că se hotărâse să încalce regulile.

— Tu cine dracu’ eşti? auzi el deodată. Vocea venea din spate.

Shafer se întoarse.

Era Lindsay, fiica. Nu avea nimic pe ea, în afara unor desuuri corai – un sutien şi chiloţei. Shafer ridică liniştit arma şi ţinti drept între ochii ei.

— Şşşş. Nu cred că ai vrea să ştii, Lindsay, spuse el cu glasul cel mai calm cu putinţă, nemaiobosindu-se să-şi ascundă accentul

englezesc. Dar oricum o să-ţi spun.

Şi apăsă pe trăgaci.

54

Pentru a doua oară în viaţa mea am înţeles cum e când te simţi victima unei crime îngrozitoare şi nu în pielea unui detectiv anchetator al respectivei crime. Eram parcă debranşat. Simţeam nevoia să fac ceva pozitiv într-un caz sau să mă întorc la munca mea de voluntar la St. Anthony's – aş fi făcut orice ca să nu mă mai gândesc la ceea ce se întâmplase.

Trebuia să fac ceva, dar ştiam că pierdusem capacitatea de a mă concentra, capacitate care îmi fusese atât de firească. Am fost pus în faţa a două crime şocante, comise în Maryland, care mă îngrijorau din nu ştiu ce motiv. Nu m-am ocupat de caz. Rău am făcut. Ar fi trebuit.

Nu mai eram eu însumi; mă simţeam pierdut de-a binelea. Încă petreceam ore întregi gândindu-mă la Christine, amintindu-mi totul despre timpul petrecut împreună, închipuindu-mi faţa ei, oriunde m-aş fi aflat.

Sampson a încercat zadarnic să mă scoată din starea aceea. A încercat realmente din greu. El şi cu mine făceam ronduri pe străzile din Southeast. Am răspândit vorba că eram în căutarea unui taxi roşu şi albastru, posibil ţigănesc. Am umblat din uşă în uşă în cartierul Shaw, acolo unde fuseseră găsite asasinate Tori Glover şi Marion Cardinal. De multe ori mergeam acolo pe la zece sau unsprezece noaptea.

Nu-mi păsa. Oricum nu mai puteam dormi.

Lui Sampson îi păsa de mine. El era prietenul meu.

— Se presupunea că lucrezi la cazul Odenkirk, nu? Eu nu ar trebui să lucrez deloc. Şefu' ar face apoplexie dacă ar şti. Îmi place

asta, spuse Sampson, în timp ce înaintam cu greu pe Strada S, într-o noapte târzie. Sampson locuise în cartier ani de zile. Îi cunoştea toate cotloanele.

— Jamal, tu ştii ceva ce ar trebui să ştiu şi eu? strigă el către un tânăr cu cioc care se sprijinea de un stâlp de piatră.

— Nu ştiu nimic. Eu doar îmi odihnesc creierul. Respir puţin aerul ăsta rece de noapte. Tu ce faci?

Sampson se întoarse spre mine.

— Nenorociţi de tâlhari care umblă pe toate străzile astea, peste tot. E un loc ideal ca să comiţi o crimă şi să nu fii prins. Ai mai vorbit cu poliţia din Bermude de curând?

Am dat din cap şi mi-am fixat privirea pe un punct din faţă.

— Patrick Busby mi-a spus că treaba asta cu dispariţia lui Christine nu mai face primele pagini din ziare. Nu ştiu dacă e bine sau rău. Probabil că e rău.

Sampson fu de acord cu mine.

— Nu mai trăiesc sub tensiune. Şi te întorci acolo?

— Nu chiar acum. Da, trebuie să mă întorc. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat.

El mă privi drept în ochi.

— Mai eşti atent? Eşti atent, dulceaţă?

— Da, sunt atent. În majoritatea timpului. Sunt bine. I-am arătat cu capul o clădire din cărămidă roşie din apropiere. Clădirea asta trebuie să aibă vedere către intrarea principală de la clădirea fetelor. Toate ferestrele astea. Hai la treabă.

Sampson dădu din cap.

— Sunt lângă tine oricât vei vrea tu să fiu.

Perspectiva de a baleia străzile mă atrăgea în mod deosebit în seara aceea. Am fost pe la toţi cei din clădire pe care i-am putut găsi acasă, aproape jumătate din apartamente. Nimeni nu văzuse niciun taxi roşu şi albastru pe stradă; şi nimeni nu le văzuse nici pe Tori, nici pe Marion. Sau cel puţin aşa spuneau ei.

— Faci vreo legătură pe undeva? am întrebat în timp ce coboram

scările abrupte de la etajul patru. Tu ce zici? Ce dracu' nu înţeleg eu?

— Nu fac nicio legătură, Alex. Înţelegi totul. Nevăstuica nu a lăsat niciun indiciu. Niciodată nu lasă vreunul.

Am ajuns înapoi la intrare şi ne-am întâlnit cu un bătrân care ducea trei pungi de plastic de la băcănia Stop & Shop.

— Suntem detectivi criminalişti, i-am spus. Au fost omorâte două fete peste drum.

Bărbatul dădu din cap.

— Tori şi cu Marion. Le ştiu. Vreţi să ştiţi despre tipul care a supravegheat clădirea? A stat acolo mai toată noaptea, într-o maşină elegantă, neagră, spuse el. Era un Mercedes, cred. Presupuneţi că el este criminalul?

55

— Am fost plecat o vreme, ştiţi? Am fost în vizită la cele două babe de surori ale mele din North Carolina; o săptămână de amintiri frumoase şi de mâncare gătită, spuse bătrânul pe când urcam scările până la etajul patru. De asta am lipsit cu ocazia primelor investigaţii făcute de detectivii voştri.

Era muncă de rutină aici, gândeam eu în timp ce urcam scările – genul acela de muncă pe care foarte mulţi detectivi încearcă să îl evite. Bărbatul se numea DeWitt Luke şi se pensionase de la Bell Atlantic, imensa companie de telefoane care serveşte mare parte din Northeast. Era cel de-al cincizeci şi treilea interviu pe care îl luasem în Shaw.

— L-am văzut cum stătea acolo pe la unu noaptea. La început nu i-am dat importanţă. M-am gândit că poate aşteaptă pe cineva. Părea un om de treabă. Dar mai era tot acolo şi pe la ora două. Şedea în maşină. Mi s-a părut ciudat. Bărbatul făcu o lungă pauză,

de parcă ar fi încercat să-şi amintească.

— Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat? l-am impulsionat eu.

— Am adormit. Dar m-am trezit ca să fac pipi pe la trei şi jumătate. El tot acolo era, în maşina lui strălucitoare. Aşa că de data asta l-am urmărit cu mai multă luare-aminte. Se uita concentrat spre partea cealaltă a străzii. De parcă ar fi fost un spion. Nu pot să vă spun la ce se uita, dar era foarte atent. M-am gândit că poate era poliţist. Doar că maşina lui era prea frumoasă.

— Aici ai dreptate, admise Sampson şi râse zgomotos. În garajul meu nu se află niciun Mercedes.

— Mi-am tras de data asta şi un scaun pliant lângă fereastra întunecată din apartamentul meu. Am avut grijă să nu aprind nicio lumină ca să nu mă vadă. Reuşise să mă captiveze. Vă amintiţi de filmul ăla vechi – „Fereastra din spate“? Am încercat să-mi închipui de ce şedea el acolo şi aştepta. Poate era un iubit gelos, sau un soţ gelos, sau vreun pândar nocturn. Dar nu deranja pe nimeni din câte am văzut.

Am vorbit iar:

— Dar n-ai văzut nimic mai mult? Doar un bărbat care şedea în maşină?

— Cam pe când m-am trezit ca să fac pipi, el a coborât din maşină. A deschis portiera, dar plafoniera nu s-a aprins. Asta m-a pus pe gânduri, cu toată maşina lui frumoasă. Mi-a aprins imaginaţia. Am mijit ochii ca să văd mai bine. Urmă o altă pauză lungă.

— Şi?

— Era un domn înalt şi blond. Alb. Nu prea vin tipi de genul ăsta pe aici noaptea. Nici măcar ziua, ca să spun drept.

56

Investigaţia detectivului Patsy Hampton în legătură cu crimele comise asupra unor femei neidentificate începea să se mişte şi să dea rezultate. Ea considera că era dotată pentru munca asta. Avea încredere în capacitatea ei de a rezolva crimele. Ştia din experienţă că era mai isteaţă decât toţi ceilalţi colegi ai ei.

Era bine că îl avea pe Şefu' Pittman şi toate posibilităţile materiale de partea ei. Petrecuse ultima zi şi jumătate cu Chuck Hufstedler în clădirea FBI. Ştia că se folosea puţin de Chuck, dar lui nu părea că-i pasă de asta. Era un singuratic, iar ei îi plăcea compania lui. Ea şi cu Chuck încă mai şedeau în faţa computerului pe la trei şi jumătate după-amiază, când Lancelot accesă din nou Gamester's Chatroom. *Râdemult* – îşi aminti ea.

— N-a putut rezista, nu? spuse Hampton către Hufstedler. Te-am prins, nebunule.

Hufstedler o privi, arcuind sprâncenele lui negre şi groase.

— E ora trei şi jumătate după-amiază, Patsy. Ce înseamnă asta? Să-ţi spun eu ce cred că înseamnă. Poate că joacă în timpul serviciului. Dar pot să pun pariu că Lancelot este elev.

— Sau că îi place să se joace cu elevi. Ea exprimase un gând care o enervă chiar din clipa în care îl rostise.

De data asta, nu mai încercă să ia legătura cu Lancelot. Ea şi cu Chuck asistară la o discuţie sofisticată despre câteva jocuri pe roluri. Între timp, Chuck încerca să îl depisteze.

— Se pricepe la asta, este un adevărat hacker. Şi-a construit o bună securitate în sistemul lui. Însă, din fericire, o să dăm de el.

— Am încredere în tine, Brânzarule.

Lancelot rămase în Chatroom până după patru şi jumătate. Dar atunci totul era limpede. Chuck avea deja adresa şi numele lui: Michael Ormson, Hutchins Place, Foxhall.

Cu câteva minute înainte de ora cinci, două dubiţe albastru închis

traseră în faţa casei familiei Ormson din zona Georgetown Reservoir. Cinci agenţi îmbrăcaţi în fâşurile albastre ale FBI-ului şi detectivul Patsy Hampton au înconjurat imensa casă în stil Tudor, cu o peluză de un acru sau doi în faţă şi cu o privelişte măreaţă în spate.

Agentul FBI Brigid Dwyer şi Hampton au înaintat spre uşa principală şi au găsit-o descuiată. Cu armele scoase, cele două au intrat binişor în casă şi l-au descoperit pe Lancelot în bârlogul lui.

Părea de vreo treisprezece ani. Un drac de copil. Şedea în faţa unui computer, în şort şi în şosete negre.

— Hei, ce dracu' se întâmplă? Hei! Ce căutaţi în casa mea? N-am făcut nimic rău. Cine sunteţi voi? întrebă Michael Ormson cu o voce ascuţită, enervată, dar şovăitoare.

Băiatul era un slăbănog cu o faţă plină de coşuri. Pe spate şi pe umeri era roşu, ca şi cum ar fi avut o eczemă. Chuck Hufstedler ţintise bine. Lancelot era un adolescent care se juca cu computerul după orele de curs. Dar nu era Nevăstuica. Băiatul acesta nu putea fi Nevăstuica.

— Eşti Michael Ormson? îl întrebă Patsy Hampton. Lăsase arma jos, dar nu o pusese încă înapoi în toc.

Băiatul lăsă capul în jos, părând gata să plângă.

— Vai, Dumnezeule, vai, Dumnezeule, gemu el. Da, sunt Michael Ormson. Voi cine sunteţi? O să mă spuneţi părinţilor mei?

57

Tatăl şi mama lui Michael au fost contactaţi imediat la locurile lor de muncă, respectiv la Spitalul Universitar din Georgetown şi la Observatorul Naval al Statelor Unite. Cei doi erau actualmente despărţiţi, dar au izbutit să ajungă ambii la Foxhall în mai puţin de zece minute, chiar în condiţiile de trafic ale orei de vârf care se

apropia. Ceilalţi doi copii ai familiei Ormson, Laura şi Anne-Marie, se întorseseră deja de la liceu.

Patsy Hampton i-a convins pe părinţi să-i permită să stea de vorbă cu fiul lor chiar acolo, în prezenţa lor. Le-a mai spus că ei pot întrerupe discuţia oricând doresc. În cazul în care ei nu ar fi de acord, ea şi agentul Dwyer ar fi nevoite să-l ia cu ele pe Michael la sediul FBI pentru interviu.

Părinţii lui Michael, Mark şi Cindy Ormson, au convenit să-l lase pe Michael să vorbească. Erau evident speriaţi, în special de personalul FBI, dar păreau să aibă încredere în detectivul Hampton. Ea ştia că, în general, inspiră încredere oamenilor. Era drăguţă, părea sinceră şi avea un zâmbet dezarmant pe care îl folosea, la nevoie, ca pe o armă secretă.

— Mă interesează jocul denumit „Cei Patru Călăreţi", începu Hampton convorbirea cu băiatul. Ăsta este unicul motiv pentru care mă aflu aici, Michael. Am nevoie de ajutorul tău.

Adolescentul lăsă din nou bărbia în piept, apoi dădu din cap înainte şi înapoi. Hampton urmărea reacţiile băiatului cel nervos şi se hotărî să rişte. Ea avea un presentiment şi dădu frâu liber intuiţiei.

— Michael, orice crezi tu că ai fi făcut rău nu contează pentru noi. Nu are *nici o importanţă.* Nu ne interesează ce ai făcut tu prin intermediul calculatorului. Ce vrem noi de la tine nu are nimic de-a face cu tine personal, cu familia ta sau cu activitatea ta de hacker. S-au comis la Washington nişte crime îngrozitoare şi s-ar putea să existe o legătură între aceste crime şi jocul numit „Cei Patru Călăreţi". Te rog, Michael, ajută-ne. Eşti unica noastră speranţă. Tu eşti singurul care ne poate ajuta.

Mark Ormson, care era medic radiolog la Spitalul Universitar din Georgetown, se aplecă peste canapeaua de piele din încăpere. Părea cu mult mai înspăimântat acum decât fusese atunci când ajunsese acasă.

— Încep să cred că ar fi mai bine să consult un avocat, spuse el.

Patsy Hampton clătină din cap şi zâmbi blând către amândoi părinţii.

— Nu are nicio legătură cu fiul dumneavoastră, domnule şi doamnă Ormson. Vă pot asigura că el nu are niciun fel de necaz cu noi.

Se întoarse din nou către adolescent şi continuă:

— Michael, ce ştii tu despre „Cei Patru Călăreţi"? Noi ştim că tu nu faci parte dintre jucători. Mai ştim că este un joc cu acces foarte restrictiv.

Băiatul ridică privirea. Patsy ar fi putut jura că el o simpatiza şi poate că avea chiar o oarecare încredere în ea.

— Aproape nimic, doamnă. Nu cunosc cine ştie ce.

Hampton dădu din cap a încuviinţare.

— Este foarte important pentru noi, Michael. Cineva ucide oameni în cartierul Southeast din Washington – *în realitate,* Michael. Ăsta nu mai este un joc imaginar. Eu cred că tu ne poţi ajuta. Poţi împiedica să mai fie asasinaţi şi alţi oameni.

Michael lăsă din nou capul în jos. Nu prea îndrăznise să se uite la mama şi la tatăl său de când sosiseră.

— Mă pricep bine la calculatoare. Probabil că v-aţi dat deja seama de asta.

Detectivul Hampton încuviinţă iar din cap, încurajându-l pe băiat.

— Ştim cât de bine te pricepi, Michael. Te-am depistat cu greu. Eşti *foarte* bun la calculatoare. Prietenul meu, Chuck Hufstedler, de la FBI, a fost de-a dreptul impresionat. După ce vom rezolva cazul ăsta, poţi veni să vezi unde lucrează. O să-ţi placă de el şi te vei îndrăgosti de echipamentele pe care le are la dispoziţie.

Michael zâmbi, dezvăluind o frumuseţe de proteză dentară.

— La începutul verii, probabil spre sfârşitul lui iunie, tipul ăsta a intrat în Gamester's Chatroom – acolo unde m-aţi găsit şi voi pe mine.

Patsy Hampton îl sorbea din ochi pe băiat. Avea o nevoie

disperată de el; ea intuia că asta va fi o mare lovitură, a ei în orice caz.

Michael continuă să vorbească liniştit:

— El, ca să zic aşa, parcă a acaparat conversaţia. De fapt, i-a imprimat o notă foarte bizară. A tot discreditat „Highlander", „D & D", „Millenium" şi toate celelalte jocuri la modă în prezent. Nu a mai lăsat pe nimeni să intervină în discuţie. Parcă era posedat de ceva. Tot făcea aluzie la jocul total diferit pe care îl prefera el – „Cei Patru Călăreţi". Era ca şi cum el n-ar fi vrut să ne spună despre jocul acela, dar apoi ne-ar fi dezvăluit oricum părţi disparate şi totuşi nu mult. Nu putea să tacă. Spunea că personajele din „Donjoane şi Dragoni", „Dune" sau „Condottiere" erau previzibile şi plicticoase – ceea ce, trebuie să recunosc, este adevărat uneori. Apoi zicea că unele din personajele jocului său erau *un rău haotic,* în loc să fie *bune justiţiare.* Mai afirma că ele nu erau eroi plăsmuiţi, ca în majoritatea jocurilor; personajele sale ar fi semănat mult mai bine cu oameni reali, din viaţa cea de toate zilele. Ele erau nişte creaturi profund egoiste, cărora nu le păsa de alţii şi care nu se supuneau regulilor societăţii. Spunea că „Cei Patru Călăreţi" constituie supremul joc al fanteziei. Asta a fost tot ce a vrut să ne spună despre „Cei Patru Călăreţi", dar a fost destul. Vreau să spun că, se poate vedea, este un joc pentru adevăraţii psihopaţi.

— Cum îşi zicea pe nume? îl întrebă pe Michael şi agentul Dwyer.

— Cum îşi zicea sau care era numele său real? răspunse Michael printr-o altă întrebare, afişând un zâmbet viclean şi superior.

Agentul Dwyer şi detectivul Hampton se uitară lung una la cealaltă, perplexe. *Cum îşi zicea sau care era numele său real?* Se întoarseră către Michael întrebătoare.

— L-am depistat şi eu cum m-aţi depistat şi voi pe mine. Am trecut peste toate încriptările lui de protecţie. Ştiu şi cum îl cheamă, ştiu şi unde locuieşte. Ştiu chiar şi unde lucrează. El este Shafer – Geoffrey Shafer. Lucrează la Ambasada Britanică de pe bulevardul

Massachussets. Este acolo un fel de analist de informaţii, conform celor scrise în site-ul Web al ambasadei. Are patruzeci şi patru de ani.

Michael Ormson privi cu sfială de jur-împrejurul camerei. Dădu cu ochii de părinţii lui, care păreau, în fine, uşuraţi. Apoi se uită la Hampton.

— Vă este de folos vreuna din aceste date? V-am fost de vreun ajutor?

— Da, ne-ai fost, „Râdemult“.

58

Geoffrey Shafer se jurase că nu va mai lua medicamente psihotrope în seara aceea. Se mai hotărâse şi să-şi ţină sub control, la adăpost, fanteziile. Ştia bine la ce se puteau gândi psihologii criminalişti în cazurile de asasinat: viaţa onirică a criminalului devenea din ce în ce mai fervent şi el se apropia de o stare violentă. Iar psihologii ar fi avut dreptate – de aceea o lăsase şi el mai moale în ultima vreme.

Shafer era un foarte bun bucătar – de fapt ştia să gătească multe feluri de mâncare. Uneori pregătea mâncăruri sofisticate pentru familia lui şi chiar pentru dineuri la care îşi invita prietenii. Atunci când gătea, lui îi plăcea ca toţi cei din familia sa să-i fie prin preajmă în bucătărie; audienţa, fie şi numai nevasta cu copiii, îi dădea satisfacţie.

— În seara asta o să savurăm o mâncare Thai clasică, le spuse el lui Lucy şi copiilor, în timp ce ei îl urmăreau la treabă.

Se simţea cam surescitat şi îşi spuse că trebuie să fie atent să nu scape lucrurile de sub control acasă. Poate trebuia să ia nişte Valium înainte de a merge la bucătărie. Nu luase până atunci decât puţin Xanax.

— Ceea ce deosebeşte mâncarea Thai de celelalte bucătării din sudul Asiei sunt regulile explicite în legătură cu proporţiile ingredientelor, mai ales ale condimentelor, spuse el în timp ce pregătea un fel de mâncare cu zarzavaturi mărunţite. Thai reprezintă o bucătărie distinctă, un amestec din bucătăriile chineză, indoneziană, indiană, portugheză, malaieziană. Pot să pun pariu că nu ştiaţi asta, Tricia şi Erica.

Cele două fetiţe râseră derutate – ca şi mama lor.

Shafer puse nişte muguri de iasomie în părul lui Lucy. Apoi câte un mugur pentru fiecare din gemene. Încercă acelaşi lucru cu Robert, dar fiul său se trase înapoi râzând.

— Să nu găteşti prea iute în seara asta, iubitule, spuse Lucy. Mă gândesc la copii.

— La copii, bineînţeles, draga mea. Apropo de iute, adevărata iuţeală provine de la capsaicină, care se găseşte în aceşti ardei iuţi. Capsaicina este o substanţă iritantă şi arde orice atinge, până şi pielea, aşa că e bine să porţi mănuşi. Eu nu port mănuşi, bineînţeles, pentru că nu sunt înţelept. Şi sunt şi puţin cam nebun.

Shafer râse.

Râseră cu toţii.

Dar Lucy părea îngrijorată.

Shafer servi chiar el cina, fără niciun ajutor, şi anunţă denumirea fiecărui fel de mâncare atât în thailandeză, cât şi în engleză.

— *Plaa meuk yaang,* sau calmar prăjit. Delicios. *Mieng kum,* rulouri din frunze cu „comori", mmm! *Plaa yaang kaeng phet,* carne de câine prăjită cu sos de curry. Minunat. *Puţin* cam iute. Mmmm.

Shafer îi privi cum gustă toţi din fiecare fel de mâncare; când au ajuns la carnea de câine, lacrimile au început să le curgă pe faţă. Erica se înecă.

— Tata, e prea iute, se plânse Robert, de-abia mai putând respira.

Shafer zâmbi şi dădu din cap absent. Îi plăcea acest lucru – lacrimile care le curgeau, micuţa sa familie perfectă în suferinţă. Savura fiecare clipă minunată din suferinţa lor. Până la urmă

reuşise să transforme şi cina într-un minunat joc chinuitor.

La ora nouă fără un sfert o sărută pe Lucy şi plecă în „libertatea“ lui, aşa cum numea el actul de dispariţie nocturnă. Se sui în Jaguar şi rulă dincolo de câteva intersecţii, până la Phelps Place, o stradă liniştită, prea puţin luminată.

Luă la întâmplare câteva hapuri de Torazin şi Librium, apoi se injectă cu Toradol. Mai luă încă un Xanax.

Apoi se îndreptă către cabinetul psihiatrei sale.

59

Shafer nu-i agrea deloc pe portarii aroganţi şi tâmpiţi din clădirea în care locuia Boo Cassady, iar aceştia nu-l agreau nici ei, după cum singur observase.

Şi, la urma urmei, cine avea nevoie de consideraţia lor? Erau nişte incompetenţi, leneşi, incapabili să facă mai mult decât să deschidă nişte uşi şi să ofere zâmbete de complezenţă unor locatari bogaţi.

— Merg la doctor Cassady, îl anunţă Shafer pe bine cunoscutul negru care purta prins de rever, dezordonat, ecusonul pe care scria Mal. Probabil că ţinea ecusonul acolo ca să nu-şi uite numele.

— Bine, spuse Mal.

— Nu cumva se spune „Bine, domnule“?

— Bine, domnule. O să sun la doctor Cassady. Aşteptaţi aici, domnule.

Shafer o auzi pe Boo prin receptorul cu paraziţi al portarului. Fără îndoială că ea dăduse ordine clare portarului pentru ca lui Shafer să i se dea drumul imediat. Ştia cu siguranţă că el urma să sosească – doar o sunase de la telefonul din maşină, în drum.

— Puteţi urca, domnule, spuse în final portarul.

— O să-ţi zbor creierii, Mal, spuse Shafer. Porni parcă dansând spre lifturi, cu un zâmbet în colţul gurii. Şi acum ai grijă de uşa aia.

Poate ţi-o ia cineva.

Boo era în hol şi îl aştepta când liftul opri la zece. Era îmbrăcată cu haine de cel puţin cinci mii de dolari, de la Escada. Avea un trup nemaipomenit, dar semăna cu un toreador sau cu un dirijor de fanfară la defilare cu îmbrăcămintea aceea preţioasă. Cel de-al doilea soţ al ei fusese terapeut şi îl tratase pe M.D. Still. Totuşi, era o amantă bună şi de cursă lungă, care oferea mai mult decât primea. Şi, lucru şi mai important, putea să-i prescrie Torazin, Librium, Ativan, Xanax. În mare parte, medicamentele erau mostre de la reprezentanţii firmei de medicamente; soţul ei i le lăsase ei când s-au despărţit. Numărul de „mostre" lăsate l-a uimit pe Shafer, dar ea îl asigurase că se obişnuia aşa ceva. Ea mai avea şi alţi „prieteni" care erau medici şi i-a dat a înţelege lui Shafer că şi aceştia au ajutat-o la schimb cu câte o partidă de sex. Putea să facă rost de toate medicamentele de care ar avea el nevoie.

Shafer şi-ar fi dorit să facă sex cu ea chiar acolo, în hol, şi ştia că lui Boo i-ar fi plăcut spontaneitatea şi pasiunea, care, evident, lipseau din viaţa ei. Dar nu în seara aceea. De altceva avea acum absolută nevoie: de medicamente.

— Nu pari prea bucuros să mă vezi, Geoff, se alintă ea. Îi luă faţa în palmele ei îngrijite. Doamne, cât îl înspăimântau unghiile ei lungi şi roşii. Ce s-a întâmplat, dragule? S-a întâmplat ceva. Spune-i lui Boo.

Shafer o luă în braţe şi o strânse tare la piept. Femeia avea nişte sâni mari şi catifelaţi şi picioare grozave. Îi mângâie părul blond, dat cu fixativ şi o gâdilă cu nasul. Îi plăcea mult să vadă ce putere are asupra ei – asupra tâmpitei ăsteia de psihiatre a lui.

— Nu vreau să vorbim despre asta acum. Sunt aici cu tine. Mă simt deja mai bine.

— Ce s-a întâmplat, iubitule? Spune ce probleme ai? Trebuie să mi le împărtăşeşti.

Aşa că el inventă pe loc o poveste şi i-o spuse. Nimic deosebit.

— Lucy pretinde că ştie de noi doi. Doamne, era paranoică

dinainte să începem să ne întâlnim noi. Pe urmă am început să te vizitez. Lucy mă ameninţă că îmi va distruge viaţa. Spune că mă va părăsi. Că intentează divorţ pentru o atât de mică infidelitate. Tatăl ei o să intervină să fiu concediat, pe urmă o să mă trimită la guvern şi, de acolo, în sectorul privat, lucru de care ar fi capabil. Cel mai rău este că ea îi otrăveşte şi pe copii, îi îndârjeşte împotriva mea. Şi ei folosesc aceleaşi expresii stupide ca şi ea: „eşec colosal“, „om de nimic“, „fă-ţi rost de o slujbă ca lumea, tata“, încât uneori mă întreb dacă nu cumva au dreptate.

Boo îl sărută uşor pe frunte.

— Nu, nu, iubitule. Eşti bine văzut la ambasadă. Ştiu că îţi iubeşti copiii. Doar că ai o nevastă răsfăţată, rea şi răzbunătoare, care te pune în inferioritate. N-o lăsa să facă asta.

Shafer ştia ce dorea ea să audă acum, aşa că spuse:

— Ei bine, n-o să mai am o nevastă răzbunătoare prea mult timp. Jur asta, Boo. Te iubesc din tot sufletul şi o voi părăsi curând pe Lucy.

Se uită la faţa ei machiată din gros şi văzu formându-se lacrimi care îi distrugeau machiajul.

— Te iubesc, Geoff, şopti ea, iar Shafer îi zâmbi de parcă s-ar fi bucurat să audă cele ce spunea.

Doamne, ce bine se mai pricepea.

Minciuni.

Fantezii.

Jocuri pe roluri.

El îi descheie bluza mov de mătase, începu să o mângâie şi o duse înăuntru, pe canapea.

— Aşa ştiu eu să mă vindec, îi şopti el înfierbântat în ureche. Asta este terapia de care am eu nevoie.

60

Eram treaz încă dinainte de ora cinci în dimineaţa aceea. Trebuia să-i telefonez inspectorului Patrick Busby, în Bermude. Aş fi vrut să vorbesc cu el la telefon în fiecare zi, uneori chiar de mai multe ori pe zi, dar m-am stăpânit.

Asta nu ar fi făcut decât să îngreuneze situaţia, tensionând relaţia mea cu poliţia din zonă de parcă aş fi insinuat că nu aveam încredere în ei fiindcă nu reuşeau să rezolve ancheta.

— Patrick, Alex la telefon, din Washington. Am picat prost? Pot să vorbesc cu tine puţin? l-am întrebat.

Doream să par cât mai nonşalant cu putinţă.

Bineînţeles că nu eram câtuşi de puţin nonşalant. Nu-mi găsisem rostul prin casă şi luasem deja micul dejun cu Nana. Apoi am aşteptat nerăbdător până la opt şi jumătate ca să-l sun pe Busby la secţia de poliţie din Hamilton. El era un poliţist capabil şi ştiam că era acolo în fiecare dimineaţă de la ora opt.

Mi-l imaginam pe poliţistul scund şi slăbănog în timp ce vorbeam cu el la telefon. Parcă şi vedeam biroul micuţ şi îngrijit unde lucra el. Şi de unde veghea peste toată secţia lui. Mi-o imaginam şi pe Christine pe motoreta ei, cum îşi lua rămas-bun de la mine în după-amiaza aceea minunată.

— Am câteva lucruri să-ţi spun pe care le ştiu de la omul meu de la Interpol, am spus.

I-am relatat despre răpirea unei femei în Jamaica, petrecută ceva mai devreme, în vara aceea, ca şi despre o altă răpire, în Barbados; amândouă cazurile erau asemănătoare, deşi nu absolut identice, cu dispariţia lui Christine. Eu nu credeam că răpirile aveau vreo legătură între ele, dar doream să-i ofer lui ceva, orice.

Patrick Busby era un bărbat răbdător şi înţelept; nu a spus nimic până n-am terminat eu de vorbit, după care a început să-mi pună întrebările lui logice. Observasem că el nu era bun pentru un

anchetator deoarece era prea politicos. Dar cel puţin nu renunţase la idee.

— Presupun că niciunul din cazuri încă nu a fost rezolvat, Alex. Şi femeile răpite, au fost ele găsite?

— Nu, niciuna nu a mai fost găsită. Nu au mai dat niciun semn de viaţă. Încă nu se ştie ce-i cu ele.

El oftă în receptor.

— Sper ca noutăţile tale să mă ajute cu ceva, Alex. O să sun în celelalte insule şi o să continuu ancheta. Mai ştii şi altceva de la Interpol sau de la FBI?

Doream să-l ţin pe fir – pe firul vieţii, cum îl consideram eu acum.

— Ar mai fi câteva iţe cam încurcate în Orientul îndepărtat, la Bangkok, în Filipine, în Malaysia. Femei răpite şi omorâte, toate neidentificate. Ca să fiu sincer, nu e nimic încurajator.

Mi-am imaginat cum îşi ţuguie buzele subţiri şi cum dă din cap gânditor.

— Înţeleg, Alex. Te rog să mă ţii la curent cu orice afli de la sursele tale. Este greu pentru noi să obţinem ajutor din afara acestei insuliţe. Rareori mi se răspunde la apelurile mele de urgenţă. Te rog să mă crezi că mi-aş fi dorit să am veşti mai bune pentru tine, dar din păcate nu am. În afara lui Perri Graham, nimeni nu a văzut-o pe Christine cu dubiţa. Nimeni nu pare să fi văzut-o pe Christine Johnson nici în Hamilton sau în Saint George. Este un adevărat mister. Eu nu cred că ea a ajuns la Hamilton. Este foarte frustrant şi pentru noi. Vă doresc numai bine ţie şi familiei tale minunate, precum şi, bineînţeles, lui John Sampson.

I-am mulţumit lui Patrick Busby şi am închis telefonul. M-am dus sus şi m-am îmbrăcat pentru serviciu.

Încă nu aveam nimic palpabil în legătură cu asasinarea lui Frank Odenkirk, iar Şefu' mă pistona zilnic prin e-mail. Sigur că ştiam cam cum se simte familia Odenkirk. Fervoarea presei scăzuse în legătură cu crima aceea, aşa cum se întâmplă adesea. Din păcate, la fel se

întâmplase şi cu *Washington Post* relativ la crimele nerezolvate din Southeast.

În timp ce făceam un duş fierbinte, mă gândeam la DeWitt Luke şi la misteriosul „pândar“ de pe Strada S. Ce făcuse bărbatul acela în Mercedes atât de mult timp? Avea vreo legătură cu omorârea lui Tori Glover şi Marion Cardinal? Nimic nu-mi părea logic. Asta era cu adevărat înnebunitor la crimele asupra femeilor fără identitate şi la Nevăstuică. Nu era la fel ca toţi ceilalţi criminali în serie. Nu era un geniu criminal, precum Gary Soneji, dar era eficient. *El îşi duce întotdeauna treaba la bun sfârşit, nu?*

Simţeam nevoia să mă gândesc mai mult la bărbatul care pândise vreme îndelungată în faţa apartamentului lui Tori Glover. Era detectiv particular? Un pândar? Ori era chiar criminalul? Mă izbi o ipoteză. Poate că omul din maşină era complicele criminalului. Cei doi lucrau împreună? Mai văzusem aşa ceva şi înainte, în Carolina.

Am răsucit robinetul şi am făcut apa şi mai fierbinte. Mă gândeam că asta mă va ajuta să mă concentrez mai bine. Să alung pânzele de păianjen din creierul meu. Să mă readucă din lumea morţilor.

Nana începu să bată în ţevi, jos, în bucătărie.

— Coboară odată şi du-te la serviciu, Alex. Îmi iroseşti toată apa caldă, se răsti ea, acoperind până şi zgomotul duşului.

— Ultima oară când m-am uitat pe facturile de apă şi gaz, acolo era scris, negru pe alb, numele meu, i-am strigat şi eu.

— Dar tot apa mea caldă este. Mereu a fost aşa şi aşa va rămâne, replică Nana.

61

În fiecare zi, în fiecare noapte, străbăteam străzile din Southeast, lucrând mai mult ca de obicei, dar cu niciun rezultat spectaculos.

Am continuat să caut misteriosul taxi roşu şi albastru, ca şi Mercedesul negru, ultimul tip, pe care îl văzuse DeWitt Luke pe Strada S.

Uneori mă simţeam ca un somnambul, dar am continuat să fiu somnambul cât de repede şi de mult puteam. Primeam în fiecare zi diferite ponturi de care trebuia să ţin seama; dar niciunul nu a dat rezultate.

Am ajuns acasă puţin după ora şapte seara şi, deşi eram obosit, i-am lăsat pe copii să mă târască jos, la lecţia lor de box. Damon mi-a demonstrat o bună viteză a mâinilor şi, de asemenea, un bun joc de picioare şi o forţă deosebită pentru vârsta lui. El este mereu bine dispus, iar eu eram sigur că el nu va abuza de tehnica lui de boxer la şcoală.

Jannie învăţa boxul mai mult de dragul învăţătului, deşi părea să ştie valoarea posibilităţii de a se apăra şi de a-şi purta singură de grijă. Avea o tehnică spontană, vedea conexiunile, chiar dacă inima nu o prea trăgea către sport. Prefera să-şi tortureze fratele şi pe mine cu isteţimea şi cu aluziile ei maliţioase.

— Alex, telefonul! strigă Nana din pragul scării care ducea spre pivniţă. M-am uitat la ceasul de la mână şi am văzut că era deja ora opt fără douăzeci.

— Lucraţi la jocul de picioare, le-am spus copiilor. Pe urmă m-am urnit în sus, pe treptele abrupte de piatră. Cine este?

— N-a vrut să spună cine este, răspunse Nana când am ajuns în bucătărie. Pregătea floricele de porumb şi creveţi, iar încăperea mirosea plăcut a mere coapte cu miere şi a turtă dulce. Luam cina târziu în seara aceea – Nana mă aşteptase să ajung acasă.

Am luat receptorul de pe bufetul din bucătărie.

— Alex Cross.

— Ştiu cine eşti, detectiv Cross. Ţi-am recunoscut imediat glasul, deşi nu l-am auzit decât o singură dată – la Hotel Belmont din Bermude.

Mă trecu un fior rece, iar mâinile începură să-mi tremure.

— Este un telefon public în faţă la Budget Drugs, pe Strada 4. *Deocamdată ea este teafără. Este la noi.* Dar grăbeşte-te. Grăbeşte-te! S-ar putea să fie chiar acum la telefonul acela! Vorbesc serios. *Grăbeşte-te!*

62

Am ieşit ca o vijelie pe uşa din spate a bucătăriei, fără să le mai spun un cuvânt nici Nanei, nici copiilor. Nu aveam timp să le explic acum unde mă duc sau de ce. Mai mult, nici nu prea îmi dădeam seama exact de cele ce urmau să se întâmple. Oare tocmai vorbisem la telefon cu Nevăstuica?

Grăbeşte-te! S-ar putea să fie la telefonul acela chiar acum! Vorbesc serios.

Am luat-o la fugă pe Strada 5, apoi în jos pe o alee laterală şi am intrat pe Strada 4. Am trecut, alergând, de alte patru intersecţii, spre sud, către râul Anacostia. Oamenii de pe străzi se uitau lung la mine cum alergam. Eram ca o tornadă năvălind brusc peste Southeast.

Pe când mă apropiam de Budget Drugs, vedeam deja rama metalică a unei cabine telefonice de la mai mult de o intersecţie distanţă. De zidul acoperit cu graffiti al magazinului stătea rezemată o tânără, vorbind la telefon.

Mi-am scos insigna de detectiv în timp ce străbăteam în goană ultima porţiune până să ajung la ea.

Acest telefon public este foarte intens folosit. Unii oameni, care locuiesc în acest cartier, nu au telefon acasă.

— Poliţia. Sunt detectiv criminalist. *Ieşi din cabină!* i-am spus fetei care părea să aibă vreo nouăsprezece ani sau cam aşa ceva. Mă privi placidă, de parcă nu-i păsa nici cât negru sub unghie de faptul că un poliţist încerca să se folosească de telefon.

— Vorbesc la telefon, domnule. Nu-mi pasă cine eşti. Ai putea să-

ţi aştepţi rândul ca oricine altcineva. Îmi întoarse spatele. Vrei, probabil, să-ţi suni iubita.

I-am smuls receptorul din mână şi am întrerupt legătura.

— Cine dracu' te crezi? zbieră fata la mine cu faţa schimonosită de furie. Vorbeam la telefon. Ce naiba te-a apucat?

— Cred că ar fi mai bine să dispari din faţa mea. Este o situaţie de viaţă şi de moarte. Pleacă de la telefon. *Acum! Pleacă de aici!* Vedeam că fata nu avea nici cea mai mică intenţie să plece. Este vorba despre o răpire! Răcneam ca scos din minţi.

În cele din urmă, fata s-a îndepărtat. I se făcuse frică să nu fiu cine ştie ce nebun şi poate că, în momentele acelea, chiar eram.

Stăteam acolo, cu mâna pe receptor, tremurând tot, aşteptând apelul. Eram transportat. Tot corpul îmi era leoarcă de sudoare.

M-am uitat în susul şi în josul Străzii 4.

Nu era nimic suspect sau ieşit din comun. Nu vedeam pe nicăieri parcat niciun taxi roşu şi albastru. Părea că nu mă urmăreşte nimeni. Era clar că cineva ştia bine cine sunt. Mă sunase la Belmont Hotel; mă sunase şi acasă.

Încă îmi mai răsuna în creier, ca un ecou puternic, glasul celui care îmi telefonase. De câteva săptămâni încoace auzeam obsesiv glasul acela baritonal şi deprimant.

„Deocamdată este teafără.

Este la noi."

Astea erau cuvintele pe care mi le spusese cu şase săptămâni în urmă, în Bermude. De atunci şi până acum nu mai avusesem vreo ştire de la cel ce sunase.

Inima îmi bătea nebuneşte, o auzeam în urechi. Adrenalina îmi trecea prin sânge ca un râu învolburat. Nu mai puteam suporta. Cel ce sunase accentuase insistent să mă grăbesc.

Un tânăr se apropie de telefon. Se uita ţintă la mâna mea de pe receptor.

— Ce s-a întâmplat, măi? Trebuie să dau şi eu un telefon. Telefonul? Auzi?

— Este o acţiune a poliţiei. L-am privit urât. Plimbă ursu' de aici, te rog. Pleacă!

— Nu mi se pare a fi o acţiune a poliţiei, mormăi el.

Bărbatul plecă în cele din urmă şi se uită înapoi peste umăr, mergând pe Strada 4, încruntat, dar fără să se oprească să se certe cu mine.

Celui ce mă sunase îi place să fie stăpân pe situaţie, gândeam eu în timp ce stăteam neajutorat în faţa magazinului aglomerat. M-a făcut să aştept aşa de mult de la ultimul apel din Bermude poate ca să-şi demonstreze puterea. Iar acum făcea acelaşi lucru. Ce voia el de fapt? Pentru ce o luase el pe Christine? *Este la noi*, spusese el, repetând exact aceleaşi cuvinte şi atunci când m-a sunat acasă. Dar, exista oare în realitate un „noi"? Ce grup reprezenta el? Ce doreau ei?

Am rămas în cabina telefonică timp de zece, cincisprezece, douăzeci de minute. Simţeam că înnebunesc, dar eram în stare să stau acolo chiar şi toată noaptea dacă trebuia, începusem să mă întreb dacă aceea era cabina indicată de el, dar ştiam că aşa era. Se exprimase clar, calm, stăpân pe situaţie.

Pentru prima dată după săptămâni întregi mi-am permis cu adevărat să sper că draga mea Christine mai era încă în viaţă. Îmi închipuiam faţa ei, ochii ei negri care emanau atâta dragoste şi căldură. Poate, poate că mi se va permite să vorbesc cu ea.

Am început să mă înfurii pe necunoscutul care sunase. Apoi m-am stăpânit însă, mi-am reprimat emoţiile şi am aşteptat în continuare cu mintea limpede.

Oamenii veneau şi plecau, intrau şi ieşeau din magazin. Câţiva au dorit să folosească telefonul. Mă priveau scurt şi pe urmă plecau în căutarea altui aparat.

Exact la ora nouă fără cinci minute, telefonul sună. Am ridicat receptorul imediat.

— Alex Cross.

— Da, ştiu cine eşti. Ţi-am mai spus că ştiu. Uite ce trebuie să faci

tu. Nu-ţi mai băga nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala. Te rog, nu te mai băga. Ca să nu pierzi ce ai mai drag pe lume. Asta se poate întâmpla foarte uşor. Într-o clipită. Eşti destul de inteligent ca să pricepi ce vreau să spun, nu?

Apoi cel ce sunase întrerupse brusc legătura. Linia era închisă. Am dat cu receptorul în telefon. Am urlat înjurături. Patronul magazinului ieşise afară şi se uita crunt la mine.

— O să sun la poliţie, spuse el. Acesta este un telefon public. N-am mai pierdut vremea să-i explic că eu lucram chiar la poliţie.

63

Oare Nevăstuica era cel care mă sunase? Aveam de-a face cu un singur criminal sau cu mai mulţi?

Măcar dacă aş fi avut cea mai vagă idee despre cine ar putea fi cel ce mă sunase şi ce voia el să spună prin „noi". Mesajul acesta mă speriase ca şi primul, poate chiar mai mult; dar îmi dădea şi speranţa că biata Christine ar mai putea fi încă în viaţă.

O dată cu speranţa nutream şi o durere intensă. Măcar dacă mi-ar fi dat-o şi pe Christine la telefon. Aveam nevoie să-i aud glasul.

Ce voiau de fapt? *Nu-ţi mai băga nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala.* Dar unde nu-mi fierbea mie oala?

În cazul asasinării lui Odenkirk? În cazurile femeilor neidentificate asasinate? Poate chiar în cazul dispariţiei lui Christine? Oare Interpolul sau FBI-ul se apropiaseră de ceva care i-a speriat? Nu ne apropiasem de nimic palpabil care să poată rezolva vreunul din aceste cazuri şi ştiam că timpul curgea impasibil.

Miercuri, dis-de-dimineaţă, Sampson şi cu mine ne-am dus cu maşina la Eckington. O femeie de acolo ştia locul unde era garat un taxi roşu şi albastru. Urmasem deja vreo douăsprezece asemenea indicaţii, dar nu mai avea nicio importanţă. Fiecare indiciu trebuia

verificat, absolut fiecare.

— Pe proprietarul taxiului îl cheamă Arthur Marshall, i-am spus lui Sampson în timp ce mergeam de la maşina mea spre casa din cărămidă roşie, cu grădină, care arăta ca o ruină. Problema este că, pe cât se pare, Arthur Marshall este o falsă identitate. Proprietăreasa îl ştie că lucrează la un magazin Target. Iar cei de la Target spun că nu. Şi că nici n-a lucrat vreodată acolo. După spusele proprietăresei, el nu a mai fost văzut de multă vreme pe aici.

— Poate că l-am speriat noi, spuse Sampson.

— Sper să nu-l fi speriat, dar s-ar putea să ai dreptate.

Pe când mergeam, am aruncat câteva priviri prin cartierul acela sărac. Sus, cerul era de un albastru strălucitor, aproape fără nori. Pe stradă erau case cu un etaj şi cu două. Din cutiile de scrisori ieşeau afară colţuri de pliante de un portocaliu viu. Fiecare fereastră putea fi un punct de observaţie pentru Nevăstuică. *Nu-ţi mai băga nasul*, mă avertizase el. Iar eu nu puteam face acest lucru. Mai ales după câte făcuse el. Dar în acelaşi timp ştiam că risc mult.

Probabil că ne-a observat vreodată parcurgând străzile. Dacă era răspunzător pentru crimele comise asupra femeilor neidentificate, el acţionase neobservat multă vreme. Era dibaci, ştia cum să omoare şi să nu fie prins.

Proprietăreasa ne-a spus tot ce ştia despre Arthur Marshall, ceea ce nu era prea mult în plus faţă de datele de care avea ea nevoie ca să-i închirieze un apartament cu un singur dormitor şi un garaj. Femeia ne-a dat un set de chei de la apartament şi ne-a spus că ne putem duce singuri ca să ne uităm pe-acolo.

Cea de-a doua casă era asemănătoare cu cea a proprietăresei, doar că era zugrăvită în albastru, ca ouăle de Paşti. Am intrat amândoi mai întâi în garaj.

Taxiul roşu şi albastru se afla acolo.

Arthur Marshall îi spusese proprietăresei că era taxiul lui şi că lucra pe el parte din timp. Era o posibilitate, dar nu părea verosimil. Nevăstuica era aproape. Acum simţeam acest lucru. Ştiuse el că

aveam să descoperim taxiul? Probabil. Şi acum ce trebuia să facem? Ce-ar urma? Care era planul lui? Care era fantezia lui?

— Trebuie să mă gândesc cum să aduc câţiva specialişti de-ai noştri, i-am spus lui Sampson. Nu se poate să nu găsim ceva în taxi, sau poate sus, în apartament. Fire de păr, fibre textile, amprente.

— Din fericire, n-o să găsim şi cadavre, spuse Sampson şi se strâmbă. Era un umor tipic pentru un poliţist, aşa că, automat, nu m-am mai gândit la asta.

— Părţi de cadavru apar întotdeauna în astfel de cazuri, Alex. N-aş vrea să văd aşa ceva. Mie îmi place să văd labele picioarelor legate de glezne, capetele legate de gât, chiar dacă toate părţile astea se întâmplă să fie moarte.

Sampson căută pe lângă scaunul şoferului folosind mănuşi din latex.

— Sunt bucăţi de hârtie aici. Şi învelitori de bomboane şi de gumă. Hai să-i cerem lui Kyle Craig să ne facă un serviciu. Să-i chemăm pe cei de la FBI.

— De fapt, am vorbit cu Kyle chiar aseară, am spus. Biroul este preocupat şi el în ultima vreme. Ne ajută Kyle dacă îl rugăm.

Sampson îmi întinse o pereche de mănuşi şi am examinat şi eu canapeaua din spate. Am văzut ceea ce semăna cu nişte pete de sânge în ţesătura tapiţeriei. Şi petele de sânge puteau fi uşor verificate.

După aceea, John şi cu mine am urcat în apartamentul de deasupra garajului. Apartamentul era plin de praf, arăta sinistru şi nu avea multă mobilă. Pentru ochi era ciudat şi neplăcut. Nu părea ca cineva să fi locuit acolo, dar dacă într-adevăr a locuit, persoana aceea era cu adevărat bizară. Proprietăreasa ne spusese, de fapt, acest lucru.

Bucătăria era aproape goală. Singurul lucru de preţ era un storcător scump de fructe. Nu un model comun – ci unul scump. Mi-am scos batista şi am deschis frigiderul. Nu era nimic înăuntru, cu excepţia unei sticle de apă şi a unor fructe scofâlcite. Fructele se

depreciaseră şi mă gândeam cu groază la ceea ce mai puteam găsi acolo.

— Nuci decojite, opină Sampson.

— Sigur nuci, am spus. Se simte aici un miros de frică animalică. E tensionat, excitat când ajunge aici.

— Da, spuse Sampson. Cunosc sentimentul.

Am intrat în dormitor, care era mobilat doar cu un pat simplu, cu două fotolii cu tapiţeria uzată, şi nimic altceva. Şi acolo se simţea mirosul de frică.

Am deschis uşa de la dulap şi ceea ce am văzut înăuntru m-a făcut să înţepenesc. Era o pereche de pantaloni kaki, o cămaşă albastră, un blazer albastru – şi încă ceva.

— John, vino încoace! am strigat. John!

— La naiba. Chiar trebuie? Sper că nu e un cadavru.

— Vino încoace. Este el. Este locul în care vine Nevăstuica. Sunt sigur. Este mai rău decât un cadavru.

Am deschis şi mai larg uşa de la dulap şi l-am lăsat pe Sampson să vadă şi el ce găsisem eu acolo.

— La naiba, mugi el. *La dracu'*, Alex.

Cineva tapetase peretele interior cu fotografii. Vreo şase fotografii alb-negru erau prinse pe perete. Nu era altarul unui criminal; erau aranjate să fie găsite acolo.

Erau fotografii cu Nana, Damon, Jannie, cu mine şi cu Christine. Christine aproape că zâmbea în faţa aparatului de fotografiat, cu acel zâmbet incredibil al ei, cu acei ochi mari şi binevoitori.

Fotografiile fuseseră făcute în Bermude. Persoana care închiriase apartamentul acela făcuse fotografiile. În sfârşit, deţineam ceva prin care puteam să fac legătura între răpirea lui Christine şi crimele din Washington. Ştiam acum sigur cine o răpise şi de ce.

Nu-ţi mai băga nasul.

Ca să nu pierzi totul.

Am simţit iar frica. Era propria mea frică.

64

Patsy Hampton hotărâse că nu era pregătită încă să-i comunice Şefului George Pittman ceea ce descoperise. Nu voia ca Şefu' să se bage peste ea sau să o sâcâie. Şi, pe lângă toate astea, nu avea deloc încredere în el şi nici măcar nu-i plăcea de el.

Încă nu se hotărâse ce să facă cu Alex Cross. Cross era o problemă. Cu cât îl cerceta mai mult, cu atât îi descoperea mai multe calităţi. Cross părea un detectiv foarte bun şi muncitor, iar ea se simţea prost că trebuia să-i ascundă datele aflate prin Chuck Hufstedler. Chuck fusese mai întâi sursa lui Cross, dar ea se folosise de faptul că acesta o simpatiza ca să aibă un atu în plus. Nu-i plăcea ceea ce făcuse.

Porni cu jeepul până la Ambasada Britanică, târziu în după-amiaza aceea. Cineva îl supraveghease strict pe Geoffrey Shafer – ea însăşi. Ar fi putut să ceară forţe în plus, dar asta ar fi însemnat să meargă la Pittman acum, iar ea nu dorea să afle nimeni ceea ce ştia ea. Nu voia să fie bătută la cap.

Se pregătise dinainte în legătură cu Shafer. El lucra la Serviciul de Securitate, ceea ce însemna că făcea parte din contrainformaţiile britanice care funcţionau în afara Angliei. Cu siguranţă că era un spion care lucra în afara ambasadei de pe Massachusetts Avenue. Avea o bună reputaţie – foarte bună. Sarcinile lui curente de serviciu erau în legătură cu programele guvernului britanic cu privire la drepturile omului, adică nu făcea nimic. Trăia în Kalorama, un cartier foarte bogat, unde nu ar fi putut închiria o locuinţă din salariul lui. Şi atunci, cine naiba era de fapt acest Shafer?

Hampton şedea în maşina ei, parcată în faţa ambasadei, pe Strada California. Fuma o ţigară Marlboro Light şi începuse să se gândească serios la situaţie. Trebuia să discute cu Cross despre stadiul în care se afla el cu ancheta. Ştia el oare ceva în plus care ar fi

putut fi de folos? Poate era şi el pe urmele lui Shafer? Ar fi fost aproape criminal din partea ei să nu-l contacteze pe Cross şi să-i spună tot ce aflase cu ajutorul lui Chucky Cheese.

Antipatia lui Pittman faţă de Cross era bine cunoscută; acesta îl considera pe Cross ca pe un concurent personal. Ea nu îl aprecia pe Cross chiar atât de mult, însă el fusese bine mediatizat. Dar Hampton ar fi dorit să afle cât anume ştia Cross şi, mai ales, dacă Geoffrey Shafer fusese luat şi de el în colimator.

Era multă larmă pe strada aglomerată de lângă Ambasada Britanică. La Cancelaria Turciei se făceau lucrări de construcţie, vizavi, pe strada California. Pe Hampton o durea deja capul – toată viaţa ei reprezenta o mare durere de cap – şi ar fi dorit ca muncitorii ăia să nu mai facă atâta zgomot cu picamărul, cu ferăstrăul şi cu celelalte unelte. Nu ştia de ce se perinda atâta lume pe la Moscheea Naţională în ziua aceea.

La câteva minute după ora cinci, Shafer intră în Jaguarul său aflat într-o parcare din afara curţii împrejmuite cu sticlă.

Îl mai văzuse de două ori până atunci. Era într-o foarte bună formă şi, pe deasupra, mai era şi un bărbat atrăgător, deşi pe ea nu o impresiona aspectul fizic. Cu siguranţă că lui Shafer nu-i prea plăcea să întârzie pe acolo după ziua de lucru. Hampton îşi închipui că el ori trebuia să ajungă undeva la o anumită oră, ori chiar detesta locul unde lucra. Erau posibile ambele variante.

Rămase la o distanţă rezonabilă în spatele Jaguarului negru, urmărindu-l pe aglomeratul bulevard Massachusetts. Shafer nu dădea semne că ar intenţiona să se îndrepte spre casă şi nici spre Southeast nu mergea.

Unde mergem noi în seara asta? se întreba ea în timp ce-l urmărea. *Are vreo legătură cu „Cei Patru Călăreţi"? Ce joc joci tu de fapt? Care sunt fanteziile tale?*

Eşti un om într-adevăr rău, un criminal, Geoffrey? Nu pari a fi, blondule. Şi ai o maşină aşa de drăguţă şi elegantă pentru un criminal nenorocit.

65

După serviciu, Geoffrey Shafer ajunse pe artera blocată de traficul aglomerat al orei de vârf, când maşinile înaintau cu greu pe Massachusetts. Dând colţul ambasadei, observă jeepul negru din spatele său.

Jeepul era tot pe urmele sale şi ceva mai târziu, când rula pe bulevardul Massachusetts.

Cine să fie în jeep? Unul din ceilalţi jucători? Poliţia? Detectivul Alex Cross? Au găsit garajul din Eckington. Şi acum m-au găsit şi pe mine. Probabil că trebuie să fie tâmpiţii de poliţişti.

Urmări prin oglinda retrovizoare jeepul negru care îl seconda la patru maşini în urma lui. Înăuntru era o singură persoană, parcă o femeie. Era oare Lucy? Descoperise ea adevărul despre el? Doamne, oare şi-a dat ea seama, în sfârşit, cine era el şi cu ce se ocupa?

Luă telefonul mobil şi formă numărul de acasă. Lucy ridică receptorul după câteva apeluri.

— Iubito, vin acasă în cele din urmă. Este mare hărmălaie la birou. Am putea comanda ceva de mâncare, ce zici? Doar dacă tu şi cu copiii nu aveţi alte planuri.

Ea începu să toace în maniera ei exasperantă obişnuită. Ea şi cu gemenele ar fi vrut să meargă la un film, „Antz", dar acum preferă să rămână acasă împreună cu el. Ar putea să comande ceva de la Pizza Hut. Ar mai schimba puţin atmosfera, să se mai distreze şi ei.

— Da, şi încă ce mai distracţie, spuse Shafer şi se crispă doar la gândul ăsta.

Pizza Hut obişnuia să servească doar feluri nedigerabile, în cutii umede de carton, cu un sos de tomate foarte prost făcut. Shafer închise, apoi luă câteva pastile de Vicodin şi una de Xanax. Parcă simţea cum i se despică ţeasta.

Întoarse periculos pe Massachusetts Avenue şi se îndreptă către casă. Trecu pe lângă jeepul care mergea acum în sens invers şi fu

tentat să-i facă un semn cu mâna. O şoferiţă. Ei, dar cine putea fi ea?

Pizza ajunse acasă pe la ora şapte, iar Shafer desfundă o sticlă scumpă de Cabernet. Dădu pe gât încă un Xanax cu vin în baia de la parter. Se simţea puţin ameţit. Presupunea că asta era bine.

Doamne, Dumnezeule, dar nu suporta deloc să stea împreună cu familia; se simţea de parcă şi-ar ieşi din propria piele. Încă de când era un puşti, în Anglia, avusese o fantezie care se tot repeta, anume că el era o reptilă şi că putea să iasă din propria piele. Avusese asemenea închipuiri încă dinainte de a citi vreun rând din Kafka; şi astăzi mai avea visul acela neplăcut.

Amestecă cele trei zaruri în mână în timp ce îşi bea vinul; uneori juca acest joc până şi la cină. Dacă apărea numărul şaptesprezece, avea să-i omoare pe toţi în seara aceea. Se jurase că aşa va face. Mai întâi pe gemene, apoi pe Robert şi la urmă pe Lucy.

Ea tot sporovăia despre ce făcuse peste zi. El zâmbea absent când ea îi povestea despre cumpărăturile de la Bloomingdale's şi Bath & Body Works şi Bruno Cipriani. El gândi că era o culme a ironiei să ia tone de antidepresive şi să fie şi mai deprimat după aceea. Doamne, iar înnebunise. Cât de jos putea ajunge el?

— Haide, şaptesprezece, spuse el cu voce tare în cele din urmă.

— Ce spui, dragă? îl întrebă deodată Lucy. Ai spus ceva?

— Joacă iar jocul acela, spuse Robert şi glumi: Nu-i aşa, tata? Jocul tău de fantezii. Am dreptate, nu?

— Ai dreptate, fiule, îi răspunse Shafer, gândindu-se: *Doamne, am înnebunit!*

Şi lăsă zarurile să cadă încet pe masă. Îi va omorî – dacă le ieşea numărul. Zarurile se rostogoliră şi se tot rostogoliră, apoi se izbiră de cutia uleioasă de pizza.

— Tata cu jocurile lui, spuse Lucy şi râse. Erica şi Tricia râseră şi ele. Râse şi Robert.

Şase, cinci, unu, numără el. *La dracu', la dracu'.*

— Jucăm amândoi în seara asta? îl întrebă Robert.

Shafer se strădui să zâmbească.

— Nu în seara asta, Rob Boy. Mi-ar fi plăcut, dar nu pot. Trebuie să ies iar în oraş.

66

Devenea foarte interesant. Patsy Hampton îl văzu pe Shafer ieşind din imensa şi scumpa lui casă din Kalorama pe la ora opt şi jumătate. Pleca într-o altă aventură. Tipul era un vampir în toată regula.

Ea ştia că Alex Cross şi prietenii săi îl porecliseră pe criminal Nevăstuica şi, fără îndoială, porecla i se potrivea lui Shafer. Avea ceva bizar, ceva în neregulă.

Urmări Jaguarul negru, dar acesta nu se îndrepta spre Southeast, lucru care o dezamăgi. Shafer se opri la un supermarket la modă, Sutton on the Run, chiar lângă Dupont Circle. Hampton cunoştea magazinul acela scump şi îl supranumise „De ce să plăteşti mai puţin".

Shafer parcă maşina neregulamentar, apoi o zbughi înăuntru. *Imunitate diplomatică.* Asta o enerva îngrozitor. Ce nevăstuică mai era şi el, un adevărat gunoi european.

După ce Shafer intră în magazin, Hampton luă o decizie majoră. Era foarte sigură că va sta de vorbă cu Alex Cross. Se gândise mult la asta, la avantaje şi dezavantaje. Iar acum ea considera că s-ar putea să pună în pericol şi alte vieţi în Southeast, dacă nu împărtăşea cui trebuie măcar parte din ceea ce ştia ea. Dacă ar mai muri cineva, ea n-ar putea suporta. Mai mult, Cross ar fi pus el mâna pe date dacă nu s-ar fi băgat ea în sufletul lui Chuck Hufstedler.

Shafer ieşi alene din Sutton on the Run şi se uită prin aglomeratul Dupont Circle. Ţinea sub braţ o mică sacoşă cu legume scumpe. Legume pentru cine? Nu se uită în direcţia jeepului ei, care era

parcat chiar după colţ.

Hampton urmă Jaguarul negru la o distanţă corespunzătoare în traficul redus. El intră pe Connecticut Avenue. Patsy nu se gândea că el ar fi putut să o fi reperat şi totuşi era un om din MI6, aşa că trebuia să fie cu grijă.

Shafer nu se afla departe de ambasadă. Doar nu mergea înapoi la serviciu? Şi de ce legume dacă se îndrepta spre ambasadă?

În cele din urmă, Jaguarul o coti în garajul din subsolul unei clădiri antebelice din Woodley Park. Pe frontispiciul clădirii era gravată o inscripţie pe un suport de alamă: THE FARRAGUT.

Patsy Hampton aşteptă câteva minute, apoi intră şi ea în garaj pe urmele Jaguarului. Trebuia să arunce o privire şi pe-acolo, să vadă ce se întâmplă dacă ar izbuti.

Garajul era în parte public, în parte privat, aşa că nu era prea mare lucru ceea ce făcea ea. Merse pe jos spre funcţionarul din cabină şi se legitimă.

— Jaguarul care a intrat înaintea mea, l-ai mai văzut pe aici? întrebă ea.

Bărbatul dădu din cap. Era cam de vârsta ei şi fata îşi dădu seama că el dorea să o impresioneze pe cât posibil.

— Sigur. Dar nu am vorbit cu omul de la volan. Vine pe aici în vizită la o doamnă de la zece. Doctor Elizabeth Cassady. Este psihiatră. Cred că el este un pacient. Are o privire ciudată, spuse funcţionarul, dar există mulţi asemenea oameni.

— Şi eu?

— Nu. Ei, puţin, spuse funcţionarul şi zâmbi.

Shafer rămase la dr. Cassady aproape două ore. Apoi coborî şi se întoarse direct acasă, în Kalorama.

Patsy Hampton îl urmări, apoi supraveghe casa încă o jumătate de oră. Se gândi că Shafer s-a întors probabil ca să se culce. Rulă până la un bufet-expres, dar nu intră imediat. Puse mâna pe telefonul mobil înainte să se răzgândească. Ştia pe ce stradă locuia Cross şi primi numărul lui de telefon de la informaţii. Era prea

târziu ca să sune? La dracu', o să-i telefoneze.

Rămase surprinsă când, la celălalt capăt al firului, receptorul fu ridicat după primul apel. Auzi un glas plăcut de bărbat. Simpatic. Profund.

— Alo, Alex Cross.

Mai să închidă telefonul. Ce interesant, cum a intimidat-o într-o clipă!

— La telefon detectiv Patsy Hampton. M-am ocupat puţin de cazurile femeilor neidentificate asasinate. Sunt pe urmele unui bărbat care este suspect. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

— Unde te afli, Patsy? spuse Cross fără ezitare. Vin eu la tine. Spune-mi doar unde anume.

— Mă aflu la expresul City Limits de pe Connecticut Avenue.

— Vin imediat, spuse Cross.

67

Nu am fost chiar surprins să aflu că Pittman desemnase pe cineva ca să rezolve cazurile din Southeast. Mai ales după apariţia articolului lui Zach Taylor în *Washington Post.* Mă interesa orice noutate pe care o aflase detectivul Patsy Hampton.

O văzusem pe Patsy Hampton pe la birou şi cu siguranţă că ea ştia cine sunt eu. Se considera că avea o evoluţie rapidă; era un detectiv eficient şi inteligent, deşi, după cum auzisem, era şi un lup singuratic. Nu avea prieteni la birou, din câte ştiam.

Era mult mai frumoasă decât îmi aminteam eu. Suplă, cu o ţinută atletică, probabil că avea puţin peste treizeci de ani; avea părul scurt, blond, ochi albaştri, pătrunzători, care scrutau prin fumul din expres.

Când ne-am întâlnit, era rujată cu un roşu strălucitor sau poate că aşa se ruja ea de obicei. Mă întrebam ce avea în minte şi ce mobiluri

avea. Nu socoteam că ar trebui să am încredere în ea.

— Cine începe? întrebă detectivul Patsy Hampton după ce am comandat cafeaua.

Ne aşezaserăm la o masă în expresul City Limits, lângă o fereastră care dădea spre Connecticut Avenue.

— Din păcate, nu ştiu despre ce este vorba, i-am spus.

Ea sorbi din cafea şi mă privi peste ceaşcă. Era o fiinţă voluntară şi încrezătoare în forţele ei. Ochii ei erau dovada acestor calităţi.

— Nu ştii că se ocupă altcineva de crimele din Southeast?

Am dat din cap.

— Pittman mi-a spus că aceste cazuri sunt închise. L-am crezut pe cuvânt. A suspendat câţiva detectivi buni pentru că au lucrat la aceste cazuri în afara orelor de program.

— Se întâmplă multe lucruri urâte în departamentul nostru. Aşadar, ce noutăţi ai tu? întrebă ea şi puse ceaşca pe masă. Oftă adânc. Am crezut că mă pot descurca de una singură. Acum nu mai cred asta.

— Pittman te-a desemnat să lucrezi la cazurile din Southeast? El personal?

Ea dădu din cap, apoi miji ochii.

— M-a desemnat pentru cazurile Glover şi Cardinal şi pentru oricare alt caz care m-ar interesa. Mi-a dat mână liberă.

— Şi spui că ai descoperit ceva?

— S-ar putea. Am găsit un posibil suspect. Este implicat într-un joc pe roluri care imaginează victime asasinate, majoritatea în Southeast. Toată chestiunea este că el ar fi putut să citească ştirile din ziare, după care să şi le fi imaginat. Lucrează la Ambasada Britanică.

Era o informaţie nouă, care m-a surprins.

— Şi ce ai mai făcut?

— Nu i-am spus lui Pittman, dacă asta vrei să ştii. L-am verificat discret pe suspect. Partea proastă este că pare a fi un cetăţean serios. Este bine văzut la birou – aşa se crede. Cel puţin asta este varianta

oficială a ambasadei. Are o familie simpatică în Kalorama. L-am urmărit puţin în speranţa că o să am noroc. Îl cheamă Geoffrey Shafer.

Ştiam că Hampton avea o fire energică şi că nu prea suporta prostia.

— Şi eşti singură acum, în seara asta? am întrebat-o.

Hampton ridică din umeri.

— Aşa lucrez eu de obicei. Partenerii îmi îngreuiază activitatea. Şefu' Pittman ştie cum îmi place să lucrez. Mi-a dat undă verde. Undă verde cât e ziua de lungă.

Îmi dădeam seama că ea se aştepta acum să afle de la mine alte informaţii – în caz că le deţineam. M-am hotărât să merg pe mâna ei.

— Am descoperit un taxi pe care se pare că l-a folosit criminalul în Southeast. Îl ţinea parcat în garajul unei case din Eckington.

— L-a văzut cineva pe suspect în zonă? Pusese prima întrebare logică.

— L-a văzut proprietara. Aş vrea să-i arăt fotografii cu tipul ăsta. Sau vrei tu să faci asta?

Faţa ei era impasibilă.

— Mă ocup eu de asta. Mâine dimineaţă, la prima oră. Ai găsit ceva interesant în apartament?

Voiam să fiu sincer cu ea. La urma urmei, ea iniţiase această întâlnire.

— Am găsit fotografii cu mine şi cu familia mea pe un perete dintr-un dulap. Fotografiile au fost făcute în Bermude. Când am fost în concediu. A fost acolo şi ne-a urmărit tot timpul.

Chipul tinerei se îndulci.

— Am auzit că logodnica ta a dispărut în Bermude. Vorba merge.

— Erau şi fotografii cu Christine, am spus eu.

În ochii ei albaştri se putea citi tristeţe dincolo de ceea ce exprima faţa ei dură.

— Îmi pare rău pentru durerea ta.

— Eu n-am renunţat încă, i-am spus. Auzi, să ştii că nu vreau să mi se recunoască niciun merit în rezolvarea cazului; doar lasă-mă să te ajut. M-a sunat acasă, aseară. Cineva a sunat. Mi-a spus să nu mă mai bag. Presupun că s-a referit la investigaţia asta, dar eu nici nu am voie să lucrez la ea. Dacă aude Pittman cumva…

Detectivul Hampton mă întrerupse:

— Stai să mă gândesc la tot ce mi-ai spus. Ştii doar că Pittman m-ar spânzura dacă ar afla. Nici n-ai idee. Partea proastă este că eu nu am încredere în el. Privirea lui Hampton era directă şi intensă. Să nu le spui nici prietenilor tăi ce-am vorbit noi, nici măcar lui Sampson. Nu se ştie niciodată. Lasă-mă să mă gândesc bine la ceea ce am de făcut. Să ştii că nu sunt chiar de piatră. Numai că sunt puţin ciudată.

— Dar nu suntem cu toţii ciudaţi? i-am răspuns şi i-am zâmbit. Hampton era un detectiv dur, dar mie îmi plăcea de ea. Am scos ceva din buzunar. Un pager.

— Ţine asta. Dacă ai necazuri sau dacă descoperi ceva nou, mă poţi suna oricând, indiferent de oră. Dacă afli ceva, te rog să mă ţii la curent. Eu o să fac la fel. În caz că Shafer este criminalul, aş vrea să vorbesc cu el înainte să-l arestăm. Este o chestiune personală. Nici nu-ţi poţi închipui cât de personală.

Hampton continua să mă privească în ochi, studiindu-mă. Îmi amintea de cineva, de o femeie cunoscută de mine cu ceva timp în urmă, o foarte complicată femeie-poliţist pe nume Jezzie Flanagan.

— O să mă gândesc la asta. O să te ţin la curent.

— Bine. Îţi mulţumesc că m-ai chemat să-mi spui.

Ea se ridică.

— Încă nu ai intrat în joc. Cum îţi spuneam, te ţin la curent. Apoi îmi atinse mâna. Chiar îmi pare rău pentru prietena ta.

68

Dar amândoi ştiam că eu, de fapt, intrasem deja în joc. Făcusem un fel de înţelegere, la expresul City Limits. Speram doar să nu mi se însceneze ceva de către Hampton şi Pittman sau Dumnezeu mai ştie de către cine.

În următoarele două zile am vorbit de patru ori. Încă nu eram dispus să mă încred pe deplin în ea, dar nu aveam încotro. Trebuia să merg înainte. Ea o vizitase deja pe proprietăreasa care închiriase apartamentul şi garajul din Eckington. Femeia nu l-a recunoscut pe Shafer în fotografii. Era posibil, însă, ca el să fi fost deghizat în momentul în care s-a întâlnit cu ea.

Dacă Patsy Hampton îmi întinsese vreo cursă, atunci ea era una dintre cele mai mari mincinoase întâlnite de mine vreodată, şi am cunoscut la viaţa mea destui mincinoşi de mare calibru. În timpul uneia dintre convorbirile noastre telefonice, mi-a mărturisit că Chuck Hufstedler fusese sursa ei şi că ea l-a convins să păstreze secretul faţă de mine. Nu am dat importanţă faptului. Nu aveam nici timpul şi nici energia să mă mai supăr pe vreunul din ei.

Între timp, îmi petreceam multă vreme pe-acasă. Nu credeam că asasinul va face vreun rău familiei mele, cu toate că o răpise pe Christine, dar nu eram chiar foarte sigur de acest lucru. Iar atunci când trebuia să ies, mă asiguram ca Sampson sau altcineva de încredere să stea cu ochii pe casă.

A treia seară după ce ne-am întâlnit pentru prima oară, Patsy Hampton şi cu mine ne-am mai îmbunătăţit relaţia. M-a invitat pur şi simplu să merg cu ea în timpul pândei la casa lui Shafer din Kalorama Heights.

Shafer ajunsese acasă de la serviciu înainte de ora şase şi rămase acolo până după ora nouă. Avea o familie drăguţă – trei copii, o nevastă, o guvernantă. Trăiau foarte bine. Nimic în legătură cu viaţa lui sau cu ceea ce îl înconjura nu sugera că el ar fi putut fi un

criminal.

— Se pare că individul iese în oraş în fiecare seară pe la ora asta, îmi spuse Hampton în timp ce îl supravegheam îndreptându-se către strălucitorul Jaguar negru, parcat pe o alee cu pietriş de pe o laterală a casei.

— E o creatură cu tabieturi, am spus eu. O nevăstuică.

— Oricum ar fi, tot creatură rămâne, spuse ea. Am zâmbit amândoi. Gheaţa părea să se spargă încet-încet între noi. Mi-a mărturisit că mă verificase total. Şi ajunsese la concluzia că Şefu' Pittman era omul cel rău până la urmă, nu eu.

Jaguarul ieşi de pe alee, iar noi l-am urmărit pe Shafer până la un club de noapte din Georgetown. Nu părea să-şi fi dat seama că este urmărit. Problema era că noi trebuia să-l prindem asupra faptului; deocamdată nu aveam nicio dovadă concretă că el era criminalul pe care îl căutam noi.

Shafer se aşeză singur la bar, iar noi îl urmăream din stradă. Oare s-a aşezat intenţionat cu faţa spre geam? Mă întrebam dacă aşa o fi. Ştia el oare că este urmărit? Se juca el acum cu noi?

Aveam neplăcuta senzaţie că asta făcea el de fapt. Era numai un fel de joc bizar, pentru el. A plecat de la bar pe la douăsprezece fără un sfert şi s-a întors acasă puţin după miezul nopţii.

— Ticălosul, se strâmbă Patsy şi clătină din cap. Părul ei blond era moale şi arăta plăcut aşa ciufulit cum era. Cert este că îmi amintea de Jezzie Flanagan, un agent de la Serviciile Secrete pentru care lucrasem în legătură cu răpirea a doi copii din Georgetown.

— S-a dus la culcare? am întrebat-o. Ce-a fost asta? Pleacă de acasă ca să se uite la un meci de base-ball la un bar din Georgetown?

— Aşa s-a comportat în ultimele seri. Eu cred că şi-a dat seama că suntem pe urmele lui.

— Păi doar este ofiţer de contrainformaţii. Ştie ce înseamnă o supraveghere. Iar noi ştim că lui îi plac jocurile fanteziei. Oricum, s-a dus acasă în seara asta, aşa că mă duc şi eu acasă, Patsy. Nu îmi

place să-mi las familia singură prea multă vreme.

— Noapte bună, Alex. Mulţumesc de ajutor. O să-l prindem. Şi poate că o s-o găsim curând şi pe prietena ta.

— Sper să se întâmple aşa.

În drum spre casă m-am gândit o clipă la detectivul Patsy Hampton. Mă impresiona cât de singură era şi mă întrebam de ce. Era o fiinţă chibzuită şi interesantă dacă vedeai dincolo de faţadă. Dar mă întrebam dacă cineva ar reuşi să treacă vreodată de această faţadă.

Lumina era aprinsă în bucătărie când am intrat pe alee. Am pornit spre uşa din spate şi i-am văzut pe Damon şi pe Nana, în halate, în faţa aragazului. Totul părea în ordine.

— Întrerup o petrecere în pijama? i-am întrebat intrând pe uşă.

— Pe Damon îl doare stomacul. L-am auzit coborând în bucătărie, aşa că am venit şi eu să-l ajut.

— Mă simt bine. Doar că n-am putut adormi. Am văzut că nu te-ai întors din oraş, spuse el. Este trecut de miezul nopţii.

Părea neliniştit şi puţin trist. Damon o plăcuse sincer pe Christine, chiar el îmi spusese de mai multe ori că era nerăbdător să aibă iar o mamă. Începuse să se gândească deja la ea ca la o mamă. Lui Damon şi lui Jannie le era grozav de dor de Christine. Cu atât mai mult cu cât ei fuseseră privaţi deja de două femei importante din viaţa lor.

— Am lucrat până mai târziu, asta-i tot. Este un caz foarte dificil, Damon, dar cred că merge bine, am spus. M-am dus la dulap şi am luat două plicuri de ceai.

— Îţi fac eu ceaiul, se oferi Nana.

— Lasă că mi-l fac eu, am replicat, dar ea apucă pliculeţele, iar eu am lăsat-o în pace. Nu merge să te pui cu Nana, mai ales în bucătăria ei. Vrei să bei nişte ceai cu lapte, bărbate? l-am întrebat eu pe Damon.

— Biii-ne, spuse el. Pronunţă într-un fel anume acel „bine“, aşa cum fac băieţii la joacă şi poate chiar şi la Şcoala Adevărului.

— Parcă şi-ar cere scuze Allen Iverson din NBA, îi spuse Nana. Ea nu prea aprecia limbajul de stradă, niciodată nu-l apreciase. Îşi începuse cariera ca profesoară de engleză şi nu-i pierise niciodată plăcerea pentru cărţi şi pentru limbă. Îi plăceau Toni Morrison, Alice Walker, Maya Angelou, ca şi Oprah Winfrey pentru că scriau pe înţelesul tuturor.

— Este cel mai tare din ligă, bunica Moses. Asta-i ce ştii tu despre baschet, zise Damon. Poate crezi că Magic Johnson mai joacă încă în ligă. Sau Wilt Chamberlain.

— Mie îmi place Marbury de la Timberwolves şi Stoudamire de la Portland, care a jucat înainte la Toronto, spuse Nana şi îi aruncă o frumuseţe de zâmbet triumfător. *Biii-ne?*

Damon râse. Probabil că Nana se pricepea la NBA mai bine decât noi doi la un loc. Întotdeauna avea câştig de cauză, dacă voia.

Ne-am aşezat la masa din bucătărie şi am băut ceai cu lapte, cu foarte mult zahăr, şi aproape toată vremea am tăcut, dar era bine. Îmi place viaţa de familie, întotdeauna mi-a plăcut. Tot ce am vine de aici. Damon căscă, se sculă de la masă şi se duse la chiuvetă să-şi spele ceaşca.

— Cred că acum pot să adorm, declară el. O să încerc, oricum.

Reveni la masă şi ne sărută pe amândoi înainte să plece la culcare.

— Ţi-e dor de ea, nu? îmi şopti el la ureche.

— Bineînţeles că mi-e dor de Christine, i-am răspuns. În permanenţă. În fiecare clipă. Nu i-am mai spus şi că întârziasem atâta pentru că îl supravegheasem pe nenorocitul care probabil o răpise. Nu i-am spus nimic nici despre celălalt detectiv care se ocupa de supraveghere, de Patsy Hampton.

După ce plecă Damon, Nana mă luă de mână şi am rămas aşa câteva minute, înainte de a ne duce la culcare.

— Şi mie mi-e dor de ea, spuse Nana în cele din urmă. Eu mă rog lui Dumnezeu pentru voi amândoi, Alex.

69

În seara următoare, pe la şase, plecasem mai devreme de la serviciu şi m-am dus la Şcoala Adevărului, unde Damon avea repetiţie cu corul. Alcătuisem un dosar de o mărime apreciabilă despre Geoffrey Shafer, dar nu aveam nimic din ceea ce ar fi putut să probeze vreo legătură concretă a acestuia cu vreuna dintre crime. Nici Patsy Hampton nu deţinea nici măcar o singură asemenea dovadă. Poate că Geoffrey Shafer era pur şi simplu un biet practicant de jocuri fanteziste. Sau poate că Nevăstuica era cu mult mai precaută acum, de când îi fusese descoperit taxiul.

Mi se strângea inima să merg la Şcoala Adevărului, dar trebuia să o fac. Am înţeles acum cât de greu trebuia să fie pentru Damon şi pentru Jannie să se ducă acolo în fiecare zi. Şcoala îmi răscolea prea multe amintiri legate de Christine. Mă simţeam parcă sufocat, parcă mi se golise dintr-o dată tot aerul din plămâni. În acelaşi timp, eram plin de o sudoare rece pe ceafă şi pe frunte.

Puţin după începerea repetiţiilor, Jannie m-a luat uşor de mână. Am auzit-o oftând încetişor. După episodul din Bermude, parcă ne atingeam mai mult şi parcă eram mai tandri unii cu alţii şi nu cred că ne-am simţit vreodată mai uniţi decât acum.

Ne-am ţinut de mână pe mai tot timpul repetiţiei; copiii au cântat cântecul popular „All Through the Night“ din Ţara Galilor, cântecul lui Bach „My heart ever faithful, sing praises“ şi un aranjament deosebit al unui negro spiritual, pe nume „O, Fix Me“.

Îmi tot imaginam că dulcea Christine avea să apară în şcoală din clipă în clipă şi chiar am întors privirea o dată sau de două ori spre holul ce ducea către biroul ei. Bineînţeles că ea nu se afla acolo, lucru ce m-a întristat şi mai mult şi mi-a dat o senzaţie de goliciune sufletească. În final mi-am reprimat toate gândurile negre şi mi-am îndreptat toată atenţia spre muzică, spre minunatele glasuri ale băieţilor.

După ce am ajuns acasă de la repetiţie, Patsy Hampton mi-a dat raportul cu privire la activitatea ei de supraveghere. Trecuse puţin de ora opt. Nana şi copiii pregăteau pentru cină pui rece, felii de mere şi pere, brânză, o salată de andive şi de lăptucă.

Patsy mi-a spus că Shafer era încă acasă şi că avea loc acolo chiar o petrecere de aniversare a unuia dintre copiii lui.

— O mulţime de copii veseli din cartier, plus un clovn, Silly Billy. S-ar putea să ne înşelăm, Alex.

— Nu cred. Cred că simţurile noastre nu dau greş în privinţa lui.

I-am spus că voi veni şi eu pe la ora nouă ca să-i ţin de urât; aceea era ora la care pleca de obicei Shafer de acasă.

Imediat după ora opt şi jumătate, pe când noi ne înfruptam din deliciosul şi condimentatul pui rece, sună din nou telefonul din bucătărie. Nana se încruntă în clipa în care ridicam receptorul.

Am recunoscut instantaneu vocea.

— Ţi-am spus doar să nu te mai bagi, nu? Acum o să plăteşti cu vârf şi îndesat pentru că nu m-ai ascultat. Greşeala e a ta! Este un telefon public la vechea Casă a maimuţelor de la Grădina zoologică. Grădina se închide la ora opt, dar poţi să intri prin poarta destinată personalului auxiliar. Poate că iubita ta Christine Johnson este acolo la Grădina zoologică, şi te aşteaptă. Ai face bine să te grăbeşti ca să vezi dacă-i aşa. Fugi, Cross, fugi. Grăbeşte-te! *Este la noi.*

Cel ce mă chemase închise telefonul, iar eu m-am repezit sus ca să-mi iau revolverul. Am sunat-o repede pe Patsy Hampton şi i-am spus că am mai primit un telefon de la aşa-numita Nevăstuică. Şi că eu plecam acum la Grădina zoologică.

— Shafer este tot la petrecere, îmi comunică ea. Bineînţeles că putea să sune de acasă. Văd camioneta lui Silly Billy de aici, de unde am parcat.

— Să păstrăm legătura, Patsy. Cu telefonul şi cu pagerul. Cu pagerul doar pentru urgenţe. Ai grijă.

— Bine. Eu sunt bine mersi aici, Alex. Silly Billy nu e o ameninţare prea mare. Nu se va întâmpla nimic lângă casa lui. Du-

te la Grădina zoologică, Alex. Tu să ai grijă.

70

Am ajuns la Grădina zoologică pe la ora nouă fără zece. Mă gândeam că grădina era destul de aproape de apartamentul de la Farragut al psihiatrei Cassady. Era oare doar o coincidenţă faptul că mă aflam aşa de aproape de altarul lui Shafer? Oricum, eu nu mai credeam de mult în coincidenţe.

Am mai sunat-o încă o dată pe Patsy Hampton înainte de a coborî din maşină, dar de data asta ea nu a mai ridicat receptorul. Nu am sunat-o pe pager – nu era o urgenţă.

Cunoşteam bine Grădina zoologică după numeroasele vizite făcute acolo cu Damon şi cu Jannie, ba poate chiar şi mai bine încă de pe vremea când eu însumi nu eram decât un copil, iar Nana obişnuia să mă aducă aici pe mine şi uneori şi pe Sampson, care avea aproape un metru optzeci pe la vârsta de unsprezece ani. Intrarea principală se afla la colţul dintre bulevardele Connecticut şi Hawthorne, dar vechea Casă a maimuţelor era în partea cealaltă, în diagonală, la aproape un kilometru distanţă.

Părea că nu se mai află nimeni acolo, dar poarta pentru personalul auxiliar era descuiată, aşa cum spusese cel ce mă sunase. Şi el cunoştea Grădina zoologică. Alte jocuri, mă gândeam eu. Hotărât lucru, îi plăcea să se joace.

Pe când intram grăbit în parc, am observat că denivelările de teren şi copacii nu permiteau să se vadă luminile oraşului. Din când în când mai apărea câte un felinar pitic care lumina locul şi totul părea straniu şi înfricoşător pentru cineva aflat singur acolo. Bineînţeles că eu puteam să jur că nu eram singur.

Casa maimuţelor se afla şi mai departe de poartă decât îmi aminteam eu. În cele din urmă am localizat-o prin întuneric. Arăta

ca o veche gară victoriană. Vizavi, peste o piaţetă cu pietriş, se ridica o clădire mai modernă despre care ştiam că era Casa reptilelor.

Pe uşa dublă de la Casa maimuţelor scria: AVERTIZARE: CARANTINĂ – NU INTRAŢI! Alte ciudăţenii. Am încercat înalta uşă dublă, dar era bine încuiată.

Pe peretele de lângă uşă am observat un indicator prăfuit, alb cu albastru, pictograma internaţională care semnalizează faptul că înăuntru se află un telefon. *Vrea cumva să mă folosesc de telefon?*

Am zguduit bine uşa veche de lemn care zăngăni înfiorător. Am auzit maimuţele dinăuntru începând să urle şi să se agite. Mai întâi cele mai mici: maimuţele păianjen, cimpanzeii, gibonii. Apoi am auzit horcăitul baritonal al gorilei.

Am observat după aceea o luminiţă roşie, slabă, dincolo de piaţeta cu pietriş. Acolo era un alt telefon public.

Am traversat grăbit piaţeta, uitându-mă la ceas. Era ora nouă şi două minute.

Ultima oară m-a lăsat să aştept.

M-am gândit la jocul lui. Era oare pentru el un simplu joc pe roluri? Cum câştigă el? Cum poate pierde?

Eram îngrijorat că s-ar putea să nu stau lângă telefonul potrivit. N-am mai văzut şi altele, dar mai era acela încuiat în Casa maimuţelor.

Voia poate să folosesc telefonul? Începusem să fiu agitat, surescitat. Atâtea sentimente periculoase se năşteau în mine.

Am auzit un *aaaaaaaaaa* prelung, continuu, ca interjecţia scoasă de publicul aflat la un meci de fotbal concomitent cu lovitura de începere. M-am speriat până să-mi dau seama că erau maimuţele.

Se întâmpla ceva rău acolo? *Era vreun intrus?* Ceva sau cineva lângă telefon?

Am mai aşteptat încă cinci minute, apoi alte cinci. Simţeam că înnebunesc. Aproape că nu mai puteam suporta şi m-am gândit să o sun pe Patsy pe pager.

Şi atunci sună pagerul meu, iar eu am sărit ca ars.

Era Patsy. Probabil o urgenţă.

M-am uitat lung la tăcutul telefon public; am mai aşteptat cam treizeci de secunde. Apoi am înşfăcat receptorul.

Am format numărul de pager şi am lăsat numărul de telefon de la telefonul public. *Şi am mai aşteptat o vreme.*

Patsy tot nu mă suna.

Şi nici omul misterios.

Eram transpirat tot.

Acum trebuia să iau o hotărâre. Fusesem prins într-un loc foarte nepotrivit. Creierul începu să lucreze febril.

Deodată sună telefonul. Am înhăţat receptorul, mai să-l scap de emoţie. Inima îmi bătea ca o tobă din fanfară.

— Se află la noi.

— *Unde?* am urlat în receptorul.

— La Farragut, bineînţeles.

Nevăstuica închise telefonul. Nu mai spusese şi că este teafără.

71

Nu puteam să-mi imaginez de ce se afla Christine la Farragut, în Washington, dar el spusese că ea se află acolo. De ce ar fi spus aşa dacă ea n-ar fi fost acolo? Ce voia el de la mine? Dar de la ea?

Am luat-o la fugă spre locui unde credeam eu că se află Cathedral Avenue. Dar era foarte întuneric în Grădina zoologică, un întuneric ca de smoală. Privirea mi-era înceţoşată, eram aproape în stare de şoc. Nu mai puteam gândi corect.

Năuc, m-am împiedicat de o bucată de piatră şi am căzut într-un genunchi. Mi-am zdrelit mâinile şi m-am rupt pantalonii. M-am ridicat iar în picioare şi am luat-o la fugă printre tufişurile înalte care mă zgâriau pe faţă şi pe braţe.

Toate animalele de acolo urlau, mugeau şi miorlăiau, alcătuind

un cor straniu. Au simţit probabil că se întâmpla ceva rău. Distingeam sunetele scoase de urşii grizzly şi de elefanţi. Mi-am dat seama că mă apropiasem puţin de zona Cercului Polar, dar nu-mi puteam aminti exact locul unde era amplasat acesta în grădină sau faţă de străzile dimprejur.

Sus, drept în faţă, era o stâncă mare ca a Gibraltarului. M-am căţărat pe ea ca să mă dumiresc unde mă aflu.

Am văzut jos multe cuşti, magazine de suveniruri şi snack-baruri închise şi două savane imense. Acum ştiam unde sunt. M-am grăbit să cobor şi am început să fug iar. Christine se afla la Farragut. Oare o s-o găsesc până la urmă? Se întâmplau toate astea aievea sau aveam un coşmar cumplit?

Am trecut de Aleea africană, apoi de zona leoparzilor. Am ajuns în fine pe un câmp întins, presărat cu căpiţe mari. Am înţeles că acolo erau bizonii. Mă aflam undeva pe lângă Marile câmpii.

Pagerul meu începu din nou să sune.

Patsy! O urgenţă! Unde o fi ea acum? De ce nu mă sunase la telefonul public al cărui număr i-l dădusem?

Înotam în sudoare şi mai că intrasem în fibrilaţii. Slavă Domnului că puteam vedea acum Cathedral Avenue şi, mai departe, Woodley Road.

Mă aflam departe de locul unde parcasem maşina, dar mai aproape de clădirea de locuinţe Farragut.

Am mai fugit vreo trei sute de metri prin întuneric, apoi am sărit zidul de piatră care separa Grădina zoologică de oraş. Aveam sânge pe mâini, dar nu ştiam de unde. De la genunchiul pe care mi-l zdrelisem? De la ramurile care m-au zgâriat? Auzeam sirene ascuţite prin apropiere. Erau oare dinspre Farragut?

Am sprintat până acolo. Era puţin peste ora zece. Trecuse deja o oră de la telefonul primit acasă.

Pagerul suna în buzunarul de la cămaşă.

72

Se întâmplase ceva rău la Farragut. Urletele ascuţite ale sirenelor se auzeau din ce în ce mai aproape pe când alergam pe Woodley. Mă simţeam ameţit, năuc. Nu puteam să mă concentrez şi mi-am dat seama că aproape intrasem în panică, lucru ce mi se întâmplase rareori în ultima vreme.

Nici poliţia şi nici medicii legişti nu ajunseseră încă la clădirea de locuinţe. Aveam să fiu primul ajuns acolo.

În faţa intrării garajului de la subsol se adunaseră doi portari şi mai mulţi locatari în halate. Nu putea fi vorba de Christine. Pur şi simplu nu era posibil. M-am îndreptat în fugă către ei, traversând un petic de peluză. Se afla oare Nevăstuica aici, la Farragut?

Cei strânşi acolo m-au văzut şi păreau la fel de înspăimântaţi ca şi mine. Probabil că eram o apariţie stranie, îmi aminteam că alunecasem o dată sau de două ori în Grădina zoologică. Pesemne că arătam ca un nebun sau chiar ca un criminal. Aveam sânge pe mâini şi numai Dumnezeu ştia pe unde mai aveam.

Mi-am scos portactul şi l-am deschis ca să arăt insigna de detectiv.

— Poliţia. Ce s-a întâmplat aici? am strigat eu. Sunt detectiv. Mă numesc Alex Cross.

— A fost omorât cineva, detective, rosti în cele din urmă, cu greu, unul din portari. Veniţi pe aici. Vă rog.

L-am urmat pe portar pe panta de beton care ducea spre garaj.

— E vorba de o femeie, spuse el. Sunt sigur că e moartă. Am sunat la 911.

— Dumnezeule! am rostit eu. Mi se pusese un nod în stomac. Jeepul lui Patsy Hampton era izbit de zid, într-un colţ. Portiera jeepului era deschisă şi se vedea că lumina era aprinsă.

Eram cuprins de frică, de durere şi şocat, pe când ocoleam în grabă portiera. Patsy Hampton era întinsă pe scaunul din faţă. Se

vedea că era moartă.

„Se află la noi.“ Ăsta era sensul mesajului. Doamne, nu se poate. Au omorât-o pe Patsy Hampton. Mi-au spus să nu mă mai bag. Nu se poate, pentru numele lui Dumnezeu.

Picioarele ei, descălţate, erau răsucite şi înţepenite sub volan. Partea de sus a corpului era aşezată într-un unghi aproape drept. Capul căzuse pe spate, parţial alături de tetieră, spre scaunul din dreapta. Părul ei blond era năclăit de sânge. Ochii albaştri, acum goi, mă priveau intens.

Patsy era îmbrăcată cu o bluză tricotată, albă. Pe gât avea răni adânci; sângele roşu, viu, mai curgea încă din rană. Era dezbrăcată de la mijloc în jos. Nu mai vedeam alte haine prin jur. Probabil că fusese violată.

Bănuiam că fusese strangulată cu un fel de sârmă şi că murise de numai câteva minute. În unele dintre cazurile femeilor asasinate şi neidentificate se întrebuinţase o funie sau un garou. Nevăstuicii îi plăcea să se folosească de mâini, să fie aproape de victimele sale, poate să privească şi să le simtă suferinţa – poate chiar atunci când abuza sexual de ele.

În jurul rănilor adânci şi cumplite am văzut ceva ce semăna cu nişte urme de vopsea. Urme de vopsea?

Şi încă ceva mi s-a părut foarte ciudat: radioul din jeep fusese parţial smuls, dar lăsat acolo. Nu înţelegeam de ce fusese distrus radioul, dar atunci n-am considerat că este un lucru important.

— Mai este cineva rănit? Te-ai uitat?

Portarul dădu din cap.

— Nu. Nu cred. Mă duc să mă uit.

În sfârşit, sirenele şuierau în garaj. Am văzut lumini roşii şi albastre care străluceau şi se răsuceau pe tavan şi pe ziduri. Unii locatari intraseră şi ei în garaj. Oare de ce ţineau să vină aici şi să se holbeze la victima acestei crime oribile?

Mi-a trecut atunci prin minte ceva groaznic. M-am apropiat de jeep şi am scos cheile din contact. M-am dus repede în spatele

maşinii, am apăsat pe buton şi am deschis portiera din spate. Inima îmi bătea iar nebuneşte. Nu doream să privesc înăuntru, dar când am făcut-o, am văzut că acolo nu era nimic. Doamne, Doamne, Doamne. „Se află la noi." Este şi Christine aici? Dar unde?

Am privit prin garaj. Aproape de intrare am observat maşina sport a lui Geoffrey Shafer, Jaguarul negru. Şi el se afla acolo, la Farragut. Probabil că Patsy îl urmărise.

M-am năpustit spre Jaguar. Pe bancheta din spate am văzut cămăşi puse pe umeraşe de sârmă. Umeraşele erau vopsite în alb şi m-am gândit la urmele de vopsea de pe rănile detectivului Hampton. O fi strangulat-o cu un umeraş? Shafer era oare Nevăstuica? Se mai găsea el încă în clădire? Dar Christine? Era şi ea acolo?

Am spus câteva cuvinte poliţiştilor care tocmai ajunseseră, primii după mine, la locul crimei. Pe urmă i-am luat cu mine.

De la portarul cu care vorbisem am aflat la ce etaj locuia psihiatra lui Shafer. Numărul apartamentului era 10D, la ultimul etaj. Ca mai toate clădirile din Washington, Farragut nu avea o înălţime mai mare decât cea a Capitoliului.

Am luat liftul împreună cu cei doi poliţişti în uniformă. Niciunul dintre ei nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi ceva de ani şi amândoi erau, cu siguranţă, speriaţi de moarte. Eu eram aproape furios. Ştiam că trebuia să fiu precaut; trebuia să mă comport cu profesionalism şi să-mi înfrâng sentimentele cum puteam mai bine. Dacă urma să arestez pe cineva, trebuia să răspund la unele întrebări cum ar fi, în primul rând, ce căutam eu acolo. Pittman ar fi sărit pe mine din primul moment.

Pe când urcam, am vorbit cu poliţiştii mai mult ca să mă calmez eu însumi.

— Vă simţiţi bine, detective? mă întrebă unul dintre ei.

— Mă simt bine. Sunt bine. Nu este exclus ca nenorocitul de criminal să se mai afle încă în clădire. Victima era detectiv, unul de-ai noştri. Se afla în misiune de supraveghere aici. Suspectul are o

legătură amoroasă cu o femeie de la etaj.

Feţele celor doi poliţişti înţepeniră. Fusese destul de neplăcut să vadă o femeie asasinată în maşina ei, dar ca aceasta să fi fost şi poliţistă, detectiv în misiune de supraveghere, era cu mult mai rău. Şi acum aveau să se confrunte cu un asasin de poliţişti.

Am ieşit repede din lift şi m-am îndreptat către apartamentul 10D. Eu mergeam în faţă şi am apăsat pe butonul soneriei. Am văzut nişte pete ce păreau a fi picături de sânge pe covoraşul de lângă uşă. Am observat şi sângele de pe mâinile mele şi am văzut cum poliţiştii se holbau la vederea sângelui.

Nu veni niciun răspuns dinăuntru, aşa că am început să bat cu pumnul în uşă. Era totul în ordine acolo, înăuntru?

— Poliţia, deschideţi! Poliţia din districtul Columbia!

Am auzit venind dinăuntru strigătul unei femei. Mi-am scos revolverul şi am tras siguranţa. Eram destul de furios ca să fiu în stare să-l omor pe Shafer pe loc. Nu credeam că m-aş putea stăpâni.

Poliţiştii în uniformă şi-au scos şi ei pistoalele din toc. După numai câteva secunde eram gata să izbesc uşa cu piciorul ca s-o deschid, cu mandat sau fără mandat. Tot îi vedeam faţa lui Patsy Hampton, ochii ei goi, fără viaţă, rănile cumplite de pe gâtul zdrobit.

În cele din urmă uşa se deschise încet.

În pragul uşii apăru o femeie blondă – dr. Cassady, am presupus. Era îmbrăcată cu un taior albastru deschis, foarte scump, cu mulţi nasturi de aur, dar era desculţă. Arăta speriată şi supărată.

— Ce vreţi? întrebă ea. Ce dracu' se întâmplă aici? Ştiţi cumva ce aţi făcut? Tocmai aţi întrerupt o şedinţă de terapie.

73

Geoffrey Shafer apăru şi el în cadrul uşii şi rămase la câţiva

centimetri în spatele terapeutului lui care parcă îşi ieşise din minţi. Era înalt, bine făcut şi foarte blond. El este probabil Nevăstuica, nu?

— Ce dracu' se întâmplă aici? Cine eşti dumneata, domnule, şi ce doreşti? întrebă el cu un accent englezesc preţios.

— A avut loc o crimă, am spus eu. Eu sunt detectivul Cross.

Le-am arătat insigna. Încercam să privesc dincolo de Shafer şi de dr. Cassady, căutând să descopăr ceva care să-mi dea ocazia să pot intra în apartament. Erau foarte multe plante pe pervazuri, atârnând la ferestre – filodendron, azalee, iederă englezească. Carpete în culori pastelate, multă mobilă.

— Nu. Fii sigur că nu se află niciun asasin aici, spuse psihiatra. Plecaţi imediat.

— Ar trebui să urmaţi sfatul doamnei, spuse Shafer.

Shafer nu semăna câtuşi de puţin cu un criminal. Era îmbrăcat cu un costum bleumarin, cămaşă albă, cravată. Cu un gust impecabil. Perfect detaşat şi calm.

Apoi mi-am îndreptat privirea spre pantofii lui. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. În sfârşit, zeii erau o dată şi de partea mea.

Am întors revolverul spre Shafer. Spre Nevăstuică. M-am îndreptat spre el şi m-am aşezat într-un genunchi.

Tremuram din tot corpul. M-am uitat atent la cracul drept al pantalonilor săi.

— Ce dracu' faci? Cu ce drept? mă întrebă el, depărtându-se de mine. E caraghios. Lucrez la Ambasada Britanică, spuse Shafer după puţin timp. Repet, lucrez la Ambasada Britanică. N-ai niciun drept să te afli aici.

— Ofiţeri, i-am strigat pe cei doi poliţişti care rămăseseră afară. Încercam să acţionez cu calm, dar nu mai eram calm. Veniţi să vedeţi. Vedeţi asta?

Ambii poliţişti se apropiară de Shafer, apoi intrară în living.

— *Ieşiţi din casă!* Psihiatra ridicase vocea care răsuna acum ca un ţipăt.

— Dă-ţi jos pantalonii, i-am spus eu lui Shafer. Eşti arestat.

Shafer ridică piciorul şi se uită şi el. Văzu o pată întunecată pe manşeta pantalonilor de la sângele lui Patsy Hampton. Teama îi apăru în privire şi omul îşi pierdu calmul.

— Tu ai pus sângele ăsta acolo. Tu l-ai pus, urlă el la mine. Scoase o legitimaţie. Lucrez la Ambasada Britanică. Nu sunt obligat să suport asemenea obrăznicie. Am imunitate diplomatică. Nu-mi scot pantalonii numai pentru că aşa vrei tu. Sună imediat la ambasadă! *Cer imunitate diplomatică.*

— Ieşiţi imediat de aici! urlă tare dr. Cassady. Apoi îl îmbrânci pe unul dintre poliţişti.

Atât îi trebui lui Shafer. Scăpă şi traversă în fugă livingul. Intră în prima cameră de pe culoar, trânti uşa în urma lui şi o încuie.

Nevăstuica încerca să se facă scăpată. Aşa ceva nu se putea. Nu puteam îngădui una ca asta. Într-o clipă am ajuns în faţa uşii.

— Ieşi de acolo, Shafer! Eşti arestat pentru asasinarea detectivului Patsy Hampton.

Dr. Cassady veni după mine pe culoar, vociferând cu glas ascuţit.

Am auzit trăgându-se apa la WC. Nu, nu, nu, asta nu! M-am dat repede înapoi şi am izbit uşa cu piciorul cu toată puterea.

Shafer tocmai îşi dădea jos pantalonii şi rămăsese într-un picior. L-am înhăţat bine şi l-am doborât pe pardoseala de gresie, cu faţa în jos. El mă înjura, zbătându-se şi dând din mâini şi din picioare. I-am împins şi mai tare faţa pe podea.

Psihiatra încercă să mă dea la o parte de deasupra lui Shafer. Mă zgâria pe faţă, mă lovea în spinare cu pumnii. A fost nevoie de ambii poliţişti ca să poată fi potolită.

— Nu ai dreptul să-mi faci aşa ceva! striga Shafer din răsputeri, răsucindu-se şi zvâcnind sub mine ca un taur înfuriat. Este ilegal ceea ce faci. Am imunitate diplomatică!

M-am uitat spre unul dintre poliţişti.

— Pune-i cătuşele!

74

A fost o noapte lungă, grea şi foarte tristă la Farragut, de unde am plecat doar după ora trei dimineaţa. Nu mai pierdusem un coleg până atunci, deşi fusese cât p-aci să se întâmple asta cu Sampson, în North Carolina. Mi-am dat seama că ajunsesem să o consider pe Patsy Hampton ca pe o colegă de-a mea şi ca pe o prietenă. Dar cel puţin o prinsesem pe Nevăstuică.

Am dormit mai mult a doua zi dimineaţă, permiţându-mi neînsemnatul lux de a nu mai pune alarma la ceas. Totuşi, pe la ora şapte eram treaz de-a binelea. Le visasem pe Patsy Hampton şi pe Christine – scene diverse şi parcă aievea cu fiecare dintre ele, visuri din acelea după care te scoli la fel de obosit ca şi înainte de culcare. M-am rugat lui Dumnezeu pentru amândouă, până când m-am ridicat definitiv din pat. O deţineam pe Nevăstuică. Era fără nicio îndoială Geoffrey Shafer. Acum trebuia să scot de la el tot adevărul.

Mi-am pus pe mine un halat alb de satin, cam ponosit. Fusese purtat de Muhammad Ali în timpul cantonamentului său de la Manila, înainte de meciul cu Joe Frazier. Mi-l făcuse cadou Sampson la a patruzecea mea aniversare. Lui îi plăcea faptul că, în timp ce mulţi alţii l-ar fi etalat ca pe ceva preţios, eu îl purtam la micul dejun.

Îmi plăcea acest halat, lucru neobişnuit pentru mine, care nu am nicio aplecare pentru asemenea amintiri şi suveniruri. Poate că asta se datorează şi faptului că, pe cât se pare, eu semăn cu Ali din punct de vedere fizic, sau cel puţin aşa se spune. Poate că eu arăt ceva mai bine decât el, dar este limpede că el este acela mai grozav dintre noi doi.

Când am ajuns jos, în bucătărie, Nana şi copiii erau deja la masă şi se uitau la micul televizor portabil pe care Nana îl ţine acolo, dar pe care nu îl foloseşte foarte des. Ea preferă să citească sau să pălăvrăgească şi, bineînţeles, să gătească.

— Ali. Jannie se uită la mine şi zâmbi ştrengăreşte, dar privirea ei se întoarse iute spre televizor. Ia uită-te la asta, tati.

Nana mormăi în ceaşca ei de ceai:

— Asasinul tău englez este peste tot la ştiri în dimineaţa asta şi în ziare: „Imunitatea diplomatică s-ar putea să împiedice inculparea suspectului de la Ambasada Britanică", „Spionul implicat în crime anchetate de detectivi". Au luat deja interviuri în dreptul gării Union din Pennsylvania Avenue. Toţi sunt supăraţi foc pe neruşinarea cu imunitatea diplomatică, aşa cum spun ei. Este îngrozitor.

— Şi eu sunt supărat foc. Nu e drept, spuse Damon. Dacă el e criminalul, nu e drept. El este, tati? El este criminalul?

Am încuviinţat dând din cap.

— El este criminalul. Mi-am turnat lapte în cafea. Nu eram încă pregătit să mă ocup de Shafer sau de copii, şi mai ales de crima oribilă, descreierată, petrecută cu o seară înainte. Mai spune şi altceva la ştiri?

— Cei de la Wizards au dat-o în bară, spuse Damon cu o figură încordată. Rod Strickland a avut o dublă.

— *Şşşş.* Nana ne privi iritată. CNN dă ştiri *de la Londra.* Presa de acolo face deja o paralelă cu cazul guvernantei din Massachusetts. Se mai spune că Geoffrey Shafer este un erou de război, cu decoraţii, şi că el pretinde, având motive întemeiate, că i s-a înscenat totul de către poliţie. Cred că se referă la tine, Alex.

— Da, la mine se referă. Hai să ne uităm la CNN puţin, am propus eu.

Nimeni nu a avut nimic împotrivă, aşa că am schimbat canalul. Simţeam un mare gol în stomac. Nu-mi plăcea ceea ce vedeam şi ceea ce auzeam la televizor.

Aproape imediat apăru pe ecran un reporter de la Londra. S-a prezentat, apoi a început să citească un rezumat scurt şi pompos, de vreo treizeci de secunde, al celor întâmplate cu o seară înainte.

Reporterul privea grav către cameră.

— Şi acum, ca o răsturnare de situaţii, am aflat că Departamentul de poliţie din Washington anchetează un aspect deosebit. Detectivul care l-a arestat pe Geoffrey Shafer s-ar putea să fie chiar el un suspect în acest caz de asasinat. Cel puţin aşa s-a scris în presa americană.

Am clătinat din cap şi m-am încruntat.

— Sunt nevinovat, le-am spus eu Nanei şi copiilor. Ei ştiu acest lucru, desigur.

— Doar dacă nu se dovedeşte că tu eşti vinovatul, spuse Jannie, făcându-mi uşor cu ochiul.

75

În faţa casei se auzea o mare larmă, iar Jannie se repezi la fereastra din living ca să vadă ce este. Se întoarse repede, în bucătărie, cu ochii mari, şoptind pe nerăsuflate:

— Afară sunt reporteri cu camere de televiziune şi de la ziare. CNN, NBC – mulţi reporteri, ca şi data trecută, cu Gary Soneji. Mai ţineţi minte?

— Sigur că mai ţinem minte, replică Damon. Nu e nimeni retardat în casa asta, cu excepţia ta.

— Vai, Doamne, Alex, zise Nana, ei nu ştiu că oamenii cu mintea la cap iau micul dejun la ora asta? Dădu cap şi făcu o mutră exasperată. Iar au venit vulturii. Poate că ar fi bine să arunc nişte resturi de carne în faţa uşii.

— Du-te *tu,* Jannie, să vorbeşti cu ei, am spus şi m-am uitat mai departe, liniştit, la televizor. Nu ştiu de ce eram aşa de cinic, dar eram. Remarca mea avu darul să o calmeze pentru puţin timp, pe urmă fata se gândi că fusese o glumă. Îndreptă arătătorul spre sine.

— M-am prins!

Ştiam că reporterii n-or să plece prea uşor de acolo, aşa că am

luat în mână o cană de cafea şi m-am îndreptat spre uşă. Am ieşit în faţa casei, într-o atmosferă de dimineaţă frumoasă de toamnă, cu o temperatură plăcută.

Frunzele foşneau vesele în ulmi şi arţari, iar razele de soare cădeau generoase pe capetele celor de la TV şi de la presa scrisă, adunaţi pe marginea peluzei noastre.

Vulturii.

— Nu vă mai comportaţi ca nişte caraghioşi, am spus, apoi am sorbit liniştit din cafea şi m-am uitat la jurnalişti. Bineînţeles că nu eu am omorât-o pe Patsy Hampton şi nici nu am înscenat nimănui nicio crimă.

Pe urmă m-am întors scurt pe călcâie şi am intrat înapoi în casă fără să răspund la vreo întrebare.

Nana şi copiii erau imediat în spatele uşii mari de lemn şi ascultau.

— A fost destul de bine, spuse Nana, iar ochii ei străluceau.

M-am dus sus şi m-am îmbrăcat pentru a pleca la serviciu.

— Duceţi-vă la şcoală. Imediat! le-am strigat lui Jannie şi lui Damon. Să luaţi numai note de 10. Să vă jucaţi frumos cu prietenii voştri. Nu daţi atenţie nebuniei din jurul vostru.

— Bine, tati!

76

În baza cererii lui de a-i fi respectată imunitatea diplomatică, nouă nu ni s-a permis să-l anchetăm pe Geoffrey Shafer în legătură cu asasinarea detectivului Hampton sau cu orice altceva. Eram deosebit de frustrat. O reţinusem pe Nevăstuică, dar nu puteam da ochii cu ea.

Anchetatorii erau în aşteptarea mea în dimineaţa aceea, la secţia de poliţie, iar eu ştiam că va fi o zi grea şi chinuitoare. Am fost

anchetat de Afacerile Interne, de consilierul-şef al primăriei şi de către Mike Kersee, de la procuratura districtuală.

Nu daţi nicio atenţie nebuniei din jurul vostru, îmi aminteam eu tot timpul de cuvintele mele, dar propriul meu sfat nu prea îmi ţinea de cald.

Pe la ora trei a apărut însuşi procurorul districtual. Ron Coleman este un bărbat înalt, suplu, cu înfăţişare atletică; lucrasem împreună la multe cazuri ori de câte ori apărea în biroul procuraturii districtuale. L-am considerat mereu un om conştiincios, bine informat şi cu înclinare spre o gândire sănătoasă. Nu dăduse niciodată dovadă că ar fi avut preferinţe politice, aşa că reprezentase o veste de senzaţie atunci când primarul Monroe îl numise procuror districtual. Lui Monroe îi place să şocheze.

Coleman a făcut o declaraţie:

— Domnul Shafer are deja un avocat, care este o adevărată stea în galaxia noastră. A apelat la nimeni altcineva decât la Jules Halpern. Acesta este probabil cel care a lansat povestea că tu ai fi suspect – lucru neadevărat din câte ştiu eu.

L-am privit fix în faţă pe Coleman. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Din câte ştii? Ce vrea să însemne asta?

Procurorul districtual ridică din umeri.

— Probabil că o vei avea pe Cathy Fitzgibbon de partea ta. Cred că ea este avocatul nostru cel mai bun. O să-i mai punem şi pe Lynda Cole şi poate pe Stephen Apt, şi ei ireproşabili. Asta-i opinia mea în dimineaţa asta.

Îi cunoşteam pe cei trei procurori, care aveau o bună reputaţie, mai ales Fitzgibbon. Erau cam tineri, dar în acelaşi timp muncitori, inteligenţi, neobosiţi – foarte asemănători cu însuşi Coleman.

— Vorbeşti de parcă te-ai pregăti pentru un adevărat război, Ron.

Acesta dădu din cap.

— După cum îţi spuneam, avocatul apărării este Jules Halpern. Acesta pierde rar. De fapt, nici nu-mi amintesc să fi pierdut

vreodată vreun caz important ca ăsta. Îi învinge pe toţi nechemaţii, Alex.

M-am uitat direct în ochii negri ai lui Coleman.

— Avem sângele lui Patsy Hampton pe hainele criminalului. Avem urme de sânge şi în scurgerea de la baie şi pun pariu că, până la sfârşitul zilei, o să găsim pe undeva prin maşina lui Hampton şi amprentele lui Shafer. S-ar putea prezenta ca probă umeraşul de sârmă pe care l-a folosit ca s-o stranguleze. Ron?

— Da, Alex. Ştiu ce vrei să spui. Ştiu care ţi-e întrebarea. Este totodată şi întrebarea mea.

— Shafer are imunitate diplomatică. Şi atunci de ce Jules Halpern?

— Asta-i o întrebare bună, la care ne-am gândit amândoi. Bănuiesc că a fost angajat Halpern pentru a ne determina să renunţăm complet la acuzaţii.

— Dar avem probe substanţiale. Se spăla de sângele lui Patsy Hampton în baie. Există resturi în chiuvetă.

Coleman dădu din cap şi se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Nu înţeleg ce caută aici Jules Halpern. Însă sunt sigur că vom afla curând.

— Din păcate, o să aflăm destul de repede, am spus eu. M-am hotărât să plec de la secţie pe uşa din spate în seara aceea, în caz că presa mai aştepta în faţă, pe Alabama Avenue. Când am păşit afară, un bărbat aproape chel, îmbrăcat într-un costum verde deschis se arătă de lângă zidul vecin.

— E un mod bun de a te lăsa împuşcat, i-am spus eu. Şi glumeam doar pe jumătate.

— Face parte din riscurile meseriei, şopti el. Nu-l împuşca pe mesager, detective.

Zâmbi uşor şi îmi întinse un plic alb pentru scrisori.

— Alex Cross, iată un mesaj de la „Citaţii şi Plângeri“. Noapte bună, detective, spuse el pe un ton şuierător. Apoi se îndepărtă cu aceeaşi agilitate precum apăruse.

Am deschis plicul şi m-am uitat rapid pe scrisoare. Am mugit de furie. Acum ştiam de ce se apelase la Jules Halpern şi la ce trebuia să ne aşteptăm.

Fusesem citat într-un proces civil pentru „arestare din greşeală" şi pentru „defăimare de persoană asupra lui Geoffrey Shafer". Se cereau despăgubiri de cincizeci de milioane de dolari.

77

A doua zi, dis-de-dimineaţă, am fost convocat la birourile Ministerului de Justiţie al districtului Columbia din centrul oraşului Washington. Nu e în regulă, mă gândeam. Consilierul şef al Primăriei, James Dowd, şi Mike Kersee de la procuratură se făcuseră deja comozi în fotoliile de piele roşie.

La fel şi şeful detectivilor, Pittman, care merita să fie văzut cum se lăfăia într-un fotoliu din faţă.

— Vreţi să-mi spuneţi că, numai dat fiind că Shafer are imunitate diplomatică, poate evita o condamnare penală a unui tribunal penal? Şi că poate ateriza, liniştit, drept în tribunalul nostru civil pentru a obţine protecţie împotriva unei aşa-zise arestări eronate şi a presupusei defăimări?

Kersee dădu din cap, clefăind cu limba şi cu dinţii.

— Exact. Şi ambasadorii noştri şi tot personalul nostru diplomatic se bucură de aceeaşi imunitate, în Anglia şi peste tot în lume. Iar britanicii nu vor renunţa la imunitatea diplomatică, în ciuda oricăror presiuni politice. Shafer a fost erou în războiul din Insulele Falkland. Se presupune şi că este respectat în cadrul Serviciilor Secrete, deşi, în ultima vreme, se pare că a cam avut necazuri.

— Ce fel de necazuri? am întrebat.

— Nu vor să ne spună.

Pittman nu-i lăsa în pace pe avocaţi.

— Dar clovnul de la Ambasada Ţărilor Baltice? Cel care a tras în toţi trecătorii de pe trotuarul din faţa cafenelei? El a fost judecat.

Mike Kersee ridică din umeri.

— Ăla era un simplu funcţionar dintr-o ţară neînsemnată pe care puteam s-o ameninţăm. Nu putem face acelaşi lucru şi cu Anglia.

— Şi de ce dracu' să nu putem? Pittman se încruntă şi lovi tare cu palma în mânerul fotoliului. Am putea face foarte bine acelaşi lucru şi cu Anglia.

Sună telefonul de pe biroul lui Dowd şi acesta ridică mâna ca să facă linişte.

— Probabil că este Jules Halpern. A spus că o să sune pe la ora zece, iar el este un ticălos care se ţine de cuvânt. Dacă este el, o să-l conectez pe difuzor. S-ar putea să fie la fel de interesant precum un tuşeu rectal făcut cu un cactus.

Dowd ridică receptorul şi schimbă amabilităţi cu avocatul apărării timp de aproape treizeci de secunde. Apoi Halpern i-o reteză:

— Cred că avem probleme importante de discutat. Am un program încărcat astăzi. Şi bănuiesc că şi dumneata, domnule Dowd, eşti ocupat.

— Da, să trecem la subiect, spuse Dowd, ridicând din sprâncenele negre, groase şi cârlionţate. După cum ştii, poliţia deţine dreptul de a aresta pe oricine dacă are un motiv întemeiat. Dumneata nu te afli acum în faţa unui caz civil, consiliere…

Halpern îl întrerupse pe Dowd înainte ca acesta să termine ce avea de spus.

— Nu şi în cazul unei persoane care are imunitate diplomatică, pe care clientul meu o are. Colonelul Shafer a stat în uşa apartamentului psihiatrei sale şi şi-a prezentat legitimaţia emisă de Serviciile Secrete Britanice ca pe un semnalizator de oprire, declarând că are imunitate.

Dowd oftă puternic în receptor.

— Avea sânge pe pantaloni, consiliere. Este un asasin, consiliere,

şi încă un asasin de poliţişti. Nu cred că trebuie să mai adaug ceva aici. În privinţa defăimării, poliţia are şi dreptul de a vorbi cu presa atunci când se comite o crimă.

— Şi presupun că declaraţia şefului detectivilor în faţa reporterilor şi a mai multor sute de milioane de alţi oameni din lume nu este o simplă bârfa?

— Nu, nu este. Este un drept constituţional faţă de persoanele publice, cum este şi clientul dumitale.

— Clientul meu nu este un personaj public, domnule Dowd. Este o persoană privată. Este un agent de contrainformaţii. Înseşi mijloacele sale de trai, dacă nu chiar şi viaţa lui, depind de posibilitatea de a lucra sub acoperire.

Consilierul-şef era deja exasperat, poate din cauză că replicile lui Halpern erau atât de calme şi în acelaşi timp servite atât de rapid.

— Bine, domnule Halpern. Atunci pentru ce ne-ai sunat?

Halpern lăsă o pauză lungă pentru a-l face curios pe Dowd.

Apoi reluă:

— Clientul meu m-a autorizat să vă fac o ofertă foarte neobişnuită. Eu l-am sfătuit să nu o facă, dar el are tot dreptul să şi-o menţină.

Dowd părea uimit. Îmi dădeam seama că nu se aşteptase la vreo negociere. Şi nici eu nu îmi închipuisem aşa ceva. Despre ce putea fi vorba?

— Spune, domnule Halpern, zise Dowd. Ochii lui erau larg deschişi şi vioi, rotindu-se prin încăpere şi uitându-se la noi. Te ascult.

— Te cred şi eu, ca şi stimaţii dumitale colegi.

M-am aplecat înainte ca să aud bine fiecare cuvânt.

Jules Halpern continuă cu expunerea scopului real al apelului său telefonic:

— Clientul meu doreşte înlăturarea oricărei posibilităţi de a i se intenta vreun proces civil.

Am dat ochii peste cap. Halpern voia să se asigure că nimeni nu-i

va putea intenta vreun proces civil clientului său după încetarea eventualului proces penal. Îmi amintea de O.J. Simpson care fusese declarat nevinovat într-un proces şi adus la faliment în celălalt.

— Imposibil! zise Dowd. Aşa ceva nu se va întâmpla. Sub nicio formă.

— Ascultă-mă. Există o formă, altfel nu aş fi abordat niciodată subiectul. Dacă sunteţi de acord cu acest lucru şi dacă şi el, şi eu putem fi convinşi că procesul penal va fi rapid, clientul meu va renunţa la imunitatea diplomatică. Da, ai auzit bine. Geoffrey Shafer doreşte să-şi dovedească nevinovăţia într-un proces. De fapt, insistă în mod deosebit asupra acestui lucru.

Dowd dădea din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. La fel şi Mike Kersee. Ochii acestuia sclipeau de uluire când se uită la mine.

Nimănui nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise de la avocatul apărării.

Geoffrey Shafer dorea să fie judecat.

PARTEA A PATRA

PROCES ŞI ERORI

78

Cuceritorul o urmărise cum se prostituează pe High Street, în Kensington, timp de aproape şase săptămâni la rând. Ea devenise obsesia lui, femeia din fanteziile lui, „jocul“ lui. El ştia totul despre ea. Simţea – ştia – că începuse să se comporte el însuşi ca Shafer. Doar începuseră cu toţii, nu?

Pe fată o chema Noreen Anne şi cu ceva timp în urmă, cu trei ani mai exact, venise la Londra, din Cork, Irlanda, cu visul minunat de a deveni model internaţional.

Atunci avea şaptesprezece ani, aproape un metru optzeci, era suplă, blondă, avea o faţă despre care toţi băieţii şi chiar bărbaţii mai în vârstă de acasă de la ea spuneau că era predestinată copertelor de revistă sau chiar cinematografiei.

Şi atunci ce făcea ea aici, pe High Street, la ora unu şi jumătate noaptea? Asta se întreba ea în timp ce se străduia să cocheteze zâmbind forţat şi făcând câte un semn cu mâna spre bărbaţii libidinoşi din maşinile lor care treceau încet, dând roată pe High Street, DeVere Gardens şi Exhibition Road.

Ei socoteau că fata era destul de drăguţă, dar nu de-ajuns pentru copertele revistelor englezeşti sau americane şi nu într-atât de elegantă încât să te căsătoreşti cu ea sau să-ţi devină iubită.

Dar cel puţin ea avea planul ei şi îl considera unul bun. Noreen Anne economisise aproape 2000 de lire de când începuse să facă trotuarul. Aprecia că i-ar mai trebui încă vreo 3000 de lire, după care se va întoarce în Irlanda. Va înfiinţa un mic salon de frumuseţe, pentru că ea cunoştea cu adevărat secretele frumuseţii şi multe lucruri despre visuri.

Aşadar, până atunci, iată-mă aici, în faţa hotelului Kensington Palace, gândea ea. Şi îmi îngheaţă fundul groaznic.

— Scuză-mă, domnişoară, auzi ea un glas şi se întoarse tresărind. Nu auzise pe nimeni apropiindu-se de ea. Te-am văzut stând aici. Eşti de o frumuseţe nemaipomenită. Ştii asta, nu?

Noreen Anne simţi o uşurare în clipa în care văzu persoana care vorbise. Tipul ăsta nu putea să-i facă vreun rău, nu putea chiar dacă ar încerca. Mai curând ea ar fi putut să-i facă lui rău dacă era să se gândească bine.

Era bătrân, avea vreo şaizeci, şaptezeci de ani, era neplăcut de gras şi aşezat într-un scaun cu rotile.

Aşa că însoţi – „Cuceritorul".

Totul făcea parte din joc.

79

Americanii au promis un proces rapid, iar proştii de ei chiar s-au ţinut de cuvânt.

Trecuseră cinci luni de la asasinarea detectivului Patsy Hampton. Alex Cross făcuse naveta între Washington şi Bermude, dar tot nu ştia unde dispăruse Christine. Shafer fusese eliberat din închisoare, dar era strict supravegheat.

Nu mai jucase jocul lui de la crima asupra lui Hampton. Jocul jocurilor fusese oprit şi asta îl înnebunea.

Acum Shafer şedea în Jaguarul lui negru, în parcarea de sub tribunal, şi era plin de speranţe. De-abia aştepta să fie judecat sub acuzaţiile de crimă cu premeditare, cu circumstanţe agravante, de gradul întâi. Regulile jocului fuseseră stabilite, şi el aprecia acest lucru.

Săptămânile de audiere pentru admiterea probelor îi erau încă vii în memorie. Savurase fiecare clipă. Audierea preliminară fusese

ţinută înainte de alegerea juriului, pentru a se hotărî care dovezi puteau fi prezentate la proces şi care nu; audierea avusese loc în încăperile spaţioase ale judecătorului Michael Fescoe. Judecătorul hotărâse regulile, aşa că, într-un fel, el era maestrul jocului. Cât de nostim, cât de plăcut.

Avocatul lui Shafer, Jules Halpern, a pretins că Shafer fusese la o şedinţă de terapie la cabinetul dr. Cassady şi, prin urmare, acesta avea dreptul la intimitate.

— Această intimitate a fost violată. Mai întâi, doctor Cassady le-a interzis detectivului Cross şi celorlalţi doi poliţişti să intre în casă. În al doilea rând, colonelul Shafer i-a arătat detectivului legitimaţia sa. Legitimaţia dovedea că acesta lucra la Ambasada Britanică şi că avea imunitate diplomatică. Dar Cross a pătruns, totuşi, în cabinetul psihiatrei. Prin urmare, orice dovadă obţinută astfel – dacă a fost obţinută vreo dovadă – este rezultatul unei percheziţii ilegale.

Judecătorul Fescoe a luat pauză în ziua aceea pentru gândire şi şi-a anunţat decizia a doua zi dimineaţă:

— După ce am ascultat ambele părţi, mie mi se pare că problemele sunt clare şi deloc neobişnuite într-un caz de crimă. Domnul Shafer are într-adevăr imunitate diplomatică. Dar părerea mea este că detectivul Cross a acţionat de manieră legală şi decentă atunci când a intrat în apartamentul lui Boo Cassady. El a bănuit că fusese comisă o crimă gravă. Doctor Cassady a deschis uşa, permiţându-i detectivului Cross să aibă o imagine clară a înfăţişării domnului Shafer. Colonelul Shafer insistă asupra faptului că imunitatea sa diplomatică îi interzicea detectivului Cross să intre în apartament. Aşadar, voi permite acuzării să se folosească de îmbrăcămintea pe care colonelul Shafer o purta în seara crimei, ca şi de sângele de pe covorul din faţa intrării, ca probe. Acuzarea poate să utilizeze şi probele găsite în garaj, atât în maşina detectivului Hampton, cât şi în aceea a colonelului Shafer, continuă judecătorul Fescoe, după care veni partea-cheie a declaraţiei sale: *Nu voi admite* probele găsite după ce detectivul Cross a pătruns în apartament

contrar dorinţelor exprimate de colonelul Shafer şi de doctor Cassady. Toate aceste probe descoperite în percheziţiile iniţiale şi ulterioare sunt respinse şi nu vor fi admise la proces.

Acuzarea a mai fost anunţată să nu facă nicio referire, pe timpul procesului, la alte crime de care Shafer nu a fost acuzat, dar pentru care el este suspectat că le-ar fi comis în Washington. Juriului trebuia să-i fie clar că Shafer era anchetat doar pentru asasinarea detectivului Patricia Hampton. Atât acuzarea, cât şi apărarea s-au declarat de acord la sfârşitul audierilor de admitere a probelor.

În dimineaţa primei zile a procesului, treptele de piatră din faţa tribunalului erau pline de o mulţime zgomotoasă şi haotică. „Suporteri" ai lui Shafer purtau embleme cu inscripţia UK/OK și fâlfâiau steaguri britanice noi, apretate. Aceşti proşti minunaţi îl făcură pe Shafer să zâmbească atunci când bătu din palme deasupra capului în semn de victorie. Îi plăcea nespus să fie erou.

Ce vremuri minunate! Chiar dacă era puţin drogat şi aerian din cauza celor câteva medicamente luate după bunul lui plac.

Ambele părţi preziceau încă victorii „spectaculoase". Ce farsori fantastici puteau fi avocaţii!

Presa titra cumplita şaradă ca fiind „procesul deceniului". Oricum, media, surescitată, previzibilă şi cu ritualurile ei, îl incita. Shafer percepea totul ca pe un elogiu şi ca pe o adulare. Ceea ce el, de altfel, chiar merita.

Shafer şi-a compus premeditat o apariţie senzaţională: dorea să facă impresie asupra lumii. Purta un costum gri de comandă, lejer, o cămaşă în dungi de la Budd şi pantofi de la Lobb's. A fost fotografiat singur de sute de ori în primele momente.

A intrat în tribunal de parcă ar fi plutit. Lucrul cel mai minunat dintre toate era acela că putea pierde totul.

Sala de judecată nr. 4 se afla la etajul trei. Era cea mai mare sală din tribunal. Imediat după uşa dublă de la intrarea pentru public se afla o zonă pentru o sută şi patruzeci de spectatori. Apoi venea „zona baroului", unde se aflau mesele avocaţilor. După aceea

„podiumul judecătorului“, care ocupa aproape un sfert din sală.

Procesul a început la ora zece dimineaţa şi s-a dovedit a fi, pentru el, o mare zumzăială. Procurorul-şef era avocata asistentă a SUA Catherine Marie Fitzgibbon. El tânjea deja să o omoare şi se întreba dacă acest lucru ar fi vreodată posibil. Îşi dorea scalpul domnişoarei Fitzgibbon atârnat la centură. Femeia avea doar treizeci şi şase de ani, era o irlandeză catolică, nemăritată, sexy în îmbrăcămintea ei strâmtă, şi o animau idealuri măreţe, ca de altfel şi pe mulţi alţii din insula ei de origine. Prefera o îmbrăcăminte gri sau bleumarin, gen Ann Taylor, şi purta la gât o cruciuliţă de aur, ciudat de mobilă pe un lanţ tot din aur. Era cunoscută în mediul avocăţesc din districtul Columbia drept „Regina dramei“. Felul ei melodramatic de a prezenta cele mai crude detalii era destinat să cucerească simpatia juriului. Era o rivală de temut. Şi un vânat scump.

Shafer şedea la masa apărătorilor şi încerca să se concentreze. Asculta, privea cu atenţie, se simţea cum nu se mai simţise de multă vreme. Ştia că toţi erau cu ochii pe el. Cum ar fi putut să nu fie?

Shafer şedea acolo şi observa tot ce se întâmplă, dar creierul său se aprinsese. Stimatul său avocat, Jules Halpern, luase în sfârşit cuvântul şi în cele din urmă Shafer îşi auzise rostit numele. Da, acum era chiar foarte interesat. Doar el era starul acolo, nu?

Jules Halpern nu avea mai mult de un metru şaizeci, dar reprezenta o figură impresionantă într-un tribunal. Avea părul vopsit negru ca pana corbului şi pieptănat lins, peste cap. Costumul lui era făcut la comandă de un croitor englez, ca şi al lui Shafer. Acesta din urmă gândea, destul de nemilos, considera el, *Îmbracă-te englezeşte şi gândeşte evreieşte.* Lângă Halpern şedea fiica sa, Jane, care era asistenta lui. Fata era înaltă şi suplă, dar avea părul negru şi nasul coroiat al tatălui său.

Fără putinţă de tăgadă, Jules Halpern avea un glas puternic pentru un om atât de pipernicit.

— Clientul meu, Geoffrey Shafer, este un soţ iubitor. Este, de asemenea, un tată foarte bun şi s-a întâmplat să participe la o

petrecere aniversară a doi dintre copiii săi cu o jumătate de oră înainte de omorârea detectivului Patricia Hampton. Colonelul Shafer, după cum veţi afla, este un membru valoros şi decorat al contrainformaţiilor britanice. A fost un soldat cu multe merite deosebite. Nu există niciun dubiu că i s-a înscenat această crimă colonelului Shafer pentru că poliţia din Washington avea nevoie ca această oribilă crimă să fie acoperită. Şi vă voi dovedi acest lucru, iar dumneavoastră nu veţi sta în cumpănă. I s-a înscenat această crimă domnului Shafer pentru că un anumit detectiv criminalist trecea prin momente personale grave şi pierduse controlul asupra situaţiei.

Şi, în final – şi acesta este cel mai important lucru de care trebuie să vă amintiţi – colonelul Shafer doreşte să se afle aici. Nu se află aici pentru că ar fi nevoit – el are imunitate diplomatică. Geoffrey Shafer se află aici din proprie iniţiativă pentru a-şi apăra reputaţia.

Shafer aproape că se ridică în picioare, în plin proces, ca să aplaude.

80

Nu am participat la tot acest circ nici în prima şi nici în a doua şi a treia zi, deliberat, şi poate că bine am făcut. Nu doream să dau ochii cu presa şi cu publicul mai mult decât trebuia. Mă simţeam de parcă şi eu eram judecat.

Era judecat un criminal cu sânge rece, dar anchetele mele au continuat cu şi mai multă fervoare. Mai aveam încă de rezolvat cazurile femeilor neidentificate asasinate şi dispariţia lui Christine dacă aş fi găsit noi piste. Doream să mă asigur că Shafer nu va scăpa liber şi, lucrul cel mai important, îmi doream cu disperare ca în cele din urmă să aflu adevărul despre dispariţia lui Christine. Trebuia să-l aflu. Marea mea frustrare era că, din cauza manevrelor

diplomatice, nu ajunsesem încă să-l anchetez pe Shafer. Aş fi dat orice să stau de vorbă câteva ore cu el.

Am transformat partea sudică a podului casei noastre în camera de pregătire a unui război. Oricum exista mult spaţiu nefolosit acolo. Am pus acolo o masă veche de mahon. Am reparat un ventilator vechi de fereastră, fapt ce a făcut ca zilele să fie mai suportabile în continuare – mai ales dimineaţa devreme şi seara târziu, când lucram cel mai mult acolo.

Mi-am pus laptopul pe masă şi am agăţat în ace diverse notiţe colorate pentru a avea tot timpul dinaintea mea cele mai importante dovezi ale cazului. În nişte cutii de carton mari şi uzate păstram toate documentele: toate dovezile în legătură cu dispariţia lui Christine şi tot ce mai găsisem relativ la crimele din Southeast.

Cazurile de crimă formau un puzzle înnebunitor, construit în câţiva ani de zile, un puzzle care nu putea fi rezolvat cu una, cu două. Încercam să fac un joc complex împotriva unui adversar îndemânatic, dar eu nu cunoşteam regulile jocului său şi felul în care îl juca. Acesta era avantajul necinstit al lui Shafer.

Am găsit câteva însemnări utile în fişierul detectivului Patsy Hampton, care m-au dus la anchetarea băiatului Michael Ormson, care discutase *on-line* cu Shafer despre „Cei Patru Călăreţi". Am continuat să lucrez mult cu Chuck Hufstedler de la FBI. Chuck se simţea vinovat că îi transmisese pontul iniţial lui Patsy Hampton, mai ales că eu lucrasem cu el mai întâi. Şi m-am folosit de criza lui de conştiinţă.

Atât FBI-ul, cât şi Interpolul au întreprins căutări asidue asupra acestui joc pe Internet. La rândul meu, vizitasem nenumărate *chatroomuri,* dar nu întâlnisem pe nimeni, cu excepţia lui Ormson, care să aibă ştiinţă despre acest misterios joc. Şi asta numai pentru că Shafer riscase şi intrase atunci în acel *chatroom* care dusese la descoperirea lui. Mă întrebam ce alte riscuri îşi mai asumase.

După arestarea lui Shafer la Farragut, noi am făcut o mică percheziţie a automobilului său, iar eu am petrecut aproape o oră

acasă la el – înainte ca avocaţii săi să prindă de veste că mă aflu acolo. Am vorbit cu soţia lui, Lucy, şi cu fiul lui, Robert, care mi-au confirmat că el juca un joc numit „Cei Patru Călăreţi“. Îl juca de vreo şapte sau opt ani.

Nici soţia, nici fiul său nu-i cunoşteau pe ceilalţi jucători şi nu aveau niciun indiciu despre ei. Nu credeau că Geoffrey Shafer făcuse ceva rău.

Fiul şi-a numit tatăl „cea mai directă săgeată dintre toate“. Lucy Shafer l-a descris ca pe un om bun şi chiar părea că spune adevărul.

În vizuina lui Shafer am găsit reviste cu jocuri pe roluri şi zeci de zaruri, dar nicio altă dovadă fizică legată de acel joc. Shafer era precaut; îşi acoperea bine urmele. În definitiv, făcea parte din serviciul de contrainformaţii. Nu mi-l imaginam să arunce zarurile pentru a-şi alege victimele, dar poate că aceasta era o dovadă despre modelul atipic al crimelor săvârşite asupra femeilor neidentificate.

Avocatul său, Jules Halpern, s-a plâns tare şi răspicat că am pătruns în casa lui Shafer şi a cerut să fie respinsă orice probă ar fi fost găsită în felul acesta. Din păcate, eu n-am avut timp suficient, iar Shafer era, oricum, mult prea inteligent ca să păstreze acasă ceva incriminatoriu. Făcuse o singură mare greşeală; şi nu intenţiona să mai facă o alta. Sau poate că da? Poate mai făcuse şi alte greşeli?

Uneori, foarte târziu noaptea, când lucram în pod, mă opream puţin din treabă şi îmi mai aminteam câte ceva despre Christine. Amintirile mele erau dureroase şi triste, dar şi binefăcătoare pentru mine. Am început să aştept cu nerăbdare acele timpuri când voi putea să mă gândesc la ea în permanenţă. În unele nopţi coboram, mă aşezam la pian, în verandă, şi cântam cântece care ne plăceau nouă – „Unforgettable“, „Moonglow“, „’S Wonderful“. Îmi mai aminteam cum arăta ea, mai ales atunci când am fost la ea acasă şi era îmbrăcată în jeanşi prespălaţi, în picioarele goale şi cu un tricou sau poate puloverul preferat, galben, şi un pieptene din carapace de broască ţestoasă în părul ei lung care mirosea mereu a şampon.

Nu doream să-mi plâng de milă, dar nu aveam cum să nu fiu

cumplit de trist. Eram prins ca într-o plasă, fără să ştiu nimic din tot ce i se întâmplase cu adevărat lui Christine. Şi nu puteam nicidecum să o uit.

Eram ca paralizat, de-a dreptul invalid, mă simţeam îngrozitor de trist şi de gol sufleteşte. Ştiam că trebuia să-mi văd de viaţa mea, dar nu puteam. Aveam nevoie de nişte răspunsuri, cel puţin de câteva. *Oare şi Christine face parte din jocul acesta?* mă întrebam. Eram obsedat de joc.

Fac şi eu parte din joc?

Credeam că da. Şi, într-un fel, speram ca şi ea să facă parte. Asta era singura mea speranţă că ea ar mai putea fi în viaţă.

81

Iată-mă, aşadar, un jucător al unui joc cu adevărat bizar, care nu reuşea decât să te facă să deprinzi obiceiuri rele. Am început să-mi făuresc propriile reguli. Am atras noi jucători. Jucam ca să învinge.

Chuck Hufstedler de la serviciile FBI din districtul Columbia a continuat să fie de mare ajutor. Cu cât vorbeam mai mult cu el, cu atât înţelegeam mai bine faptul că el fusese îndrăgostit de-a binelea de Patsy Hampton. Pierderea lui şi a mea, prin Christine, ne-a unit.

M-am urcat în pod într-o seară târzie de vineri după ce m-am uitat la televizor şi am văzut „Masca lui Zorro", împreună cu Damon, Jannie, Nana şi Rosie, pisica. Trebuia să mai verific câteva lucruri înainte de culcare.

Am deschis computerul şi am auzit mesajul familiar: Ai corespondenţă. Încă din seara aceea din Bermude, aceste cuvinte mă înspăimântau îngrozitor, dându-mi fiori care îmi înţepeneau corpul din cap până-n picioare.

Sandy Greenberg, de la Interpol, îmi răspundea la unul dintre e-mail-urile mele. Ea şi cu mine am lucrat împreună la cazul dl. Smith

şi ne-am împrietenit atunci. O rugasem să cerceteze nişte detalii pentru mine.

SUNĂ-MĂ ORICÂND ÎN SEARA ASTA, ALEX. AI ÎNŢELES? LA ORICE ORĂ. ÎNCĂPĂŢÂNAREA TA ENERVANTĂ CRED CĂ A DAT ROADE. ESTE FOARTE IMPORTANT SĂ MĂ SUNI. *SANDY.*

Am sunat-o pe Sandy în Europa şi ea a ridicat receptorul după al doilea apel.

— Alex? Cred că l-am găsit pe unul dintre ei. Ideea ta a fost nemaipomenită. Shafer juca cu cel puţin unul dintre vechii lui colegi, din MI6. Ai avut dreptate.

— Eşti sigură că este şi el jucător? am întrebat-o.

— Foarte sigură, replică ea. Acum stau jos şi mă uit fix, pe MacIntosh-ul meu, la o copie după tabloul lui Dürer, *Cei Patru Călăreţi.* După cum ştii, „Călăreţii" sunt „Cuceritorul", „Foametea", „Războiul" şi „Moartea". Ce adunătură sinistră. Ei, am făcut ceea ce mi-ai sugerat tu. Am vorbit cu nişte cunoştinţe de-ale mele din MI6, care au aflat că Shafer şi tipul ăsta ţin permanent legătura pe computer. Am şi toate însemnările tale, care sunt foarte preţioase. Nu-mi vine să cred câte ţi-ai imaginat tu, de acolo, despre colonii. Ai şi tu o imaginaţie bolnăvicioasă.

— Mulţam, am răspuns. Am lăsat-o pe Sandy să mai sporovăiască încă două-trei minute. Cu ceva timp în urmă, înţelesesem că era o persoană singuratică şi că, în ciuda faptului că făcea uneori pe grozava, ardea de dorul unei companii.

— Numele pe care îl foloseşte tipul în joc este „Cuceritorul". „Cuceritorul" locuieşte în Dorking, Surrey, Anglia, a adăugat Sandy. Îl cheamă Oliver Highsmith şi s-a pensionat din MI6. Alex, află că Highsmith coordona câţiva agenţi în Asia în timp ce Shafer se afla şi el acolo. Shafer a lucrat sub conducerea sa. Aici este ora opt dimineaţa. Ce-ar fi să-l suni acum pe ticălos? îmi sugeră Sandy. Sau trimite-i măcar un e-mail. Am adresa lui, Alex.

Începusem să mă întreb cine puteau fi ceilalţi jucători din „Cei Patru Călăreţi". Chiar erau patru sau aşa se numea jocul? Cine erau

ei oare? Cum se juca, de fapt, acest joc? Oare toţi, sau cel puţin încă altcineva, îşi transpuneau fanteziile în viaţa reală?

Mesajul meu către „Cuceritor“ era simplu, direct şi deloc amenințător. Aşa speram eu să fie. Nu vedeam de ce nu mi-ar răspunde.

DRAGĂ DOMNULE HIGHSMITH,

EU SUNT DETECTIV CRIMINALIST ÎN WASHINGTON, D.C., ŞI CAUT INFORMAŢII DESPRE COLONELUL GEOFFREY SHAFER ÎN LEGĂTURĂ CU „CEI PATRU CĂLĂREŢI“. AM AFLAT CĂ SHAFER A LUCRAT PENTRU DUMNEATA ÎN ASIA. MĂ GRĂBESC FOARTE MULT. AM NEVOIE DE AJUTORUL DUMITALE. TE ROG, IA LEGĂTURA CU DETECTIVUL ALEX CROSS.

82

Am fost surprins când am primit aproape imediat un mesaj de răspuns. Oliver Highsmith – „Cuceritorul“ – probabil că era *on-line* atunci când a intrat pe e-mail-ul meu.

DETECTIVE CROSS, TE CUNOSC FOARTE BINE, DAT FIIND CĂ PROCESUL PENAL CARE ARE ACUM LOC LA WASHINGTON ESTE FOARTE MEDIATIZAT ÎN ANGLIA, CA ŞI ÎN TOT RESTUL EUROPEI. ÎL CUNOSC PE G.S. DE VREO 12 ANI SAU CHIAR MAI MULT. PE SCURT, A LUCRAT SUB SUPRAVEGHEREA MEA. ÎMI ESTE MAI MULT O CUNOŞTINŢĂ DECÂT UN PRIETEN APROPIAT, AŞA CĂ NU-MI POT DA PĂREREA, ŞI NICI NU AM PREJUDECĂŢI ÎN LEGĂTURĂ CU VINA SAU CU NEVINOVĂŢIA SA. BINEÎNŢELES CĂ SPER SĂ FIE NEVINOVAT.

ACUM, ÎN LEGĂTURĂ CU ÎNTREBAREA DUMITALE RELATIV LA „CEI PATRU CĂLĂREŢI“. JOCUL – ŞI ESTE CU ADEVĂRAT UN JOC AL IMAGINAŢIEI, DETECTIVE –, ESTE FOARTE NEOBIŞNUIT, PENTRU CĂ TOŢI JUCĂTORII ÎŞI ASUMĂ ROLUL DE MAESTRU. ADICĂ FIECARE DINTRE NOI ÎŞI HOTĂRĂŞTE SOARTA LUI, POVESTEA LUI. POVESTEA LUI G.S. ESTE CU ATÂT MAI

ÎNDRĂZNEAŢĂ ŞI MAI NEOBIŞNUITĂ. PERSONAJUL SĂU, CĂLĂREŢUL DE PE CALUL BĂLAN – „MOARTEA“ – ESTE UN PERSONAJ TOTAL NEGATIV. SE POATE SPUNE CĂ ESTE CHIAR MALEFIC. PERSONAJUL ESTE OARECUM ASEMĂNĂTOR PERSOANEI ACUZATE ACUM ÎN PROCESUL DIN WASHINGTON SAU CEL PUŢIN AŞA MI SE PARE MIE.

DAR TREBUIE SĂ FAC CÂTEVA REMARCE. MANIFESTAREA UNOR FANTEZII CRIMINALE ÎN JOCUL NOSTRU A AVUT LOC MEREU LA CÂTEVA ZILE DUPĂ ARTICOLELE APĂRUTE ÎN PRESĂ. CREDE-MĂ, ACEST LUCRU A FOST VERIFICAT ÎN AMĂNUNT DE CĂTRE NOI DE ÎNDATĂ CE A FOST ACUZAT G.S. AM ADUS ACEST LUCRU CHIAR ŞI ÎN ATENŢIA INSPECTORULUI JONES DE LA SERVICIUL DE SECURITATE DIN LONDRA, AŞA CĂ SUNT SURPRINS DE FAPTUL CĂ N-AI FOST INFORMAT DEJA. CEI DE LA ACEST SERVICIU M-AU VIZITAT ÎN LEGĂTURĂ CU G.S. ŞI S-AU DECLARAT PE DEPLIN MULŢUMIŢI, PRESUPUN, DAT FIIND CĂ NU AU MAI REVENIT.

ÎNCĂ CEVA, CEILALŢI JUCĂTORI – CARE AU FOST ŞI EI VERIFICAŢI DE CĂTRE SECURITATEA NOASTRĂ – SUNT TOŢI REPREZENTAŢI DE CARACTERE POZITIVE ÎN JOC. ŞI, DUPĂ CUM ŢI-AM MAI SPUS, DEŞI UN CĂLĂREŢ SE IMPLICĂ FOARTE MULT, TOTUL NU ESTE DECÂT UN JOC. APROPO, ŞTIAI CUMVA, DIN SURSE DEMNE DE ÎNCREDERE, CĂ EXISTĂ ŞI UN AL CINCILEA CĂLĂREŢ? *S-AR PUTEA SĂ VREI CUMVA SĂ FII DUMNEATA ACELA, DR. CROSS?*

PENTRU CUNOŞTINŢA DUMITALE – OMUL DE LA SECURITATE ESTE DL. ANDREW JONES. SUNT SIGUR CĂ EL VA GARANTA VERIDICITATEA CELOR SPUSE DE MINE. DACĂ DOREŞTI SĂ MAI STĂM DE VORBĂ, POŢI SĂ FACI ACEST LUCRU PE RISCUL DUMITALE. EU AM 67 DE ANI, SUNT PENSIONAT DE LA SERVICIILE DE CONTRAINFORMAŢII (DUPĂ CUM ÎMI PLACE SĂ AFIRM) ŞI SUNT DESTUL DE CUNOSCUT DREPT GURĂ-SPARTĂ. ÎŢI DORESC MULT NOROC ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI ŞI DREPTĂŢII. ŞI MIE MI-E DOR DE O VÂNĂTOARE.

„CUCERITORUL“

Am citit mesajul şi l-am recitit. *Mult noroc în căutarea adevărului?*

Era propoziţia tot atât de încărcată ca sens precum suna?

Iar eu eram acum un jucător – cel de-al cincilea Călăreţ?

83

În următoarea săptămână m-am dus la tribunal în fiecare zi şi, ca atâţia alţii, am fost magnetizat de proces. Jules Halpern era cel mai grozav orator din câţi auzisem într-un tribunal vreodată, dar Catherine Fitzgibbon era şi ea eficientă. Verdictul depindea de partea căreia îi va da crezare juriul. Totul era un teatru, un joc. Îmi amintesc că atunci când eram copil obişnuiam să urmăresc, împreună cu Nana, o piesă de teatru cu localizare într-un tribunal, numită „Apărătorii". Fiecare spectacol începea cu vocea baritonală a naratorului, care spunea ceva de genul: „Sistemul american de justiţie este departe de a fi perfect şi totuşi este cel mai bun sistem de justiţie din lume".

S-ar putea să fie adevărat, dar, pe când şedeam în sala de judecată la Washington, nu puteam să nu mă gândesc la faptul că procesul de judecare a unei crime, judecătorul, juriul, avocaţii şi toate regulile reprezentau un alt joc bine gândit şi că Geoffrey Shafer planifica deja următoarea lui aventură, savurând fiecare mişcare pe care o făcea acuzarea împotriva sa.

Tot el era stăpânul jocului. El era maestrul. Şi ştia foarte bine acest lucru, la fel de bine ca şi mine.

L-am urmărit pe Jules Halpern efectuând examinări delicate, destinate să dea impresia că bietul său client psihopat şi monstruos era la fel de nevinovat ca un bebeluş. De fapt, era uşor să faci manevre pe parcursul unor interogatorii prelungite. Şi totuşi, eu n-am pierdut mai nimic din ceea ce se întâmpla acolo, dat fiind că toate reperele importante erau repetate întruna, până la lehamite.

— Alex Cross…

Mi-am auzit numele şi mi-am îndreptat atenţia către Jules Halpern. El scosese o fotografie mărită, apărută în *Washington Post* a doua zi după crimă. Fotografia fusese tăcută de un alt locatar de la Farragut şi vândută apoi ziarului.

Halpern se aplecă lângă martorul din boxă, un bărbat pe nume Carmine Lopes, un portar de noapte din clădirea de locuinţe unde fusese omorâtă Patsy Hampton.

— Domnule Lopes, vă arăt proba J a apărării, o fotografie cu clientul meu şi cu detectivul Alex Cross. A fost făcută pe culoarul de la etajul zece după descoperirea cadavrului detectivului Patsy Hampton.

Fotografia fusese mărită suficient încât să se poată vedea bine detaliile, chiar de unde şedeam eu, în rândul patru. Fotografia aceea mă cam şocase şi pe mine.

În ea, Shafer arăta de parcă atunci ieşise din paginile celei mai bune reviste de modă. În comparaţie, hainele mele erau şifonate şi murdare. Tocmai mă întorsesem din maratonul acela nebunesc de la Grădina zoologică şi fusesem jos, în garaj, la cadavrul sărăcuţei de Patsy. Pumnii mei erau încleştaţi, iar eu păream plin de furie împotriva lui Shafer. E adevărat că fotografiile mint. Ştim cu toţii acest lucru. Însă fotografia aceea era foarte inflamantă şi am simţit că putea influenţa hotărâtor minţile juraţilor.

— Aceasta este imaginea reală a felului în care arătau cei doi la ora zece şi jumătate în seara respectivă? îl întrebă Halpern pe portar.

— Da, domnule. Este reală imaginea. Aşa mi-o amintesc şi eu.

Jules Halpern dădu din cap de parcă ar fi primit o informaţie preţioasă şi nouă.

— Vreţi să descrieţi cu cuvintele dumneavoastră cum arăta atunci detectivul Cross? întrebă el.

Portarul avu o ezitare, părând uşor derutat de întrebare. Eu nu eram. Ştiam unde bate Halpern.

— Era murdar? interveni Halpern cu o întrebare foarte simplă.

— Ăăăă, murdar… sigur. Era cumplit de murdar.

— Şi transpirase? îl întrebă din nou avocatul apărării.

— Transpirase… da. Cu toţii transpiraserăm. De jos, din garaj, cred. Era o seară foarte călduroasă.

— Îi curgea nasul?

— Da, domnule.

— Şi avea hainele rupte, domnule Lopes?

— Da. Rupte şi murdare.

Jules Halpern privi mai întâi spre juriu, apoi se întoarse la martorul său.

— Şi hainele detectivului Cross aveau pete de sânge pe ele?

— Da… aveau. Asta am observat mai întâi, sângele.

— Şi avea sânge peste tot, domnule Lopes?

— Pe mâini. Nu se putea să nu îl vezi. Eu l-am văzut.

— Şi domnul Shafer, cum arăta domnul Shafer?

— Era curat, nu era deloc şifonat. Părea destul de calm şi la locul lui.

— Aţi văzut vreo urmă de sânge pe domnul Shafer?

— Nu, domnule. Niciun fel de sânge.

Halpern dădu din cap, apoi privi spre juriu.

— Domnule Lopes, după părerea dumneavoastră, care din cei doi bărbaţi arăta mai degrabă tocmai a fi comis de curând o crimă?

— Detectivul Cross, rosti limpede portarul fără nicio ezitare.

— Obiecţie! răcni procurorul districtual, dar nu înainte să se fi produs dezastrul.

84

În după-amiaza aceea, apărarea programase să cheme ca martor pe şeful detectivilor, George Pittman. Asistenta procurorului districtual, Catherine Fitzgibbon, ştia că Pittman era pe agenda de

lucru şi mă invitase să luăm masa împreună.

— În caz că mai ai poftă de mâncare înainte să vină Pittman, adăugase ea.

Catherine era inteligentă şi meticuloasă. Ea învinsese tot atâţia oameni răi pe cât ajutase Halpern să fie eliberaţi. Ne-am dus să mâncăm nişte sandvişuri la un mic restaurant aglomerat de lângă tribunal. Niciunul din noi nu era încântat de viitoarea apariţie a lui Pittman. Reputaţia mea de detectiv era distrusă de apărare şi era o treabă dificilă să te uiţi şi să nu poţi face nimic.

Femeia muşcă dintr-un sandviş mare care lăsă urme de muştar pe degetul arătător şi pe cel mare. Catherine zâmbi.

— Cam mult sos, dar merge. Tu şi cu Pittman nu prea vă înţelegeţi bine, nu? Se pare că vă cam detestaţi reciproc?

— E adevărat, i-am răspuns. A încercat să mă înfunde de vreo câteva ori. Crede că reprezint o ameninţare pentru cariera lui.

Catherine atacă sandvişul.

— Hmmm, e o idee. Tu te-ai descurca mai bine ca şef al detectivilor?

— N-ar merge treaba, nu mi-ar plăcea, dacă ar fi să aleg. N-aş fi bun să stau închis într-un birou şi să fac jocuri politice.

Catherine râse. Este una din acele fiinţe care găseşte umor în orice.

— Grozav, Alex. Apărarea îl cheamă pe şeful detectivilor ca martor al ei. El pare a fi ostil, dar eu nu cred că este.

Am terminat amândoi restul sandvişului ei.

— Ei, să vedem ce mai ţine ascuns astăzi în mânecă domnul Halpern, spuse ea.

La începutul şedinţei de după-amiază, Jules Halpern l-a prezentat precaut şi meticulos pe Pittman, făcându-l să apară destul de impresionant, în abstract vorbind. A terminat colegiul George Washington, apoi Şcoala americană de drept; douăzeci şi patru de ani în poliţie, cu medalii pentru bravură şi recomandări din partea a trei primari diferiţi.

— Domnule Pittman, cum l-aţi descrie pe detectivul Cross? îl întrebă Halpern.

M-am făcut mic pe scaunul meu. Am simţit cum mi se zbate o sprânceană şi am mijit ochii. Iată-ne dar şi aici, m-am gândit.

— Detectivul Cross s-a ocupat de câteva cazuri foarte grele pe care departamentul nostru le-a rezolvat, spuse acesta şi se opri.

Nu era de fapt o laudă, dar cel puţin nu mă atacase.

Halpern dădu din cap cu înţelepciune.

— Ce anume i-a modificat performanţele, în caz că s-a întâmplat aşa ceva?

Pittman privi spre mine, apoi răspunse:

— Femeia cu care se întâlnea el a dispărut pe când se aflau într-o vacanţă în Bermude. De atunci este neimplicat şi neatent, foarte nervos, nu mai este el însuşi.

Brusc, am vrut să iau cuvântul. Pittman nu cunoştea cel mai important lucru despre relaţia dintre Christine şi mine.

— Domnule Pittman, a fost cumva detectivul Cross suspect în dispariţia iubitei sale, doamna Christine Johnson?

Pittman dădu din cap.

— Asta este procedura clasică în poliţie. Sunt sigur că a fost anchetat.

— Dar comportamentul său la slujbă s-a schimbat după dispariţia femeii?

— Da. Nu se mai concentrează la fel. A lipsit de la serviciu câteva zile. S-a înregistrat totul.

— Şi a fost sfătuit să caute sprijin de specialitate?

— Da.

— Dumneavoastră l-aţi sfătuit?

— Da. Lucrăm împreună de câţiva ani. A fost stresat.

— Este *foarte* stresat? Nu e mai corect spus aşa?

— Da. Nu a terminat niciun caz în ultima vreme.

Halpern dădu din cap.

— Cu câteva săptămâni înainte de uciderea lui Hampton, aţi

suspendat câţiva detectivi cu care el era prieten.

Pittman privea strâmb.

— Da, din păcate.

— De ce i-aţi suspendat pe detectivi?

— Detectivii aceia investigau cazuri din afara departamentului.

— S-ar zice mai curând că aveau regulile lor şi că făceau pe vigilenţii?

Catherine Fitzgibbon se ridică în picioare şi obiectă, dar judecătorul Fescoe admise întrebarea.

Pittman răspunse:

— Nu ştiu nimic despre acest lucru. „Vigilenţi" e cam dur spus. Dar lucrau fără o comandă expresă. Cazul mai este încă în investigare.

— Şi detectivul Cross făcea parte din acest grup care avea regulile sale în rezolvarea crimelor?

— Nu ştiu sigur. Dar aşa se spunea. Eu am considerat însă că el nu ar fi putut suporta o suspendare atunci. L-am avertizat şi l-am lăsat în pace, spuse Pittman.

— Nu mai am alte întrebări.

Nici nu mai are nimeni nevoie, m-am gândit eu.

85

În seara aceea, după ce a plecat de la tribunal, Shafer era iar drogat. Era convins că va câştiga jocul. Era cumplit de surescitat şi se simţea şi bine, şi rău. Parcase maşina în garajul întunecat de sub clădirea în care locuia Boo Cassady. Majoritatea psihopaţilor nu îşi dau seama de momentele în care dau dovadă de simptome de boală, dar Shafer ştia. „Vârtejurile" pe care plutea el nu veniseră din senin; apăreau întruna.

Ironia şi pericolul situaţiei că se afla iar în clădirea aceea nu îi

erau străine. Scena crimei şi toate celea. Ar fi vrut să se ducă în Southeast în seara aceea, dar era prea riscant. Nu mai putea vâna – nu acum. Avea altceva în minte: noile mutări din jocul său.

Era un lucru neobişnuit, deşi se mai auzise de aşa ceva, ca acuzatul dintr-un proces de omucidere de gradul întâi să bată străzile, dar aceasta fusese una din condiţiile sale ca să renunţe la imunitate. Ce avea de ales acuzarea? Nimic. Dacă procurorul districtual nu ar fi fost de acord cu eliberarea sa, oricum el ar fi avut posibilitatea să nu ajungă la închisoare.

Shafer intră în urma unui locatar cu care mai fusese de câteva ori în lift, venind de la garaj, şi urcă acasă la Boo. Sună la uşă. Aşteptă. Auzi zgomotul de tocuri pe parchet. Da. Tocmai începea actul I al spectacolului din seara aceea.

El ştia că ea se uita la el prin vizor, aşa cum se uitase şi el la Alex Cross în seara în care Patsy Hampton primise ceea ce merita. Se mai întâlnise cu Boo de câteva ori după eliberare, apoi el mai rărise vizitele.

Iar când el încetase să o mai vadă, ea pierduse partida. Boo îl mai sunase la serviciu, apoi întruna pe telefonul din maşină, până când el îşi schimbase nenorocitul de număr. Şi, spre marea ei neşansă, îi amintise de rolul pe care îl jucase Glenn Close în filmul „Atracţie fatală“.

Shafer se întreba dacă ar mai putea să-i joace festa. Ea era o femeie inteligentă şi asta era problema ei. Gândea prea departe, cu bătaie lungă. Majoritatea bărbaţilor, mai ales americanii ăştia stupizi, nu apreciau aşa ceva şi asta o înnebunea şi mai mult.

El îşi lipi faţa de uşă, simţindu-i lemnul rece pe obraz. Şi îşi începu rolul.

— Sunt înnebunit să te văd, Boo. Nici nu ştii prin ce-am trecut. Dacă ei dau de vreo chichiţă, de orice ar putea fi folosit împotriva mea, sunt un om terminat. Şi partea proastă este că sunt nevinovat. Tu ştii asta. Ţi-am povestit totul în seara aceea. Ştii că n-am omorât-o pe fata aia. Elizabeth? Boo? Te rog, spune ceva. Măcar, înjură-mă.

Lasă ura să iasă din tine… Doctor Cassady?

Niciun răspuns. Chiar îi plăcea treaba asta. Îl făcu să o respecte şi mai mult decât până atunci. Ce naiba, era mai dată dracului decât el.

— Ştii bine prin ce trec. Eşti singura care îmi înţelege stările de spirit. Am nevoie de tine, Boo. Ştii că sunt maniaco-depresiv, bipolar sau cum dracu' mai vreţi voi, doctorii, să-mi denumiţi boala. Boo?

Apoi Shafer începu chiar să plângă, ceea ce era gata să-l facă să râdă. Scotea hohote violente, sfâşietoare. Se chirci pe vine şi îşi luă capul în mâini. Ştia că era un actor mult mai bun decât atâţia farsori pe care îi vedea prin filme.

Uşa apartamentului se deschise încet.

— Boo-hoo, şopti ea. Îl doare pe Geoff? Ce păcat.

Ce curvă, gândi el, dar trebuia neapărat să o vadă. Ea urma să depună curând mărturie. Avea nevoie de ea şi în seara aceea, şi avea nevoie de ajutorul ei şi la proces.

— Bună, Boo, şopti el drept răspuns.

86

Actul II din spectacolul serii.

Femeia se holba la el cu nişte ochi căprui închis, imenşi, care păreau bobiţe de chihlimbar din acelea din care cumpăra din magazinele ei sofisticate. Slăbise, dar asta o făcea să arate în ochii lui şi mai sexy, şi mai disperată. Era îmbrăcată cu un şort bleumarin şi un tricou roz de mătase – dar îşi mai purta şi durerea.

— Tu m-ai rănit cum nu m-a mai rănit nimeni vreodată, şopti ea.

El îşi păstră cumpătul, jucând teatru, un rol de zile mari.

— Mă lupt pentru viaţa mea. Îţi jur, nu mă gândesc decât să mă omor. N-ai auzit ce ţi-am spus? Şi vrei iar să apară pozele tale în

toate ziarele? Nu înţelegi? Asta a fost viaţa mea departe de tine.

Ea râse amar, condescendent.

— Oricum asta se va întâmpla, atunci când voi depune mărturie. Fotografii vor fi peste tot, oriunde mă voi afla.

Shafer închise ochii.

— Ei bine, vei avea ocazia să mă răneşti şi tu, iubito.

Ea dădu din cap şi se încruntă.

— Ştii doar că nu voi face aşa ceva. Vai, Geoff, de ce nu m-ai sunat cel puţin? Eşti un ticălos.

Shafer lăsă capul într-o parte, ca un copil rău care se căieşte.

— Ştii doar cât de aproape am fost de prăpastie înainte să se întâmple toate astea. Acum este şi mai rău. Tu vrei ca eu să acţionez ca un adult responsabil?

Boo zâmbi trist. El observă în hol, pe măsuţa din spatele ei, o carte: „*Omul şi simbolurile sale*". Carl Jung. Ce mai potriveală.

— Nu, cred că nu, Geoff. Ce doreşti? Medicamente?

— Am nevoie de tine. Vreau să te ţin în braţe. Asta-i tot.

În seara aceea, femeia îi dădu ceea ce dorea el. Au făcut sex ca animalele, pe scaunul gri de catifea pe care ea îl folosea pentru pacienţi, apoi pe balansoarul stil J.F. Kennedy unde şedea ea în timpul şedinţelor de terapie. El îi luă corpul – şi sufletul.

Apoi ea îi dădu medicamente – antidepresive, analgezice, mare parte din mostrele ei. Boo mai putea obţine încă mostre de la fostul ei soţ, care era tot psihiatru. Shafer nu ştia care mai era relaţia lor şi, sincer vorbind, nici nu-i păsa. El înghiţi câteva pastile de Librium şi îşi injectă pe loc Vicodin.

Apoi făcu din nou sex cu ea, amândoi goi puşcă, transpiraţi şi frenetici, pe masa din bucătărie. Locul măcelarului, gândea el.

Shafer plecă de la ea pe la ora unsprezece. Înţelese că se simţea şi mai rău decât înainte. Dar ştia ce avea de făcut. Ştiuse încă dinainte de a ajunge la Boo. Ceva care va face să explodeze minţile lor mărunte. Ale tuturor. Ale presei. Ale juriului.

Şi acum, actul III.

87

Puţin după miezul nopţii am primit un telefon urgent care a căzut ca un trăsnet asupra mea. După câteva minute ajungeam pe Rock Creek Parkway, cu aproape optzeci de kilometri pe oră şi cu sirena urlând în noapte, la lună sau, poate, la Geoffrey Shafer.

Am ajuns în Kalorama pe la 12:25. Ambulanţe de salvare, maşini de poliţie, caruri TV erau parcate pe toată strada.

Câţiva vecini de-ai lui Shafer se treziră din somn şi ieşiseră din casele lor mari şi scumpe ca să se uite la scena de coşmar. Nu le venea să creadă că se putea întâmpla aşa ceva în enclava lor luxoasă.

Bâzâitul şi discuţiile care se revărsau din radiourile maşinilor de poliţie umpleau aerul nopţii. Deasupra se rotea deja un elicopter al unui post de televiziune. Sosi încă un car de transmisie TV pe care scria CNN şi parcă chiar în spatele meu.

M-am apropiat de un detectiv, Malcolm Ainsley, aflat pe peluza din faţa casei. Ne cunoşteam de la alte urgenţe şi chiar de la câteva petreceri. Deodată se deschise uşa casei lui Shafer.

Doi brancardieri scoteau afară o targă. Zeci de flash-uri străluciră.

— Este Shafer, îmi spuse Ainsley. Nenorocitul a încercat să se omoare, Alex. Şi-a tăiat venele şi a luat o grămadă de medicamente. Am găsit peste tot cutii deschise şi golite. Cred că s-a răzgândit probabil. A sunat după ajutor.

Aveam destule date despre Shafer de la anchetele de personalitate dinaintea procesului şi din propriul studiu asupra lui ca să pot începe să fac deducţii solide în legătură cu ceea ce, probabil, se întâmplase. Primul meu gând a fost că era posibil ca Shafer să fi avut o criză schizoidă care i-a produs stări maniacale şi depresive. Mai exista şi o altă posibilitate, anume ciclotimia, care se poate manifesta prin numeroase episoade hipomaniacale ca, de exemplu, încredere exagerată în sine, nevoie scăzută de somn,

implicare excesivă în activităţi „plăcute“ şi o creştere a activităţilor cu un anume scop – în cazul lui Shafer, poate, un efort mai mare ca să câştige jocul.

Mă mişcăm de parcă aş fi plutit în visuri urâte, în cele mai urâte visuri. Am recunoscut-o pe una dintre fetele de la ambulanţă, pe Nina Disesa. Mai lucrasem cu ea de câteva ori în Georgetown.

— Am ajuns la timp la ticălosul ăsta, spuse Nina şi miji ochii ei negri. Păcat, nu?

— A încercat cu adevărat să se sinucidă? am întrebat-o.

Nina ridică din umeri.

— E greu de spus cu certitudine. S-a tăiat destul de rău la încheietură. Dar numai la cea stângă, totuşi. Şi pe urmă medicamentele, zeci de medicamente – mostre de psihiatru.

Clătinam din cap, nevenindu-mi să cred.

— Dar e sigur că a sunat după ajutor?

— După cele spuse de soţie şi fiu, aceştia l-au auzit ţipând din vizuina lui: „Tati are nevoie de ajutor. Lui tati îi e rău.“

— Ei, aici are dreptate. Tati este foarte bolnav. Tati este un psihopat monstruos.

M-am îndreptat spre ambulanţă. Camerele de la ştiri străluceau pe toată strada. Mintea mea nu mai avea limite, zbârnâia. *Totul este un joc pentru el. Victimele din Southeast. Patsy Hampton, Christine. Şi acum, asta. Se joacă până şi cu viaţa lui.*

— Are puls puternic, am auzit pe când mă apropiam de ambulanţă. Am văzut-o pe una dintre asistente verificând EKG-ul înăuntrul maşinii. Auzeam chiar piuitul aparatului.

Pe urmă i-am văzut faţa lui Shafer. Părul îi era umed de transpiraţie, iar faţa palidă ca hârtia. Se uita la mine şi încerca să se concentreze. Apoi m-a recunoscut.

— A ta e vina, spuse el, căutând să-şi adune puterile şi încercând să se ridice de pe targă. A ta e vina! Tu eşti de vină! Vai, Doamne, vai, Doamne. Biata familia mea! De ce ni se întâmplă toate astea?

Camerele de filmat au preluat imaginea şi au înregistrat întreaga

prestare. Aşa cum Geoffrey Shafer se şi gândise de altfel că vor face.

88

Procesul a trebuit întrerupt din cauza aşa-zisei încercări de sinucidere a lui Shafer. Probabil că lucrările procesului nu puteau fi reluate decât peste o săptămână.

Între timp, presa avea alte surse bune de inspiraţie, exprimate în titlurile de-o şchioapă din *Washington Post, New York Times, USA Today.* Cel puţin mie îmi dădea răgazul ca să pot lucra în alte câteva direcţii. Shafer se pricepea – Doamne, ce bine se mai pricepea el.

Am vorbit cu Sandy Greenberg aproape în fiecare seară. Mă ajuta să adun date despre ceilalţi jucători. Ea se dusese chiar şi discutase cu „Cuceritorul". Îmi zicea că ea avea îndoieli că Oliver Highsmith ar fi un criminal. Avea aproape şaptezeci de ani şi era ţintuit în scaunul cu rotile.

În seara aceea, Sandy a sunat pe la ora şapte. Este o prietenă bună. Şi evident se dă peste cap pentru mine. Am preluat convorbirea în sanctuarul biroului meu din pod.

— Te primeşte pentru o discuţie Andrew Jones de la Serviciul de Securitate, mă anunţă ea în felul ei agresiv şi sigur de sine. Nu e grozav? Îţi spun eu: este grozav. De fapt, de-abia aşteaptă să te întâlnească, Alex. Nu mi-a spus-o direct, dar nu cred că e înnebunit după colonelul Shafer. Nu vrea să spună de ce. Şi, lucru încă mai grozav, se află acum chiar în Washington. Este un om important. Un om cu greutate în zona Securităţii. Este foarte priceput, Alex, foarte priceput.

I-am mulţumit lui Sandy şi, imediat după aceea, l-am sunat pe Jones la hotel. Jones mi-a răspuns din cameră.

— Alo, da. Andrew Jones. Cine este, vă rog?

— Detectivul Alex Cross de la poliţia din Washington. Tocmai

am primit un mesaj de la Sandy Greenberg. Ce mai faci?

— Bine, foarte bine. Ei, la naiba, de fapt, nu prea. Se putea şi mai bine. La drept vorbind, am rămas aici, la hotel, numai ca să aştept să mă suni. Vrei să ne întâlnim, Alex? E vreun loc prin apropiere unde putem ajunge repede?

I-am sugerat un bar pe Strada M, la o distanţă de o jumătate de oră, iar eu am ajuns acolo cu un minut sau două mai devreme. L-am recunoscut pe Jones după descrierea proprie făcută la telefon: „Mare ca un taur, cu faţa roşie. Tipul de om care a făcut rugby la viaţa lui – deşi eu nu am făcut, nici măcar nu am urmărit vreo prostie de genul ăsta. A, da, un păr roşu ca focul şi o mustaţă la fel. E de-ajuns?“

A fost de-ajuns. Ne-am aşezat într-un separeu întunecat din spate ca să ne cunoaştem reciproc. În următoarele trei sferturi de oră, Jones mi-a vorbit despre mai multe lucruri, printre care şi despre politică, şi despre atmosfera din contrainformaţiile britanice şi din politica britanică, şi despre faptul că tatăl lui Lucy Shafer era cineva şi că avea un post important în armată, şi despre grija lui în legătură cu propria reputaţie, şi despre dorinţa guvernului englez de a evita un scandal mai mare decât era deja.

— Alex, dacă ar fi adevărat că unul dintre agenţii noştri a comis crime cu sânge rece în timp ce lucra în străinătate fără ca Serviciul Britanic de Contrainformaţii să ştie de acest lucru, scandalul ar fi o adevărată oroare şi ar provoca o mare stânjeneală. Dar dacă MI6 *ştie ceva* despre ce este suspectat colonelul că face! Ei bine, este de neconceput.

— Şi este cu adevărat de neconceput? l-am întrebat.

— Nu pot să-ţi răspund la asta, Alex – ştii doar că nu pot. Dar sunt gata să te ajut dacă pot.

— De ce? l-am întrebat atunci. De ce de-abia acum? Am avut nevoie de ajutorul vostru înainte să înceapă procesul.

— E cinstit ce spui, e o întrebare bună. Suntem gata să te ajutăm pentru că voi aveţi acum date care ne-ar provoca nouă multe

necazuri. Cunoaşteţi acum ceva de neconceput.

N-am spus nimic. Consideram totuşi că ştiu la ce se referă.

— Am descoperit un joc al imaginaţiei numit „Cei Patru Călăreţi“. Sunt patru jucători, inclusiv Shafer. Ştim că aţi luat deja legătura cu Oliver Highsmith. Ceea ce nu cred să ştiţi încă, dar tot o să aflaţi până la urmă, este faptul că toţi jucătorii au fost sau mai sunt încă agenţi. Adică Geoffrey Shafer s-ar putea să fie doar începutul problemelor noastre.

— Şi toţi patru sunt criminali? am întrebat.

Andrew Jones nu mi-a răspuns; nici nu mai era nevoie.

89

— Cred că jocul îşi are originea în Bangkok, unde au lucrat trei dintre cei patru jucători în 1991. Cel de-al patrulea, Highsmith, era un mentor al lui George Bayer, care este „Foametea“ în acest joc. Highsmith a lucrat întotdeauna la Londra.

— Povesteşte-mi despre Highsmith, i-am cerut eu.

— După cum ţi-am mai spus, el a lucrat mereu la birourile centrale din Londra. A fost un analist de înaltă clasă, apoi a coordonat mai mulţi agenţi. Este foarte inteligent şi foarte bine văzut.

— Pretinde că „Cei Patru Călăreţi“ nu este decât un joc nevinovat.

— Poate că aşa este pentru el, Alex. Poate că el spune adevărul. Este în cărucior din 1985. A avut un accident de automobil. Soţia l-a părăsit pur şi simplu, iar el a cedat nervos. Este un tip voluminos, are aproape o sută cincizeci de kilograme. Mă îndoiesc că umblă pe ici, pe colo şi omoară tinere în cartierele rău famate ale Londrei. Asta zici tu că face Shafer aici, la Washington? Că omoară femei?

Jones avea dreptate, iar eu nu tăgăduiam.

— Ştim că este implicat în mai multe crime şi cred că era cât pe-aci să-l prindem. El îşi lua victimele într-un taxi vopsit în culori ţipătoare. Am găsit taxiul. Da, ştiam ce face el, Andrew.

Jones îşi întinse degetele groase şi strânse din buze.

— Crezi că Shafer ştia cât de aproape eraţi voi, tu şi detectivul Hampton?

— S-ar putea să fi ştiut, dar s-au şi făcut presiuni asupra lui. A făcut câteva greşeli care ne-au condus la apartamentul pe care-l închiriase.

Jones dădu din cap. Părea să ştie foarte multe lucruri despre Shafer, ceea ce mă făcea să cred că şi el îl urmărise. Mă urmărise oare şi pe mine?

— Cum crezi că au reacţionat ceilalţi jucători aflând cum şi-a ieşit Shafer din minţi? am întrebat.

— Sunt sigur că s-au simţit ameninţaţi. Cine nu s-ar simţi ameninţat? Reprezenta un risc pentru ei toţi. Şi încă mai reprezintă, spuse Jones. Aşadar, îl avem pe Shafer, care a comis probabil crimele de aici, din Washington, transpunându-şi fanteziile criminale în realitate. Şi pe Highsmith, care pesemne că nu ar putea face aşa ceva, dar care s-ar putea să fie şi un fel de supervizor. Pe urmă, mai este un bărbat pe nume James Whitehead, din Jamaica, dar nu s-au semnalat astfel de crime pe insulă sau în apropiere. Am verificat bine. Şi mai este şi George Bayer, în Orientul îndepărtat.

— Şi Bayer? Presupun că l-aţi cercetat şi pe el.

— Desigur. Nu are nimic deosebit în trecutul lui, dar a existat un incident, o posibilă legătură demnă de cercetat. Anul trecut au dispărut la Bangkok două fete care lucrau într-un bar de striptease din Pat Pong. Pur şi simplu au dispărut pe străzile zgomotoase şi cu o circulaţie ameţitoare. Fetele aveau şaisprezece şi, respectiv, optsprezece ani; erau dansatoare de bar şi prostituate. Alex, au fost găsite prinse în cuie împreună, în poziţia misionarului, doar cu jartiere şi ciorapi pe ele. Până şi în vechiul Bangkok deocheat s-a stârnit furtuna. Nu sună straniu de asemănător cu cele două fete

omorâte în Eckington?

Am dat din cap.

— Aşadar, avem cel puţin două cazuri de femei fără identitate omorâte la Bangkok. L-a chestionat cineva pe Bayer?

— Nu în privinţa asta, dar este urmărit. Îţi aminteşti de politică, de teama de scandal de care ţi-am vorbit deja? Are acum loc o anchetă a lui Bayer şi a celorlalţi, dar noi avem oarecum mâinile legate.

— Mâinile mele nu sunt legate, i-am răspuns. Nu asta voiai să spun eu? Nu la asta te aşteptai? Nu de asta te-ai întâlnit cu mine în seara asta?

Jones deveni foarte serios.

— Aşa merge lumea, din păcate. Hai să lucrăm împreună măcar de acum încolo. Dacă tu ne ajuţi… îţi promit că o să fac tot ce pot ca să aflu ce s-a întâmplat cu Christine Johnson.

90

Procesul a fost reluat mai repede decât sperasem eu – de fapt, chiar în miercurea următoare. Au apărut speculaţii în presă în legătură cu gravitatea rănilor lui Shafer. Se părea că interesul pervers al publicului nu dispărea nicidecum.

Părea imposibil de prevăzut deznodământul, lucru de care m-am ferit să mă las zdruncinat. Atât Shafer, cât şi eu am fost prezenţi în sala de judecată în prima dimineaţă de la reluarea procesului. Shafer arăta palid, slăbit – subiect de simpatie poate. În ceea ce mă privea, nu-mi puteam lua ochii de la el.

Lucrurile deveneau din ce în ce mai stranii. Cel puţin pentru mine. Sergentul Walter Jamieson a fost citat în dimineaţa aceea. Jamieson fusese profesor la Academia de Poliţie atunci când am urmat-o eu. Mă instruise pe mine şi mai era încă şi azi acolo,

instruindu-i pe alţii. Nu puteam să-mi închipui de ce fusese el citat ca martor în cazul de asasinare a lui Patsy Hampton.

Jules Halpern s-a apropiat de martor ţinând o carte cu coperte groase deschisă.

— Vă citesc din manualul *Păstrarea locului crimei: un element primordial pentru un detectiv,* pe care aţi scris-o acum douăzeci de ani şi pe care încă o mai utilizaţi la orele dumneavoastră: „Este *imperativ* ca detectivul să nu deranjeze locul crimei până la sosirea întăririlor, care să coroboreze probele descoperite de detectiv, în afara probelor luate prin pătrundere forţată. La locul crimei trebuie folosite întotdeauna mănuşi.“ Aţi scris aşa ceva, sergent Jamieson?

— Da, am scris. Sigur am scris. Acum douăzeci de ani, după cum aţi menţionat.

— Vă mai menţineţi aceste păreri? îl întrebă Halpern.

— Desigur. Multe s-au schimbat, dar nu acestea.

— Şi aţi auzit în mărturia precedentă că detectivul Cross ar fi purtat mănuşi, atât în automobilul detectivului Hampton, cât şi în casa doamnei Cassady?

— Da, am auzit mărturia. Şi am citit şi documentele marelui juriu.

Halpern deschise proiectorul din sala de judecată.

— Vă rog să fiţi atent la amprentele nr. 176 şi 211, primite de la biroul procurorului districtual. Le vedeţi pe cele menţionate?

— Nr. 176 şi 211. Le văd.

— Ei, amprentele sunt identificate astfel: „Catarama de la centura detectivului Hampton“- identificare: Alex Cross; deget mare dreapta şi „Bord partea stângă“ – identificare: Alex Cross; arătător stânga. Ce înseamnă acest lucru? Ne puteţi explica importanţa?

— Înseamnă că au fost găsite amprentele lui Alex Cross pe catarama detectivului Hampton, ca şi pe bordul maşinii ei.

Jules Halpern făcu o pauză de peste zece secunde, după care continuă:

— Şi nu ar trebui, sergent Jamieson, să ajungem la concluzia că

detectivul Cross ar putea fi chiar el criminalul şi violatorul nostru?

— Obiecţie! strigă Catherine Fitzgibbon, ridicându-se în picioare.

— Admisă, spuse avocatul apărării. Am terminat cu asta.

91

Avocaţii ambelor părţi, acuzarea şi apărarea, continuau să apară cu regularitate în emisiunea lui Larry King şi în alte talk-show-uri TV şi să se împăuneze cu cele mai spectaculoase reuşite. Dacă îi ascultai pe avocaţi, puteai jura că niciuna dintre părţi nu ar avea cum să piardă.

În instanţă, Jules Halpern avea privirea aceea fioroasă şi limbajul acela al trupului, caracteristice numai cuiva plin de ambiţie şi de încredere în sine. Se simţea foarte stăpân pe situaţie. Arăta aidoma unui jocheu care îşi călărea armăsarul spre victoria finală.

Grefierul se ridică în picioare şi rosti:

— Apărarea îl cheamă pe domnul William Payaz.

Nu cunoşteam numele. Ce mai era acum? Cine mai venea?

Pe moment, în sală nu se întâmplă nimic.

Nimeni nu se îndrepta spre boxă.

Capetele se întorceau privind prin încăpere cu un aer întrebător. Nimeni nu răspundea apelului. Cine era misteriosul martor?

Grefierul repetă, de data asta ceva mai tare:

— Domnul Payaz. Domnul William Payaz.

În spate se deschise brusc uşa dublă, după care intră un personaj, un gen de clovn. Galeria începu să şuşotească zgomotos şi câţiva izbucniră chiar în râs. În ce lume trăiam noi; într-adevăr, ce mai circ.

Clovnul a intrat în boxa martorilor şi judecătorul Fescoe a chemat imediat avocaţii acuzării şi ai apărării pentru o discuţie. A fost o discuţie furtunoasă pe care nu a auzit-o nimeni altcineva. Părea că discuţia în legătură cu clovnul a fost rezolvată în favoarea apărării.

După ce a jurat pe Biblie, acestuia i s-a cerut numele pentru înregistrare.

Cu mâna dreaptă, în mănuşă albă, ridicată, acesta a zis:

— Billy.

— Numele de familie, vă rog?

Clovnul spuse:

— Numele mic, Silly. Numele de familie, Billy. Silly Billy. L-am schimbat în mod legal, se întoarse el şi îi mărturisi judecătorului.

Apoi interveni Jules Halpern, care îl tratã pe clovn cu respect şi seriozitate. Mai întâi l-a rugat să-şi arate cartea de identitate, lucru pe care clovnul îl făcu foarte politicos. După care, Halpern îl întrebă:

— Şi cu ce ocazie vă aflaţi astăzi aici?

— M-am ocupat de o petrecere pentru domnul Shafer, în Kalorama, în nefericita şi îngrozitoarea seară a crimei. Era cea de-a cincea aniversare a gemenelor sale. Le-am făcut o petrecere şi când fetiţele au împlinit patru ani. Am adus cu mine o casetă video. Vreţi s-o vedeţi? întrebă el, vorbind de parcă s-ar fi adresat unui public de trei anişori.

— Bineînţeles, spuse Jules Halpern.

— Obiecţie! strigă tare Catherine Fitzgibbon.

Caseta video fu admisă ca probă, cu toate obiecţiile acuzării şi după o altă discuţie cu judecătorul. Ziarele pretinseseră că judecătorul Fescoe era intimidat de Jules Halpern, lucru dovedit şi cu această ocazie.

Caseta începu cu un desen interesant, luat de aproape, desen care reprezenta faţa clovnului. Pe măsură ce camera se depărta, toată asistenţa a putut vedea că era imaginea de pe camioneta lui Silly Billy, parcată în faţa unei case frumoase din cărămidă roşie, cu o seră de sticlă legată de construcţia principală. Era casa lui Shafer.

Următoarea scenă îl arăta pe Silly Billy sunând la uşă, surprinzându-i, evident, pe copiii lui Shafer.

Acuzarea obiectă din nou împotriva casetei. Mai interveni o discuţie cu judecătorul. Avocaţii se întoarseră la locurile lor şi casetă

fu reluată.

Apoi ceilalţi copii prezenţi la aniversare alergară spre uşă. Clovnul le dădu jucării dintr-un sac atârnat de umăr – ursuleţi, păpuşi, camioane de un roşu strălucitor.

Silly Billy începu să facă şmecherii şi glume în veranda care dădea spre curtea din spate. Curtea era foarte frumoasă, cu portocali în ciubere, cu trandafiri albi, căţărători, cu iasomie şi iarbă grasă.

— Staţi! Aud ceva afară! spuse el, întorcându-se spre cameră. O luă la fugă, şi dispăru din imagine.

Copiii fugiră cu toţii după el. În ochii lor se putea citi surpriza.

De după colţul casei, apăru un ponei gălbui. Silly Billy călărea poneiul.

Dar când el descălecă, copiii descoperiră că sub masca clovnului se afla, de fapt, Geoffrey Shafer! Toţi copiii erau extrem de bucuroşi, dar mai ales gemenele lui Shafer. Ele alergară şi îl îmbrăţişară pe tati, care părea tatăl perfect.

Mai erau nişte imagini nevinovate cu copii care mâncau prăjituri şi care se jucau. Apoi imagini cu Shafer care râdea şi se juca cu câţiva copii. Am bănuit că Jules Halpern supervizase editarea finală a casetei. Era foarte convingătoare.

Musafirii adulţi de la petrecere, toţi frumos şi sofisticat îmbrăcaţi, depuneau mărturii strălucite. Spuneau că Geoffrey Shafer şi soţia lui erau nişte părinţi deosebiţi. Acum, în costumul bleumarin elegant, pe care îl purta atunci când fusese arestat la Farragut, Shafer arăta modest.

Caseta se încheia numai cu zâmbete şi cu cele două gemene care spuneau în faţa camerei că ele îi iubesc pe mami şi pe tati pentru că „le-au transformat visurile în realitate“. Lumina se aprinse. Judecătorul oferi o mică pauză.

Eram peste măsură de furios că fusese acceptată această casetă; reieşea din ea că Shafer era un tată minunat – şi o biată victimă.

Cei din juriu erau numai zâmbet. La fel şi Jules Halpern.

Argumentase cu dibăcie că acea casetă era crucială pentru stabilirea stării de spirit a lui Shafer chiar înainte de asasinarea lui Patsy Hampton. Halpern era un atât de mare orator, încât el reuşise să facă din acea casetă o strălucită probă logică. Oricum, de aici înainte caseta era de notorietate publică.

Însuşi Shafer zâmbea cu gura până la urechi, ca şi soţia şi fiul său. Şi mi-am dat seama brusc că Shafer călărise un cal bălan la aniversarea gemenelor lui. El era „Moartea" dintre Cei Patru Călăreţi.

Totul era un teatru şi un joc, întreaga lui viaţă.

92

Uneori aş fi vrut să ţin ochii strâns închişi ca să nu mai urmăresc procesul. Doream ca lucrurile să fie ca înainte de apariţia Nevăstuicii.

Catherine Fitzgibbon se descurca foarte bine cu martorii, însă judecătorul părea că avantajează apărarea ori de câte ori putea să o facă. Începuse încă de la audieri şi continua până şi acum.

În prima parte a acelei după-amiezi Lucy Shafer intră în boxa martorilor. Imaginile calde şi familiale ale căminului Shafer mai erau încă proaspete în mintea juraţilor.

Încercasem să înţeleg relaţia mai mult decât ciudată a lui Lucy Shafer cu soţul ei, încă de când o cunoscusem, în seara asasinării lui Patsy Hampton. Ce fel de femeie putea trăi cu un asemenea monstru fără scrupule ca Shafer fără să-l cunoască cu adevărat? Femeia asta chiar nu vedea evidenţa? Sau mai era încă ceva care o motiva, ceva care o ţinea legată de Shafer? Văzusem o droaie de relaţii matrimoniale în timpul practicării terapiei, dar niciodată aşa ceva.

Jane Halpern a condus interogatoriul, părând exact la fel de

încrezătoare în victorie ca şi tatăl ei. Era înaltă şi zveltă, cu un păr negru, cârlionţat, prins într-un coc legat cu o panglică vişinie. Avea douăzeci şi opt de ani, terminase doar de patru ani Şcoala de Drept din Yale, dar părea mult mai matură şi mai înţeleaptă decât vârsta ei.

— Doamnă Shafer, de când vă cunoaşteţi cu soţul dumneavoastră?

Lucy Shafer vorbi cu un glas moale, dar limpede:

— Îl cunosc pe Geoffrey aproape de când am devenit adultă. Tatăl meu i-a fost ofiţer comandant în armată. Cred că aveam paisprezece ani când l-am întâlnit prima dată pe Geoff. El era cu nouă ani mai mare. Ne-am căsătorit când am împlinit nouăsprezece ani, după al doilea an al meu la Cambridge. O dată, când învăţam pentru examene, el a apărut la universitate în haină militară – sabie lustruită, medalii, cizme negre de călărie lustruite – chiar în mijlocul bibliotecii. Eu învăţam, îmbrăcată într-un tricou sau ceva asemănător, nimic deosebit şi cred că nu mă mai spălasem pe cap de câteva zile. Geoff mi-a spus că asta nu are nicio importanţă. El nu dădea doi bani pe înfăţişare. Mi-a spus că mă iubeşte şi că mă va iubi mereu. Şi pot să vă spun că şi-a ţinut promisiunea.

— Foarte drăguţ, spuse Jane Halpern, părând extrem de încântată, de parcă nu mai auzise vreodată o asemenea poveste. Şi a rămas romantic?

— A, da, este chiar şi mai romantic. Rareori trece o săptămână fără ca Geoff să-mi aducă flori sau poate o eşarfa frumoasă de la Hermès, din acelea din care colecţionez eu. Şi apoi sunt călătoriile noastre cu „aoleu".

Jane Halpern strânse din nas şi clipi din ochii ei negri.

— Ce sunt călătoriile cu „aoleu"? întrebă ea cu o curiozitate exuberantă demnă de un moderator de show matinal de televiziune.

— Geoff obişnuieşte să mă ducă la New York, sau Paris, sau la Londra, iar eu cutreier prin magazine după haine până când el zice

„aoleu“. Adică, vreau să spun că este foarte generos.

— Este un soţ bun, nu?

— Cel mai bun din câţi există. Foarte harnic, dar nu într-atât încât să uite de familie. Copiii îl adoră.

— Da, se poate vedea acest lucru din caseta de dimineaţă, doamnă Shafer. A fost ceva neobişnuit la petrecerea aceea?

— Nu. Geoffrey dă mereu petreceri. Este o fire foarte veselă, plină de viaţă, pus pe glume şi surprize. Este un bărbat sensibil, plin de idei.

De la Lucy Shafer am privit spre juriu. Juraţii erau parcă fermecaţi şi nu-şi puteau lua ochii de la ea. Era chiar credibilă. Până şi eu simţeam că îşi iubeşte soţul cu adevărat şi, mai mult, că ea credea cu-adevărat că şi el o iubeşte.

Jane Halpern profită din plin de mărturie. Nici nu o învinovăţeam. Lucy Shafer era o femeie frumoasă, care părea amabilă, blândă şi, evident, îndrăgostită lulea de soţul ei, precum şi o mamă care îşi adora copiii; dar nu părea să fie proastă. Era probabil o persoană care îşi găsise bărbatul pe care şi-l dorea şi pe care îl stima. Acest bărbat era Geoffrey Shafer.

Era o imagine deosebită, aceea cu care juraţii au plecat de la tribunal la sfârşitul zilei.

Şi, în acelaşi timp, era şi o minciună sfruntată, creată de un maestru al actoriei.

93

În după-amiaza aceea, revenit acasă, am întors problemele pe toate feţele cu Andrew Jones. Încercasem să iau din nou legătura cu Oliver Highsmith, dar nu mai primisem până atunci niciun alt răspuns de la el. Mai mult, nu mai apăruse nimic nou care să-l lege pe Shafer de crimele comise în Washington. Părea că Shafer nu mai

omorâse pe nimeni, cel puţin nu în acel oraş şi nu în ultimele câteva luni.

După o cină cu plăcintă cu carne de pui făcută la tigaie, cu salată şi plăcintă de rubarbă, Nana le-a dat liber copiilor, cu toată dorinţa lor arzătoare de a spăla vasele. M-a rugat pe mine să rămân cu ea ca s-o ajut, să fiu „partenerul ei de murdărie“, cum spuneam noi.

— Ca pe vremuri, aşa cum obişnuiam noi, am spus, în timp ce curăţăm argintăria şi vesela în chiuveta de porţelan, bătrână ca şi casa.

Nana ştergea vasele pe măsură ce i le dădeam eu. Degetele ei erau la fel de agile ca şi mintea.

— Îmi place să cred că suntem acum mai bătrâni şi mai înţelepţi, chicoti ea.

— Nu ştiu. Eu tot neîndemânatic sunt.

— Să-ţi spun acum ceva ce ar fi trebuit să-ţi spun mai demult, zise Nana, devenind deodată serioasă.

— Bine, am încuviinţat şi m-am oprit din spălat şi săpunit la chiuvetă.

— Voiam să-ţi spun că sunt mândră de felul în care suporţi ceea ce ţi se întâmplă. Puterea şi răbdarea ta mi-au insuflat încredere. Şi eu nu sunt uşor influenţabilă, mai ales de preferinţele tale. Să ştii că efectul este acelaşi şi asupra lui Damon şi a lui Jannie. Nu le scapă nimic.

M-am aplecat deasupra chiuvetei. Eram într-o dispoziţie foarte favorabilă mărturisirilor.

— Este încercarea vieţii mele, cel mai cumplit lucru cu care m-am confruntat vreodată. Mai rău ca atunci când a murit Maria, Nana, dacă este posibil aşa ceva. Cel puţin atunci am ştiut sigur că ea a murit. Am putut să mă las pradă durerii. În sfârşit, reuşisem să o uit şi să trăiesc iar.

Nana veni pe după chiuvetă şi mă luă în braţele care mă uimiseră întotdeauna prin forţa lor.

Mă privi direct în ochi, aşa cum făcuse mereu, încă de când eram

doar un copil de nouă ani. Spuse:

— Lasă-te pradă durerii, Alex. Uit-o.

94

Geoffrey Shafer avea o nevastă atrăgătoare şi iubitoare şi acest fapt absurd şi monstruos de nedrept mă deranja cumplit. Nu puteam înţelege o asemenea realitate, nici ca psiholog, nici ca detectiv.

Mărturia inteligentă a lui Lucy Shafer continuă în dimineaţa următoare, de la începutul dezbaterilor, întinzându-se pe durata a încă unei ore întregi. Jane Halpern a vrut ca juriul să mai audă şi alte multe lucruri despre minunatul bărbat al lui Lucy.

În cele din urmă a venit şi rândul lui Catherine Fitzgibbon. În felul ei, ea era tot atât de tare şi poate tot atât de formidabilă ca şi Jules Halpern.

— Doamnă Shafer, v-am ascultat cu toţii foarte atent şi totul sună foarte frumos şi idilic, dar eu mă simt tulburată şi nu înţeleg un lucru. Să vă spun care anume: soţul dumneavoastră a încercat să se sinucidă acum opt zile. Soţul dumneavoastră a încercat să se omoare. Aşa că poate el nu este ceea ce pare a fi. Poate nu este chiar atât de echilibrat şi sănătos. Poate vă înşelaţi în privinţa lui.

Lucy Shafer privi fix în ochii avocatului acuzării.

— În ultimele luni, soţul meu şi-a văzut viaţa, cariera şi renumele puse în pericol. Soţului meu nu i-a venit să creadă că era acuzat de aceste fapte oribile. Acest întreg chin, demn de Kafka, l-a dus pur şi simplu la disperare. Habar nu aveţi cum e să vă pierdeţi bunul renume.

Catherine Fitzgibbon zâmbi, apoi rosti:

— Ba bine că nu. Bineînţeles că am habar. Nu aţi citit ziarul *National Enquirer* în ultima vreme?

Întrebarea produse râsete în rândurile publicului din sală, ba chiar şi printre membrii juriului. Era evident că toţi o plăceau pe Catherine. Ca şi mine de altfel.

Catherine continuă:

— Este adevărat că soţul dumneavoastră este tratat de „disperare“ de câţiva ani? El consultă un psiholog, doamnă Shafer. Suferă de o depresie maniacală sau de un sindrom bipolar, nu e aşa?

Lucy dădu din cap.

— Este o criză firească pentru vârsta lui. Asta-i tot. Nu este nimic neobişnuit pentru bărbaţii de această vârstă.

— Aha. Şi dumneavoastră l-aţi putut ajuta să treacă peste această criză?

— Desigur. Deşi nu şi cu problemele de serviciu. El se ocupă acolo cu treburi strict secrete. Cred că înţelegeţi acest lucru.

— Înţeleg, spuse avocata acuzării, apoi continuă repede: Deci, soţul dumneavoastră are foarte multe secrete pe care nu le cunoaşteţi?

Lucy se încruntă, iar privirea ei arunca săgeţi către Catherine Fitzgibbon.

— Da, în ceea ce priveşte munca sa.

— Ştiaţi că se întâlneşte cu doctor Cassady? Boo Cassady?

— Sigur că ştiam. Vorbeam de multe ori despre asta.

— Cât de des mergea la ea? Ştiaţi? V-a spus asta? Sau era strict secret?

Jane Halpern strigă:

— Obiecţie!

— Admisă. Domnişoară Fitzgibbon, o avertiză judecătorul Fescoe, arcuind o sprânceană.

— Scuzaţi, domnule judecător. Scuzaţi, Lucy. Bine. Cât de des mergea soţul dumneavoastră la Boo Cassady?

— De câte ori avea nevoie, presupun. Cred că ea se numeşte Elizabeth.

— O dată pe săptămână? De două ori? În fiecare zi? Fitzgibbon

făcea presiuni fără să irosească nicio ocazie.

— Cred că o dată pe săptămână. De obicei se ducea la ea o dată pe săptămână.

— Dar portarii de la Farragut au spus că l-au văzut mai des pe soţul dumneavoastră. Cam de trei sau de patru ori pe săptămână.

Lucy Shafer dădea supărată din cap şi o fulgeră cu privirea pe Fitzgibbon.

— Eu am încredere deplină în Geoffrey. Nu îl ţin în lesă. Bineînţeles că nu obişnuiesc să număr de câte ori se duce la şedinţele de terapie.

— V-a deranjat faptul că doctor Cassady – *Elizabeth* – este o femeie frumoasă?

— Nu. Sunteţi absurdă.

Fitzgibbon arăta sincer surprinsă.

— De ce sunt absurdă? Nu cred că sunt absurdă. Eu cred că m-ar deranja dacă soţul meu s-ar duce la o femeie frumoasă, la cabinetul ei, de două ori, de trei ori, de patru ori pe săptămână.

Fitzgibbon făcea paşi repezi.

— Nu v-a deranjat faptul că doctor Cassady era un surogat de sex pentru soţul dumneavoastră?

Lucy Shafer avu o ezitare, păru surprinsă, apoi privi repede spre soţul ei. Nu ştiuse acest lucru. Era greu să nu-ţi pară rău pentru ea.

Jane Halpern se ridică repede de pe scaun.

— Obiecţie! Domnule judecător, nu există niciun temei să se creadă că clientul meu se întâlnea cu un surogat de sex.

Lucy Shafer încerca să-şi revină în boxa martorilor. Evident, era mult mai puternică decât părea. Era oare şi ea o jucătoare? Putea fi unul din ceilalţi jucători? Sau ea juca un alt fel de joc?

Lucy Shafer interveni:

— Aş dori să răspund la întrebare. Doamnă procuror, soţul meu, Geoffrey, este un soţ atât de bun, un tată atât de bun încât, chiar dacă el ar fi simţit nevoia să consulte un terapeut în privinţa sexului şi nu ar fi dorit să-mi spună şi mie despre asta, din jenă sau de

ruşine, aş fi înţeles.

— Şi dacă ar fi comis *o crimă cu sânge rece* şi nu v-ar fi spus? o întrebă avocata, apoi se întoarse spre juriu.

95

Elizabeth „Boo“ Cassady avea aproape patruzeci de ani, era zveltă şi foarte frumoasă, cu un păr negru, lucios, pe care îl purta lung încă de când era mică. De obicei, cumpărăturile şi le făcea la Neiman Marcus, Saks, Nordstrom, Bloomingdale's şi de la alte magazine şic din Washington. Şi asta se vedea.

Fusese poreclită Boo de când era doar un bebeluş pentru că râdea întruna ori de câte ori cineva se juca cu ea, încercând să o sperie în glumă cu „bau, bau“. Curând, începuse să se joace de una singură, murmurând *„boo, boo, boo, boo“. L*a şcoală, la colegiu, ea şi-a păstrat porecla, spuneau prietenele, pentru că uneori era sperioasă.

Pentru ziua de audiere la tribunal alesese un costum la un rând, cu pantaloni şi sacou, frumos croit, foarte mătăsos şi lejer. Costumul ei avea o combinaţie reuşită de culori, de cafeniu cu bej. Arăta ca o psihiatră profesionistă, ba chiar ca una de succes.

Jules Halpern o rugă să-şi spună numele şi ocupaţia pentru înregistrare. Era amabil, dar preocupat şi puţin mai rece decât fusese cu ceilalţi martori.

— Sunt doctor Elizabeth Cassady. Sunt psihoterapeut, răspunse ea calmă.

— Doctor Cassady, cum l-aţi cunoscut pe colonelul Shafer?

— Îmi este pacient de peste un an de zile. El vine la mine la cabinet, pe Woodley Avenue, nr. 1208, o dată sau de două ori pe săptămână. Am crescut frecvenţa şedinţelor în ultima vreme, după încercarea de sinucidere a domnului Shafer.

Halpern dădu din cap.

— La ce oră ţineţi şedinţele?

— De obicei, seara devreme. Dar ora poate varia în funcţie de orele de serviciu ale domnului Shafer.

— Doctor Cassady, vorbim acum de seara în care a fost omorât detectivul Hampton. În seara aceea, Geoffrey Shafer a avut vreo şedinţă de terapie?

— Da. La ora nouă seara, de la nouă la zece. Cred că a ajuns mai devreme în seara aceea. Dar şedinţa era programată pentru ora nouă.

— Şi a ajuns cumva pe la opt şi jumătate?

— Nu. Imposibil. A vorbit cu mine de pe mobil de când a plecat de acasă, din Kalorama, până a ajuns acasă la mine. Se simţea foarte vinovat că nu era prea în formă chiar de aniversarea fetiţelor lui.

— Înţeleg. Aţi întrerupt cumva conversaţia cu colonelul Shafer?

— Da. Dar pauza a fost foarte scurtă.

Halpern păstră ritmul.

— Cât timp a trecut de la întreruperea conversaţiei şi până când a ajuns la cabinetul dumneavoastră?

— Două sau trei minute – cinci cel mult. Cât timp a parcat maşina şi a urcat. Nu mai mult.

— Şi, când a ajuns la cabinet, Geoffrey Shafer părea neliniştit?

— Nu, deloc. De fapt, părea destul de vesel. Tocmai făcuse o petrecere reuşită pentru gemenele sale. I se părea că petrecerea trecuse repede, iar el îşi adoră copiii.

— Respira greu, era încordat sau transpirat? întrebă Halpern.

— Nu. După cum v-am spus, era calm şi părea că se simte bine. Îmi amintesc perfect acest lucru. Şi, după apariţia poliţiştilor, am notat cu grijă detaliile pentru a le ţine bine minte, spuse ea, apoi privi către masa acuzării.

— Aşadar, aţi făcut însemnări de dragul preciziei.

— Da.

— Doctor Cassady, aţi observat sânge pe îmbrăcămintea colonelului Shafer?

— Nu, nu am observat.

— Aşa. Deci nu aţi văzut sânge. Şi când a ajuns detectivul Cross, aţi observat sânge la el?

— Da, am văzut pete închise la culoare sau dungi pe cămaşă şi pe costum. Şi pe mâini.

Jules Halpern făcu o pauză pentru ca juriul să digere bine informaţia. Apoi puse o întrebare finală:

— Colonelul Shafer arăta cumva ca o persoană care tocmai comisese o crimă?

— Nu, hotărât lucru, nu.

— Nu mai am alte întrebări, declară avocatul apărării.

Daniel Weston a luat interogatoriul pentru acuzare. Avea douăzeci şi nouă de ani, era inteligent, îi mergea mintea repede, era o stea în devenire – şi era cunoscut în procuratură ca un tip dur.

Dan Weston era şi arătos, blond şi cu o înfăţişare robustă. Din punct de vedere fizic, semăna cu Boo Cassady. Păreau o pereche potrivită, idee pe care dorea să o transmită.

— Domnişoară Cassady, dumneavoastră nu eraţi *psihiatrul* domnului Safer, nu?

Femeia se încruntă abia perceptibil, apoi reuşi să zâmbească puţin.

— Nu, un psihiatru trebuie să fie medic. Sunt sigură că ştiţi acest lucru.

— Şi dumneavoastră nu sunteţi medic?

Femeia negă dând din cap.

— Nu sunt medic. Am doctoratul în sociologie. Ştiaţi şi acest lucru.

— Sunteţi *psiholog?*

— De obicei un psiholog a terminat facultatea de psihologie, uneori are şi licenţă.

— Aţi terminat facultatea de psihologie?

— Nu. Eu sunt psihoterapeut.

— Aşa. Unde v-aţi pregătit ca să deveniţi psihoterapeut?

— La Universitatea Americană. Am licenţa în Lucrări Sociale.

Daniel Weston nu-i dădea niciun răgaz lui Boo Cassady.

Nu prea exista vreo pauză între răspuns şi întrebare.

— Şi acest „cabinet de psihoterapie“ de la Farragut, cu ce este utilat?

— Cu o canapea, birou, lampă. De fapt, are doar strictul necesar. Şi multe plante. Pacienţii mei consideră atmosfera de acolo funcţională, dar şi relaxantă.

— Dar nu aveţi vreo cutiuţă cu batiste pe lângă canapeaua aceea? Credeam că acesta este un lucru obligatoriu, spuse Weston cu un zâmbet răutăcios.

Acum martora era evident deranjată, chiar iritată.

— Domnule Weston, eu îmi iau în serios munca. Şi pacienţii.

— Geoffrey Shafer v-a fost recomandat de cineva?

— De fapt, ne-am întâlnit la Galeria Naţională… la expoziţia erotică a lui Picasso. S-a vorbit mult despre ea în presă.

Weston dădu din cap, apoi zâmbi subţire:

— A, înţeleg. Şi şedinţele dumneavoastră cu Geoffrey Shafer sunt şi ele erotice? Discutaţi deseori despre sex?

Jules Halpern se ridică rapid, înainte ca Boo să apuce să rostească vreun cuvânt de răspuns – avocatul era într-adevăr pe fază.

— Obiecţie! Este secretul dintre doctor şi pacient. Este confidenţial.

Tânărul procuror ridică din umeri şi îşi dădu părul buclat peste cap.

— Retrag întrebarea. Nu-i nimic. Sunteţi un surogat de sex?

— Nu, nu sunt. După cum am mai spus, eu sunt psihoterapeut.

— În seara asasinării detectivului Hampton aţi discutat cu Geoffrey Shafer…

Jules Halpern se ridică iar rapid.

— Obiecţie. Dacă acuzarea pune întrebări atât de personale…

Weston ridică ambele braţe, frustrat. Zâmbi către juraţi, sperând ca şi aceştia să se simtă la fel.

— Bine, bine. Să vedem. O să scot această întrebare din domeniul aşa-zis al relaţiei doctor-pacient şi am să vă întreb pur şi simplu dacă dumneavoastră, domnişoară Cassady, ca femeie, aţi avut relaţii sexuale cu Geoffrey Shafer, ca bărbat?

Elizabeth „Boo“ Cassady lăsă capul într-o parte, privind în jos, în poală.

Daniel Weston zâmbi, chiar dacă Jules Halpern obiectă la această întrebare, iar judecătorul Fescoe susținu obiecția. Weston simți că își atinsese ținta.

96

— Este chemat detectivul Cross.

Am respirat adânc, mi-am controlat mintea, corpul şi sufletul, apoi m-am îndreptat spre centrul sălii ca să depun mărturie. Toată lumea din sală se uita la mine, dar singura persoană pe care o vedeam eu era Geoffrey Shafer. Nevăstuica. El juca în continuare rolul nevinovatului nedreptăţit, iar eu doream să-l dobor, doream să-l interoghez personal, să-i pun adevăratele întrebări care trebuia puse, să vorbesc juriului despre probele ascunse, să folosesc justiţia împotriva lui cu o forţă zdrobitoare.

Era un lucru cumplit să munceşti cinstit atâţia ani ca acum să fii acuzat de a fi un poliţist incorect, o persoană care mistificase probele sau poate chiar mai rău. Era o ironie a sorţii, dar poate că acum aveam ocazia să îndrept situaţia, să-mi apăr reputaţia.

Jules Halpern îmi zâmbi cordial pe când mă aşezam în boxa martorilor. Se uită în ochii mei, întoarse rapid privirea spre juriu, apoi din nou spre mine. Ochii lui negri radiau inteligenţă şi era mare păcat că lucra pentru Shafer.

— Aş dori să încep prin a spune că este o mare onoare pentru mine să vă cunosc, detectiv Cross. De ani de zile, eu, ca şi mare

parte din juriu, sunt sigur, citim în ziarele din Washington despre cazurile de omucidere la rezolvarea cărora aţi contribuit. Vă admirăm toată această muncă.

Am dat din cap şi am zâmbit forţat.

— Vă mulţumesc. Sper să îmi admiraţi şi munca prezentă ca şi pe cea viitoare, am spus.

— Să sperăm, detective, zise Halpern. Şi continuă cu laudele.

Am tot discutat aşa cam o jumătate de oră, după care el m-a întrebat:

— Vi s-a întâmplat o cumplită tragedie cu puţin înainte de arestarea colonelului Shafer – ne puteţi spune despre ce este vorba?

Am avut deodată impulsul să mă ridic şi să-l strâng de gât pe piticul acela insidios şi politicos. M-am apropiat de microfon, încercând să mă controlez.

— O persoană dragă mie a fost răpită în timp ce ne aflam în vacanţă în Bermude. Încă nu a fost găsită. Nu mi-am pierdut speranţa că, până la urmă, va fi totuşi găsită. Mă rog lui Dumnezeu în fiecare zi să mai fie în viaţă.

Halpern scoase un sunet în semn de înţelegere. Era un bun actor, ca şi clientul său.

— Îmi pare sincer rău. V-a acordat departamentul un concediu?

— M-au înţeles şi m-au ajutat cu toţii, am răspuns, simţind cum mi se încleştează falca de furie. Uram faptul că Halpern se folosea de ceea ce i se întâmplase lui Christine ca să mă neliniştească.

— Detective, eraţi oficial înapoi la serviciu în momentul uciderii detectivului Hampton?

— Da, m-am întors la serviciu cu aproape o săptămână înainte să se întâmple crima.

— Vi s-a cerut să staţi acasă mai mult?

— A fost la latitudinea mea. Şeful detectivilor şi-a pus problema dacă eram în stare să îmi reiau activitatea, dar m-a lăsat pe mine să decid.

Halpern dădu din cap gânditor.

— A simţit poate că vă erau gândurile în altă parte? Cine ar fi putut să vă învinuiască pentru aşa ceva?

— Eram supărat, mai sunt încă, dar sunt în stare să lucrez. Mi-a prins bine. A fost cel mai bine aşa.

Au mai fost câteva întrebări în legătură cu starea mea sufletească, apoi Halpern a spus:

— Dar când aţi aflat că Patsy Hampton a fost omorâtă, cât de supărat aţi fost?

— Eu mi-am făcut treaba. Era o scenă oribilă. *Clientul dumitale este un măcelar. Chiar vrei să-l scapi basma curată? Nu-ţi dai seama ce faci?*

— S-au găsit amprentele dumneavoastră pe cureaua detectivului Hampton şi pe bordul maşinii ei. Sângele ei era pe hainele dumneavoastră.

Am tăcut câteva secunde înainte să vorbesc. Apoi am încercat să explic:

— Era o gaură imensă în vena jugulară a detectivului Hampton. Peste tot în maşină era sânge, chiar şi pe cimentul din garaj. Am încercat să-i dau primul ajutor detectivului Hampton până când am fost sigur că murise. De aceea erau amprentele mele în maşină şi sângele detectivului Hampton pe hainele mele.

— Aţi lăsat urme de sânge şi sus?

— Nu. Mi-am verificat bine tălpile pantofilor când am ieşit din garaj. Le-am verificat de două ori. Le-am verificat pentru că nu voiam să duc urme de sânge în clădire.

— Dar eraţi tulburat, admiteţi măcar acest lucru. Fusese asasinat un ofiţer de poliţie. Aţi uitat să vă puneţi mănuşi când aţi făcut cercetări prima dată. Aveaţi sânge pe haine. Cum de sunteţi aşa de sigur?

L-am privit direct în ochi şi am încercat să fiu la fel de calm ca şi el.

— Ştiu exact ce s-a întâmplat în seara aceea. Ştiu cine a omorât-o pe Patsy Hampton cu sânge rece.

El ridică brusc vocea:

— Ba nu, nu ştiţi, domnule. Aceasta este problema. *Nu ştiţi.* Când l-aţi bruscat pe colonelul Shafer, nu ar fi mai cinstit să recunoaşteţi că aţi avut contact fizic cu el?

— Ba da.

— Şi nu e posibil ca de pe hainele dumneavoastră să se păteze cu sânge hainele lui? Nu vi se pare că s-a întâmplat chiar aşa ceva?

Nu doream să cedez niciun milimetru. Nu puteam.

— Nu, nu este posibil. Sângele acela era pe pantalonii lui Geoffrey Shafer *înainte* de sosirea mea acolo.

Halpern se îndepărtă de mine. Ţinea să mă facă să transpir. Se apropie de boxa juriului, uitându-se din când în când la mine. Îmi mai puse câteva întrebări în legătură cu locul crimei, apoi spuse:

— Dar doctor Cassady nu a văzut deloc sânge. Şi nici cei doi poliţişti – *nu până în clipa în care v-aţi lipit de colonelul Shafer.* Colonelul vorbise la mobil timp de trei până la cinci minute înainte să ajungă la terapeutul lui. El s-a dus direct la ea de la petrecerea gemenelor sale. Nu aveţi nicio dovadă, detective Cross! Cu excepţia celor aduse de dumneavoastră în apartamentul doctorului Cassady. Nu aveţi *absolut nicio dovadă,* detective! Aţi arestat un om nevinovat! Aţi întins o cursă unui om nevinovat!

Jules Halpern dădu din mâini a dezgust.

— Nu mai am niciun fel de întrebări.

97

Am ieşit de la tribunal prin spate. Oricum, aşa ieşeam eu, dar în ziua aceea era important. Trebuia să evit mulţimea şi presa şi aveam nevoie şi de o clipă de răgaz pentru a-mi reveni după timpul petrecut în boxa martorilor.

Abia fusesem flituit de un specialist în aşa ceva. A doua zi, Cathy Fitzgibbon urma să repare câte ceva din ceea ce fusese stricat în

acest interogatoriu.

Nu mă grăbeam pe scara din spate, folosită de cei ce făceau curat şi care întreţineau clădirea şi mai era folosită şi ca scară de incendiu.

Devenise clar că Geoffrey Shafer ar putea fi achitat. Avea cei mai buni avocaţi, iar noi pierdusem probe serioase la audierile de admitere a probelor.

Iar eu *făcusem* o mare greşeală la locul crimei, când, în graba de a o ajuta pe Patsy Hampton, neglijasem să-mi pun mănuşi.

Fusese o greşeală neintenţionată, dar probabil că acest fapt crease dubii în mintea juriului. Avusesem pe mine mai mult sânge decât Shafer. Era adevărat. S-ar fi putut ca Shafer să scape de acuzaţie, iar eu eram incapabil să suport gândul ăsta. Îmi venea să urlu pe când coboram pe scara rotundă.

Şi chiar asta am şi făcut. Am urlat din toate puterile şi m-am eliberat. Eliberarea îmi străbătu tot corpul, fie şi pentru puţin timp.

La capătul scărilor de beton se afla subsolul tribunalului. M-am îndreptat, pe un coridor lung şi întunecat, spre locul unde îmi era parcat Porsche-ul. Eram încă adâncit în gânduri, dar mult mai calm acum, după urletele de uşurare.

Deodată a intervenit o mişcare bruscă în holul de lângă ieşirea spre parcare. M-am întors şi atunci l-am văzut. Nu-mi venea să cred. Nevăstuica era acolo.

El a vorbit primul.

— Ce surpriză, doctor Cross. Să te strecori din mulţimea înnebunită – sau înnebunitoare? Ai coada între picioare azi? Nu te mai frământa atâta, ai făcut ceea ce trebuia acolo, sus. Tu urlai adineauri pe scară? Urletele primordiale sunt cele mai bune, nu?

— Ce dracu' vrei, Shafer? l-am întrebat. Nu trebuie să ne întâlnim sau să vorbim în felul ăsta.

El ridică din umerii lui laţi şi îşi dădu părul blond din ochi.

— Crezi că mie îmi pasă de reguli? Nu dau un ban pe reguli. Ce vreau? Vreau ca reputaţia mea să fie reabilitată. Vreau ca familia mea să nu mai trebuiască să treacă prin aşa ceva. Vreau totul.

— Atunci nu ar fi trebuit să omori atâţia oameni. Mai ales pe Patsy Hampton.

Shafer zâmbi.

— Eşti foarte sigur pe tine, nu? Nu dai înapoi. Admir asta, până la un punct. Şi eu am jucat cândva rolul de erou. O vreme este interesant.

— Dar este mult mai interesant să fii un criminal nebun, am replicat.

— Vezi? Nu vrei să renunţi la ideile tale preconcepute. Ce-mi place! Eşti minunat.

— Nu este o idee preconceptă, Shafer. Ştii şi tu asta la fel ca şi mine.

— Atunci dovedeşte-o, Cross. Câştigă cazul tău plictisitor, demn de milă, da? Dar câştigă cinstit, într-un tribunal. Până şi aici ţi-am oferit un avantaj.

Am dat să mă apropii de el; nu mă mai puteam abţine. El rămase pe poziţie.

— Pentru tine nu este decât un joc nebunesc. Am mai întâlnit nenorociţi ca tine, Shafer. Şi am învins şi mai greu decât te voi învinge pe tine. Fiindcă o să te înving.

Îmi râse în nas.

— Sincer să fiu, mă cam îndoiesc.

Am trecut de el şi am intrat într-un tunel îngust.

Atunci m-a împins tare de la spate. Era un bărbat mare şi mult mai puternic decât părea la prima vedere.

Eu m-am împiedicat, aproape că era să mă lovesc de podeaua de piatră. Nu mă aşteptam la furia asta din partea lui. Şi-o ţinea în el aşa de bine la tribunal, dar acum răbufnise. Nebunia care *era* Geoffrey Shafer. Violenţa.

— Hai, bate-mă. Vezi dacă poţi! urlă el din toţi rărunchii. Bate-mă chiar aici, chiar acum. Nu cred că o să poţi, Cross. Ştiu sigur că nu poţi.

Shafer se apropie rapid de mine. Era agil şi atletic, nu numai

puternic. Eram cam de aceeaşi înălţime şi greutate – aproape doi metri şi o sută de kilograme. Mi-am adus aminte că fusese ofiţer în armată şi că a lucrat şi în MI6. Părea să mai fie încă în formă bună.

Shafer mă împinse iar cu amândouă mâinile. Scoase un geamăt.

— Dacă ai învins şi mai greu, eu ar trebui să nu fiu decât o mică piedică. Nu? Nu sunt decât o mică piedică.

Aproape că îmi venea să-i dau un pumn în faţă; îmi doream grozav. Doamne, cât de mult îmi mai doream să-l pun la pământ, să-i şterg privirea aceea superioară, plină de sine, de pe faţă.

Dar l-am prins bine. L-am izbit de zidul de piatră al tunelului şi l-am ţinut aşa.

— Nu acum. Şi nu aici, am spus răguşit. N-am de gând să te lovesc, Shafer. Ce spui? Ai alerga la ziare şi la televiziune? Dar am să te dobor eu. Curând.

Am plecat de lângă el prin tunelul întunecat. Era cel mai greu lucru pe care fusesem nevoit să îl fac vreodată. Aş fi dorit să-l bat până spunea tot adevărul, până obţineam o mărturisire. Doream să aflu ce e cu Christine. Aveam atâtea întrebări, dar ştiam că el nu va răspunde la ele. El se afla aici numai ca să mă muşte, să se joace.

— Pierzi… totul, spuse el în spatele meu.

Cred că l-aş fi omorât pe Shafer pe loc, acolo. Am fost pe punctul să mă întorc, dar până la urmă n-am făcut-o. Am deschis uşa care scârţâia şi am ieşit. Lumina soarelui îmi bătea drept în ochi, aproape orbindu-mă pentru o clipă. Făcându-mi umbră cu braţul, am urcat treptele de piatră către parcare, unde mă aștepta o altă surpriză neplăcută.

Vreo zece ziarişti zâmbăreţi, inclusiv câţiva foarte cunoscuţi, erau adunaţi acolo, în parcare. Cineva trebuie să-i fi alertat; cineva le vânduse pontul că eu aveam să ies pe acolo.

Am privit în spate la uşa gri de metal, dar Geoffrey Shafer nu venise după mine. Se întorsese şi dispăruse în subsol.

— Detective Cross, mi-am auzit strigat numele de către un reporter. Pierzi cazul acesta. Ştii asta, nu?

Da, ştiam asta. Pierdeam totul. Numai că nu ştiam cum să fac să opresc mersul lucrurilor.

98

Ziua următoare a fost ocupată de interogatoriul pe care, mi l-a luat Catherine Fitzgibbon. Catherine s-a descurcat bine şi a recuperat câte ceva din răul făcut de Jules Halpern, dar nu în totalitate. Halpern i-a întrerupt des ritmul cu obiecţiile sale. Precum în multe alte procese grele din ultima vreme, acesta era înnebunitor. Ar fi fost simplu şi corect ca Geoffrey Shafer să fie condamnat şi închis, dar situaţia stătea cu totul altfel.

Peste două zile am avut marea şansă de a câştiga şi însuşi Shafer ne-a oferit-o, de parcă ar fi vrut să ne sfideze. Acum am înţeles noi că era chiar şi mai nebun decât îl crezusem până atunci. Jocul era viaţa lui; părea să nu-l intereseze nimic altceva.

Shafer a fost de acord să depună mărturie. Presupun că eu eram singurul din sală care nu a fost total surprins de faptul că el dorea să fie martor, adică de faptul că el juca într-un adevărat spectacol în faţa noastră.

Catherine Fitzgibbon era aproape sigură că Jules Halpern îl sfătuise, îl implorase chiar şi îl avertizase să nu care cumva să facă acest lucru, dar, în ciuda riscului la care se expunea, Shafer se îndrepta acum spre boxa martorilor, arătând de parcă ar fi fost chemat acolo de către regina Angliei ca să fie învestit, într-o atmosferă sărbătorească, măcar cavaler, dacă nu chiar mai mult.

Nu putea rezista tentaţiei teatrului, nu? Părea foarte încrezător în sine şi se stăpânea perfect, tot aşa cum se stăpânise şi în seara în care l-am arestat sub acuzaţia de asasinare a lui Patsy Hampton. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin la două rânduri, cu cămaşă albă şi cravată aurie. Părul îi stătea impecabil şi pe faţa lui nu se vedea

nici urmă din furia înăbuşită de sub înfăţişarea meticulos îngrijită.

Jules Halpern i s-a adresat pe un ton jovial, de conversaţie, dar eu eram sigur că omul se simţea stânjenit de acest joc inutil.

— Colonele Shafer, aş dori să vă mulţumesc că aţi venit în boxa martorilor. Este un act absolut voluntar din partea dumneavoastră. De la bun început aţi declarat că vreţi să veniţi la proces pentru a vă reabilita reputaţia pusă la îndoială şi a vă apăra onoarea.

Shafer zâmbi politicos, apoi îi închise gura avocatului ridicând mâna. Avocaţii ambelor părţi s-au privit între ei, nedumeriţi. Ce se întâmpla oare? Ce avea el de gând să mai facă acum?

M-am aplecat mult în faţă. M-a străfulgerat gândul că Jules Halpern s-ar fi putut *să ştie* că clientul său era vinovat. În acest caz nu ar fi putut să-l interogheze. Legal, nu-i putea pune întrebări care să ascundă adevăratele fapte pe care el le cunoştea.

Iată, aşadar, singura modalitate a lui Shafer de a străluci: un monolog. O dată chemat în boxă, Shafer putea ţine un discurs. Era un lucru neobişnuit, dar absolut legal – iar dacă Halpern cunoştea vinovăţia clientului său, aceasta era singura modalitate ca Shafer să vorbească fără să-şi incrimineze avocatul.

Shafer luă cuvântul.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Halpern. Presupun că pot să le vorbesc personal acestor oameni de treabă. Credeţi-mă că mă descurc. Să ştiţi că nu am nevoie de mulţi experţi să mă ajute să exprim purul adevăr.

Jules Halpern se opri surprins, dădu din cap înţelegător şi se strădui să-şi păstreze cumpătul. Ce altceva putea face în circumstanţele date? În caz că nu ştiuse dinainte nimic despre egocentrismul sau despre nebunia clientului său, acum aflase cu siguranţă acest lucru.

Shafer privi spre juriu.

— S-a afirmat aici, în acest tribunal, că eu lucrez pentru Serviciul Britanic de Contrainformaţii şi că am făcut parte din MI6 ca spion. Din păcate, eu nu sunt, de fapt, un agent cu o activitate

spectaculoasă – un agent dublu, dacă vreţi.

Plăcuta glumă, bine ţintită asupra lui însuşi, stârni râsete în sală.

— Eu sunt un simplu funcţionar, ca atâţia alţii, care trudesc zi şi noapte într-un birou din Washington. Îndeplinesc proceduri bine stabilite la ambasadă. Cer aprobare pentru aproape tot ce fac. Viaţa mea de familie este simplă şi cinstită. Soţia mea şi cu mine suntem căsătoriţi de aproape şaisprezece ani. Ne iubim mult. Şi suntem devotaţi celor trei copii ai noştri. Aşa că doresc să-mi cer scuze soţiei şi copiilor mei. Îmi pare atât de rău pentru acest coşmar prin care trec ei. Pentru fiul meu, Rob, ca şi pentru gemene, Tricia şi Erica, îmi pare tare rău. Dacă aş fi ştiut ce circ o să ajungă întreg procesul acesta, aş fi insistat să-mi păstrez imunitatea diplomatică, fără să mai încerc să-mi reabilitez reputaţia mea, numele nostru, numele lor.

O dată cu aceste scuze rostite din suflet, doresc să mă scuz şi faţă de dumneavoastră că vă plictisesc acum. Aşa se întâmplă când eşti acuzat de crimă, de ceva atât de oribil, de neconceput şi doreşti cu disperare să scapi de acuzaţie. Mai mult decât orice pe lume doreşti să spui adevărul. Şi asta vreau eu să fac astăzi.

Aţi văzut probele – care pur şi simplu nu există. Aţi auzit martorii. Şi acum mă auziţi pe mine. Eu nu am omorât-o pe Patsy Hampton. Cred că ştiţi acest lucru cu toţii, dar doream să vi-l spun şi eu. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat, spuse el, şi făcu o uşoară plecăciune în scaunul său.

Shafer fusese scurt, dar calm şi clar şi, din păcate, foarte convingător. În permanenţă i-a privit ţintă pe membrii juriului. Nu cuvintele au fost importante, ci felul în care le-a rostit.

A ieşit apoi în faţă Catherine Fitzgibbon pentru interogatoriu. La început, ea a fost precaută cu Shafer; ştia că, pentru moment, el avea juriul de partea lui. Şi aşteptă sfârşitul interogatoriului ca să-l prindă pe Shafer acolo unde era el cel mai vulnerabil.

— Declaraţia dumneavoastră a fost foarte plăcută, domnule Shafer. Acum, când vă aflaţi în faţa acestui juriu, pretindeţi că

relaţia dumneavoastră cu doctor Cassady a fost strict profesională, că nu aţi avut relaţii sexuale cu ea, da? Nu uitaţi, sunteţi sub jurământ.

— Da, absolut. Ea a fost, şi să sperăm că va mai fi, psihoterapeutul meu.

— Dar uitaţi că ea recunoaşte că a avut relaţii sexuale cu dumneavoastră?

Shafer îi făcu semn cu mâna lui Halpern să nu obiecteze.

— Presupun că înregistrările din sala de judecată vor arăta că ea nu a declarat aşa ceva.

Fitzgibbon se încruntă.

— Nu înţeleg. De ce credeţi dumneavoastră că ea nu a răspuns întrebării?

Shafer replică prompt:

— Dar este foarte clar: pentru că a socotit *deplasată* o astfel de întrebare.

— Şi când şi-a lăsat capul într-o parte, domnule, şi s-a uitat în poală? Ea a recunoscut prin gesturi.

Acum Shafer privea spre juriu şi dădea din cap uluit.

— Dar dumneavoastră aţi răstălmăcit totul. Iar n-aţi înţeles nimic, doamnă consilier, vă rog, daţi-mi voie să vă explic. Aşa cum a rostit şi regele Charles înainte să fie decapitat: „Daţi-mi mantia ca să nu se creadă că tremur de frică“, doctor Elizabeth Cassady a fost foarte jenată de insinuarea brutală a partenerului dumneavoastră, ca şi familia mea, ca şi mine, de altfel.

Geoffrey Shafer se uită la avocata acuzării cu ochi sticloşi. Apoi vorbi iar către juriu:

— Ca şi mine.

99

Procesul era aproape pe terminate şi acum venea partea cea mai grea: aşteptarea verdictului. În ziua aceea de marţi, juraţii s-au retras în camera lor pentru a începe deliberările în procesul de omucidere intentat împotriva lui Geoffrey Shafer. Pentru prima oară mi-am permis să mă gândesc, în sfârşit, la ceva de neconceput pentru mine – la faptul că Shafer s-ar putea să fie eliberat.

Sampson şi cu mine şedeam în sală în rândul din spate şi priveam cum pleacă cei doisprezece juraţi: opt bărbaţi şi patru femei. John venise la tribunal de câteva ori şi numise procesul „cel mai bun şi cel mai perfid spectacol din această parte a Biroului Oval", dar eu ştiam că el venea ca să mă susţină pe mine.

— Bestia este vinovată, este nebun de legat, spuse Sampson în timp ce-l urmărea pe Shafer. Dar are mulţi actori buni de partea lui: o nevastă care îl alintă, o amantă care îl alintă, nişte avocaţi bine plătiţi, pe Silly Billy. S-ar putea să scape.

— Se mai întâmplă, am zis eu. Juraţii sunt greu de înţeles. Din ce în ce mai greu.

M-am uitat la Shafer cum dădea mâna cu cei din echipa apărării. Jules şi Jane Halpern, amândoi, zâmbeau forţat. *Ei ştiu adevărul, nu? Clientul lor este Nevăstuica, un criminal în serie.*

— Geoffrey Shafer are talentul de a-i face pe oameni să se încreadă în el atunci când are el nevoie. Este cel mai mare actor pe care l-am văzut vreodată, am spus.

Apoi John plecă, iar eu m-am furişat iar prin spate. De data asta nu mă mai aştepta nici Shafer şi nici presa, jos sau în parcare.

În parcare am auzit un glas de femeie şi m-am oprit. Mi s-a părut că este Christine. Vreo zece oameni se îndreptau spre maşinile lor fără să mă ia în seamă. Mă simţeam înfierbântat când m-am uitat cu atenţie la ei. Nimeni nu semăna cu ea. De unde venise glasul acela?

Am început să rulez în bătrânul Porsche şi l-am ascultat pe

George Benson pe un CD-player. Mi-am amintit de raportul poliţiei în legătură cu mersul periculos cu maşina al lui Geoffrey Shafer, care se încheiase la Dupont Circle. Părea o perspectivă ciudat de atrăgătoare. Mi-am urmat propriul sfat de a nu încerca să ghicesc cum va decide juriul. Existau ambele posibilităţi.

Am început să mă gândesc la Christine şi m-am înecat. Era prea mult. Lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. A trebuit să opresc maşina.

Am tras adânc aer în piept, o dată, de două ori. Durerea din piept era aceeaşi ca în ziua în care dispăruse ea în Bermude. Ea încercase să stea departe de mine, dar nu am lăsat-o. Eu eram răspunzător de ceea ce i se întâmplase.

Am rulat îndelung, prin tot Washingtonul, în viraje lente şi fără nicio ţintă. Până la urmă am ajuns acasă la mai mult de două ore şi jumătate după ce plecasem de la tribunal.

Nana ieşi din casă în fugă. Probabil că mă văzuse trăgând pe alee. Era evident că mă aşteptase.

Am scos capul pe geam. DJ-ul încă mai trăncănea în difuzoare.

— Ce este, femeie? Ce s-a mai întâmplat? am întrebat-o pe Nana.

— A sunat domnişoara Fitzgibbon, Alex. Juriul revine în sală. Au stabilit verdictul.

100

Mi-era cumplit de teamă. Dar eram şi curios din cale-afară.

Am dat în marşarier pe alee şi am accelerat spre centru. Am ajuns înapoi la tribunal în mai puţin de un sfert de oră.

Aglomeraţia de pe Strada E era şi mai mare şi mai haotică decât fusese în miezul procesului. Cel puţin şase steaguri britanice fâlfâiau în vânt; mai erau şi steaguri americane şi câteva piepturi şi feţe pictate.

A trebuit să împing, pur şi simplu, ca să-mi fac loc prin mulţime până spre treptele tribunalului. Am evitat toate întrebările puse de presă. Am încercat să evit pe oricine avea vreo cameră în mână sau vreo figură flămândă de reporter.

Am intrat în sala aglomerată chiar înainte de intrarea juriului.

„Aproape că ratai verdictul", mi-am spus.

Judecătorul Fescoe vorbi publicului de îndată ce toţi s-au aşezat.

— Nu admit demonstraţii după citirea verdictului. Dacă se întâmplă aşa ceva, gardienii vor evacua sala imediat, dădu el instrucţiuni cu voce calmă, dar răspicată.

Şedeam la câteva rânduri de scaune în spatele acuzării şi încercam să-mi reglez respiraţia. Era de neconceput ca Geoffrey Shafer să fie lăsat în libertate; nu aveam nicio îndoială că el ucisese mai multe persoane – nu doar pe Patsy Hampton, dar şi cel puţin pe câteva dintre femeile neidentificate. Era un criminal în serie, peste poate de sălbatic, unul dintre cei mai feroci, şi începuse acest măcel în urmă cu ani de zile. Am înţeles acum că Shafer ar fi putut fi cel mai îndrăzneţ şi mai revoltător dintre toţi criminalii cu care am avut de-a face. Îşi juca jocul cu pedala de acceleraţie apăsată la maximum. Şi refuza total să piardă.

— Domnule prim jurat, aveţi verdictul? întrebă judecătorul Fescoe pe un ton sumbru.

Raymond Horton, primul jurat, răspunse:

— Domnule judecător, avem verdictul.

Am aruncat o privire spre Shafer; părea stăpân pe sine. Ca şi la începutul procesului, era îmbrăcat cu un costum de comandă, cămaşă albă şi cravată. Nu avea nici pic de conştiinţă; nu îi era teamă deloc că i se putea întâmpla ceva. Poate că, parţial, asta era explicaţia pentru faptul că se afla în libertate de atâta vreme.

Judecătorul Fescoe părea neobişnuit de placid.

— Foarte bine. Rog pârâtul să se ridice.

Geoffrey Shafer se ridică în faţa mesei apărării, iar părul său blond, destul de lung, străluci sub iluminaţia puternică de

deasupra. Îi întrecea în înălţime pe Jules Halpern şi pe fiica sa, Jane. Shafer ţinea mâinile la spate de parcă ar fi avut cătuşe. Mă întrebam dacă nu cumva avea o pereche de zaruri strânsă în pumni, de felul acelora pe care le văzusem în biroul lui.

Judecătorul Fescoe se adresă iar primului jurat:

— În cazul de crimă cu premeditare, în formă agravantă, de gradul întâi, ce verdict aveţi?

Primul jurat:

— *Nevinovat,* domnule judecător.

M-am simţit de parcă mi se despicase capul. Publicul adunat în mica sală se dezlănţui. Judecătorul promisese că va evacua sala, dar lumea se repezea deja spre ieşire.

L-am văzut pe Shafer mergând către presă, dar trecu pe lângă ziarişti. Ce făcea el acum? Observă un bărbat în mulţime pe care îl salută ţâfnos din cap. Cine era acel bărbat?

Apoi Shafer îşi continuă drumul spre locul unde mă aflam eu, în rândul patru. Aş fi vrut să sar peste scaune ca să pun mâna pe el. Atât de mult doream să-l prind şi ştiam că acum chiar pierdusem ocazia să fac acest lucru în felul cel mai corect.

— Detective Cross, spuse el în felul lui impertinent. Detective Cross, aş vrea să-ţi spun ceva. De mai multe luni de zile doresc asta.

Presa se apropia de noi; locul devenise înăbuşitor şi sufocant. Bliţurile aparatelor de fotografiat străluceau de peste tot. Acum, că procesul se încheiase, nu mai exista nimic care să împiedice luarea de instantanee înăuntrul sălii de judecată. Shafer ştia bine că era o ocazie unică de a fi fotografiat acolo; bineînţeles că ştia. Vorbi iar, aşa încât toată lumea adunată în jurul nostru să ne poată auzi. Se făcu brusc linişte în jurul nostru, o oază de linişte şi de aşteptare a unei veşti proaste.

— Tu ai omorât-o, spuse el şi mă privi intens în ochi, aproape că îmi străpunse craniul. *Tu ai omorât-o.*

Am ameţit. Mi s-au muiat picioarele. Nu-mi mai simţeam genunchii. Ştiam că Shafer nu se referea la Patsy Hampton.

Se referea la Christine.

Murise.

Geoffrey Shafer o omorâse. El îmi luase totul, aşa cum mă şi avertizase.

Câştigase.

101

Shafer era liber şi se bucura al dracului de mult. Îşi pusese viaţa în pericol. Se jucase cu viaţa lui şi o făcuse cu succes. *Succes!* Niciodată nu se mai simţise ca în aceste clipe minunate de după verdict.

Shafer se duse împreună cu Lucy şi copiii la o conferinţă de presă pe bază de invitaţii care avea loc în camera înaltă, maiestuoasă a marelui juriu. Poză de nenumărate ori, împreună cu familia sa, care îl tot îmbrăţişa, iar Lucy nu se mai putea opri din plâns, ca o fetiţă, exagerat de răsfăţată şi oligofrenă ce era. Dacă unii credeau că *el* lua multe medicamente, ar fi fost uluiţi să afle câte luase Lucy. Doamne, aşa aflase el prima oară despre ameţitoarea lume a medicamentelor.

În cele din urmă, el ridică braţul în aer şi îl ţinu aşa ca un semn batjocoritor al victoriei. Aparatele de fotografiat străluciră prin toată încăperea. Nu se mai săturau de el. Erau aproape o sută de reporteri îngrămădiţi în cameră. Reporterele îl iubeau cel mai mult. Acum era un star justificat al presei, nu? Era din nou erou.

Câţiva agenţi obraznici, vânători de glorie şi bogăţie, îi tot arătau cărţile lor de vizită, promiţându-i sume imense de bani pentru povestea lui. Nu avea nevoie de ofertele lor pompoase. Cu câteva luni în urmă, el găsise un agent influent de la New York şi Hollywood.

Doamne, era liber ca pasărea cerului! Acum parcă zbura. După conferinţa de presă, pretinzând grija pentru siguranţa familiei sale,

îşi trimise soţia şi copiii acasă înaintea lui.

El rămase în biblioteca tribunalului şi încheie conturile cu Jules Halpern şi cu reprezentanţii Grupului Bertelsmann, care era acum cel mai mare consorţiu de edituri din lume. Îi asigură că vor primi drepturile poveştii lui, dar bineînţeles că ei nu aveau să ajungă nici pe departe la adevăr. Nu aşa se proceda astăzi cu aşa-zisele poveşti adevărate, sincere? Cei de la Bertelsmann ştiau acest lucru şi totuşi aveau să-l plătească scump.

După întâlnire, el luă liftul de mică viteză şi coborî până în parcarea interioară a tribunalului. Încă se simţea ca drogat, lucru periculos. O pereche de zaruri cu douăzeci de faţete îl ardeau în buzunarul pantalonilor.

Dorea cu disperare să joace. Acum! „Cei Patru Călăreţi.“ Sau, chiar şi mai grozav, Solipsis – versiunea *proprie* a acelui joc. Nu va ceda totuşi acestui impuls, nu încă. Era mult prea periculos chiar şi pentru el.

De la începutul procesului, el parcase Jaguarul mereu în acelaşi loc; avea schemele lui până la urmă. Nu se obosise să pună monedele în aparatul de taxat nici măcar o singură dată. În fiecare zi găsea un vraf de tichete de amendă de cinci dolari sub ştergător.

Nici astăzi nu se făcuse vreo excepţie.

El smulse absurdele tichete de parcare de sub ştergător şi le făcu ghem în pumn. Apoi le azvârli pe podeaua de beton, plină de pete de ulei.

— Am imunitate diplomatică, spuse el cu glas tare şi zâmbi în timp ce urcă în Jaguar.

PARTEA A CINCEA

JOC FINAL

102

Lui Shafer nu-i venea să creadă. Făcuse o gravă şi posibil ireparabilă greşeală. Rezultatul nu era cel aşteptat de el, iar acum întreaga lui lume părea că se scufundă. Uneori se gândea că nu ar fi fost mai rău dacă ajungea la închisoare pentru crima comisă cu sânge rece asupra lui Patsy Hampton.

Shafer era conştient de faptul că nu doar lui i se părea că nu devenise dintr-o dată paranoic sau nebun. Mai mulţi neisprăviţi de la ambasadă îl urmăreau chiar ori de câte ori ieşea din birou. Aceştia păreau să-l dispreţuiască făţiş, mai ales femeile. Cine îi întorsese împotriva lui? Cu siguranţă că cineva era răspunzător pentru acest lucru.

El devenise O.J. Simpson, alb şi englez. O glumă caraghioasă, fără sare şi piper, din punctul lor de vedere. Vinovat, deşi dovedit nevinovat.

Aşa că Shafer stătea mai mult în biroul lui, cu uşa închisă, uneori încuiată. Îşi rezolva puţinele treburi pe care le mai avea de făcut cu un sentiment din ce în ce mai puternic de iritare şi frustrare, ca şi cu o senzaţie de absurditate. Îl înnebunea să fie astfel prins acolo, ca într-o capcană, să fi devenit un spectacol demn de milă pentru personalul ambasadei.

Se juca fără niciun chef pe computer şi aştepta reluarea „Celor Patru Călăreţi", însă ceilalţi jucători rupseseră legătura cu el. Ei susţinuseră că era mult prea periculos acum să mai joace, ba chiar şi să comunice între ei şi *niciunul dintre ei* nu înţelesese de ce tocmai acum era cel mai propice moment pentru a juca.

Peste zi, Shafer privea fix, îndelung spre Massachusetts Avenue.

Asculta la radio diversele talk-show-uri cu ascultătorii. Devenise din ce în ce mai nervos. Avea nevoie de joc.

Cineva bătu în uşa biroului. Întoarse repede capul şi simţi o durere ascuţită în ceafa. Telefonul începu să sune. Ridică receptorul şi o auzi pe secretara lui. Domnişoara Wynne Hamerman era pe interfon.

— A venit să vă vadă dl. Andrew Jones, spuse ea.

Andrew Jones? Shafer era uluit. Jones era un mare director al Serviciilor de Securitate din Londra. Shafer nu ştiuse că acesta se afla la Washington. De ce dracu' îl vizita? Andrew Jones era un mare mahăr dur, care nu ar fi venit numai pentru o mică vizită de curtoazie. Nu trebuie să-l las să aştepte prea mult.

Jones stătea în picioare, în anticameră, părând nerăbdător, aproape furios. Ce se întâmpla oare? Ochii lui, de un albastru metalic, erau reci şi aspri, iar faţa crispată ca a unui soldat englez trimis în Belfast. În contrast, părul roşu şi mustaţa îl făceau să pară binevoitor, aproape jovial. Era supranumit Andrew cel Roşu de la Londra.

— Hai să intrăm în biroul tău, da? Închide uşa după tine, spuse Jones pe un ton scăzut, dar ferm.

Shafer încerca să treacă peste surpriza iniţială, dar pricepea din ce în ce mai puţin. Cine se credea dobitocul ăsta plin de el, ca să dea aşa buzna în biroul lui? Cu ce drept se afla el aici? Cum îndrăznea? Papagalul! Marele lacheu de la Londra.

— Poţi să stai jos, Shafer, spuse Jones. Altă comandă fermă. O să fiu scurt şi la obiect.

— Desigur, răspunse Shafer. Rămase în picioare. Chiar te rog să fii scurt şi la obiect. Sunt convins că amândoi avem multă treabă.

Jones îşi aprinse o ţigară, trase o dată în piept, prelung, apoi lăsă fumul să iasă încet.

— Acest lucru este ilegal aici, la Washington, îl dojeni Shafer.

— Vei primi ordin să te întorci în Anglia în treizeci de zile, spuse Jones şi continuă să pufăie liniştit din ţigară. Ne deranjezi aici, la

Washington, ca şi la Londra de altfel. Bineînţeles că toate ziarele mari te-au transformat într-o victimă a poliţiei americane şi într-un martir al sistemului judiciar american. Ziariştii preferă să considere situaţia ca fiind „confidenţială“, ca o dovadă în plus a corupţiei generalizate şi a naivităţii din Statele Unite. Lucru despre care noi ştim că este o mare prostie.

Shafer râmji:

— Cum îndrăzneşti să vii la mine şi să-mi vorbeşti astfel, Jones? Mi s-a înscenat crima asta oribilă pe care n-am comis-o. Am fost achitat de un juriu american. Ai uitat toate astea?

Jones se încruntă şi se uită chiorâş la Shafer.

— Asta doar pentru că tribunalul nu a admis probele importante. Sângele de pe pantalonii tăi? Sângele femeii aceleia în scurgerea din baia amantei tale? Scoase fumul de ţigară pe la colţul gurii. Ştim totul, prostule. Ştim că nu eşti decât un criminal scelerat. Aşa că te vei întoarce la Londra şi vei rămâne acolo – până o să te prindem noi cu ceva. Şi te vom prinde, Shafer, poţi să fii sigur de asta. O să inventăm ceva dacă va trebui. Mi-e greaţă să şi stau în aceeaşi încăpere cu tine. Din punct de vedere legal, de data asta ai scăpat de pedeapsă, dar noi te vom urmări pas cu pas. Te vom prinde cumva, şi asta cât mai repede cu putinţă.

Shafer părea sincer amuzat. Nu îşi putu reţine un rânjet. Ştia că nu ar fi trebuit să zâmbească, dar nu reuşi să se abţină.

— Poţi să încerci, cretin nesuferit şi îngâmfat. Poţi, fără îndoială, să încerci mult şi bine. Dar mai aşteaptă puţin până ai să şi reuşeşti, aşază-te la coadă. Şi acum, dacă nu te superi, am de lucru, sunt foarte ocupat.

Andrew Jones dădu din cap.

— De fapt, nu mai ai nicio treabă pe-aici, Shafer. Însă chiar mă bucur să plec. Duhoarea de aici este insuportabilă. Când ai făcut baie ultima dată? Râse scârbit. Doamne, eşti într-adevăr pierdut.

103

În după-amiaza aceea m-am întâlnit cu Jones şi cu trei dintre agenţii săi la Hotel Willard, lângă Casa Albă. Eu convocasem întâlnirea. Şi Sampson se afla acolo. El îşi reluase munca de la serviciu, dar asta nu-l împiedica să facă din nou ceea ce i-a adus, de fapt, necazurile de la departament.

— Eu cred că este nebun de-a binelea, vorbi Jones despre Shafer. Miroase mai urât decât un maldăr de bocanci cazoni recent scoşi din picioare. Cred că a luat-o rău razna. Ce părere ai tu despre el?

Îl cunoşteam acum pe Geoffrey Shafer ca pe buzunarul meu. Mă documentasem amănunţit asupra familiei sale: asupra fraţilor lui, asupra mamei sale, suferindă de o boală gravă, asupra tatălui, cel cu apucături de dictator. Ştiam despre permanentele lor peregrinări de la o bază militară la alta, până când Shafer împlinise vârsta de doisprezece ani.

— Uite ce cred eu. Totul a început cu o gravă suferinţă, numită de obicei depresie maniacală. A fost bolnav încă de copil. Acum depinde de medicamente: de Xanax, Benadryl, Haldol, Ativan, Valium, Librium şi altele. Un adevărat cocteil. Disponibile de la doctorii de aici la un preţ corespunzător. Mă miră faptul că mai funcţionează încă. Dar supravieţuieşte, nu se scufundă. Şi câştigă întotdeauna.

— I-am spus lui Geoff că trebuie să plece de la Washington. Cum crezi că a primit vestea? mă întrebă Jones. Jur că în biroul lui puţea de parcă acolo se fezanda de câteva zile cadavrul unui om.

— Da, suferinţa lui poate implica şi un miros neplăcut, dar, de obicei, acest miros este ca de oţel, este un miros metalic – foarte pătrunzător, arde nările. Poate că nu se spală. Dar instinctele sale de a juca acel joc, de a câştiga şi de a supravieţui sunt surprinzătoare, am spus. Nu vrea să înceteze.

— Ce se întâmplă cu ceilalţi jucători? întrebă Sampson. Aşa-zişii

Călăreţi.

— Ei pretind că jocul s-a sfârşit şi că pentru ei nu a fost decât un joc al imaginaţiei, îi răspunse Jones. Oliver Highsmith ţine legătura cu noi mai mult ca să ştie ce mişcări facem, sunt sigur de asta. Este, de fapt, un ticălos înspăimântător. Zice că l-a întristat moartea detectivului Hampton. Nu este sigur că Shafer este asasinul. M-a rugat să fiu circumspect în sensul ăsta.

— Şi eşti circumspect? l-am întrebat, uitându-mă către ceilalţi.

Jones nu avu nicio ezitare:

— Nu am nici cea mai vagă urmă de îndoială că Geoffrey Shafer este un criminal în serie. Am văzut şi am auzit multe de la tine. Probabil că este un nemaiîntâlnit criminal maniac. De asemenea, sunt ferm convins că tot îl vom prinde până la urmă.

Am dat din cap a încuviinţare:

— Sunt de acord, am spus, cu tot ce ai spus. Dar mai ales cu faptul că este un criminal maniac.

104

În seara aceea Shafer vorbea din nou singur. Nu se putea abţine şi, cu cât încerca mai tare să se abţină, cu atât era mai rău; cu cât se agita mai tare, cu atât vorbea mai mult de unul singur.

— La dracu' cu toţii – Jones, Cross, Lucy şi copiii, Boo Cassady, ceilalţi jucători lipsiţi de orice demnitate. La dracu' cu toţii. „Cei Patru Călăreţi" avea un sens. Nu era doar un simplu joc. Era mult mai mult decât un joc.

Casa din Kalorama era goală, mult prea liniştită în seara aceea. Era imensă şi ridicolă, aşa cum numai o casă americănească putea fi. Detaliile arhitecturale „originale", livingul dublu, cele şase şeminee, florile de mult ofilite, de la florăria Aster, cărţile necitite legate în piele aurită şi maro. Toate îl făceau să-i vină să se urce pe pereţii

înalţi de patru metri.

Petrecu mai bine de o oră şi ceva încercând să se convingă că nu era nebun – şi, mai ales, că nu era dependent de droguri.

De curând mai adăugase un doctor din Maryland la sursele lui de medicamente. Din păcate, reţetele ilegale îl costau o avere. Nu putea să o ducă tot aşa la infinit. Litiumul şi Haldolul trebuiau să-i liniştească dispoziţiile schimbătoare, care erau foarte reale. Torazinul era pentru anxietatea acută, care şi ea era foarte reală. Narcanul îi era prescris tot pentru stările schimbătoare. Multele injecţii cu Loradol erau pentru altceva, pentru o durere de care uitase. Ştia că avea motive bine întemeiate să ia şi Xanax, şi Compazin, şi Benadryl.

Lucy plecase deja la Londra cu avionul şi îi luase cu ea şi pe exasperanţii lor copii. Plecaseră la o săptămână după încheierea procesului. Motivul real era tatăl ei. Acesta venise la Washington şi vorbise cu Lucy mai puţin de o oră, după care ea împachetase şi plecase ca o fetiţă cuminte şi ascultătoare ce era. Înainte de plecare, Lucy avusese tupeul să-i spună lui Shafer că ar fi rămas cu el de dragul copiilor şi al tatălui lor, dar că acum „datoria“ ei se încheiase. Nu credea despre el că ar fi un criminal, aşa cum credea tatăl ei, dar ştia că era un adulterin şi nu mai putea suporta situaţia asta.

Doamne, cât de mult îşi mai dispreţuia nevestica. Înainte de plecarea lui Lucy, el i-a spus deschis că motivul real pentru care îşi făcuse ea „datoria“ era pentru ca el să nu dezvăluie presei obiceiul ei de a se droga, lucru pe care el l-ar fi făcut fără îndoială şi, oricum, mai avea încă destul timp să îl facă.

La ora unsprezece a trebuit să iasă cu maşina – „dreptul“ lui nocturn. Se simţea cumplit de agitat şi cu o senzaţie de claustrofobie. Se întreba dacă se mai putea controla încă o noapte, încă un singur minut. Îl mânca pielea şi luase zeci de medicamente. Nu mai înceta să-şi frece piciorul!

Zarurile îl ardeau în buzunarul de la pantaloni. Mintea îi fugea, concomitent, în zeci de direcţii diferite, toate foarte neplăcute. Dorea

cu ardoare, avea o nevoie acută să omoare pe cineva. Avea acest sentiment de foarte multă vreme şi acesta fusese micul lui secret murdar. Ceilalţi „Călăreţi" îi ştiau povestea; ştiau şi cum a început. Shafer fusese un soldat englez de treabă, dar până la urmă mult prea ambiţios, mult prea dornic să avanseze rapid ca să mai rămână în armată. S-a transferat în MI6 cu ajutorul tatălui lui Lucy. Considera că avea mai multe posibilităţi de ascensiune în MI6.

Primul lui post a fost la Bangkok unde, de altfel, i-a şi întâlnit pe James Whitehead, George Bayer şi în final pe Oliver Highsmith. Whitehead şi Bayer s-au ocupat câteva săptămâni de Shafer ca să-l recruteze pentru o anume muncă: urma să fie un asasin, omul lor personal, de şoc, pentru tot felul de treburi murdare. În următorii doi ani, el a aplicat trei sancţiuni în Asia şi a descoperit că îi plăcea realmente sentimentul de putere pe care i-l oferea asasinatul. Oliver Highsmith, care îi coordona şi pe Bayer şi pe Whitehead, de la Londra, i-a spus o dată să se detaşeze de actul respectiv, să se gândească cum că nu este decât un joc şi, de atunci, el asta a şi făcut. Nu încetase niciodată să fie un asasin.

Shafer conectă CD-player-ul din Jaguar. *Tare,* ca să alunge multele voci din capul lui. Bătrânii rockeri Jimmy Page şi Robert Plant începură un duet în habitaclul maşinii.

Dădu înapoi, ieşi de pe alee şi se îndreptă spre Tracy Place. Acceleră şi ajunse la şaizeci de kilometri la oră pe porţiunea dintre casa lui şi Strada 24. *Este momentul pentru o călătorie sinucigaşă?* se întrebă el.

Pe marginea Străzii 24 clipeau lumini roşii. Shafer înjură când o maşină de poliţie încetini, pe stradă, în apropierea lui. *La dracu'.*

Trase Jaguarul la trotuar şi aşteptă. Creierul îi urla. „Tâmpiţii! Tâmpiţi impertinenţi! Şi tu eşti un tâmpit", îşi spuse el cu voce tare. „Mai controlează-te, Geoff. Mai controlează-te. Revino-ţi. Acum!"

Maşina poliţiei trase alături de el, aproape portieră la portieră. Vedea doi poliţai mişcându-se înăuntru.

Unul dintre ei ieşi încet din maşină şi se apropie de geamul

Jaguarului. Poliţaiul se legăna ca un mare erou american de film. Lui Shafer i-ar fi plăcut să-i zboare creierii. Ştia că putea face uşor şi liniştit acest lucru. Avea o bună puşcă automată sub scaun. Puse mâna pe ea şi, Doamne, ce plăcută era atingerea ei.

— Permisul şi talonul, domnule, spuse poliţaiul, părând necuviincios de înfipt. Un glas distorsionat din capul lui Shafer urlă: *Împuşcă-l acum. O să explodeze minţile tuturor dacă mai omori încă un poliţist.*

Îi dădu totuşi actele şi zâmbi prosteşte:

— Am rămas fără Pampers acasă. Se găseşte aşa ceva la 711. Ştiu că mergeam prea repede şi îmi cer scuze, domnule poliţist. De vină este micuţul. Aveţi copii?

Poliţistul nu spuse niciun cuvânt; nici urmă de bună creştere la bădăranul ăsta. Scrise un tichet de amendă pentru depăşirea vitezei. Fără să se grăbească.

— Poftim, domnule Shafer. Poliţistul îi dădu tichetul de amendă şi spuse: A, apropo, te urmărim, cretinule. Suntem cu ochii pe tine tot timpul, omule. N-ai scăpat pentru omorârea lui Patsy Hampton. Tu doar *crezi* că ai scăpat.

Două faruri se aprinseră şi se stinseră, se aprinseră şi se stinseră pe partea unde stătuse maşina poliţiei cu câteva clipe înainte.

Shafer se uită mai bine, străpungând întunericul cu privirea. Recunoscu maşina, un Porsche negru.

Cross se afla acolo şi îl urmărea. Alex Cross nu se dădea bătut.

105

Andrew Jones şedea lângă mine în habitaclul semiîntunecat, liniştit al Porsche-lui. Lucram strâns împreună de aproape două săptămâni. Jones şi Serviciul de Securitate erau foarte decişi să-l oprească pe Shafer înainte de a mai comite încă o crimă. Ei se aflau

şi pe urmele „Războiului“, ale „Foametei“ şi ale „Cuceritorului“.

Priveam în tăcere cum Geoffrey Shafer întoarse încet Jaguarul şi porni înapoi spre casă.

— Ne-a văzut. Îmi cunoaşte maşina, am spus eu. E bine.

N-am putut să văd în întuneric faţa lui Shafer, dar parcă simţeam tensiunea din capul lui. Ştiam că era înnebunit. Cuvintele „criminal maniac “ îmi tot treceau prin minte. Jones şi cu mine ne uitam acum la un astfel de om care se afla încă în libertate. Scăpase basma curată cu o crimă – cu mai multe crime.

— Alex, nu te îngrijorează că l-am putea aduce într-o stare de furie? mă întrebă Jones în timp ce Jaguarul încetinea şi se oprea în faţa casei în stil georgian. Nu era aprinsă nicio lumină, aşa că, vreme de câteva secunde, nu-l puteam vedea pe Shafer. Nu ştiam dacă va intra în casă.

— Este deja într-o stare de furie. Şi-a pierdut slujba, soţia, copiii, jocul, singurul lucru pentru care trăieşte. Şi, cel mai rău pentru el, şi-a pierdut libertatea de a veni şi de a pleca fără să-l ştie nimeni. Lui Shafer nu-i place să i se pună frâu, să fie închis undeva. Nu suportă să piardă.

— Crezi aşadar că o să facă ceva nebunesc, un act disperat?

— Nu nebunesc, este prea inteligent pentru asta. Dar sigur va face o mişcare. Aşa se joacă acest joc.

— Şi pe urmă ne ocupăm de el?

— Da. Bineînţeles.

Târziu, în aceeaşi seară, pe când rulam liniştit spre casă, m-am hotărât să opresc câteva clipe la St. Anthony’s. Biserica avea un program special acum, adică era deschisă şi noaptea. Monseniorul John Kelliher considera că aşa trebuia să fie şi era gata să înfrunte pentru asta chiar vandalismul şi tâlhăria. Totuşi, în mare parte, cei ce trăiau în cartier păzeau permanent biserica.

Când am intrat, pe la miezul nopţii, în biserica luminată de lumânări se aflau doi credincioşi. De obicei este ceva lume înăuntru. Celor fără adăpost nu li se permitea să doarmă acolo, dar ei intrau şi

ieşeau toată noaptea.

Am rămas uitându-mă o vreme la luminile roşii, bine cunoscute, care clipeau. Am inspirat mirosul puternic de tămâie. Am privit marele crucifix, placat cu aur, ca şi frumoasele vitralii de la ferestre care îmi plăceau de când eram copil.

Am aprins o lumânare pentru Christine şi mi-am exprimat speranţa ca undeva, cumva, ea să se mai afle în viaţă. Nu părea posibil. Amintirea ei mai pălise puţin, iar acest lucru îmi displăcea. O durere imensă mi se ridică din stomac până în piept, împiedicându-mă să respir. Aşa mi se întâmpla începând chiar din seara în care dispăruse ea, aproape cu un an în urmă.

Apoi, pentru prima oară, am recunoscut în sinea mea că era foarte probabil ca ea să fi murit. Că nu aveam să o mai văd niciodată. La gândul ăsta am avut senzaţia că mi s-a umplut gâtul cu sticlă pisată. Mi se umplură ochii de lacrimi.

— Te iubesc, am şoptit eu. Te iubesc mult şi mi-e un dor cumplit de tine.

Am mai rostit câteva rugăciuni, apoi, în cele din urmă, m-am ridicat din strana lungă de lemn şi m-am îndreptat spre uşa vestibulului. Nu observasem femeia îngenuncheată pe un rând lateral. M-a speriat făcând o mişcare bruscă.

O cunoşteam de la cantina săracilor. O chema Magnolia. Era tot ce ştiam despre ea, doar un prenume ciudat, poate inventat, o poreclă. Femeia strigă tare în urma mea:

— Hei, Omule cu Untul de Arahide, acum ştii şi tu cum este.

106

Jones şi Sandy Greenberg de la Interpol ne-au ajutat să-i punem sub supraveghere continuă şi pe ceilalţi trei Călăreţi. Plasa era aruncată larg, ca şi prada dacă am fi reuşit să o prindem.

Uriaşul scandal potenţial din Anglia era supravegheat şi monitorizat cu grijă de către Serviciul Secret. În caz că patru agenţi englezi se dovedeau criminali implicaţi într-un „joc“ bizar, vestea s-ar răspândi şi ar fi nimicitoare pentru lumea contrainformaţiilor.

Miercuri şi joi, Shafer şi-a îndeplinit conştiincios sarcinile de serviciu la ambasadă. A ajuns înainte de ora nouă dimineaţa şi a plecat fix la ora cinci după-amiază. O dată intrat în ambasadă, el stătea ferit de colegi, în micul său birou, şi nu ieşea de acolo nici măcar pentru prânz. Petrecea ore în şir pe America Online, pe care o monitorizam noi.

În ambele zile a fost îmbrăcat cu aceeaşi pereche de pantaloni gri şi cu un sacou albastru la două rânduri. Hainele sale erau neobişnuit de mototolite şi neglijente. Părul blond, pieptănat pe spate, era murdar şi gras, rezistând la vântul puternic care bătea în Washington. Shafer arăta palid, părea nervos şi agitat.

Va ceda el psihic?

Vineri seara, după cină, Nana şi cu mine ne-am aşezat în spatele casei de pe Strada 5. Petreceam acum mai mult timp împreună decât o făcusem de mulţi ani încoace. Ştiam că era îngrijorată pentru mine şi o lăsam să mă ajute cât putea. De dragul amândurora.

Jannie şi Damon spălau vasele înăuntru şi încercau să nu facă prea mult zgomot. Damon le spăla, iar Jannie le ştergea. La casetofonul lui Damon se auzea frumosul şlagăr din filmul „Beloved“.

— Majoritatea familiilor au maşini de spălat şi de uscat vasele, spuse Nana după ce sorbi din ceaşca de ceai. Nu mai există de mult sclavagism în America, Alex. Ai auzit ceva în sensul ăsta?

— Şi noi avem maşini de spălat şi de uscat vase. Şi par să fie în stare bună de funcţionare. Întreţinere uşoară, costuri reduse. Greu de depăşit aşa ceva.

Nana chicoti.

— Să vedem cât durează.

— Dacă vrei o maşină de spălat vase, putem cumpăra una – sau tu eşti doar diplomată, înainte să treci la lucruri mai interesante? Din câte ştiu eu, eşti un fan a lui Demostene şi a lui Cicero.

Nana îmi făcu semn cu umărul.

— Deşteptule, spuse ea. Te crezi isteţ?

Eu am dat din cap.

— Nu prea, Nana. Nu cred că este ceva ce m-a preocupat vreodată în mod special.

— Nu, nici eu nu cred. Ai dreptate, tu nu eşti încrezut. Nana mă privi drept în ochi. Parcă simţeam cum îmi citeşte în suflet. Are puterea de a cântări profund lucrurile importante. O să încetezi vreodată să te tot acuzi? mă întrebă ea. Eşti groaznic.

— Mulţumesc. Iar tu o să încetezi vreodată să mă tot tachinezi? am întrebat-o la rândul meu şi i-am zâmbit. Nana reuşea mereu să mă scoată din pasele proaste cu felul ei de a fi.

Clătină din cap.

— Desigur. O să încetez într-o zi, nepoate.

Am râs.

— Da, probabil că o să încetezi. Tu o să trăieşti mai mult decât mine sau decât copiii.

Nana zâmbi larg şi îşi arătă toţi dinţii – ai ei toţi.

— Mă simt chiar bine, dată fiind situaţia, spuse ea. Tu tot îl urmăreşti, nu? Asta faci serile. Tu, şi cu John Sampson, şi cu englezul ăla, Andrew Jones.

Am oftat.

— Da. Şi avem de gând să-l prindem. S-ar putea să fie patru oameni implicaţi într-o serie de crime. Aici şi în Asia, în Jamaica şi la Londra.

Ea îmi făcu semn cu un deget arătător încovoiat.

— Vino acum mai aproape.

I-am zâmbit. Este atât de bună, atât de drăguţă, dar şi o dură.

— Vrei să mă aşez în poala ta, femeie? Eşti sigură că vrei asta?

— Doamne, nu. Nu te aşeza în poala mea, Alex. Vino lângă mine şi arată puţin respect pentru vârsta şi înţelepciunea mea. Şi strânge-mă în braţe.

Am făcut ce mi-a cerut şi am remarcat că nu se mai auzea zăngănit de vase dinspre bucătărie.

Am privit la uşa din spate şi am văzut că cei doi micuţi ai mei ne urmăreau cu faţa lipită de plasa de sârmă. Le-am făcut semn să plece de acolo şi feţele lor dispărură.

— Aş vrea să fii foarte, foarte atent, şopti Nana, în timp ce o ţineam strâns în braţe. Dar aş vrea să faci şi în aşa fel încât să-l prinzi. Omul ăsta este cel mai rău dintre toţi. Geoffrey Shafer este cel mai rău om, Alex, cel mai putred.

107

Jocul nu se încheiase definitiv, dar se schimbase uimitor de mult de la procesul din Washington.

La Londra era ora 5:30 p.m., iar „Cuceritorul“ aştepta în faţa computerului său. Era şi nerăbdător şi surescitat de ceea ce urma să se întâmple: „Cei Patru Călăreţi“ reîncepea.

La Manila, în Filipine, era ora 1:30 a.m.. „Foametea“ era pregătit pentru un mesaj şi pentru reluarea jocului care îi plăcea aşa de mult.

Iar „Războiul“ aştepta şi el, în casa sa mare din insula Jamaica veşti despre „Cei Patru Călăreţi“. Şi pe el îi obseda cum se va încheia acest joc şi posibilitatea de a fi el învingătorul.

La Washington era ora 12:30 p.m. Geoffrey Shafer rula în plină viteză de la ambasadă către White Flint Mall. Avea multe de făcut în

după-amiaza aceea. Era înnebunit, de-a dreptul frenetic.

Rulă în viteză pe Massachusetts Avenue, trecu de Ambasada Britanică şi de locuinţa vicepreşedintelui. Se întreba dacă nu era cumva urmărit şi presupunea că da. Alex Cross şi ceilalţi din poliţie erau pe urmele lui, aşteptând nerăbdători să-l prindă. El nu-i depistase încă, ceea ce însemna că acum erau puşi serios pe treabă.

Coti rapid la dreapta, intră într-un sens giratoriu şi ţâşni pe Nebraska Avenue, îndreptându-se spre Universitatea Americană. Maşina şerpui pe străzile lăturalnice de lângă universitate, apoi intră pe Wisconsin şi goni în viteză spre *mall.*

Intră în Bloomingdale's şi găsi magazinul universal puţin aglomerat – de fapt, cam deprimant. Era bine; oricum lui îi displăcea imaginea cumpărăturilor în stil american. Îi amintea de Lucy şi de tot neamul ei. Merse alene prin raionul de îmbrăcăminte pentru bărbaţi. Luă câteva cămăşi sport, foarte scumpe, croială Ralph Lauren Polo, apoi două perechi de pantaloni închişi la culoare.

Luă pe braţ un costum negru Armani şi porni cu toate la cabinele de probă. La pupitrul de securitate dinăuntru îi dădu toate hainele unui funcţionar de serviciu, postat acolo ca să nu se fure marfa, desigur.

— M-am răzgândit, spuse el.

— Nu face nimic, domnule.

Apoi Shafer intră repede pe un coridor îngust care ducea spre ieşirea din spate. Alergă spre uşa de sticlă şi se repezi afară, spre parcare. Observă siglele Bruno Cipriani şi Lord & Taylor şi înţelese că alesese direcţia bună.

Acolo, lângă stâlpul F, era parcat un Ford Taurus. Shafer sări în el, îl porni şi rulă pe Rockville Pike către Montrose Crossing, la ceva mai mult de un kilometru distanţă.

Acum era sigur că nu-l mai urmărea nimeni. Trecu de Montrose şi o luă spre nord, către centrul comercial Federal Plaza. O dată ajuns acolo, intră la Cyber Exchange, care vindea soft nou şi second-

hand, ca şi o mulţime de computere.

Priviri spre stânga şi spre dreapta până când văzu exact ceea ce-i trebuia lui.

— Aş vrea să probez noul iMac, spuse el vânzătorului care se apropiase.

— Vă rog. Dacă aveţi nevoie de vreun ajutor, spuneţi, îl invită vânzătorul. Este uşor de manipulat.

— Bine. Mă descurc eu. O să vă chem dacă am nevoie. Sunt aproape sigur că o să cumpăr iMac-ul.

— Bună alegere.

— Da. Excelentă, excelentă.

Leneşul vânzător îl lăsă singur şi Shafer deschise repede computerul. Monitorul era conectat *on-line.* Avu un sentiment de surescitare, dar şi o uşoară tristeţe în timp ce tasta mesajul către ceilalţi jucători. Gândise bine conţinutul şi ştia ce trebuia să spună, ce trebuia să facă.

SALUTĂRI ŞI URĂRI DE BINE. ACEASTĂ NEMAIPOMENITĂ ŞI UNICĂ AVENTURĂ CARE A DURAT OPT ANI, „CEI PATRU CĂLĂREŢI“, SE APROPIE ACUM DE SFÂRŞIT. VOI V-AŢI EXPRIMAT PĂREREA ÎNTR-UN MOD FOARTE LOGIC, IAR EU ACCEPT CONCLUZIA REGRETABILĂ LA CARE AŢI AJUNS. JOCUL A DEVENIT PREA PERICULOS. AŞADAR, VĂ PROPUN SĂ REALIZĂM O ÎNCHEIERE DE NEUITAT. CRED CĂ ESTE FOARTE POTRIVITĂ O ÎNTÂLNIRE FAŢĂ ÎN FAŢĂ. ESTE SINGURUL SFÂRŞIT PE CARE ÎL ACCEPT.

CRED CĂ ACEST LUCRU, DESPRE CARE NOI AM DISCUTAT DE NENUMĂRATE ORI ÎNAINTE, A FOST INEVITABIL. ŞTIŢI UNDE SE SFÂRŞEŞTE JOCUL. VĂ PROPUN SĂ ÎNCEPEM SĂ JUCĂM JOI. SĂ FIŢI SIGURI CĂ VOI FI ACOLO PENTRU MAREA FINALĂ. DACĂ ESTE CAZUL, POT ÎNCEPE JOCUL ŞI FĂRĂ VOI. NU MĂ PUNEŢI ÎN SITUAŢIA ASTA… „MOARTEA“.

108

Luni dimineaţa, la ora nouă, Shafer, mergând spre ambasadă se alătură mulţimii monotone şi greţoase de oameni care mergeau la muncă. Îl rodea gândul îmbătător că începând de a doua zi nu va mai trebui să muncească. Totul urma să se schimbe în viaţa lui. Nu mai putea da înapoi.

Inima îi bătea tare când opri la semaforul verde de pe Massachusetts Avenue, lângă ambasadă. Claxoanele urlau în spatele lui, amintindu-i de cursa sinucigaşă pe care o făcuse cu un an în urmă. Ce zile frumoase, la dracu'. Apoi ţâşni pe roşu. În mare viteză. Îşi regizase fuga. Pentru cei ce-l urmăreau.

Văzu strada liberă în faţă pe distanţa a două intersecţii şi apăsă zdravăn pe acceleraţie. Jaguarul prinse viteză mare, cu o putere crudă, falică. Maşina sport ţâşni ca din puşcă spre labirintul străzilor laterale de pe lângă Universitatea Americană.

Zece minute mai târziu rula spre White Flint Mall cu optzeci de kilometri la oră, urcând apoi viteza spre nouăzeci pe oră, nouăzeci şi cinci, o sută, când ajunse în parcarea aproape goală. Era sigur că nu-l urmărise nimeni.

Rulă spre marele magazin, Borders Books & Music, făcu dreapta, apoi ţâşni din nou pe o alee laterală, printre clădiri.

Existau cinci ieşiri din *mall* pe care le cunoştea el. Acceleră iar, cu roţile scârţâind.

Cartierul în care se afla era o reţea de străzi înguste. Tot nu se afla nimeni în urma lui, nici măcar o singură maşină.

Cunoştea o intrare puţin folosită în Rockville Pike. Ajunse pe stradă, îndreptându-se spre coloana de maşini, bară la bară, care se scurgea spre serviciu către centrul oraşului. Nu observase maşini care să ruleze în viteză mare după el, pe *mall* sau pe străzile laterale, ori pe Rockville Pike.

Probabil că ei aveau doar o singură maşină sau cel mult două cu

care îl urmăreau dimineaţa. Lui Shafer i se părea varianta cea mai probabilă. Nici poliţia din Washington şi nici Serviciul de Securitate nu ar fi aprobat un număr mai mare de maşini pentru urmărirea lui. Oricum, aşa credea el.

Probabil că le lăsase în urmă. Strigă tare şi începu să claxoneze la caraghioşii ăia jalnici prinşi în trafic care mergeau la serviciu. Aşteptase aproape opt ani acest lucru.

În sfârşit.

Joc final.

109

— Îl mai avem încă? l-am întrebat pe Jones, privind nervos în jur la cei şase agenţi care lucrau în celula de criză, în clădirea Ambasadei Britanice. Camera era plină de echipament de ultimă generaţie, inclusiv vreo şase video monitoare.

— Îl mai avem. Nu scapă el aşa uşor, Alex. Şi cred că ştim unde merg el şi ceilalţi.

Aveam un dispozitiv micuţ, sofisticat, montat pe Jaguar, dar exista şansa ca Shafer să dea de el. Până acum nu dăduse. Iar acum el fugea cu Jaguarul, fugea cu momeala – cel puţin aşa *credeam* noi că se întâmplă.

„Călăreţii" se puseseră în mişcare. Oliver Highsmith fusese urmărit de la el de acasă până la Aeroportul Gatwick, din afara Londrei. Agenţii de la aeroport se asiguraseră că el, „Cuceritorul", se suie în zborul British Air către New York, apoi sunaseră la Washington ca să raporteze că omul se afla deja pe drum.

Câteva ore mai târziu, un alt agent telefona din Filipine. George Bayer se afla la Aeroportul Ninoy Aquino din Manila. „Foametea" cumpărase un bilet pentru Jamaica, cu o întrerupere la New York.

Ştiam deja că James Whitehead se retrăsese în Jamaica şi că se

afla acum pe insulă. „Războiul“ îi aştepta şi pe ceilalţi să sosească.

— Încerc să găsesc un şablon pentru acest joc, dar sunt mai multe puncte de vedere. Asta le place la joc, asta îi face să fie dependenţi, i-am spus lui Jones în timp ce aşteptam să ne mai parvină şi alte date.

— Ştim că cel puţin trei dintre ei au practicat acest joc încă de când au staţionat în Thailanda, în ’91. Tot cam pe-atunci au început să dispară fetele de la bar şi prostituatele din Bangkok. Poliţia de acolo nu a pierdut mult timp cu investigaţiile. Mai dispăruseră şi înainte fete în Pat Pong. Poliţia a avut aproximativ aceeaşi reacţie ca şi cea de aici, din Washington, faţă de dispariţiile femeilor neidentificate. Aceste fete nu însemnau nimic. Erau şterse din scripte şi nimic mai mult. Crimele şi dispariţiile din Southeast nu sunt investigate la fel ca cele din Georgetown sau de pe Dealul Capitoliului. Este unul din micile secrete murdare ale Washingtonului.

Jones îşi aprinse o altă ţigară de la mucul celeilalte. Pufăi din ea, apoi continuă:

— S-ar putea ca numai Shafer să fie implicat în crime, Alex. Ceilalţi sunt mult mai prevăzători decât el.

Eu am ridicat din umeri. Nu credeam la fel, dar nici nu aveam destule dovezi ca să discut cazul cu Jones, care şi el era un bun detectiv.

— Se apropie sfârşitul „Celor Patru Călăreţi“, nu? Or putea ei încheia efectiv acest joc? întrebă Sampson.

— E sigur că se întâlnesc, am spus. Patru foşti agenţi britanici, patru adulţi cărora le place să joace jocuri diabolice. Eu cred că sunt patru criminali.

— Posibil. Andrew Jones recunoştea, în sfârşit, că ar putea fi adevărat ceea ce era de neconceput. Alex, mi-e teamă că ai dreptate.

110

Probabil că au ales Jamaica pentru că locul este oarecum privat şi pentru că James Whitehead deţine acolo o casă imensă. Dar poate că sunt şi alte aspecte în legătură cu jocul „Celor Patru Călăreţi“. Sper să le aflăm curând.

Oliver Highsmith şi George Bayer au ajuns pe insulă la câteva minute interval unul de celălalt. S-au întâlnit la biroul de primire a bagajelor, în Aeroportul Donald Sangster, apoi au mers cu maşina, cam o jumătate de oră, până la luxosul Jamaica Inn din Ocho Rios.

Şi noi ne puseserăm în mişcare. Sampson şi cu mine am ajuns acolo cu un avion de dimineaţă. Vremea era minunată. Cerul albastru, briza călduţă. La aeroport am auzit frânturi de engleză şi jamaicană, reggae şi ska. Foşnetul bananierilor în briza mării suna ca un cor în surdină.

Hotelul din Ocho Rios era foarte exclusivist şi de modă veche, cu numai patruzeci şi cinci de camere cu vedere spre mare. Am ajuns acolo împreună cu patru echipe britanice. Mai erau şi două echipe de detectivi din Kingston.

Biroul înaltului Comisar Britanic din Kingston Town fusese alertat de prezenţa noastră şi de scopul pe care îl urmăreau. Ni se promisese o cooperare totală. Toţi erau hotărâţi să-i prindă pe cei patru jucători, indiferent de consecinţe, iar eu am fost impresionat de grupul englezilor şi de detectivii autohtoni.

L-am aşteptat apoi pe Geoffrey Shafer. Sampson şi cu mine ne-am aşezat strategic ca să supraveghem îngustul şi umbrosul drum care ducea la hotel. Eram pe un deal înverzit dintre hotel şi Marea Caraibelor, cea de un albastru strălucitor. Andrew Jones şi un alt agent se aflau în a doua maşină, ascunsă lângă intrarea din spate a hotelului. Şase agenţi de-ai lui Jones făceau pe hamalii şi pe muncitorii de la întreţinere în hotel. Detectivii jamaicani îşi ocupaseră şi ei poziţiile.

Nu aveam nicio ştire despre Shafer. În sfârşit, scăpase de noi. Dar noi bănuiam că se va alătura celorlalţi. Jones se plânse că nu eram destui ca să-l oprim pe Shafer dacă venea după ceilalţi. Am fost de acord cu el; dacă Shafer juca varianta kamikaze, nu exista nicio apărare adecvată.

Aşa că am aşteptat şi am tot aşteptat. Noi date veneau pe ultrascurtele de la radioul din maşină. Mesajele nu mai conteneau. Erau ca un fel de bătaie a inimii pentru sistemul nostru de supraveghere.

„Oliver Highsmith este tot în cameră. Se pare că nu doreşte să fie deranjat… "

„Bayer este şi el în camera lui. Subiectul a fost reperat pe terasă cu zece minute în urmă; se uita spre mare cu binoclul… "

„Bayer a ieşit din cameră. Face o baie în marea albastră. Subiectul are un costum de baie cu dungi roşii. E greu de scăpat. Ne ajută. Dar nu e bine şi pentru ochi… "

„A ajuns un Mercedes negru la uşa din faţă. Şoferul este înalt şi blond. Poate fi Geoffrey Shafer. Îl vezi, Alex?"

Am răspuns imediat.

— Tipul blond nu este Shafer. Repet, nu este Shafer. E prea tânăr, probabil american. Soţie tânără, cu doi copii după ei. Alarmă falsă. Nu este Shafer.

Rapoartele prin radio continuară.

„Highsmith a făcut acum o comandă la room-service. Două mic-dejunuri englezeşti în miezul zilei. Unul din ai noştri o să i le ducă… "

„Bayer a revenit la ţărm. Este foarte bronzat. Micuţ, dar musculos. A încercat să agaţe nişte doamne. A fost respins. "

În sfârşit, pe la ora şase am făcut şi eu un raport.

— James Whitehead tocmai a trecut cu maşina, un Range Rover verde! Vine la hotel. „Războiul" este aici.

Mai trebuia să sosească un singur jucător.

Am aşteptat. Mai trebuia să vină „Moartea".

111

Shafer nu avea nicio grabă anume să pornească iahtul. Se gândea în voie la diversele scenarii posibile. La orizont zărise ţărmul Jamaicăi încă de acum câteva ore. Iniţial luase avionul spre Puerto Rico, apoi navigase de acolo pe un iaht pe care îl închiriase. Dorea să poată pleca de acolo, la nevoie, fie cu avionul, fie pe mare.

Acum aştepta liniştit căderea nopţii în iahtul lui legănat de vânturile reci. Pe mare era faimoasa „oră albastră", imediat după apusul soarelui; totul era extraordinar de liniştit şi de frumos. Şi magic, şi uşor ireal. Terminase de făcut cinci sute de flotări pe puntea iahtului şi nu simţea nici pic de oboseală. Văzuse vreo şase nave de croazieră ancorate lângă Ocho Rios. În jurul lui erau zeci de nave mici ca a sa.

Îşi aminti că citise undeva despre insula Jamaica, cum că ar fi fost cândva proprietatea personală a lui Cristofor Columb. Îi făcea plăcere când se gândea că fusese o vreme când un om putea lua orice şi-ar fi dorit şi adesea chiar o făcea. Corpul lui era musculos şi tare şi era bronzat după cele trei zile de soare cât durase călătoria. Părul lui se decolorase, părând chiar şi mai blond ca de obicei. Ţinea medicamentele sub control de aproape o săptămână. Fusese un act de voinţă pe care îl ridicase la rang de provocare. Dorea să învingă.

Shafer se simţea ca un zeu. Nu, *era* un zeu. Controla fiecare mişcare din viaţa lui şi din viaţa mai multor oameni. Mai erau şi surprize, se gândea el, în timp ce se stropea uşor cu jeturi reci de apă. Avea surprize pentru toţi cei ce doreau să facă parte din joc.

Jocul *lui.*

Planul *lui.*

Încheierea *lui.*

Pentru că acesta nu era doar un simplu joc; niciodată nu fusese doar un simplu joc. Ceilalţi trebuie să fi înţeles asta până acum. Înţeleseseră ce făcuseră şi de ce trebuia să vină scadenţa. Ăsta era

sensul „Celor Patru Călăreţi“, de la bun început: *Jocul final reprezintă scadenţa, iar scadenţa este a mea… sau a lor? Dar cine putea şti cu certitudine?*

Tatăl său îl învăţase şi pe el, ca şi pe fraţii săi, să navigheze; era probabil singurul lucru util pe care îl făcuse vreodată pentru Shafer. El îşi găsea cu adevărat liniştea numai pe mare. De fapt, acesta era adevăratul motiv pentru care venise în Jamaica cu iahtul.

La ora opt înotă până la ţărm, trecând pe lângă câteva iahturi mai mici şi pe lângă câteva bărci cu motor. Descoperi că mişcarea fizică era un antidot excelent pentru anxietatea şi nervii săi. Era un bun înotător şi scufundător, după cum era bun şi în alte sporturi.

Aerul nopţii era binefăcător, liniştit şi frumos mirositor. Marea era calmă. Niciun val nu se unduia pe suprafaţa ei. Dar curând vor fi destule valuri.

Îl aştepta o maşină chiar pe drumul de lângă ţărm, un Ford Mustang negru, strălucitor în lumina lunii.

Zâmbi când îl văzu. Jocul se derula frumos.

„Foametea“ era acolo şi îl aştepta.

Nu, „Foametea“ era acolo din alt motiv, nu?

George Bayer îl aştepta la ţărm ca să-l omoare.

112

„George Bayer nu este în camera lui. Nu este nici cu Oliver Highsmith sau cu James Whitehead. La dracu'. A scăpat de sub supraveghere.“

Mesajul alarmant veni prin staţia de radiotransmisie. Sampson şi cu mine supravegheasem partea sudică a hotelului timp de aproape opt ore şi eram siguri că George Bayer nu trecuse pe acolo.

Am auzit la radio vocea îngrijorată a lui Andrew Jones.

— Nu uitaţi că toţi „Cei Patru Călăreţi“ sunt agenţi, la fel ca şi noi. Sunt descurcăreţi şi duri. Hai să-l găsim chiar acum pe Bayer şi

să fim foarte atenţi după Geoffrey Shafer. Shafer este cel mai periculos jucător – cel puţin aşa *credem* noi.

Sampson şi cu mine ne-am grăbit să ieşim din automobilul închiriat. Ne-am scos armele, dar acestea păreau nepotrivite în staţiunea aceea liniştită şi frumoasă. Şi mi-am amintit că avusesem acelaşi sentiment acum aproape un an, în Bermude.

— Bayer nu a trecut pe aici, spuse Sampson. Ştiam că este supărat că oamenii lui Jones îl pierduseră pe „Foametea". N-ar fi trebuit să facem greşeala aceea, dar noi doi eram consideraţi a ţine spatele, nu să fim în prima echipă.

Ne-am deplasat rapid către un deal din apropiere, care ne oferea o perspectivă pe pajiştile îngrijite ce coborau până la plaja privată a hotelului. Se întuneca, dar zonele de lângă hotel erau destul de bine luminate. O pereche în costume de baie şi halate veneau încet spre noi. Se ţineau de mână, neştiutori de pericol. Dar nu era George Bayer. Şi nici Shafer.

— Cum crezi că pun ei capăt lucrurilor? mă întrebă Sampson. Cum crezi că se încheie jocul?

— Nu cred că ştie precis vreunul dintre ei. Probabil că au planuri ale jocului, dar acum se poate ivi orice. Totul depinde de Shafer, dacă el urmează regulile. Eu cred că el nu respectă regulile şi ceilalţi ştiu şi ei asta.

Ne-am grăbit şi am alergat pe lângă clădirile hotelului. Oaspeţii hotelului pe lângă care treceam pe aleea îngustă, şerpuitoare ne priveau neliniştiţi şi îngrijoraţi.

— Toţi sunt criminali. Până şi Jones a admis acest lucru. Au omorât ca agenţi şi pe urmă nu au mai vrut să se oprească. Le plăcea. Acum poate că plănuiesc să se omoare unul pe celălalt. Învingătorul ia totul.

— Iar lui Geoffrey Shafer nu-i place să piardă, spuse Sampson.

— Shafer nu pierde niciodată. Am văzut deja. *Este* şablonul lui, John. Este ceea ce ne-a scăpat de la bun început.

— N-o să scape de data asta, dragule. Indiferent ce se va

întâmpla, Shafer n-o să scape.

Nu i-am mai răspuns lui Sampson.

113

Shafer nici măcar nu respira greu când a ajuns la ţărmul cu nisip alb. George Bayer coborî din Ford Mustangul negru, iar Shafer aştepta din moment în moment să vadă o armă. Îşi continuă drumul, jucând jocul jocurilor şi pariind pe ce avea el mai de preţ: pe viaţa lui.

— Ai înotat? întrebă Bayer cu o voce jovială, dar şi ezitantă.

— Da, e o noapte fantastică pentru aşa ceva, spuse Shafer şi scutură apa de pe el.

Aştepta ca Bayer să facă prima mişcare. Observă felul în care mâna lui dreaptă se încorda şi se relaxa. Îi urmări uşoara gârbovire a umerilor.

Shafer îşi dădu jos rucsacul impermeabil din care scoase haine şi pantofi uscaţi, curaţi. Acum putea să pună mâna pe propria armă.

— Să văd dacă ghicesc. Oliver mi-a spus că vă veţi uni cu toţii contra mea, spuse el. Trei contra unu.

Bayer zâmbi chiorâş.

— Da. Ar fi fost o variantă. Dar am renunţat la ea pentru că nu se potrivea personajelor noastre din joc.

Shafer îşi scutură părul, lăsând apa să se scurgă. În timp ce se îmbrăca, se întoarse în profil faţă de Bayer. Zâmbi în sinea lui. Doamne, ce mult îi plăcea – jocul pe viaţă şi pe moarte contra altui „Călăreţ", un mare jucător. Admira calmul lui Bayer şi maniera elegantă.

„Felul în care joacă el este atât de previzibil. A fost la fel şi ca agent, şi ca analist. George, te-au trimis pe tine pentru că s-au gândit că eu n-o să bănuiesc niciodată că tu vei încerca să mă

lichidezi de unul singur, că o să cred că tu reprezinţi numai prima mişcare. Dar este aşa de evident. Păcat de jucător."

Bayer se încruntă uşor, dar nu-şi pierdu calmul, nu lăsă să se vadă ceea ce simţea. Considera că asta era cea mai sigură atitudine, dar tocmai asta îi spuse lui Shafer că bănuiala lui se adeverea; „Foametea" venise ca să-l omoare. Era sigur acum de asta. Purtarea calmă a lui George Bayer îl dăduse de gol.

— Nu, nici gând de aşa ceva, spuse Bayer. În seara asta o să jucăm după reguli. Regulile sunt importante pentru noi. Va fi un joc colectiv, o bătălie a strategiei şi a deşteptăciunii. Mă aflu aici ca să te iau cu maşina, potrivit planului. Ne vom întâlni cu toţii la hotel.

— Şi vom acţiona conform zarurilor? întrebă Shafer.

— Da, bineînţeles, Geoff. Bayer întinse mâna către el şi îi arătă trei zaruri cu douăzeci de faţete.

Shafer nu-şi putu reţine un râset ascuţit. Ce frumos era, ce buni erau ei.

— Şi ce spun zarurile, George? Cum pierd eu? Cum mor eu? De un cuţit? De un pistol? O supradoză ar fi cea mai potrivită pentru mine.

Bayer nu se abţinu nici el. Râse. Shafer era un ticălos atât de infatuat, un atât de mare criminal şi avea o minunată personalitate de psihopat.

— Ei, da, s-ar putea să ne fi trecut prin cap, dar ne-am hotărât să jucăm cinstit. După cum îţi spuneam, ei ne aşteaptă acum la hotel. Hai să mergem.

Shafer se întoarse o clipă cu spatele la Bayer. Apoi sări la el, împingându-se cu forţă în piciorul său drept.

Dar Bayer era bine pregătit pentru aşa ceva. Îl pocni în obraz pe Shafer, scurt şi tare, şi acesta îşi pierdu câţiva dinţi. Shafer nu-şi mai simţea partea dreaptă a feţei.

— A fost bună, George. Bună lovitură!

Apoi Shafer îl izbi pe Bayer cu capul cu toată puterea. Auzi zgomotul de os izbit de os şi văzu o explozie albă ameţitoare în faţa

ochilor, ceea ce făcu să-i crească adrenalina.

Zarurile zburară din mâna lui Bayer pe când căuta un pistol sau o altă armă, ascunsă în spate, sub curea.

Shafer prinse tare braţul drept al lui Bayer, îl răsuci cu toată puterea şi i-l rupse din cot. Bayer urlă de durere.

— Nu mă poţi învinge! Nimeni nu a putut până acum, nimeni nu poate şi nimeni nu va putea vreodată! strigă Shafer din toate puterile.

Îl prinse pe Bayer de gât şi îl strânse cu o putere supraomenească. Bayer se înecă şi faţa lui deveni de un roşu aprins, de parcă tot sângele din corp i se suise în cap. George era mai puternic decât părea, dar lui Shafer îi sporise adrenalina şi ura simplă, pe care o nutrea de ani de zile. Era mai greu decât Bayer cu vreo zece kilograme, tot numai muşchi.

— *Nuuuu.* Ascultă-mă! George Bayer de-abia mai respira, şuierat. Nu aşa! Şi nu aici!

— *Ba da,* George. *Ba da, ba da.* Jocul continuă. Jocul pe care l-aţi pornit voi, nenorociţilor. Ţin-te bine, bătrâne. *Tu* mi-ai făcut-o. Tu m-ai făcut ceea ce sunt: „Moartea“.

Auzi un pocnet ascuţit şi tare şi George Bayer se lăsă moale în braţele lui. Lăsă cadavrul să cadă pe nisip.

— Unul e gata, spuse Shafer şi îşi îngădui să respire adânc şi mulţumit. Luă zarurile căzute, le scutură o dată, apoi le aruncă în mare. Nu mai folosesc zarurile, spuse el.

114

Se simţea al dracului de bine. Atât de minunat! Doamne, cât îi lipsise aşa ceva! Acel flux de adrenalină, acea surescitare incomparabilă. Ştia că se putea foarte bine ca Jamaica Inn să fie supravegheat de poliţie, aşa că parcă Mustangul în apropiere de

Plantation Inn.

Merse în pas rapid prin mulţimea de pe Bougainvillea Terrace. Acolo se servea băutură şi se auzea tare vechiul cântec „Yellowbird“. Avu ideea trăsnită să tragă cu pistolul acolo, pe terasă, ca să omoare câţiva turişti neghiobi, aşa că ieşi imediat din zona aglomerată ca să scape de tentaţie, pentru binele tuturor – dar mai ales pentru al său.

Porni imediat pe plajă şi se calmă. Era linişte, odihnitor, iar acordurile muzicii de calypso străbăteau prin aerul de seară. Zona dintre cele două hoteluri era încântătoare, cu multe becuri, cu nisipul de culoarea şampaniei, cu umbrele deschise, amplasate la intervale regulate. Un loc foarte drăguţ de joacă.

Ştia unde locuia Oliver Highsmith: în faimosul Apartament Alb, unde dormiseră cândva Winston Churchill şi David Niven şi Ian Fleming. Highsmith adora confortul pentru persoana sa, aşa cum adora şi jocul.

Shafer îi dispreţuia pe ceilalţi „Călăreţi“, în parte pentru că el nu era unul din clasa lor socială snoabă. Tatăl lui Lucy îl ajutase să intre în MI6; ceilalţi jucători urmaseră universităţile potrivite. Dar mai exista încă un motiv, mult mai puternic, pentru ura lui: ei au îndrăznit să se folosească de el, să se simtă superiori şi să i-o arunce în faţă.

Trecu printr-o poartă albă şi intră pe proprietatea Jamaica Inn. Se lăsă cuprins de o senzaţie plăcută. Dorea să alerge, să transpire. Se simţea iarăşi în al nouălea cer. Jocul îl excitase prea tare.

Shafer se opri o clipă. Ar fi vrut să râdă şi să ţipe din toţi rărunchii. Se sprijini de un stâlp de lemn pe cărăruia ce venea dinspre plajă şi încercă să respire regulat. Ştia că se simţea foarte rău, iar momentul era cum nu se poate mai nepotrivit.

— Vă simţiţi bine, domnule? se opri un chelner de la hotel şi îl întrebă.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine, răspunse Shafer, făcându-i semn să plece. Sunt în paradis, nu se vede?

Continuă să se îndrepte spre Apartamentul Alb. Înţelese că se simte exact la fel ca în dimineaţa aceea de acum un an, când aproape se zdrobise cu maşina, în Washington. Avea din nou probleme mari. Ar fi putut să piardă jocul chiar atunci, să piardă totul. Asta însemna că trebuia să-şi schimbe strategia, nu? Trebuia să fie mai îndrăzneţ, chiar mai agresiv. Trebuia să acţioneze, să nu se gândească prea mult. Soarta împotriva lui mai era de doi la unu.

În capătul îndepărtat al curţii zări un bărbat şi o femeie în haine de seară. Zăboveau lângă un portic plin de flori. Era sigur că erau oamenii lui Jones. Ieşiseră din hotel până la urmă. Se aflau acolo pentru el, iar el era onorat.

Bărbatul privi în direcţia lui şi Shafer lăsă brusc capul în jos. Nu aveau cum să-l oprească sau să-l reţină. Nu făcuse nimic rău care putea fi dovedit. Nu era căutat de poliţie. Nu, el era un om liber.

Aşa că Shafer continuă să meargă alene spre ei, de parcă nici nu-i văzuse. Fluiera „Yellowbird".

Ridică privirea la câţiva metri după cei doi.

— Eu sunt acela pe care-l aşteptaţi. Eu sunt Geoffrey Shafer. Bine aţi venit în joc.

Scoase revolverul Smith & Wesson de 9 mm, semiautomat, şi trase de două ori.

Femeia ţipă şi se prinse de partea stângă a pieptului. Sângele de un roşu strălucitor îi pătase deja rochia verde ca marea. Ochii ei erau tulburi şi exprimau stupoare, după care se rostogoli şi dădu cu fruntea de pământ.

Bărbatul avea o gaură întunecată acolo unde fusese ochiul lui stâng. Shafer îşi dădu seama că acesta era mort încă înainte să se lovească cu capul de pământ cu o bufnitură puternică, mulţumitoare.

Nu pierduse nimic din îndemânarea lui de altădată cu trecerea anilor. Shafer se grăbi spre Apartamentul Alb şi, automat, spre „Cuceritor".

Cu siguranţă că împuşcăturile fuseseră auzite. Doar nu se

aşteptau ca el să intre direct în capcana pe care i-o întinseseră. Dar iată-l că a scăpat.

Două menajere împingeau afară din Apartamentul Alb un cărucior cu rufe care scârţâia. Schimbaseră patul „Cuceritorului"? I-au lăsat grasului o cutie de bomboane cu mentă ca să le molfăie?

— Plecaţi dracului de aici! urlă el şi ridică arma. Haide, acum! Dacă vreţi să scăpaţi cu viaţă!

Menajerele jamaicane plecară ca din puşcă, de parcă l-ar fi văzut pe dracu' în persoană; mai târziu aveau să le povestească copiilor lor că l-au văzut.

Shafer deschise violent uşa de la apartament şi acolo era Oliver Highsmith, care venea în căruciorul lui pe podeaua proaspăt spălată.

— Oliver, tu eşti, spuse Shafer. Sunt convins că l-am prins pe temutul criminal din Covent Garden. Tu ai comis crimele alea, nu? Imaginează-ţi. Jocul s-a terminat, Oliver.

În acelaşi timp, Shafer gândea: *Fii cu ochii pe el. Ai grijă cu „Cuceritorul".*

Oliver Highsmith se opri, apoi încet, dar destul de sprinten se întoarse în cărucior cu faţa spre Shafer. O întâlnire faţă în faţă. Era bine. Cel mai bine. Highsmith îi comandase pe Bayer şi pe Whitehead, de la Londra, când erau agenţi. Jocul acela original, „Cei Patru Călăreţi", fusese ideea lui, o distracţie după ce se pensionase.

„Micul nostru joc prostesc al imaginaţiei", îl numea el mereu.

Bărbatul se uită la Shafer, măsurându-l atent cu ochi de gheaţă. Era inteligent – un intelectual, dar un geniu, aşa cum pretindeau Bayer şi Whitehead.

— Dragul meu, noi suntem prietenii tăi. Singurii pe care îi mai ai acum. Te înţelegem. Hai să discutăm deschis, Geoffrey.

Shafer râse de minciunile jalnice ale grasului, de atitudinea lui superioară şi condescendentă, de tupeul lui.

— Nu asta mi-a spus Georgie Bayer. Ăăăă, el mi-a spus că intenţionaţi să mă omorâţi! Ce mai primire pentru un prieten.

Highsmith nici nu clipi, nu ezită.

— Geoff, nu suntem singuri aici. Suntem într-un hotel. Echipa Serviciului Secret este aici. Probabil că te-au urmărit.

— Şi pe *tine,* şi pe *Bayer,* şi pe *Whitehead!* Ştiu asta, Oliver. M-am întâlnit cu vreo doi agenţi neghiobi, mai jos în hol. I-am împuşcat şi au murit. De asta trebuie să mă grăbesc, nu pot să mai bat câmpii. Acum jucăm cu ochii pe ceas. Sunt multe modalităţi de a pierde.

— Trebuie să vorbim, Geoff.

— Să vorbim şi să tot vorbim. Shafer dădu din cap, se încruntă, apoi râse scurt. Nu, noi doi nu mai avem ce discuta. Vorba multă, sărăcia omului. Eu am învăţat să ucid pe teren şi mie îmi place asta mai mult decât să stau de vorbă. Nu, de fapt ador asta mai mult decât orice pe lume.

— *Eşti nebun,* exclamă Highsmith, holbând de frică ochii de un albastru-gri. În cele din urmă înţelese cine era de fapt Shafer; el nu mai gândea deloc. Simţea în stomac.

— Nu, nu sunt nebun. Ştiu bine ce fac – mereu am ştiut, mereu voi şti. Cunosc diferenţa dintre bine şi rău. Ei, uite cine vorbeşte: Călăreţul de pe Calul Alb.

Shafer făcu o mişcare rapidă spre Highsmith.

— N-o să fie o luptă – doar aşa cum am fost învăţat să fac în Asia. Vei muri, Oliver. Nu e cumplit? Tot mai crezi că este un nenorocit de joc al fanteziei?

Deodată, Highsmith sări în picioare. Shafer nu era surprins; ştia că acesta n-ar fi putut comite crimele de la Londra dintr-un cărucior cu rotile. Highsmith avea aproape un metru optzeci şi era obez, dar surprinzător de agil pentru dimensiunile lui. Braţele şi mâinile sale erau zdravene.

Dar Shafer fu şi mai agil. Îl lovi pe Highsmith cu patul armei, iar „Cuceritorul" căzu într-un genunchi. Shafer îl mai lovi o dată, şi încă o dată, şi Highsmith căzu lat pe podea. Gemu tare şi scuipă sânge şi salivă. Shafer îl lovi în spate, într-un genunchi, peste faţă.

Apoi se aplecă şi puse ţeava pistolului pe fruntea lată a lui

Highsmith. Auzea deja, la distanţă, zgomot de paşi care fugeau pe culoar. Păcat – veniseră după el. *Grăbeşte-te, grăbeşte-te!*

— Au venit prea târziu, spuse el „Cuceritorului“. Nimeni nu te mai poate salva. Cu excepţia mea, „Cuceritorule“. Ce jucăm acum? Sfătuieşte-mă. Să dau drumul balenei?

— Te rog, Geoff, nu. Nu poţi să mă omori aşa. Încă ne mai putem ajuta unul pe celălalt.

— Aş vrea să o mai lungesc, dar chiar că trebuie să o întind. Arunc zarurile. În minte. A, veşti proaste, Oliver. Chiar acum ai pierdut jocul.

Îi introduse ţeava armei în urechea dreaptă, în urechea lui cea grasă, şi trase. Împuşcătura aruncă toată materia cenuşie a lui Highsmith prin toată camera. Singurul regret al lui Shafer era că nu putuse să-l tortureze pe Oliver Highsmith, mai mult decât îl torturase acesta pe el.

Apoi Shafer fugi şi, brusc, înţelese ceva ce îl surprinse cu adevărat: avea pentru ce trăi. Era un joc minunat, minunat.

Vreau să trăiesc.

115

Sampson şi cu mine am sprintat spre aripa separată a hotelului unde era apartamentul lui Oliver Highsmith. Se auziseră împuşcături, dar noi nu puteam fi peste tot, în acelaşi timp. Auzisem împuşcături şi de cealaltă parte a hotelului.

Nu eram pregătit pentru masacrul sângeros pe care l-am găsit. În curte erau căzuţi la pământ doi agenţi englezi. Lucrasem cu amândoi, aşa cum lucrasem cot la cot şi cu Patsy Hampton.

Jones şi încă un agent, împreună cu echipa de detectivi locali, erau deja îngrămădiţi în apartamentul lui Highsmith. În cameră era o forfotă mare. Totul se transformase în haos şi carnagiu, într-o criză

de nebunie criminală.

— Shafer a omorât doi dintre oamenii mei ca să ajungă aici, spuse Jones supărat, cu un glas plin de tensiune şi tristeţe. Fuma o ţigară. A venit şi a tras şi i-a omorât pe Laura şi pe Gwynn. Şi Highsmith este mort. E un adevărat măcel. Nu l-am găsit încă pe Bayer.

Am îngenuncheat şi am cercetat repede nenorocirea din capul lui Highsmith. Nu era o rană simplă. Fusese împuşcat de aproape, iar rana era imensă. Ştiam de la Jones că Shafer avea un resentiment pentru inteligenţa şefului său, iar acum el îi zburase tocmai creierii.

— Ţi-am spus eu că îi place să omoare. Are nevoie de asta, Andrew. Nu se poate stăpâni. Whitehead! am spus. Sfârșitul jocului.

116

Am gonit cu maşina chiar mai repede decât ne permitea drumul şerpuitor şi îngust care ducea către casa lui James Whitehead. Nu era departe.

Am trecut de un semnalizator pe care scria Plaja Mallard's – San Antonio.

Sampson şi cu mine tăceam, adânciţi în propriile noastre gânduri. Eu mă tot gândeam la Christine, nu puteam opri imaginile care îmi reveneau în minte. „Este la noi." Mai era adevărat oare?

Nu ştiam şi numai Shafer îmi putea da răspunsul la întrebare sau, poate, şi Whitehead. Doream să-i ţin în viaţă pe amândoi dacă era posibil aşa ceva. Tot ce era legat de insulă îmi amintea de Christine, toate mirosurile şi peisajele exotice. Am încercat, dar nu mi-am putut închipui un sfârşit bun la cele întâmplate.

Ne-am îndreptat spre plajă şi curând am trecut pe lângă case particulare şi pe lângă câteva proprietăţi foarte mari, unele cu alei lungi, unduitoare, care se întindeau cam pe o sută de metri sau mai mult de la drum până la casa principală.

În depărtare vedeam strălucirea luminilor de la următoarea casă şi mi-am imaginat că trebuia să fim aproape de proprietatea lui James Whitehead. Oare „Războiul" mai era încă în viaţă? Sau Shafer apucase să treacă pe-acolo, rezolvase tot ce avea de făcut şi plecase deja?

Vocea lui Jones răsună sacadat prin radio:

— Este casa lui, Alex. O casă din piatră şi sticlă, chiar în faţă. Nu văd pe nimeni.

Am oprit pe marginea aleii presărate cu scoici sparte care ducea la casă. Era întuneric, o smoală amestecată cu satin. Nu se vedea nicio lumină, nicăieri pe proprietatea aceea.

Am sărit din maşini. Eram opt inşi în total, inclusiv o echipă de detectivi din Kingston formată din Kenyon şi Anthony, amândoi foarte neliniştiţi.

Nici nu-i învinovăţeam. Şi eu mă simţeam la fel. Nevăstuica era într-o criză şi noi ştiam deja că poate acţiona cumplit. Geoffrey Shafer era un maniac criminal şi sinucigaş.

Sampson şi cu mine am alergat prin mica grădină care avea, de o parte, o piscină şi o cabană şi de cealaltă parte – o pajişte imensă şi marea.

Îi vedeam pe oamenii lui Jones care începuseră să se desfăşoare în zonă. *Shafer a intrat în hotel împuşcând,* gândeam eu. *Se pare că nu-i pasă dacă supravieţuieşte sau nu. Dar mie îmi pasă. Trebuie să-l interoghez. Trebuie să aflu ce ştie el. Am nevoie de toate răspunsurile.*

— Ce ştii de ticălosul ăsta de Whitehead? întrebă Sampson în timp ce ne grăbeam spre casă.

Lângă apă era întuneric, un loc bun pentru Shafer de a ne ataca de acolo. Umbre negre se întindeau de după toţi copacii şi toate tufişurile.

— Nu prea ştiu multe, John. A fost pentru scurt timp la hotel. Este un jucător, aşa că şi el îl urmăreşte pe Shafer. Asta este: *jocul final.* Acum va câştiga unul din ei.

— Este aici, şopti el. Ştiu asta.

Simţeam clar prezenţa lui Shafer; eram sigur de asta. Şi faptul că *ştiam* mă speria aproape la fel de mult ca el însuşi.

Din casa întunecată se auziră împuşcături.

Inima mi se opri în loc şi aveam cel mai neliniştitor şi mai contradictoriu gând: *Doamne, te rog, nu lăsa ca Geoffrey Shafer să fie mort.*

117

Încă o singură ţintă, încă un ultim vrăjmaş şi pe urmă totul se va termina. Opt ani minunaţi de joc, opt ani de răzbunare, opt ani de ură. Nu putea suporta să piardă jocul. Le arătase lui Bayer şi lui Highsmith câte ceva; acum trebuia să-i demonstreze lui James Whitehead. Care dintre ei era într-adevăr „superior".

Shafer spărsese cu zgomot folia groasă de plastic, apoi ajunsese până la brâu într-o mlaştină urât mirositoare. Apa era oribil de murdară, iar mizeria verde şi uleioasă de la suprafaţă avea vreo trei-patru centimetri.

Încercase să nu se gândească la mlaştină sau la insectele şi şerpii care s-ar fi putut afla acolo. Intrase în ape şi mai urâte în zilele şi nopţile petrecute în Asia. Continua să privească atent spre casa scumpă de pe plajă a lui James Whitehead. Mai trebuia să moară numai un Călăreţ, doar unul singur.

Mai fusese în vila aceea şi înainte, o cunoştea bine. După mlaştină mai era un alt petic de folie groasă, apoi un gard din lanţuri şi curtea îngrijită a lui Whitehead. Se gândea că Whitehead nu se aştepta ca el să vină prin mlaştină. Dar „Războiul" era mai deştept ca ceilalţi. Comitea crime în Caraibe de ani de zile şi nu lăsase nici cel mai mic semn care să le dea poliţiştilor vreun indiciu. „Războiul" îl ajutase şi în chestiunea lui Christine Johnson şi totul decursese excelent. Era un mister înlăuntrul unui alt mister şi totul

în cuprinsul unui joc complex.

O clipă sau două, Shafer pierdu simţul realităţii – unde se afla, cine era el, ce trebuia să facă.

Da, asta era de speriat – o scurtă cădere în momentul cel mai nepotrivit. Culmea este că Whitehead fusese primul care îl făcuse pe el dependent de ticăloşiile din Asia.

Shafer începu să se mişte prin mlaştina fetidă, sperând ca apa să nu-i treacă peste cap. Nu-i trecea. Ieşi de acolo şi escaladă gardul din lanţuri în zona cea mai îndepărtată. Începu să traverseze peluza din spate.

Era obsedat la culme să-l distrugă pe James Whitehead. Ar fi vrut să-l tortureze – dar nu avea timp. Whitehead fusese primul care îl manipulase, în Thailanda şi pe urmă în Filipine. Mai mult decât ceilalţi, Whitehead îl transformase pe Shafer într-un criminal. Whitehead era cel răspunzător.

În casă era încă întuneric, dar Shafer era sigur că „Războiul" se afla acolo.

Deodată auzi o împuşcătură dinspre casă. *Război,* într-adevăr.

Shafer porni să înainteze în zigzag, ca un infanterist bine antrenat în luptă. Inima îi bătea tare. Percepea realitatea cu ciudate întreruperi. Se întreba dacă nu cumva „Războiul" avea arma cu infraroşii. Şi ce bun trăgător era el!

Dacă participase vreodată la o luptă.

Îi era frică oare? Sau îl surescita acţiunea?

Îşi închipui că uşile casei erau închise şi că „Războiul" şedea ghemuit, că se ascundea înăuntru, aşteptând să poată trage fără să se expună prea mult. Dar el nu îndeplinise niciodată treaba murdară; niciunul nu o îndeplinise – nici Whitehead, nici Bayer, nici Highsmith. Ei se folosiseră pentru asta de „Moarte", iar acum „Moartea" sosise să-i caute. Dacă ei nu ar fi fost de acord să se întâlnească în Jamaica, el ar fi venit oricum după ei la un moment dat.

Shafer o luă repede la fugă spre casă. Dinăuntru explodară

împuşcături. Gloanţele şuierară pe lângă el. Nu fusese atins. Pentru că era aşa de priceput? Sau pentru că „Războiul“ nu era?

Shafer îşi duse repede braţele în faţă. Asta era. Trecu prin imensul geam cu vitralii din logie.

Cioburile se împrăştiară peste tot când geamul se sparse în bucăţele. Era înăuntru!

„Războiul“ era acolo, în apropiere. Unde era duşmanul lui? Cât de priceput era James Whitehead? Mintea îi era plină de întrebări importante, cruciale. Undeva, în casă, lătra un câine.

Shafer se rostogoli pe gresie şi se lovi de piciorul unei mese mari, dar se ridică trăgând cu pistolul foc după foc. Nimic. Nu era nimeni în încăpere.

Auzi voci afară, în faţă. Sosise poliţia! Mereu încerca să-i strice lui cheful.

Apoi îl văzu pe „Războiul“ care încerca să fugă. Era înalt, greoi, cu un păr negru, lung. „Războiul“ cedase primul. Se îndrepta spre uşa din faţă, căutând ajutor din partea poliţiei.

— N-o să reuşeşti, Whitehead. Stai! Nu te las să pleci! Rămâi în joc!

Whitehead părea să fi înţeles că nu putea ieşi pe uşa principală. Se întoarse spre o scară, cu Shafer după el, la câţiva paşi în urma lui. „Războiul“ se întoarse iute şi trase iar.

Shafer duse mâna la un comutator şi aprinse lumina din hol.

— „Moartea“ a venit după tine! Ţi-a sunat ceasul. Uită-te la mine! Uită-te la „Moarte“! urlă el din răsputeri.

Whitehead nu se opri, iar Shafer îl împuşcă, foarte calm, în fund. Rana era mare, se căscase, iar Whitehead ţipă ca un porc înjunghiat. Se răsuci şi căzu pe scară. În cădere se izbi cu faţa de balustrada de metal.

În cele din urmă rămase zvârcolindu-se la piciorul scării, unde Shafer îl împuşcă din nou, de data asta între picioare. „Războiul“ ţipă iar. Apoi începu să geamă şi să hohotească.

Shafer se aplecă peste el, triumfător, cu sufletul explodându-i de

mândrie.

— Tu crezi că pedepsele sunt un joc? Tu tot mai crezi că ceea ce ţi s-a întâmplat este un joc? îl întrebă cu o voce suavă. Eu cred că este o mare distracţie, tu nu?

Whitehead hohotea şi implora:

— Nu, Geoffrey. Nu este un joc. Te rog, încetează. E de-ajuns.

Shafer începu să zâmbească, arătându-şi dinţii enormi.

— Vai, cât te înşeli. Este minunat! Este cel mai uluitor joc al minţii pe care ţi-l poţi imagina. Dacă măcar ai putea să simţi ceea ce simt eu acum, puterea deplină asupra vieţii şi a morţii.

Îi trecu prin minte ceva care schimba totul, schimba jocul – pentru el, ca şi pentru Whitehead. Mutarea aceasta era mult mai bună decât cea plănuită.

— M-am hotărât să te las în viaţă – nu prea bine, ce-i drept, dar vei trăi.

Trase din nou cu revolverul semiautomat, de data asta la baza spinării lui Whitehead.

— N-o să mă mai uiţi niciodată, iar jocul va continua pentru tot restul vieţii tale. Joc plăcut. Eu ştiu că al meu aşa o să fie.

118

În clipa în care am auzit împuşcăturile am alergat amândoi într-un suflet spre clădirea principală. Eu fugeam în faţa celorlalţi. Trebuia să ajung la Shafer înaintea lor. Trebuia să-l prind eu şi trebuia să-l prind viu. Trebuia să stau de vorbă cu el, să aflu adevărul o dată pentru totdeauna.

L-am văzut pe Shafer fofilându-se printr-o uşă laterală. Probabil că Whitehead era deja mort. Shafer câştigase jocul şi acum alerga spre mare, hotărât şi iute. Dispăru după o mică dună de nisip ca o broască ţestoasă. Unde se ducea? Ce avea de gând?

Apoi l-am văzut iar. Îşi arunca pantofii şi îşi scotea pantalonii. Ce făcea el?

L-am auzit pe Sampson alergând în spatele meu.

— Nu-l omorî, John! Dacă se poate, nu-l omorî! am urlat.

— Ştiu! Ştiu! strigă el.

M-am lansat înainte.

Shafer se întoarse şi trase o dată spre mine. Distanţa era mult prea mare ca să aibă precizie cu un revolver, totuşi el era un bun trăgător şi glonţul şuieră doar la câţiva paşi de mine.

Am aruncat o privire şi l-am văzut pe Sampson descălţându-şi tenişii şi scoţându-şi pantalonii. Am făcut acelaşi lucru cu şortul de bumbac şi cu tricoul.

Am arătat spre mare.

— Probabil că are vreun iaht. Unul din alea de-acolo.

L-am văzut amândoi pe Shafer cum intra în valurile mici ale Mării Caraibelor, îndreptându-se spre un con de lumină făcut de lună.

Se aruncă uşor şi începu să înoate într-un craul lent.

Sampson şi cu mine eram acum în chiloţi, nu prea arătoşi. Apoi ne-am aruncat amândoi în mare.

Shafer era un înotător rezistent şi avea deja un avans bun. Înota cu faţa în apă, ridicând-o de o parte şi de alta, la câteva intervale, ca să respire.

Părul lui blond era lins pe spate şi strălucea în lumina lunii. Unul din iahturile care se vedeau trebuia să fie al lui. Dar care din ele?

Eu nu aveam decât un singur gând în minte: întinde braţele şi loveşte cu picioarele, întinde braţele şi loveşte cu picioarele. Mă simţeam de parcă primeam putere de undeva din interiorul meu. Trebuia să-l prind pe Shafer – trebuia să aflu adevărul cu privire la ceea ce se întâmplase cu Christine.

Întinde braţele şi loveşte cu picioarele, întinde braţele şi loveşte cu picioarele.

Sampson trăgea din greu în spatele meu, apoi începu să rămână

din ce în ce mai mult în urmă.

— Du-te, i-am strigat. Du-te după ajutoare. Mă descurc eu. Trimite pe cineva să verifice iahturile de acolo.

— Înoată ca un peşte, îmi răspunse Sampson tare.

— Du-te. Mă descurc. Ţine-mi pumnii.

Departe, în faţă, vedeam capul şi partea de sus a umerilor lui Shafer lucind în lumina alburie a lunii. Înota într-un ritm constant, ridicat.

Am continuat să mă ţin după el, nemaiuitându-mă spre ţărm, nedorind să văd cât de departe ajunsesem. Refuzam să obosesc, să renunţ, să pierd.

Am început să înot şi mai energic, încercând să îl ajung din urmă. Iahturile erau încă departe. Şi el era încă puternic. Nu dădea deloc semne de oboseală.

Şi atunci am început un joc al minţii, al meu de data asta. Nu m-am mai uitat unde se afla el. M-am concentrat numai asupra mişcărilor mele. Nu mai exista nimic pentru mine decât înotul; pentru moment reprezenta întregul meu univers.

Îmi simţeam corpul contopindu-se cu apa şi mă ţineam din ce în ce mai bine cu cât apa devenea mai adâncă. Mişcările mele erau din ce în ce mai puternice şi mai delicate.

În sfârşit, m-am uitat. Începuse să se zbată. Sau poate că asta doream eu să văd. Oricum, am mai prins puteri.

Şi dacă chiar îl prindeam acolo? Ce s-ar întâmpla, atunci? Am lupta pe viaţă şi pe moarte?

Nu puteam să-l las să ajungă la iaht înaintea mea. Probabil că avea arme la bord. Trebuia să-l învingaici. De data asta trebuia să câştig. Care o fi fost iahtul lui?

Am înotat într-un ritm şi mai susţinut. Mi-am spus şi că eram într-o formă foarte bună. Şi chiar aşa şi era. Fusesem la sala de fitness în fiecare zi, de un an încoace – de când dispăruse Christine.

M-am uitat din nou şi am rămas uluit de ceea ce vedeam.

Shafer era acolo! Doar la câţiva metri distanţă. Doar câteva

mişcări. Pierduse oare? Sau mă aştepta pe mine şi prindea puteri?

Cel mai apropiat vas se afla doar la vreo sută, o sută şi ceva de metri de noi.

— Un cârcel! strigă el. Rău de tot! Apoi Shafer se scufundă.

119

Nu ştiam ce să cred sau ce să fac în continuare. Durerea de pe faţa lui Shafer părea adevărată; arăta speriat. Dar el era şi un bun actor.

Şi atunci am simţit că mă fulgeră ceva pe dedesubt. El mă apucase zdravăn între picioare. Am zbierat de durere, încercând în acelaşi timp să mă răsucesc şi să scap din strânsoarea lui, cu toate că durerea mă seca la inimă.

Apoi l-am înşfăcat şi eu şi ne-am încleştat amândoi, încăierându-ne ca luptătorii subacvatici. Deodată mă trase după el sub apă. Era puternic. Braţele lui lungi erau ca nişte menghine necruţătoare care nu mă slăbeau o clipă.

Ne scufundam, iar eu am început să simt cea mai înfiorătoare spaimă din toată viaţa mea. Nu voiam să mă înec. Shafer era pe cale să câştige. El găsea întotdeauna o modalitate.

Shafer se holba în ochii mei cu o privire diabolică, de o intensitate incredibilă, sticloasă, de om nebun. Ţinea gura închisă, dar schimonosită într-un rictus al răutăţii pure. Mă prinsese; avea să iasă din nou învingător.

L-am împins din răsputeri. Când i-am simţit riposta, am început să mă zbat în toate direcţiile. L-am lovit cu piciorul, nimerindu-l sub falcă, poate chiar în gât. L-am izbit din toate puterile şi el a început să se moaie.

Părul lung şi blond i se unduia în jurul feţei. Braţele şi picioarele lui începură să cedeze. Shafer continua să se scufunde şi eu l-am

urmat. Sub apă întunericul era tot mai deplin. L-am înşfăcat de un braţ.

Abia am izbutit să-l apuc. Greutatea lui mă trăgea şi pe mine la fund, dar nu-i puteam da drumul. Trebuia să aflu adevărul despre Christine. Altfel nu mă mai simţeam în stare să trăiesc.

Habar n-aveam cât de adâncă era apa aici. Shafer avea acum ochii larg deschişi, ca şi gura; plămânii lui probabil că se umpleau deja cu apă.

Mă întrebam dacă nu cumva i-am frânt gâtul atunci când l-am lovit cu piciorul. Murise el sau doar îşi pierduse cunoştinţa? Eram oarecum mulţumit gândindu-mă că s-ar putea să-i fi rupt gâtul Nevăstuicii.

Pentru că acum chiar nu mai conta. Nimic nu mai conta. Nu mai aveam suflu. Simţeam că pieptul mi s-ar fi spart. Un foc mi se răspândea cumplit în tot corpul. Apoi am auzit un ţiuit persistent în urechi. Ameţisem şi mă temeam că voi leşina în curând.

I-am dat drumul lui Shafer, l-am lăsat să se scufunde. Nu aveam de ales. Nu mai puteam să mă gândesc la el. Trebuia să ies urgent la suprafaţă. Nu puteam să-mi mai ţin respiraţia.

Am înotat înnebunit în sus, am împins apa, am dat din picioare cu toată forţa.

Îmi pierdusem răsuflarea.

Apoi am văzut faţa lui Sampson aplecată deasupra mea. Aproape, foarte aproape. Îmi dădea putere.

Capul lui era încadrat de câteva stele şi de negrul albăstrui al cerului.

— Dragule, strigă el, când mi-am revenit, cât de cât în simţiri.

El mă susţinea, dându-mi răgaz să-mi recapăt răsuflarea, preţioasa mea răsuflare. M-a ajutat şi când am încercat să dau apa afară. Capul mi se învârtea.

M-am uitat pe suprafaţa apei după Shafer. Vederea îmi era înceţoşată. Nu l-am zărit nicăieri. Eram sigur că se înecase.

Sampson şi cu mine am început să înotăm încet spre mal.

Nu obţinusem ceea ce îmi propusesem. Nu fusesem în stare să aflu adevărul de la Shafer înainte de a se îneca.

Am mai aruncat o privire sau două înapoi, ca să fiu sigur că Shafer nu ne urmărea, că murise. De jur-împrejur nu se vedea nici urmă de el. Nu se auzea decât zgomotul mişcărilor noastre obosite tăind apa.

120

Ne-a mai luat încă două zile şi nopţi epuizante să finalizăm investigaţia, împreună cu poliţia locală, însă era bine să rămâi ocupat şi concentrat. Eu nu mai aveam nicio speranţă să o găsesc pe Christine sau măcar să aflu ce i se întâmplase.

Ştiam că mai exista o infimă probabilitate ca nu Shafer, ci vreun alt nebun din trecutul meu să o fi răpit, însă nu am acordat acestei variante mai mult decât un gând fugar. Nu am putut ajunge până într-acolo. Ar fi fost o idee prea demenţială chiar şi pentru mine.

Fusesem incapabil să sufăr încă de la început, dar acum soarta nemiloasă a lui Christine m-a copleşit cu forţa ei brutală. Mă simţeam de parcă toate măruntaiele mi-ar fi fost extirpate. Permanenta durere surdă pe care o resimţeam de atâta timp devenise acum o săgeată ascuţită care-mi străpungea inima în orice clipă în care nu mă cuprindea somnul. Nici nu puteam dormi, dar nici nu mă simţeam în întregime treaz.

Sampson îşi dădea seama de ceea ce se întâmpla cu mine. Nu avea ce spune, cu toate astea sporovăia liniştitor.

Nana m-a sunat la hotel şi am înţeles că Sampson o pusese, deşi amândoi au negat. Jannie şi Damon au venit şi ei la telefon şi au fost amândoi blânzi şi dulci şi vioi şi plini de speranţă. Ei au adus-o la telefon chiar şi pe Rosie, pisica noastră, care mi-a trimis de la mare distanţă un mieunat prietenesc. Nu au adus vorba despre Christine,

dar eu ştiam că se gândeau mereu la ea.

În ultima noastră seară pe insulă, Sampson şi cu mine am luat masa cu Jones. Ne apropiasem foarte mult şi el mi-a adus la cunoştinţă unele lucruri pe care mi le ascunsese până atunci din raţiuni de Securitate. Dorea să-mi ofere un soi de încheiere a cazului; simţise că meritam măcar atât.

În anul 1989, după intrarea lui în MI6, Shafer fusese recrutat de James Whitehead. Whitehead, la rândul său, era subordonat lui Oliver Highsmith, la fel ca şi George Bayer. În următorii trei ani, Shafer aplicase deja cel puţin patru „sancţiuni", în Asia. S-a bănuit, dar nu a fost niciodată dovedit că el, Whitehead şi Bayer au mai ucis şi prostituate, la Manila şi la Bangkok. Aceste crime au fost, evident, precursoarele celor săvârşite asupra necunoscutelor, ca şi ale jocului însuşi. Pe scurt, a fost unul dintre cele mai urâte scandaluri din întreaga existenţă a Serviciului de Securitate. Şi totul s-a muşamalizat. Aşa dorea Jones să rămână lucrurile, iar eu nu am avut nimic împotrivă. Mai existaseră încă multe alte poveşti nefericite de felul acesta care îi făceau pe oameni să fie cinici în legătură cu modul guvernului de a-i conduce.

Cina s-a încheiat pe la ora unsprezece, iar Jones şi cu mine ne-am promis să păstrăm legătura. Mai era o veste neplăcută, dar nimeni nu părea dornic să-i supraestimeze importanţa: încă nu fusese găsit cadavrul lui Geoffrey Shafer. Într-un fel, acesta părea cel mai potrivit deznodământ.

Sampson şi cu mine trebuia să prindem primul avion spre Washington marţi dimineaţa, la ora nouă şi zece minute.

În dimineaţa aceea cerul era răvăşit de nori negri. Ploaia deasă a bătut în acoperişul maşinii noastre pe tot drumul de la hotel până la Aeroportul Donald Sangster. Şcolari grăbiţi alergau pe marginea drumului, ferindu-se de ploaie sub umbrele improvizate din frunze de bananieri.

Aversa ne-a prins tocmai când încercam să fugim de sub prelata din faţa unui birou de închiriat automobile. Ploaia era rece şi îmi

făcea bine să o simt şiroindu-mi pe faţă şi pe cap, pe cămaşa care mi se lipise de spate.

— Ce bine că ne întoarcem acasă, spuse Sampson, când ne-am adăpostit în sfârșit sub acoperişul metalic, vopsit într-un galben intens.

— Şi eu de-abia aştept să ajung acasă, m-am declarat de acord. Mi-e dor de Damon şi de Jannie şi de Nana. Mi-e dor de casă.

— Până la urmă or să găsească ei cadavrul, spuse Sampson. Mă refer la al lui Shafer.

— Ştiu la cine te-ai referit.

Ploaia bătea nemilos pe acoperişul aeroportului, iar eu mă gândeam că nu-mi plăcea deloc să zbor cu avionul în astfel de zile – dar acasă va fi bine, voi putea termina cu coşmarul acela. Îmi invadase sufletul, îmi distrusese viaţa, într-un fel, cred că era şi ăsta tot un fel de „joc“, precum cele practicate de Shafer. Crimele din acest caz mă obsedaseră mai bine de un an de zile şi consideram că era de-ajuns.

Christine mă rugase să renunţ la serviciul ăsta. Şi Nana mă rugase, dar nu le-am ascultat. Poate că n-am putut să-mi văd viaţa şi faptele tot atât de clar precum le vedeam acum. Eu eram Vlăstarul balaurului şi tot ce însemna asta, cu bune şi cu rele. Până la urmă, mă consideram răspunzător pentru răpirea şi uciderea lui Christine.

Sampson şi cu mine am trecut pe lângă tarabele frumos colorate fără a ne arăta prea interesaţi, făcând doar câte un semn din cap. Vânzătorii ambulanţi, despre care se spunea că ştiu să se târguiască, vindeau bijuterii şi alte sculpturi în lemn, dar şi cacao şi cafea jamaicană.

Amândoi aveam câte un sac negru de marinar. Mă gândeam că nu prea aduceam a excursionişti. Tot a poliţişti arătam.

Am auzit un strigat în spatele nostru şi m-am întors să văd de unde venea glasul.

Era unul din detectivii jamaicani, John Anthony, care mă striga pe nume în zona terminalului plin de lume, venind în fugă spre noi.

Era cu câţiva paşi în faţa lui Andrew Jones, care părea tare supărat.

Jones şi cu Anthony la aeroport? Ce s-ar mai fi putut întâmpla de data asta?

— Nevăstuica? am spus eu şi cuvântul îmi ieşi pe gură ca o înjurătură.

Sampson şi cu mine ne-am oprit pentru ca ei să ne ajungă din urmă. Mai că nu-mi venea să aud ce doreau ei să ne spună.

— Alex, trebuie să te întorci cu noi. Vino cu mine, spuse Jones, gâfâind. Este vorba despre Christine Johnson. A apărut ceva nou. Vino.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Jones, apoi m-am întors spre detectivul Anthony, dat fiind că englezul nu prea voia să-mi răspundă.

Anthony avu o ezitare, apoi spuse:

— Nu suntem siguri. S-ar putea să nu fie nimic important. Dar este cineva care pretinde că a văzut-o. S-ar putea să fie aici, în Jamaica, până la urmă. Vino cu noi.

Nu-mi venea să cred ceea ce-mi spusese. Am simţit cum Sampson mă strânge tare de braţ, dar totul mi se părea neverosimil, de parcă aş fi trăit un vis.

Nu se terminase încă.

121

Pe drumul de întoarcere de la aeroport, Andrew Jones şi detectivul Anthony ne-au informat asupra celor aflate de ei. Îmi dădeam seama că încercau să nu-mi dea prea multe speranţe pentru ca eu să nu-mi fac prea mari iluzii. Fusesem de multe ori în această situaţie cumplită, dar niciodată în postura unei victime.

— Aseară am prins un hoţ mărunt care a intrat prin efracţie într-o

casă din Ocho Rios, spuse Anthony în timp ce conducea mica lui Toyota în care eram înghesuiţi toţi patru. Ne-a zis că are un pont pentru noi dacă putem cădea la înţelegere. I-am spus că vrem mai întâi să auzim ce avea de spus şi abia pe urmă vom hotărî. Ne-a dezvăluit faptul că o americancă era ţinută captivă în zona dealurilor de la est de Ocho Rios, lângă oraşul Euarton. Un grup de infractori locuia uneori acolo.

— Am aflat despre asta de-abia azi-dimineaţă. L-am sunat pe Andrew şi ne-am repezit la aeroport. Omul ne-a spus că femeia se numeşte Beatitude. Nu are alt nume. Am telefonat la hotel, dar voi plecaseră ţi deja la aeroport. Aşa că am venit după tine ca să te luăm.

— Mulţumesc, am spus într-un târziu, înţelegând că mi se spusese probabil tot ce se ştia până la momentul respectiv.

Sampson întrebă:

— Şi de ce a apărut hoţul ăsta plin de noutăţi de-abia acum, după atâta vreme?

— Ne-a spus că acum câteva nopţi au fost nişte împuşcături care au schimbat situaţia. Din clipa în care au murit oamenii cei albi, femeia nu mai prezenta importanţă. Astea sunt cuvintele lui.

— Îi ştii pe oamenii ăştia? l-am întrebat pe detectivul Anthony.

— Bărbaţi, femei, copii. Da. Am mai avut de-a face cu ei. Fumau multe droguri. Practicau o religie hibridă, îl venerau pe împăratul lor, Haile Selassie. Unii sunt hoţi mărunţi. De multe ori îi lăsam în pace.

Toţi cei din maşină tăcură, în timp ce goneam pe drumul de coastă spre Runaway Bay şi Ocho Rios. Furtuna trecuse repede şi soarele cald al insulei strălucea iar. Muncitorii de pe plantaţiile de trestie de zahăr, cu macetele lor atârnate la şold, se întorceau la lucru pe câmp.

După ce am trecut de satul Runaway Bay, detectivul Anthony a ieşit de pe drumul principal şi a luat-o în sus, pe dealuri, pe şoseaua A1. Copacii şi tufişurile formau aici o junglă compactă. În cele din urmă, drumul a devenit un tunel care pătrundea printre vii şi

ramuri de copaci. Anthony a trebuit să aprindă farurile.

Mă simţeam de parcă mă rătăcisem printr-o pâclă şi vedeam totul ca prin vis. Am înţeles că încercam instinctiv să mă apăr, dar mai ştiam şi că nu reuşeam deloc.

Cine era Beatitude? Nu îndrăzneam să sper că iubita mea Christine mai era încă în viaţă, dar cel puţin exista o şansă şi mă agăţam de ea. Renunţasem la orice speranţă cu săptămâni în urmă. Acum îmi permiteam să-mi amintesc cât de mult o iubeam, cât de mult îi simţeam lipsa. Am înghiţit cu greu şi am întors faţa spre geam. M-am cufundat adânc în mine însumi.

Brusc, o lumină puternică îmi străluci în ochi. Maşina ieşise din zona întunecată după doi sau trei kilometri care au părut mai lungi decât tot drumul. Intram pe nişte dealuri înierbate, care semănau cu sudul Americii prin anii ’50 şi ’60 – poate în Georgia sau Alabama. Copii în haine zdrenţuite se jucau în faţa caselor mici şi dărăpănate. Părinţii lor şedeau în verande strâmbe, lăsate într-o parte, şi se uitau la rarele maşini care treceau.

Părea o imagine suprarealistă. Nu mă puteam concentra.

Am luat-o pe un drum îngust, plin de praf, printr-un culoar de iarbă deasă şi înaltă. Aici părea să fie locul căutat. Inima îmi bubuia şi suna ca o tobă de tinichea bătută într-un tunel. Percepeam fiecare ridicătură din drum ca pe o lovitură puternică.

Beatitude? Cine este femeia pe care au sechestrat-o ei? Putea fi Christine?

Sampson verifica meticulos cartuşele din revolverul său. Am auzit cum alunecă mecanismul şi m-am uitat întrebător către prietenul meu.

— Nu vor fi prea bucuroşi să ne vadă, însă nu cred că va fi nevoie de armă, spuse şi Anthony întorcându-se. Probabil că ei ştiu că venim. Supraveghează drumurile locale în permanenţă. Christine Johnson s-ar putea să nu se afle acum aici, în caz că a fost vreodată. Dar ştiu că vrei să te convingi singur.

N-am spus nimic. Nu puteam. Gura mi-era neobişnuit de uscată,

iar în mintea mea era un gol imens. Încă ne mai confruntam cu Cei Patru Călăreţi, nu? Era jocul lui Shafer? Ştiuse el că până la urmă tot am fi găsit acest loc? Ne-a întins cumva vreo capcană?

Am ajuns la o casă veche, verde, cu petice de pânză la ferestre şi cu un sac în loc de uşă. Ieşiră imediat patru bărbaţi, toţi cu priviri înfricoşătoare.

Se îndreptau spre noi, cu buzele strânse, privindu-ne dispreţuitor. Sampson şi cu mine eram obişnuiţi cu astfel de priviri de pe străzile Washingtonului.

Doi dintre ei aveau macete mari de câmp. Ceilalţi doi erau îmbrăcaţi cu cămeşoaie şleampete şi eu ştiam că purtau arme pe sub hainele acelea largi.

— Hei, înapoi! strigă tare la noi unul dintre ei. Nu e nicio femeie aici.

122

— Nu!

Detectivul Anthony ieşi din maşină cu braţele ridicate. Sampson, Jones şi cu mine am făcut la fel.

Auzeam darabana tobelor tradiţionale din pădure, chiar din spatele clădirii principale. Doi câini indolenţi ridicară capetele şi ne priviră, lătrând în silă de câteva ori. Inima îmi bătea şi mai repede acum.

Nu-mi plăcea cum se desfăşurau lucrurile.

Un alt bărbat ne strigă:

— Eu şi eu vă rog să plecaţi de aici.

Mi-am dat seama de sensul cuvintelor lui: pronumele dublu îl reprezenta pe vorbitor, ca şi pe Dumnezeu, care sălăşluiau împreună în aceeaşi persoană.

— Patrick Moss este la închisoare. Eu sunt detectivul Anthony

din Kingston. Aceştia sunt detectivii Sampson, Cross şi domnul Jones. Deţineţi aici o femeie. Voi îi spuneţi Beatitude.

Beatitude? Oare putea fi Christine?

Un bărbat cu o macetă în mână ne străfulgeră cu privirea şi îi spuse lui Anthony:

— Vedeţi-vă de treaba voastră. Lăsaţi-mă în pace. Nu e nicio femeie aici. Nicio femeie.

— Asta e treaba mea şi nu te vom lăsa în pace, am spus eu, uimindu-l pe bărbatul acela cu faptul că îi înţelesesem dialectul. Eu ştiam limba rastaman din districtul Columbia.

— Nu e nicio femeie aici. Nicio americancă, repetă bărbatul, nervos, uitându-se ţintă la mine.

Atunci vorbi şi Andrew Jones:

— O vrem pe americancă, după aceea plecăm. Prietenul tău, Patrick Moss, va fi acasă până diseară. Vă înţelegeţi voi doi.

— Nu e nicio americancă aici. Primul care vorbise scuipă dispreţuitor în pământ. Întoarceţi-vă, plecaţi.

— Îl ştiţi pe James Whitehead? Îl ştiţi pe Shafer? întrebă Jones.

Ei nu au negat. Şi mă îndoiam că aveam să aflăm mai multe de la ei.

— Eu o iubesc, le-am spus. Nu pot să plec. O cheamă Christine.

Gura îmi era tot uscată şi nu puteam respira bine.

— A fost răpită acum un an. Ştim că a fost adusă aici.

Sampson scoase revolverul şi îl ţinu în jos. Privea fix la cei patru bărbaţi care continuau să ne săgeteze cu privirea. Am atins şi eu mânerul armei care era încă în toc. Nu-mi doream împuşcături.

— Vă putem provoca multe necazuri, spuse Sampson, cu o voce joasă, murmurată. Nici nu vă puteţi închipui ce mari necazuri puteţi avea.

În cele din urmă am înaintat pur şi simplu pe poteca cu iarbă înaltă. Am trecut printre oamenii aceia, atingându-mă uşor de unul dintre ei.

Niciunul nu a încercat să mă oprească. Simţeam mirosul de ganja

şi de sudoare de pe hainele lor. Încordarea mea creştea.

Sampson veni după mine, la un pas sau doi în urma mea.

— Stau eu cu ochii pe ei, mă asigură el. Nimeni nu are de gând să facă nimic deocamdată.

— N-are nicio importanţă, am replicat. Trebuie să văd dacă e aici.

125

O bătrână cu păr cărunt, lung şi dezordonat ieşi pe uşă în clipa în care am păşit pe treptele zgâriate, nevopsite. Ochii femeii erau roşii.

— Vino cu mine. Oftă. Vino. Nu ai nevoie de armă. Pentru prima oară după multe luni de zile mi-am permis o fărâmă de speranţă, deşi nu aveam vreun motiv, decât zvonul că aici era ţinută cu forţa o femeie.

Beatitude? Un nume legat de binecuvântare şi fericire? Putea fi Christine?

Bătrâna merse clătinat pe lângă casă şi printre rarele tufişuri, copaci şi ferigi din spate. Cam la vreo şaizeci, şaptezeci de metri în pădurea care se îndesea, femeia ajunse la un grup de vreo şase colibe şi se opri. Colibele erau construite din lemn şi bambus legat cu sârmă.

Porni din nou şi se opri iar în faţa penultimei colibe.

Scoase o cheie prinsă la brâu cu o curea de piele, o vârî în încuietoare şi o învârti în broască.

Împinse uşa care scârţâi tare pe balamalele ruginite.

M-am uitat înăuntru şi am văzut o cameră simplă şi curată. Cineva scrisese pe perete cu vopsea neagră: *Domnul este păstorul meu*.

Nu era nimeni acolo.

Nu era Beatitude.

Nu era Christine.

Am închis ochii. Mă cuprinsese disperarea.

Am deschis ochii încet. Nu înţelegeam de ce fusesem dus în această încăpere goală, la această colibă din pădure. Îmi simţeam inima din nou zdrobită. Era vreo capcană?

Nevăstuica? Shafer? Era el aici?

Cineva ieşi de după o perdea dintr-un colţ al camerei. Mă simţeam de parcă aş fi fost în cădere liberă şi pe gură îmi ieşi un sunet de stupoare.

Nu mai ştiam la ce mă aşteptasem, dar numai la aşa ceva nu. Sampson întinse mâna şi mă sprijini. De-abia mi-am dat seama de atingerea lui.

Christine ieşea încet, luminată de razele soarelui care intrau prin unica fereastră a colibei. Crezusem că nu o voi mai revedea niciodată.

Era mult mai slabă acum, iar părul îi era împletit în cozi şi mult mai lung decât i-l ştiam eu. Dar avea aceiaşi ochi frumoşi, căprui şi înţelepţi. La început, niciunul dintre noi nu a putut scoate o vorbă. Era cel mai extraordinar moment din viaţa mea.

M-am răcit tot, dintr-o dată, iar totul se învârtea în jurul meu. Era o linişte supranaturală în mica încăpere.

Christine ţinea în braţe o pătură gălbuie şi am putut vedea capul unui bebeluş care ieşea din scutece. Am înaintat, deşi picioarele îmi tremurau. Am auzit uşorul gângurit al bebeluşului în cuibul făcut în pătură.

— Ah, Christine, Christine, am reuşit în sfârşit să articulez.

Ochii ei se umplură de lacrimi, apoi şi ai mei. Am înaintat amândoi, apoi am strâns-o în braţe stângaci. Bebeluşul ne privea liniştit.

— Este copilul nostru şi cred că el mi-a salvat viaţa. Îţi seamănă, spuse Christine. Apoi ne-am sărutat uşor, şi era atât de bine. Ne îmbrăţişam fericiţi. Ne-am contopit. Nici unuia dintre noi nu-i venea să creadă că putea fi adevărat.

— L-am botezat Alex. Tu ai fost mereu cu mine, aici, îmi spuse

Christine. Ai fost mereu cu mine.

EPILOG

PODURILE LONDREI, DĂRÂMATE

124

Se numea Frederick Neuman şi îi plăcea să creadă că este mai degrabă un cetăţean al comunităţii europene decât al unei singure ţări, dar dacă îl întreba cineva, pretindea că este neamţ. Era aproape ras în cap, ceea ce îi dădea o înfăţişare severă, dar şi mai impresionantă – gândea că ar fi o realizare deosebită.

Se spunea despre el că este „destul de înalt, suplu şi chel" sau „un tip interesant *de artist"*, iar mai mulţi l-au văzut în săptămâna aceea în cartierul Chelsea din Londra. *Vreau să nu fiu uitat. Este foarte important.*

Făcea cumpărături sau cel puţin se uita la vitrine pe King's Road şi pe strada Sloane.

Se ducea la cinema în Kensington High Street.

Şi la librăria Waterstone's.

Serile, obişnuia să bea o halbă sau două la King's Flead. De cele mai multe ori, la cârciumă, stătea de unul singur.

Avea un mare plan. Începea un alt joc.

Într-o după-amiază le-a văzut pe Lucy şi pe gemene la Safeway. Le-a urmărit de după rafturile cu fasole, apoi pe culoarele pline de cumpărători. Nu era nimic rău în asta – nimic rău, pentru nimeni.

Dar nu putea rezista provocării. Zarurile începură să se mişte în capul lui. Arătau numărul pe care îl dorea el.

Se apropie din ce în ce mai mult de familia sa, având grijă să-şi mascheze uşor faţa, pentru orice eventualitate, dar urmărind-o pe Lucy cu coada ochiului, şi mai ales pe gemene, care erau poate şi mai periculoase.

Lucy se uita cu atenţie la nişte somon scoţian. În cele din urmă îl

observă, era sigur de asta, dar nu-l recunoscu – evident. Şi nici gemenele. Fetiţele astea tâmpite – o imagine fidelă a mamei lor.

Jocul era iar în plină desfăşurare – era atât de minunat. Stătuse cuminte o vreme. Avea banii de pe carte, avansul pentru povestea lui de la proces, pe care îi păstra în Elveţia. Bântuise prin Marea Caraibelor după fuga cu iahtul din Jamaica. Fusese la San Juan şi se simţise tentat să acţioneze acolo. Apoi venise în Europa – mai întâi la Roma, Milano, Paris, Frankfurt şi Dublin şi, în final, la Londra. Se lăsase pradă imaginaţiei doar de vreo două ori în toată această călătorie. Era un băiat cuminte acum.

Se simţise ca în vremurile bune atunci când se apropiase aşa de mult de Lucy, la cumpărături. Doamne, îi reveniseră până şi ticurile fizice. Bătea nervos din picior şi îşi scutura mâinile.

Se gândea că ea ar fi trebuit să observe acest lucru, dar ea era o vacă atât de proastă, o nulitate, un nimeni; chiar şi acum, când se apropia din ce în ce mai mult, la numai câţiva centimetri, tot nu-l recunoştea.

— O, Lu-u-cy… sunt eu, Ricky, spuse el şi rânji, şi iar rânji. Sunt eu, iubito.

O atinse de două ori, înainte şi înapoi, pe când treceau, ca nişte străini, pe culoarul de la Safeway. Loviturile de-abia îi atinseseră lui Lucy gâtlejul, dar fuseseră adânci de-câţiva centimetri.

Ea căzu în genunchii ei osoşi, ţinându-se de gât cu amândouă mâinile, de parcă ar fi vrut să se autostranguleze. Apoi îşi dădu seama cine era el, iar ochii ei albaştri erau bulbucaţi de şoc, de durere şi, în final, de ceea ce părea a fi o tristeţe adâncă.

— Geoffrey, reuşi ea să articuleze cu un glas înecat, în timp ce sângele îi gâlgâia din gura deschisă.

Ultimul ei cuvânt rostit pe pământ. Numele lui.

Ce frumos suna acesta în auzul lui Shafer – recunoaşterea după care tânjea – răzbunarea lui faţă de toţi ceilalţi. Făcu un efort să se întoarcă şi le aranjă la fel şi pe gemene.

N-a mai fost văzut niciodată în cartierul Chelsea, dar toţi şi-au

amintit de el tot restul zilelor pe care le-au mai trăit.

Şi, Doamne, cum şi-au mai amintit.

De monstrul acela înalt şi chel.

De cel în haine negre, de criminalul acela inuman.

De asasinul lipsit de suflet care comisese atâtea crime oribile, al căror număr îl uitase până şi el.

De Geoffrey Shafer.

„Moartea.“

SFÂRȘIT